MARII INITIATI AI INDIEI SI
† CUVIOSUL PAISIE †

DE ***DYONYSIOS FARASIOTIS***

CUPRINS:

†. PARTEA A CINCEA - DUPĂ INDIA, ÎNAPOI ÎN GRECIA

†. PARTEA A SASEA - CUGET, DECI EXIST

CUVÂNT CĂTRE CITITOR

Mă socotesc pe mine însumi fericit pentru faptul de a fi cunoscut de-a lungul vietii oameni de seamă, precum bătrânul Paisie. Ei m-au ajutat foarte mult în drumul meu. Mi-au dăruit experiente minunate si au răspuns în acest fel dificilelor întrebări cu care m-am luptat vreme de multi ani: De ce există lumea? Există Dumnezeu? Cum trebuie să trăiesc? Cine sunt? În ce constă firea mea? Voi înceta să exist după moarte?...

Trăiam si mă miscăm cufundat într-o taină. Lumea, viata, mi se revelau ca o uriasă taină... Dar cea mai intimă taină a mea eram eu însumi. Sinele meu... acest necunoscut. Îmi era pur si simplu cu neputintă să trăiesc fără a dobândi răspunsuri la asemenea întrebări. În jurul meu, în societate, oamenii manifestau un acut dezinteres pentru acest tip de probleme. Viata societătii se conformează unui program având la bază o serie de valori „economice“. Viata indivizilor se subordonează aceluiasi program. Viata mea era asadar inevitabil programată. Altii se gândiseră pentru mine, înaintea mea. Voi obtine diploma de licentă, îmi voi satisface stagiul militar, îmi voi procura un serviciu bun, mă voi căsători, voi avea copii, voi pleca în câteva excursii si vacante, voi iesi la pensie, voi muri... Proiectul era astfel finalizat... Dar care să fie rostul adevărat al tuturor acestor etape? în fond, care este sensul, scopul vietii?

Stereotipiile fiecărei zile sunt consternante: dis-de-dimineată pornim grăbit spre locul de muncă, unde petrecem opt ore de lucru - care de obicei nu ne furnizează nici o satisfactie si ne absorb toată energia -apoi casă, mâncare, putin somn de după-amiază, lâncezeala televizorului, fotbal, scenete umoristice, nelipsitele stiri menite să ne spună ce ar trebui să ne intereseze si ce părere ar trebui să avem despre diverse chestiuni absolut secundare, apoi somnul... si iarăsi de la capăt. Din când în când mai întâlnim si câte un prieten, mergem împreună la o tavernă, spunem un banc... Cine are mintea sau cutezanta de a pune măcar în discutie si probleme serioase?... Trece si această zi „fără nici o durere“ si „în mod plăcut“, si astfel se scurge întreaga noastră viată. Acesta este tabloul activitătilor omului occidental contemporan.

Asa ceva n-am putut tolera. Mă exaspera gândul că într-un chip asemănător se va consuma si viata mea, fără să înteleg ce mi ce întâmplă. Sufeream cumplit... Întregul cancer al societătii, uriasa multime inertă si obedientă, mă obligau să mă conformez si să-mi ignor întrebările, să renunt la strădania de a afla răspunsuri. Mă simteam precum Sisif, prizonier al unui efort zadarnic... Încercam din răsputeri să rezist, dar fără succes. Mă apropiam de prăbusire. Exact atunci l-am cunoscut pe bătrânul Paisie. Atunci au venit minunatele experiente, darurile duhovnicesti. Se spulbera astfel nestiinta, si aflam răspunsurile îndelung căutate.

Am petrecut ani de zile bucuros si fericit în „singurătatea“ mea. Purtam în suflet aceste daruri duhovnicesti. Din când în când le scoteam din „vistieria“ inimii, mă minunam si mă bucuram de ele... Ce-mi dăruise Dumnezeu! încet-încet am început să mă gândesc si la ceilalti oameni...

Mă frământam încercând să-mi dau seama dacă ar trebui scoase sau nu la iveală toate acestea. ***Nu dati cele sfinte câinilor, nici nu aruncati mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare si, întorcându-se, să vă sfâsie pe voi, a spus Hristos*** (Matei 7, 6). Cunosc sensul acestor cuvinte din experienta personală. Cunosc, de asemenea, si împotrivirea oamenilor, căci le-am vorbit unora dintre ei despre toate lucrurile

acestea. E primejdios, dobândesti dusmani atunci când vorbesti despre Adevăr. Epoca noastră iubeste mai curând minciuna...

Trebuia să scriu, să vorbesc. Tăcerea ar fi fost vinovată, egoistă. De altfel, nu se cuvenea ca toate aceste întâmplări minunate să se piardă în adâncul întunecat al uitării. Ele sunt deosebit de pretioase.

De vreme ce omenirea cheltuieste atâta hârtie si cerneală pentru a tipări mormane de maculatură (ziare de scandal, reviste pornografice, periodice de modă, jurnale sportive etc.) care distrug mintile omenesti, apreciez că tipărirea acestor rânduri si oferirea lor oamenilor nu este lipsită de valoare.

I-am spus-o bătrânului Paisie, întrucât intentiile mele îl priveau si pe el în mod direct, si mi-a dat binecuvântare să scriu o carte. Am discutat de câteva ori despre aceasta. O dată m-a rugat chiar să mă opresc din scris, iar după câteva luni mi-a îngăduit să continui.

Scriu de asemenea si pentru mine însumi; spre aducere aminte, spre a nu uita mai târziu, spre a întelege mai bine. Precum se pare, aceste întâmplări îmi sunt izvor nesecat de cunoastere. Pe de altă parte, există oameni cărora le pasă de mine, si as fi vrut să le ofer prieteneste ceea ce am, căci comunicarea este si o necesitate a mea; apoi, îmi doresc ajutorul lor spre a fi evaluate aceste lucruri. Voiesc, în acelasi timp, să am pe drumul vietii însotitori care să mă cunoască si pe care să-i cunosc fiintial, în profunzime.

Oare nu există suflete surori, de care să fiu atasat, desi nu le cunosc personal? Cine stie dacă nu se vor naste oameni care să aibă aceleasi întrebări si aceleasi nelinisti? Poate că nu-i un ajutor substantial, dar este un indiciu, o mărturie... „Priviti, este cineva care spune că există aceste minuni uriase, că nu sunt mituri, basme, închipuiri"... Le-am trăit, le-am auzit, le-am văzut cu ochii mei, le-am simtit pe pielea mea. Nu este oare un semn de curaj a continua drumul? ***Căutati si veti afla*** (Luca 11, 9). Eu am căutat si am aflat cu adevărat.

Nu am avut si nu am nici un fel de calităti deosebite. Am vrut numai să aflu, să stiu: Cine sunt? Unde mă găsesc? Ce se întâmplă cu această lume? Unde voi merge? Ce se întâmplă după moarte? Cum trebuie să trăiesc? Ce este esential si ce nu este esential?

Am dobândit, sau mai precis mi-au fost dăruite toate aceste răspunsuri ca un dar nepretuit, si astfel pot trăi astăzi mai departe, plin de recunostintă pentru cei care mi-au împărtăsit viată, cunoastere, iubire.

Este adevărat că m-am gândit si la copiii mei. Socotesc că această carte va fi un însemnat dar adus lor.

În sfârsit, mi-as dori ca acest infim obol al meu să fie o pietricică adusă la temelia uriasei mele familii, Adamul lui Dumnezeu, omenirea întreagă. Să prelucreze această pietricică în mintea si sufletul ei, apoi să o iubească sau să o uite.

Ceea ce urmează să fac este o dezgolire, o dezvelire de sine; sunt bucăti foarte scumpe din sufletul meu. Mă tem să nu fiu rănit din neatentie sau nestiintă. Îmi voi lua măsurile mele de precautie, voi păstra o anumită distantă, dar voi duce lupta comunicării până la sfârsit. Voi face tot ceea ce depinde de mine. Pentru rezultat nu sunt răspunzător numai eu, ci si felul în care se proiectează intentia cititorului.

Aceste întâmplări, aceste experiente au adus în mine multe transformări. „Tu te-ai schimbat cel mai mult dintre noi toti“, mi-a spus o prietenă după ce lipsisem doi ani. Într-adevăr, fusesem cu totul altfel în trecut. Mai tânăr, cu un alt mod de viată, cu o altă minte, foarte diferit, de nerecunoscut în comportament, în înfătisare, în asumarea unor valori. Si totusi - ce taină! - rămân aceeasi persoană, păstrez acelasi caracter.

Nu sunt scriitor profesionist, nici nu am veleităti si pretentii literare. Relatez pur si simplu istoria mea. Nu expun teorii, nu produc idei noi, nici nu sondez cuceritoare probabilităti. Nu emit reflectii, nu sustin anumite puncte de vedere. Mă limitez la a expune întâmplările pe care le-am trăit. Niste întâmplări care sunt de necrezut pentru omul contemporan obisnuit.

Îmi propun să realizez o simplă descriere; valorizarea ei vă revine dumneavoastră. Există anumite părti scrise chiar atunci când s-au petrecut faptele. M-am străduit să le articulez într-un întreg inteligibil, întâmplările sunt uluitoare, de vreme ce eu însumi nu le pot pătrunde cu mintea. Mai presus de fire, uimitoare, stranii, izbitoare, aducătoare de cunoastere, ele produceau adevărate furtuni în fiinta mea. De aceea voi releva si sentimente personale, de vreme ce si ele sunt rezultatul acestor întâmplări.

Desigur, evenimentele experientei sunt cărămizile cu care individul îsi clădeste edificiul întelegerii, conform schitei preexistente - constând în caracterul omului si viziunea sa asupra lumii - ce functionează în acest caz asemenea patului lui Procust.

Omul obisnuit... Acest Procust care urmăreste să aducă totul la măsurile lui, pentru a nu fi incomodat în „fericita“ sa letargie. Va ironiza, va calomnia, va denatura, va urî, va combate, va înlătura tot ceea ce îl depăseste. Nu acceptă să gândească, televizorul l-a făcut să urască ratiunea. Nu admite să se problematizeze, e prea epuizant. Civilizatia contemporană l-a fragilizat considerabil, le vrea pe toate usor. În felul acesta rămâne la suprafata vietii, încătusat numai în lucrurile materiale.

Este mort duhovniceste. „Trăieste“ într-un sens strict biologic, numai cu trupul. Tot interesul lui este centrat doar în aria functiilor fiziologice. Astfel dobândeste o tot mai pronuntată alipire de materie, de lucrurile materiale. El a dispretuit realitatea cea mai înaltă a fiintei sale, sufletul său vesnic, si s-a atasat exclusiv de trupul său. Astfel a ajuns numai trup si s-a condamnat pe sine la o viată lipsită de demnitate. ***Omul fiind în cinste n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte si s-a asemănat lor***, spune Scriptura (Ps. 48, 12).

Există însă cu adevărat oameni care îsi pot elibera mintea si sufletul din atractia hipnotică a modului contemporan - materialist - de viată, care pot comunica si primi mesaje duhovnicesti, care au puterea si tăria de a schimba tot ceea ce trebuie schimbat spre mai bine, care au îndrăzneala de a face marele salt, care au smerita năzuintă de a ajunge la izvorul duhovnicesc al lumii, la izvorul vietii, la Duhul Cel Sfânt, la Dumnezeu.

Acestia salvează măretia omului în epoca noastră -a trivialitătii si ignorantei. Mă plec în fata lor ca un umil slujitor, si le cer dintru început iertare pentru lipsurile si neajunsurile mele.

Cartea este autobiografică. Întâmplările care sunt descrise s-au petrecut pe durata a aproximativ zece ani si sunt expuse condensat. Este ca si când as fotografia evenimentele mai importante, le-as dispune într-o oarecare ordine cronologică si le-as prezenta apoi într-o relatie de interconexiune. Se creează astfel posibilitatea formării unei viziuni de ansamblu si a aprofundării unora dintre întâmplări.

Este de domeniul evidentei faptul că trăim în epoca reclamei, si nu a calitătii produselor. Eu încerc să mă comport ca o fiintă cugetătoare în fata „produselor“ religioase; cuget însă în lumina experientelor pe care le-am trăit.

Aduc calde multumiri tuturor celor care au ajutat la realizarea acestei cărti, fie cu propuneri, fie cu recomandări si sfaturi, fie îndreptând greselile si neajunsurile mele, punându-si la dispozitie talentul si cunostintele lor. În spiritul celei mai nobile modestii, au preferat anonimatul... Să-i răsplătească Dumnezeu. - ***Autorul***

REFERINTĂ BIOGRAFICA

Bătrânul Paisie, pe numele de mirean Arsenie Eznepidis, se trăgea dintr-o familie din Farasa Capadociei. După războiul cu turcii din 1922, întocmai ca si celelalte două milioane de greci care îsi părăseau căminele strămosesti la capătul a 2.500 de ani de prezentă continuă, pentru a se salva de la un nou genocid, familia lui s-a stabilit în cele din urmă în Konita Epirului, unde bătrânul si-a petrecut anii copilăriei.

A fost botezat de Sfantul Arsenie Capadocianul, care a si profetit că pruncul va deveni călugăr. Familia sa păstra adânca traditie religioasă a Capadociei, care a dat atât de multi si de mari sfinti Bisericii Ortodoxe. În acest climat a crescut părintele Paisie.

Si-a manifestat de mic dorinta pentru viata monahală. În cele din urmă, la vârsta de 30 de ani, a ajuns monah. S-a nevoit în Sfânta Mănăstire Stomiu (Pind), în pustia Sinaiului (Egipt), dar mai ales în Sfântul Munte -unde a petrecut cea mai îndelungată perioadă a vietii sale. Viata sa monahală este comparabilă cu cea a vechilor asceti.

Trăia singur într-o chilie, în pădure. Era foarte sărac în cele materiale, foarte simplu si blând în felul de a fi. Nimic nu era fals în el, după cum nimic strident. Din inima lui se revărsa iubire către toti.

Dobândise încă din timpul vietii o faimă uriasă, fără ca vreun ziar, vreo emisiune radiofonică sau televizată să se refere vreodată la el. Faima lui s-a transmis din gură în gură. Sute de oameni mărturisesc în scris cum au primit binefaceri prin puterea sa făcătoare de minuni. S-au tipărit cărti cu minunile pe care le-a săvârsit. Avea renume de sfânt încă din timpul vietii. Într-o zi obisnuită îl vizitau la chilie o sută-două de oameni, pentru a-i primi sfatul.

Când iesea din Sfântul Munte, veneau mii de oameni să primească binecuvântarea lui. Mii de persoane asteptau la rând, până în zori, pentru a lua binecuvântare si a vorbi un minut-două cu el. În acest foarte scurt răstimp, multi primeau dezlegare tuturor problemelor lor; alteori, acest lucru se petrecea mai târziu, prin rugăciunile bătrânului.

Le-a fost călăuzitor multora, mari si mici, însemnati si neînsemnati. I-a ajutat pe foarte multi în sporirea lor duhovnicească. A făcut bine în felurite chipuri oamenilor timpului nostru.

Prin viata lui sfântă si prin puterea sa făcătoare de minuni, a descoperit în ochii oamenilor lumina lui Hristos si puterea lui Dumnezeu. În felul acesta îi îndemna spre sporirea duhovnicească. S-a spus adesea despre acest mare Staret că a fost un dar al lui Dumnezeu către oamenii epocii noastre.

A murit la 12 iulie 1994, fiind înmormântat la sihăstria de maici a Sfântului Ioan Teologul, la Suroti.

Mormântul său a devenit loc de închinăciune si izvor de tămăduiri, bătrânul continuând să facă minuni si după adormirea sa.

„***Sufletul care s-a legat strâns cu virtutea se aseamănă izvorului care se revarsă continuu; apa lui este curată, linistită, dulce, îmbelsugată, bună, nevătămătoare***“. (Epictet)

RĂDĂCINILE MELE

Imi amintesc că l-am întrebat odată plin de nedumerire pe bătrânul Paisie:

- Părinte, de ce mi s-au întâmplat mie toate aceste minuni?
- Pentru că de mic copil tu nu doar că n-ai fost ajutat, ci ai mai fost si îmboldit spre rău; erai îndreptătit să primesti un astfel de ajutor dumnezeiesc, iar Dumnezeu ti l-a dat pe tot dintr-o dată, mi-a spus el si m-a mângâiat.

Am devenit cu atât mai contrariat. De unde cunostea bătrânul copilăria mea? Cum reusise să-mi evalueze întreaga viată si să tragă concluzii atât de precise?

Mai târziu, după ce l-am cunoscut mai bine si m-am convins cine este părintele Paisie, am început să caut în trecutul meu întâmplările care mi-au croit drumul de mai târziu.

Tata aducea mereu cărti în casă, chiar dacă nu le citea. Pe mine mă atrăsese din fragedă tinerete lectura. Eram în clasa a V-a, la gimnaziu, când am descoperit acasă o carte cu paginile netăiate. Titlul său era: *„Raul Jackot, Puterea autoconcentrării - Metode pentru dezvoltarea memoriei si a ratiunii*".

„Mă va ajuta să învăt formulele la matematică", m-am gândit. În realitate nu m-a ajutat la nimic. Am luat-o si am început să citesc. În casă nimeni nu era preocupat si n-a luat aminte la ce citeam. În afară de o anumită filosofie legată de om si de puterile ascunse ale mintii, cartea propunea si niste exercitii practice pentru dezvoltarea memoriei, pentru cresterea puterii de concentrare asupra unui singur subiect, pentru capacitatea de a ne controla gândurile. Am fost într-adevăr impresionat si am început să mă îndeletnicesc cu exercitiile din carte.

Multi ani mai târziu, abia în universitate, am ajuns la un contact mai profund cu yoga. Mi-am dat seama că acele exercitii din vârsta copilăriei erau exercitii yoghine „laicizate". *„Acest scriitor, Raul Jackot, trebuie că a fost yoghin*", mi-am spus atunci cu convingere.

În adolescentă mă frământau deja multe întrebări si nedumeriri despre realitatea înconjurătoare si despre sine. Îmi amintesc că la vârsta de 12-l3 ani am petrecut o vară întreagă aproape singur, adânc preocupat de aceste lucruri, îmi evitam prietenii, care jucau continuu fotbal. Cu unul-doi dintre ei discutam când si când. Îsi puneau anumite probleme, dar nu la intensitatea cu care o făceam eu.întrebarea primordială, de al cărei răspuns depindeau toate răspunsurile din lantul întrebărilor mele, era: **Există sau nu există Dumnezeu**?

La această întrebare de fond ajungeam întotdeauna atunci când mă apucam să cercetez oricare dintre diversele probleme care mă preocupau. Mi-am dat seama repede că raportarea mea la lume, maniera în care înfruntam toate evenimentele, întreaga mea viată - depindeau în chip absolut de răspunsul pe care l-as fi dat la această întrebare fundamentală.

Mă problematizam intens, citeam cărti, discutam cu anumiti prieteni, dar nu aflam nici un liman.

Prietenii mei, întâlnindu-mă în plimbările mele solitare pe vreun pod sau prin pădure, la amiază, mă tachinau cu întrebarea: „**Ce s-a întâmplat? Ai răspuns la întrebare? Există sau nu există Dumnezeu?**“. Putini dintre ei îmi întelegeau si respectau zbuciumul. Ceilalti erau pur si simplu dezinteresati si preferau totdeauna jocul cu mingea. Dacă n-as fi fost eu cel care îi ajuta la lectii, si dacă n-as fi fost atât de înalt si de bine legat, n-as fi scos-o la capăt usor cu întepăturile lor.

Tata a remarcat frământarea si dragostea mea pentru lectură. Răscolisem toată biblioteca din casă. „*Hai să te duc la un prieten de-al meu, să-ti dea niste cărti. Are multe si bune*“, mi-a propus el.

Intr-adevăr, într-o după-amiază am vizitat împreună casa acelei cunostinte si am luat câteva cărti. Cartea care m-a influentat covârsitor a fost cea a lordului Bertrand Russell, reputatul umanist social-democrat si totodată fondatorul organizatiei Amnesty International. Era intitulată „What I believe“ („Ce cred eu“). Primul ei capitol, având în jur de saizeci de pagini, purta titlul „Pentru ce nu sunt crestin“. Această carte a schimbat cursul vietii mele. Din acea clipă nu m-am mai preocupat de crestinism.

Bertrand Russell se declara ateu; cartea n-a reusit totusi să mă convingă că nu există Dumnezeu, după cum nu mă încumetam nici să postulez cu certitudine existenta Lui. Problema a rămas suspendată, fără răspuns.

Dar Russell a izbutit să mă distanteze de religia crestină si de preceptele ei, fată de care n-am mai arătat nici un interes. Adevărul este că nu întâlneam nici o replică serioasă venită din partea crestinilor. Revistele si cărtile crestine care mi-au căzut în mâini aveau un nivel pueril în comparatie cu cartea lui Russell. Nu intrasem încă în contact cu adânca traditie patristică.

Lordul îsi făcuse datoria: mi-au trebuit alti zece ani pentru a decide să mă înfrunt iarăsi cu întrebarea dintâi -Există sau nu există Dumnezeu? între timp trecuseră multe peste sufletul meu. Tentatii ideologice, teorii politice si filosofice, miscări sociale - precum cea din mai 1968, hippy, muzică rock, partide, sindicalism, night-cluburi si multe altele. Căutam cu patos odihna pe care o aduce adevărul.

„Drama ta este că ai o minte strasnică - Mercedes! - dar n-ai frână. Din pricina aceasta te-ai lovit rău. Încetează să mai faci experiente pe tine. Cât ai să rezisti? Mintea rabdă mult, dar nu trebuie să o lovim, să vedem când va ceda“, mi-a spus după ani de zile părintele Paisie, la prima noastră întâlnire.

ARIS HIPNOTIZATORUL

(Cinci ani mai târziu, pe când eram student la universitate)

Este o istorie ciudată, care a început si s-a terminat brusc. Eram un grup de studenti din anul II sau III, băieti si fete. Trăiam mai degrabă cu indiferentă si usurătate, mai ales că ne întretineau părintii nostri. Ne umpleam timpul cu excursii ori cu nesfârsite discutii pe teme sociale si politice, având în general un mod provocator de comportament si de viată.

Interesul nostru începea acolo unde se termina universitatea. Îmi amintesc că în acea vreme am citit multă psihologie: Wilhelm Reich, Erich Fromm, Karl Jung, Sigmund Freud, Ronald Leingh si Richard Cooper; diversi mistici, de pildă Vivekananda, Krishnamurti, Sutrele lui Buddha si ale lui Patanjali, dar si poeti ca Allen Ginsberg, Rabindranath Tagore si Khalil Gibran; de asemenea, lucrări precum cele ale lui Herman Hesse, Jack Kerouak, Fritjof Capra, Thimoty Leary, Lyall Watson, Barous -care încercau să stabilească paralelisme si sinteze între stiinta apuseană si mistica orientală. Pornind de la premiza că stiinta apartine prin excelentă Apusului iar mistica Răsăritului, ei se străduiau să unească ratiunea cu intuitia. Se înscriau într-un curent larg, într-un demers care - asa cum văd că merg lucrurile - continuă până astăzi, la dimensiuni si intensităti mai mari, în miscarea New Age, ai cărei precursori au fost.

Disimulate sub o precară mască stiintifică, magia si misticismul cochetau deja cu lumea occidentală care, în virtutea unui anumit reflex, tindea să prefere constructiile „stiintifice". Cei mai multi dintre occidentali nu aveau absolut nici o tangentă cu gândirea stiintifică dar, cel putin în perioada aceea, fenomenul era la modă. Astăzi, după douăzeci de ani, lucrurile par să se fi schimbat, deplasându-se mai accentuat către latura ocultismului si a magiei pure.

Universitatea ne interesa numai în perioada sesiunii, cu alte cuvinte numai trei luni pe an. Ne adunam asadar în câte o casă, pentru a citi si învăta împreună, iar în lungile pauze încingeam discutii, ascultam muzică, beam si fumam.

Cum si-a făcut aparitia si cum s-a putut integra Aris, la cei 60 de ani ai săi, în mijlocul tinerilor de 22 de ani, este un lucru demn de uimire! Acest aspect nu s-a clarificat niciodată.

Era perioada examenelor si ne-am strâns acasă la unul dintre colegi, „Pisoiasul", chipurile ca să învătăm. Acolo se afla Aris. Înalt de aproximativ 1.80 m, slab, cu păr negru în jurul urechilor si o impresionantă chelie. Se trăgea dintr-o familie de oameni simpli si nu urmase nici o facultate - ceea ce era lesne de remarcat, de altfel. Însă fusese si el acaparat din tinerete de interesul pentru fenomenele spiritiste. Era extrem de informat si, după o discutie îndelungată pe această temă, ne-a mărturisit că el sfârsise prin a se atasa cel mai mult de practica hipnozei.

Ne-a vorbit în detaliu despre lumea spiritelor, spunându-ne insistent că este foarte frumos acolo, că se aude o muzică minunată (detectase negresit patima noastră, a tuturor, pentru muzica rock), că după aceea te simti linistit si odihnit, că dobândesti puteri neobisnuite (să ajungi într-o clipită, spre exemplu, din Tesalonic în America de Nord), că ti se lărgeste constiinta s.a.m.d. Tema acestor puteri „neobisnuite" m-a incitat, căci se mula perfect pe convingerea mea că omul reprezintă infinit mai mult decât o simplă roată dintată în mecanismul social, că dimensiunile si potentele lui sunt inimaginabile.

Ne spunea: „*Există corpul material, după cum există si corpul astral, mai subtil, simplu spus - sufletul, care prin hipnoză se desprinde de trup si poate călători în spatiu cu o viteză colosală, desi nu se sustrage întru totul legilor materiale*“. Asadar, dacă cineva dintre noi accepta să fie hipnotizat de către el, ar fi experimentat o astfel de călătorie si ar fi intrat în contact cu fiinte spirituale.

Toate acestea nu sunt nimic altceva decât conceptii orientale servite cu altă „garnitură“, adaptată de fiecare dată în functie de „gusturile“ posibililor cumpărători.

Imi închipui că Aris nici nu putea găsi un caz mai bun decât al nostru. Cărtile pe care le citeam ne inoculaseră deja asemenea conceptii, si iată acum posibilitatea de a le pune în practică.

Ne-a făcut diverse teste pentru a ne verifica receptivitatea si calitătile de medium. Am acceptat cu totii să ne supunem acestor teste, în urma cărora a stabilit că ne situam peste medie, iar eu si încă cineva aveam un nivel chiar si mai ridicat. Primul pas fusese făcut. Începusem deja să participăm.

Exista însă la acest om ceva care nu-mi plăcea. Un sentiment nedefinit. Ceva în gesturile lui, în comportamentul lui, care mă stânjenea si mă făcea să ezit.

După ce a plecat, l-am bombardat pe colegul nostru cu întrebări, dar n-am primit decât răspunsuri generale: că fratele lui îl cunostea, iar el îl întâlnise prin intermediul fratelui său, că era pensionar, fost functionar public sau cam asa ceva. Ne-a spus însă un lucru care ne-a impresionat.

Fratele său acceptase să fie hipnotizat si, în timp ce se afla sub hipnoză, a putut să „vadă“ cu ochii închisi un număr pe care Aris i l-a arătat cu degetul, si să citească titlul unei cărti! Apoi s-a hipnotizat el însusi, si s-a pomenit din Tesalonic în Asprovalta, la 100 de kilometri depărtare, putând vedea de sus traficul pe sosea!

Ce se întâmplase, în realitate? Făcuse cu adevărat o călătorie astrală? Este aceasta singura explicatie? Precum am aflat mai târziu, Biserica Ortodoxă are un alt punct de vedere.

Din nefericire, pe vremea aceea nu cunosteam marile primejdii duhovnicesti ascunse în spatele unor astfel de practici, întrucât nimeni nu ne avertizase asupra usurintei cu care demonii, ca entităti spirituale, intră pe calea hipnozei în contact nemijlocit cu mintea omului, înselându-l si subjugându-l treptat, până la controlul total. Sunt implicate aici si capacitătile demonilor de a-i induce omului perceptii senzoriale (inclusiv reprezentări vizuale) artificiale, pe de o parte, si de a interveni direct asupra unor evenimente din sfera realitătii materiale, pe de altă parte. Noi însă ignoram cu desăvârsire toate aceste aspecte, întrucât multe din mecanismele hipnozei ne erau prezentate într-o manieră distorsionată, facilă si apetisantă, îmi doream deja, din curiozitate, să încerc.

Nu frecventam des casa „Pisoiasului“... Însă după 20 de zile ne-am regăsit acolo toti cei care ne adunaserăm si prima dată. Aceleasi persoane, fără să ne dăm întâlnire sau să ne întelegem în vreun fel, ci pur si simplu ne-am pomenit cu totii acolo printr-o stranie... coincidentă! Am pornit din nou discutii în jurul acestor teme, nedumeriri si întrebări, iar Aris dădea răspunsurile. M-am arătat de acord să mă supun hipnozei. Am fost cu adevărat hipnotizat, si am început să simt deslusit o anumită prezentă. Un chip luminos, auriu, cu trăsături nedefinite, se interpunea

între mine si Aris. Mi-a spus să-l alung. Am ascultat, dar chipul pleca si revenea. Apoi m-a trezit. Însă prezenta acestui chip o simteam în anumite momente în cameră.

L-am întrebat ce era chipul acela. M-a linistit si am reînceput discutia: alte întâmplări, alte exemple. De data aceasta a fost înduplecat prietenul meu M. să se lase hipnotizat.

Urmăream toti cu interes cum se relaxa, cum se cufunda, cum asculta de hipnotizator. Asadar, după ce l-a adus la starea pe care o dorea, Aris s-a străduit să-l conducă undeva anume, dar acea prezentă si-a făcut din nou aparitia.

Un chip auriu, luminos, intra si se misca în acel spatiu. M. a spus că ochii acelui chip sunt ca si cei de pisică. După ce s-a străduit fără succes să-l alunge, M. a început să ne spună unde simte exact că se află acea entitate în cameră.

Ciudat este că simteam si eu acelasi lucru, iar perceptiile mele coincideau cu cele pe care le relata M. Aris l-a trezit peste putin timp, iar interesul crescuse: ce era acea prezentă? Era un spirit? Ce fel de spirit, bun sau rău? în timpul acestei încercări de analiză, atât eu cât si M. (precum mi-a mărturisit pe drum) am continuat să simtim acea entitate printre noi. Devenise subiectul discutiei.

Am început să citim cu mai multă atentie cărti care se refereau la aparitii ale spiritelor. Căutam cu predilectie asa-numitele cărti de „magie albă“, întrucât trăiam pe atunci cu impresia că există o diferentă de fond între magia albă si magia neagră.

Simptomele

În general nu sunt fricos. Nici noaptea nu mi se întâmplă să am senzatii de frică. De multe ori hoinăream, în noptile cu lună, prin pădurea Tesalonicului. Dormeam si afară, în natură. Târziu în noapte, pe la orele 2-3, îmi plăcea să mă plimb singur pe strădute mărginase, romantice. Îndrăgeam mai ales plimbările prin locuri care păstrau atmosfera unor alte epoci.

După hipnotizare, însă, am început să dobândesc diferite perceptii ciudate. Auzeam zgomote, izbituri, iar părul mi se zburlea din pricina simtirii unei prezente stranii. Auzisem despre anumite case vechi din oras bântuite de stafii, si - având curiozitatea incitată prin hipnoză si crezându-l pe Aris cum că am o intuitie bună, peste medie - m-am dus să descopăr... misterele, plimbându-mă noaptea împrejurul acelor imobile. Zgomotele respective continuau să mă înspăimânte... În realitate, nu zgomotul este cel care te îngrozeste, ci nefireasca lui provenientă, senzatia că este produs de ceva cu totul neobisnuit. De pildă, atunci când nici o frunză nu se miscă, nu există nici urmă de curent, iar o usă interioară se izbeste cu o putere înfricosătoare, aproape să iasă din toc. Altă dată - ca si când s-ar rupe ceva la zece centimetri în fata ta; alte ori - una, două, trei lovituri consecutive în jurul tău si... constati că nu există nimic. Nu se vede absolut nimic.

Mă enervam pe mine însumi, spunându-mi: „*Ce tot dai importantă prostiilor ăstora*?“. Însă ele se succedau permanent si pretutindeni. Făceam eforturi să le ignor.

După aproximativ o lună, în timp ce mă plimbam cu prietenul meu M., ni s-a născut amândurora dorinta de a-l vizita pe „Pisoias“. Ne-am schimbat asadar planurile, si peste putină vreme ne-am aflat la el acasă. Aris era acolo, în curând ne-am adunat cu totii. Din nou, exact aceleasi persoane!

Am acceptat iarăsi să fiu hipnotizat. De această dată m-am văzut pe mine însumi de undeva din afara trupului: mă plimbam prin cameră si făceam diverse lucruri pe care mi le dicta hipnotizatorul. Multe dintre acestea reuseau, precum m-au încredintat prietenii mei, prezenti în cameră. Apoi au fost hipnotizati si altii. La sfârsit, „Pisoiasul“ ne-a povestit următoarea întâmplare.

Pentru a verifica dacă aveau loc realmente aceste „călătorii astrale“, adică dacă sufletul părăseste într-adevăr trupul, sau la mijloc erau simple fantasmagorii, s-a făcut acest experiment:

Aris l-a hipnotizat pe „Pisoias“ si l-a „trimis“ acasă la o prietenă, să vadă ce face. Citea. L-a pus să o ciupească tare de brat, mai jos de subsuoară, atât de tare încât să-i facă un semn. Este putin probabil să se lovească cineva în acel loc. Hipnotizatul a făcut întocmai. Apoi s-a trezit si au mers cu totii împreună la casa cunoscutei. Au găsit-o citind! I-au cerut să le arate mâna... Într-adevăr, vânătaia exista! Au văzut toti semnul. Au întrebat-o unde s-a lovit. Le-a răspuns intrigată că putin mai înainte, pe când citea, a simtit o durere puternică, asemănătoare unei întepături, dar nu i-a dat importantă... Au cooptat-o apoi si pe ea în grup. Bineînteles că nu mi-am pus atunci serios problema identitătii reale a celui care o ciupise pe fată: putea fi la fel de bine un spirit trimis de hipnotizator, si nicidecum „sufletul“ sau „corpul astral“ al „Pisoiasului“. Nu era deloc exclus ca acest „hipnotizator“ să fie un mag având niste demoni în slujba lui. De vreme ce acceptam existenta „corpului astral“, a „sufletului“, a „lumii spirituale“, de ce n-as fi acceptat în consecintă si existenta fiintelor spirituale malefice, a demonilor, despre care ne-a avertizat Hristos însusi? De ce as fi admis explicatiile hipnotizatorului mai curând decât învătătura Bisericii? Dar cine credea pe atunci în Biserică si în învătătura ei? Nici măcar nu cunosteam ceea ce învată Biserica Crestină despre aceste fenomene. Respingeam pur si simplu tot ce ar fi venit din partea ei, tot ce era crestin... Aveam deja imense prejudecăti!

Eram cu totii atrasi de acest mister. Aproape mereu apăreau acele chipuri ciudate care ne înfricosau, însă începuserăm să ne obisnuim.

Ne-am întâlnit si-n alte dati. M. a fost cel care a observat, a cincea oară când s-a întâmplat, că Aris ne „aduna“ totdeauna laolaltă, fără nici o înstiintare prealabilă. Adică, într-o după-amiază anume ne răsărea tuturor în minte ideea de a trece pe la acea casă, fără nici un motiv, iar acolo se afla Aris. Si nu aveam în acea perioadă nici o legătură cu proprietarul casei, nu obisnuiam să mergem acolo.

- Faci ceva, de reusesti să ne aduni? l-am întrebat.
- Ei, uite, zic si eu: „***Dacă n-au ceva mai bun de făcut, să vină pe-aici***!“ a recunoscut el.

Asta nu mi-a plăcut deloc. Era semnul că dobândise deja o oarecare putere, o oarecare stăpânire asupra noastră, iar aceasta fără ca cineva dintre noi să i se încredinteze de bună voie. Ne putea influenta gândirea si dorinta? în ce măsură? Dar dacă i-am fi stat împotrivă? însă, pentru a i ne împotrivi trebuia mai întâi să constientizăm, iar apoi să cunoastem în detaliu tehnicile acestui... război. În vreme ce noi eram pe atunci cu totul neinstruiti.

Între timp începuseră să iasă treptat la iveală viclenia si duplicitatea în comportamentul acestui om, astfel încât am devenit mai circumspect si mai precaut, însă fără a înceta să merg la aceste adunări. Mi-a dat adresa casei sale, spunându-mi că-l pot găsi acolo. Pretindea că este crestin, că are acasă icoane si candelă, dar pe preotii Bisericii îi socotea inferiori, tratându-i ca pe niste „necunoscători“. Avea adică un fel de legătură cu Biserica, dar asa cum îi era

lui pe plac. Si Evanghelia o tâlcuia într-o manieră personală, conjunctural, după cum îi convenea, ignorând diferite pasaje care nu i se potriveau.

*****

În acea vreme s-a petrecut următorul fapt: într-o noapte mă întinsesem în camera mea, având usa închisă, întreaga cameră era bine luminată de neonul de pe stradă. Altfel spus, dacă mă trezeam noaptea, puteam vedea chiar foarte bine.

Au reînceput acele zgomote ciudate. Lovituri bruste în bibliotecă, în geam. Inexplicabile... Orice mobilă trosneste câteodată noaptea, dar acum era cu totul altceva. Plesniturile erau atât de puternice încât mă miram că nu aud părintii sau că nu se rupe mobila. Si, în acelasi timp, simtământul unei prezente în cameră, care mă înfricosa. M-am ridicat si am deschis usa, ca să mă simt mai aproape de ai mei. M-am enervat pe mine însumi si am închis-o la loc. Când era pe cale să mă răpească somnul, iarăsi izbituri; mă desteptam înfricosat, deschideam din nou usa. Astfel s-a întâmplat de trei ori la rând.

Către sfârsit mă enervasem rău de tot. Am trântit usa, l-am înjurat în gând pe cel care mă deranja si m-am hotărât să-l ignor pur si simplu. Am adormit, si de data aceasta mă cuprinsese un somn adânc.

Zgomotul pe care l-am auzit apoi a fost foarte puternic si sălbatic. Am sărit din pat si mi-am dat seama că un întuneric suprafiresc umpluse toată camera, în vreme ce lumina neonului, în chip straniu, nu mai lumina în interior: acest întuneric o împiedica să pătrundă în cameră. Nici măcar nu părea a fi un întuneric propriu-zis, ci o anumită fiintă constientă. Aceasta, iar nu zgomotul, a fost cea care m-a îngrozit, si atunci am scos un strigăt: „***Hristoase al meu***!".

Indată după strigăt, a apărut într-un colt al camerei silueta luminoasă a unui om. O lumină „albă", transparentă, ciudată, care însă mă linistea; m-a umplut de dulceată, mi-a alungat orice frică, mi-a dat o sigurantă de neclintit. Numai ce am văzut-o si m-am linistit, m-am culcat si am adormit. Întreaga scenă nu trebuie să fi durat mai mult de câteva secunde.

Dimineată am fost descumpănit, reamintindu-mi evenimentele din cursul noptii. Desigur, nu puteam da nici o semnificatie precisă acestor întâmplări. Orice explicatie părea admisibilă. N-aveam nici un criteriu de judecată, nici un reper pentru a discerne. În orice manieră ar fi prezentat cineva lucrurile - ar fi constituit o probabilitate pe care n-o puteam exclude din calcul. Astăzi cred că a fost un ajutor de la Hristos.

Când l-am întâlnit cu proxima ocazie pe hipnotizator, i-am descris cele întâmplate. Iată ce mi-a spus: "*Nu te teme! Am uitat să te avertizez mai dinainte. Se străduiesc să te înfricoseze, acum că pătrunzi în lumea spirituală, ca să te oprească.* ***Strigă-mă, si voi veni să te ajut. Nu te teme****!*"

„***Am uitat***"!? Ce voia să însemne „am uitat"? Nu-l credeam. Pur si simplu ne ascundea pericolele. Ne expunea unor riscuri. Ne folosea. El nu se hipnotiza niciodată pe sine însusi. Nici pe copiii săi nu-i amesteca vreodată în aceste lucruri. Cu astfel de fenomene înspăimântătoare s-au confruntat si alti prieteni ai mei. Si apoi, ce voia să spună prin „*Strigă-mă, si te voi ajuta*"? Adică vom avea si nevoie de el acum? Vom depinde de el? Si de ce să-l strig pe el? Nu se cuvine să strig „***Hristoase al meu***"? Este rusinos? Sau este Aris mai bun?

După astfel de întâmplări, multi dintre participantii la întâlniri nu s-au mai arătat dornici să continue. Eu eram măcinat de curiozitatea de a afla ce se ascunde în spatele tuturor acestora. Am continuat numai pentru a descoperi adevărul. Însă Bunul Dumnezeu a găsit modalitatea de a mă scăpa din mâinile lui Aris. A făcut ca lucrurile să evolueze astfel încât el să ajungă în situatia de a mă evita. Iată cum:

O tânără domnisoară cunoscută mie se întorsese din străinătate, unde studia. Acolo devenise dependentă de heroină. Era junkiel Priza fără nici o măsură. Îsi periclitase de mai multe ori viata administrându-si supradoze. Voiam să o ajut. M-am gândit asadar să fac apel la Aris, care să o determine prin hipnoză să abandoneze drogurile. El pretindea că tocmai acestea sunt cazurile în care se poate folosi pozitiv hipnoza.

Am dus-o acasă la el si i-am explicat situatia. În cele din urmă a hipnotizat-o, dar... n-a izbutit nimic. Hipnotizarea s-a dovedit ineficientă. Fata a continuat ani de zile după aceea să folosească heroina.

Rezultatul a fost că Aris s-a temut ca nu cumva să aibă de-a face cu politia, asa că n-am mai avut nici o întrunire „întâmplătoare“. Cât despre această tânără, a scăpat de patimă atunci când, după ani de zile, i-am cerut părintelui Paisie să se roage pentru ea. A scăpat din ghearele mortii, iar acum este un om normal. Nimeni dintre cunoscuti, inclusiv eu, nu credeam să mai existe pentru ea vreo cale de salvare, căci starea de dependentă îi era atât de avansată încât îsi pierduse absolut orice instinct de autoconservare, ba chiar îsi făcea rău cu fiece prilej. Acum, bineînteles, s-a schimbat cu desăvârsire.

ALEXANDRA

În acele zile o cunoscusem pe Alexandra, în niste împrejurări cu totul ciudate. Ne-am întâlnit la Universitate si mi-a dat adresa. După câteva zile m-am dus să o caut. Am parcat masina pe o străduță îngustă, cu intentia de a coborî să caut strada. Însă am parcat chiar la zece metri de poarta ei. Înainte de a coborî bine din masină, am văzut-o deschizând poarta si cercetând drumul cu privirea. S-a apropiat de mine unduindu-se. „Chiar acum te asteptam", mi-a spus. Eram amândoi uimiti si simteam că ceva bizar se întâmplă.

Mai târziu, când ne aflam împreună, se petreceau lucruri stranii. Am încercat la un moment dat să-i văd aura, prin tehnici pe care le cunosteam din cărtile de yoga. Ea mi se împotrivea. Au început apoi acele zgomote ciudate, dar nu s-a speriat. Până când, deodată, o usă din interior s-a trântit brusc, foarte tare. Toate geamurile erau închise. Nici urmă de curent. Un fapt cu totul suprafiresc.

Ne-am îngrozit. S-a apropiat si a căzut în bratele mele, aproape plângând. De atunci nu mi s-a mai împotrivit.

Care era secretul Alexandrei?

Când i-am vorbit despre hipnoză, yoga, magie, mi-a spus următoarele:

- Una dintre bunicile mele obisnuia să „descânte". Cu putin timp înainte de a muri, mi-a dezvăluit mie „rugăciunea" pe care o rostea ca descânt. O putea destăinui unui singur om, si m-a ales pe mine. N-am dat multă importantă. Odată, un verisor de-al meu a fost deocheat: îl durea capul, avea o stare de somnolentă continuă, ajunsese ca un nătâng. Atunci, pentru prima dată în viata mea, am „descântat". El si-a revenit imediat, dar eu am suferit timp de 24 de ore. Eram pe atunci singură în apartamentul părintilor, în Atena. Am început să simt prezente ciudate. Luminile se stingeau si se aprindeau. Numai în apartamentul meu. Am iesit pe balcon, socată. Am dat să intru în casă si am văzut perdelele suspendând drepte, paralele cu tavanul. Cu totul supranatural. Mi s-a tăiat respiratia. Nu îndrăzneam să intru în apartament. Am petrecut toată noaptea pe balcon, stăpânită de frică, fumând si ascultând muzică. Îndată ce s-a făcut ziuă am plecat, si m-am întors după câteva zile, când au revenit ai mei din călătorie.

Cu timpul i-a dispărut frica, si din când în când mai „descânta".

Iată, asadar, care era „harisma" Alexandrei. Eram, prin urmare, doi învătăcei. Ea însă se temea să meargă mai departe, în vreme ce eu ardeam de nerăbdare să ajung până la capăt.

Ciudat este că eram amândoi... materialisti. Citiserăm marxism, materialism dialectic, iar fundamentul nostru filosofic era unul materialist. Nu credeam în diavol, nici în maniera duhovnicească de explicare a lumii sau a istoriei. Pe de altă parte, admiteam tot ceea ce provenea din domeniul magiei, în vreme ce orice provenea din domeniul religiei socoteam că este amăgire sau putinătate de minte. Era o contradictie flagrantă, pe care nici măcar nu o constientizam pe vremea aceea.

Aveam 19 ani. Nu păstrasem, din vârsta copilăriei, nici o legătură cu religia. Dimpotrivă, eram mai degrabă marxist. Discutând cu prietena mea, i-am spus totusi un lucru pe care îl simteam instinctiv.

Asadar, ***pe planeta Pământ se desfăsoară un înfricosător, un urias război***. Nu există colt în care să nu se dezlăntuie acest război. Câmpul acestui război sunt mintile si inimile oamenilor. Hotărârile pe care le luăm, alegerile pe care le facem, modul în care înfruntăm evenimentele vietii, fie ne conduc pe drumul cel bun, fie ne abat către fundături dezastruoase. Fie câstigăm viata, cunoasterea, bucuria, fie esuăm si ne îndreptăm spre moarte, necunoastere, durere si tristete.

Avem vrăjmasi care ne urăsc cu sălbăticie. Vor să ne distrugă cu desăvârsire. Să ne nimicească. Ei urlă cu neasemănată ură împotriva noastră si uneltesc, cu perversă viclenie si vigilentă, planuri perfide, pentru a ne însela si a ne conduce, încetul cu încetul, la dezastru, la nenorocire, la moarte.

Se străduiesc să biruiască mintea omului. Să o obtureze, să-i închidă orice fereastră care poate primi lumina vreunei cunoasteri substantiale. Să o împiedice în a-si constientiza demnitatea si măretia. Să o convingă să se vândă foarte ieftin, pentru o piatră lucitoare, spre exemplu. Fac tot ce le stă în putere spre a o deturna către un drum gresit.

Vrăjmasii nostri sunt persoane. Au nume. Sunt perfizi, zelosi, depun eforturi neîntrerupte în acest scop.

Conlucrează perfect, apartin aceleiasi specii, aceleiasi rase. Luptă cu omenirea în ansamblul ei, dar si cu fiecare individ în parte. Mai ales dacă vreunul dintre noi este pe cale să le scape, sau dacă cineva îi detectează. Astfel de indivizi se află sub o specială urmărire si presiune din partea lor.

Destui oameni i-au descoperit de-a lungul veacurilor. Multi dintre ei au trecut de partea lor, fie dorindu-le intimitatea, fie atrasi si înselati de către ei. Unii ca acestia se află sub directa lor stăpânire. Le slujesc, le sunt robi, le facilitează planurile, si drept răsplată sunt ajutati de către ei pe parcursul acestei vieti. Spre exemplu, dobândesc cu usurintă pozitii privilegiate, stăpânire peste alti oameni, bogătie, si orice altceva ar cere. Desigur, trăiesc primejdios si sub imperiul fricii. O adâncă, permanentă si deznădăjduită frica. „Stăpânii" lor îi urăsc si pe ei, pentru faptul că sunt oameni. De altfel, îi socotesc dispensabili. Asa se face că de multe ori ura si furia „stăpânilor" se descarcă asupra lor. Sunt nefericiti si terorizati.

Mai există si ceilalti oameni, care i-au descoperit si i-au dat în vileag pe acesti dusmani ascunsi ai nostri, care au înteles dimensiunea vicleniei, dar si a stăpânirii lor asupra acestei lumi. Aproape că ne-au biruit. Omenirea este supusă lor dacă nu în întregime, atunci cel putin într-o măsură uriasă. Si totusi, aceste persoane aleg să li se împotrivească. Nu se sperie de puterea lor. Nu se tem de osteneală, de primejdii. Aleg mai curând să moară în această înfricosătoare confruntare, luptând cu hotărâre împotriva lor, decât să li se alăture. Pentru mine, ei sunt ceea ce numim eroi.

Mă minunez de ei. Sunt cei care îndură presiunea din linia întâi, pentru ca noi, cei din spate, să avem o oarecare usurare. Eu mă temeam (*si poate mă tem si acum*) să intru în linia întâi, preferam să mă „bucur" de viata din spatele frontului.

Însă multi dintre acesti eroi i-au nimicit pe vrăjmasii nostri. I-au învins în confruntări directe. Dusmanii nostri se tem de ei. Si cel mai mult se tem ca nu cumva acest fapt să ajungă cunoscut si de către ceilalti oameni. Să nu prindă curaj de pe urma biruintei lor si alti oameni, si să voiască a le urma exemplul. Să nu se creeze un anumit curent, o miscare în masă a omenirii în această directie. Să nu-si piardă, adică, prada la nivel de mase. Pentru că există

întotdeauna această posibilitate, a desăvârsitei transformări a oamenilor. Spre a evita o asemenea evolutie a lucrurilor, inamicii nostri se străduiesc să oculteze faptul existentei unor astfel de persoane, fie prin calomnie, fie prin denaturare, fie prin tăcere.

Acesti vrăjmasi nu numai că ne urăsc, dar în acelasi timp se si tem de noi. Nu pentru ceea ce suntem, ci pentru ceea ce putem deveni. Pentru valentele noastre potentiale, care le sunt cu mult superioare si pe care vor să le zădărnicească, în asa fel încât ele să nu devină niciodată realitate, căci în acest caz i-am depăsi cu mult.

În confruntarea aceasta se angajează fiecare în parte... Izbânda sau esecul sunt personale. Cel care a biruit si s-a sustras influentei vrăjmasilor poate sfătui, poate călăuzi, poate arăta drumul. De noi depinde să vrem să ne mobilizăm. Să vrem să luptăm. Noi trebuie să contribuim cu vointa noastră... Pentru mai departe există ajutor, mare ajutor.

Un astfel de învingător asupra vrăjmasilor era si părintele Paisie, pe care încă nu-l cunoscusem.

CINEVA INVIZIBIL MĂ LOVESTE

Intâmplarea de mai jos s-a petrecut tot în acea perioadă a studentiei.

Mă dusesem la Alexandra acasă. Ne cunoscuserăm cu câteva zile mai înainte. Era si ea implicată în yoga. Fostul ei prieten practica yoga si vizitase India de câteva ori. A gătit si ne-am asezat la masă. Conversatia noastră se depăna în jurul temelor legate de ocultism, yoga, magie, capacităti paranormale etc. Brusc, au început iarăsi straniile izbituri. Ne-am privit.

- Crezi că-i gelos prietenul meu? a întrebat ea râzând.
- Prostii, am răspuns.

Ne-am continuat masa si discutia. După o jumătate de oră - „Bum!" - s-a auzit ca o lovitură deasupra usii. Aceasta s-a trântit atât de tare, încât am crezut că s-a rupt. Era suprafiresc... Fata s-a speriat.

Am sărit în picioare:

- Cine esti? Nu mi-e frică de tine! (*Am apucat usa, am deschis-o, am închis-o. Am râs ironic.*)
- Dacă esti vrăjitor, vino să ne socotim, am spus provocator. (*Nu s-a întâmplat nimic.*)
- O fi prietenul meu, a zis ea.
- Hai, măi! N-avem si noi dreptul să stăm de vorbă, adică? Oricine ar fi, n-are nici un drept. E un necioplit! am exclamat eu râzând. Uită totul, hai să ne vedem de treabă.

A prins repede curaj. Am uitat de cele petrecute. Timpul trecea repede si agreabil. Aveam preocupări comune si discutiile ne ajutau să întelegem mai profund unele lucruri. Trecuseră destule ceasuri. Uitaserăm amândoi cu desăvârsire ce se întâmplase. Eram absorbiti unul de celălalt.

Deodată am simtit o lovitură în spate, ca si când m-ar fi izbit cineva puternic cu un lemn lung si gros. Am zbierat cumplit din cauza durerii. Am sărit ca un arc si m-am apucat cu mâinile de sale.

- Ce se întâmplă? m-a întrebat speriată, plină de nedumerire.
- Cineva m-a lovit în spate!

M-a privit contrariată. Nu numai în cameră, ci în tot apartamentul nu eram decât noi doi.

- Altă dată să nu-l mai provoci, mi-a spus.
- Lasă-l încolo de gelos, am răspuns si m-am asezat alături de ea.

Spatele m-a durut două-trei zile după aceea. Mă mir astăzi de usurătatea cu care priveam totul pe atunci. Cum de treceam cu atâta superficialitate peste astfel de întâmplări? Eram prea tineri, sau prea frivoli?

UN VIS CIUDAT

În perioada aceea nu mă implicasem încă în Mind Control, nici nu aveam multe contacte cu yoghini din ashram, si trecuse destul timp de când întrerupsesem legăturile cu hipnotizatorul.

Asadar, într-o seară am avut următorul vis. Mergeam pe un drum de tară. Pe marginea drumului sedea o creatură ciudată cu aspect omenesc, de înăltime medie, bine legat, cu brate groase si o coadă lungă si viguroasă. Capul prezenta atât trăsături umane cât si animale, era complet chel, având urechi lungi, ascutite, si două cornite mici în vârf. Întreaga suprafată a pielii îi era de culoarea bronzului. Sedea pe pământ, la marginea drumului, si mă privea. Imediat ce l-am văzut, m-am înfiorat. Mi-a fost apoi rusine de frica mea - era la mijloc si trufia vârstei -astfel încât am continuat să înaintez temerar. „Ce treabă am eu cu ăsta?“, mi-am zis. „Nici una! Nu-l cunosc! O să-l ignor! Voi trece ca si când n-ar exista“.

Indată ce am ajuns în dreptul lui, dintr-o săritură s-a năpustit asupra mea, m-a trântit fără nici o dificultate la pământ, m-a muscat si m-a bătut măr. Eram cuprins de tremur. M-am înspăimântat încă si mai tare, întelegând că sinele meu nu avea nici o putere să i se împotrivească. Toate membrele îmi paralizaseră si deveniseră inapte să schiteze până si cel mai mic efort. Nu-mi puteam misca nici măcar degetul mic. Nici vorbă de luptă. Eram cu totul lipsit de apărare, neputincios, căzut pradă în mâinile lui. După ce m-a tot muscat si lovit, s-a făcut nevăzut, si abia atunci am început să mă misc putin câte putin, amortit.

În dimineata următoare, mă durea trupul exact în punctele în care mă lovise. M-am sculat din somn si mă simteam ca si când as fi mâncat bătaie în realitate! Mă miram... „***Bine, visu-i vis, dar ce-i cu durerea fizică***?“. Eram uimit, însă nu puteam găsi vreo explicatie, nici despre durerea din trup, nici despre ciudata creatură din vis.

As fi uitat-o cu desăvârsire, dacă nu s-ar mai fi întâmplat ceva straniu. După câteva zile a venit prietena mea si mi-a zis: „Am avut un vis ciudat despre tine si m-am speriat. Ai grijă să nu ti se întâmple ceva rău! Un om-animal ciudat, cu o măciucă ce-i iesea de la brâu, te trântise jos si te bătea“. I-am cerut amănunte, si am constatat că văzusem amândoi aceeasi creatură. Am fost uluiti, dar am uitat totul foarte repede, preocupati cu aventurile noastre amoroase.

Ce fusese acel vis? O prevestire? Declararea unui război nevăzut sau adeverirea existentei unei dominatii străine asupra propriei mele persoane?

în acea vreme îmi făcea curte o cunostintă a prietenei mele. Atât eu cât si prietena mea o întâlniserăm de curând, dar ne legasem de ea foarte strâns. Prietena mea devenise între timp geloasă si îmi adresa chiar reprosuri. Tânăra aceasta nu-mi făcuse niciodată vreun avans explicit, dar se creaseră adesea situatii în care s-ar fi putut întâmpla ceva. Dormiserăm de multe ori în casa ei împreună, în acelasi pat. Ne limitasem însă la atât, căci nu doream să merg mai departe. Nu-mi plăcea ca femeie, o preferam ca prietenă.

La un moment dat am purtat amândoi o conversatie bizară, pe care a început-o ea. Ne-am vorbit uzând de toate insinuările erotice posibile, fără să spunem lucrurilor pe nume, dar atât de limpede încât m-am si mirat de inventivitatea noastră. Era o discutie foarte „subversivă“, la capătul căreia eu i-am spus limpede că nu sunt atras de

ea, drept pentru care mi-a dezvăluit cât de ofensată se simte. N-am luat-o în seamă, însă mi-a spus ceva ciudat, care semăna cu o amenintare mascată.

A zis: „*Bine, eu astept să-mi vină rândul în septembrie*!“. Ne aflam pe atunci în iunie.

După această discutie, raporturile noastre au reintrat în normal. Încetul cu încetul a devenit însă foarte lipicioasă fată de prietena mea, încât am început să mă nelinistesc. Se uitau după diferiti tineri. Eram gelos, dar nu puteam face mare lucru, căci eram si eu prins în cele de zi cu zi. Însă constatam cu uimire cât de profund ajunsese să-si exercite influenta asupra prietenei mele. De altfel, era familiarizată cu ocultismul si cu toate derivatele lui. Citea autori precum Omraam Aivanhov, Carlos Castaneda sau Gurdjieff, era la curent cu învătăturile sufi ale lui Inayat Khan si cu tot felul de scrieri magico-mistice. Avea însă si o îndeletnicire practică: deseori ne „dădea în cărti“. Nu în cele obisnuite, ci într-unele de tarot, pe care le cumpărase dintr-o librărie masonică. Devenise specialistă!

Cunostea o femeie care era extraordinar de pricepută în a folosi astfel de cărti si ghicea multe lucruri din viitor. Cel putin asa pretindea. În afară de „datul în cărti“, această doamnă avea si alte „aptitudini“. Cunostinta noastră o lăuda deseori extaziată, si întretinea legături strânse cu ea. A început să o ia si pe prietena mea acolo.

Nu stiu ce lucru necurat s-a făcut! Nu cunosc exact, dar judecând după întâmplări se pot extrage oarece indicii. Oricum, la sfârsitul lui septembrie mi-am amintit de amenintarea ei voalată: „Bine, eu astept rândul meu în septembrie!“. Din luna septembrie, după un sir de uimitoare coincidente si de stupide neîntelegeri, m-am despărtit de prietena mea. Dar n-a fost numai atât. În viata mea toate lucrurile au început să meargă anapoda, si suferеam de o adâncă durere sufletească ce mă conducea spre nebunie si mă împingea către sinucidere. Ai fi zis că se prăbusise cerul peste mine. „Dar ce se întâmplă?“ - mă întrebam adesea. Mă simteam ca si când cineva se lupta cu mine în ascuns. Ca si când si-ar fi fixat drept scop al vietii sale să mă distrugă.

Am aflat de la o cunostintă comună că această fată, pe care o respinsesem ca parteneră de dragoste, împreună cu „îndrumătoarea“ ei care ghicea în cafea, dădea în cărti si făcea si altele asemănătoare, discutaseră deseori pe seama mea la întâlnirile lor si mă aveau drept tintă a activitătilor lor de sorginte ocultă.

Acest neverosimil sir de coincidente, de neîntelegeri, de nenorociri, de durere sufletească si confuzie, care mi s-au întâmplat în acea perioadă, s-ar fi putut oare datora practicilor magice ale acestor „doamne“? Ar mai fi avut oare aceste „doamne“ vreo putere asupra mea dacă eu as fi trăit o viată crestinească? Cu sigurantă că nu. Viata mea inadecvată era cea care dădea drepturi diavolului - căci el era „domnul“ respectivelor „doamne“.

„Ti-au făcut vrăji“, m-a prevenit un oarecare bătrân foarte versat care mă simpatiza... Atunci am râs.

Răul se făcuse, dar Dumnezeu, Care a îngăduit acest lucru, avea să scoată un infinit mai mare bine din această întâmplare mai târziu. În scurt timp l-am cunoscut pe părintele Paisie, care m-a ajutat să depăsesc si acest război, acoperindu-mă ca pe un pui de găină cu aripile sale duhovnicesti. Iar ceea ce i s-a întâmplat apoi „prietenei“ care mi-a provocat toate aceste neplăceri a fost cu mult mai rău decât durerea mea sufletească. Însă Dumnezeu o va ajuta, asa cum m-a ajutat si pe mine.

Aveam în jur de 20 de ani pe atunci si eram deja implicat în astfel de „activităti“! Ce s-ar mai fi putut adăuga?!

DEMOSTENE MASONUL

Prietenul meu M. locuia împreună cu cineva din Atena, pe nume Kostas, student la stomatologie. La acesta venea în vizită de câteva ori pe an un văr din Atena pe nume Demostene, si rămânea la ei câteva zile.

Demostene era cu doi-trei ani mai mare decât noi. Lucra pe atunci la o firmă de turism. Era mason. Venea, asadar, si se încingeau discutii filosofice despre om, despre lume, despre Dumnezeu, despre tehnici magice s.a.m.d.

Lui M. Îi făcea plăcere să discute cu el, întrucât poseda multe cunostinte. Se mărginea însă la atât. Nu avea încredere în el, socotindu-i pe masoni dubiosi. Nu agrea „activitatea“ lui, precum avea obiceiul să spună.

Odată, pe când discutau despre tehnici oculte, M. l-a luat peste picior, iar Demostene s-a enervat. Apropiindu-se de fereastra lui M., a suflat până ce a aburit geamul, si a schitat cu degetul niste forme ciudate. Apoi a bolborosit ceva, fără să înteleagă nimeni ce spune. După ce a terminat, a continuat discutia. Foarte târziu, pe la 2-3 după miezul noptii, au mers să se culce, cei doi veri împreună, iar M. singur în camera lui.

Iată ce povesteste el însusi despre experienta sa:

„Numai ce mă ia somnul si - dang! - aud o lovitură în geam si sar din pat. “*Potoleste-te*”, îmi zic în sinea mea, după care mă culc la loc. Peste putin - poc! - o lovitură si mai puternică. Sar iarăsi, speriat si enervat. Am fumat câteva tigări, am căzut pe gânduri si am concluzionat că sunt încă sub influenta discutiei cu Demostene; m-am linistit si m-am culcat la loc, după ce mai întâi am deschis fereastra si m-am asigurat că nu e vorba de vreo glumă. De data aceasta am adormit bine. Lovitura s-a auzit însă din nou, puternică si sălbatică. Primul lucru pe care l-am zărit îndată ce am deschis ochii a fost forma pe care o desenase Demostene si ciudatele litere-simboluri, care erau luminate de neonul de pe stradă.

Geamul se spărsese exact în acel punct.

M-am înfricosat. Am sărit din pat, am alergat în cealaltă cameră si l-am trezit pe Demostene. A venit împreună cu Kostas. Numai ce a văzut fereastra si s-a îngălbenit de frică. A sters cât a putut de bine acea formă. Ceea ce m-a impresionat a fost faptul că el se speriase mai rău decât toti.

Restul noptii l-am petrecut cu luminile aprinse, fumând împreună. Nimeni n-a îndrăznit să mai doarmă“.

În altă ordine de idei, Demostene îsi schimba deseori serviciul, într-o perioadă în care era greu să găsească cineva de lucru. Apartinea lojei engleze, mi se pare, si mergea împreună cu Kostas pe la diferiti studenti, stârnindu-le entuziasmul. La unii mai naivi avea priză. Ne spunea câte ceva despre Masonerie, si de la el am aflat pentru prima dată că, începând cu anul 1980, la nivelul mai-marilor Masoneriei se luase hotărârea de a se face cunoscută publicului larg întreaga „gnoză“. Si când spunea „gnoză“ întelegea - fireste - ocultismul si toate cele legate de magie.

Ne-am încredintat noi însine de acest fapt pentru că, dacă până acum câtiva ani foarte putini indivizi erau initiati si se ocupau cu ocultismul, acum se înmultesc continuu si se auto-popularizează impetuos, prin declaratii publice si dezbateri pe aceste teme.

Cele relatate aici se petreceau pe vremea când făcusem cunostintă cu Aris hipnotizatorul. Era cam în aceeasi perioadă.

Pentru rigoarea istorisirii, voi relata si alte câteva evenimente notabile.

După aproximativ un an de zile, am mers acasă la Kostas, care locuia cu prietena lui, studentă la medicină. Studiau o carte de vrăjitorie care continea si invocări demonice. Cuprindea numele si „specialitatea“ demonilor, precum si modul în care îi poti chema. Erau putin speriati, dar pe de altă parte nici nu aruncau cartea.

După mai putin de un an, au început să aibă probleme în relatia lor. Sufereau mult. Fata a ajuns pe la psihiatri. Îsi pierduse echilibrul mental, si căzuse totodată pradă depravării. O auzeam pe la petreceri spunând cuvinte murdare fată de cunoscuti si necunoscuti, înnebunise, sau o stăpânea un spirit, un demon? Ultimele vesti pe care le-am avut au fost că părintii ei alergau cu ea pe la mănăstiri, căci fuseseră dezamăgiti de doctori. Kostas suferea teribil!

Eu atribui acest rău preocupării lor pentru vrăjitorie, căci dintru început diavolul a fost ucigas de oameni si tatăl minciunii, după cuvintele Scripturii. Nu este deloc exclus ca cei doi să nu se fi mărginit doar la a citi acea carte, ci să fi si făcut vreo invocare demonică. În felul acesta au dat drepturi diavolului si demonilor lui să aibă stăpânire asupra vietii lor. Fie si simpla existentă în casă a acestei cărti îi punea în pericol duhovnicesc, din pricina energiei demonice care îi putea influenta; cu atât mai mult cu cât se apucaseră să si studieze.

Bineînteles că vărul Demostene, care ne deschisese asemenea cărări, n-a putut să ajute, în ciuda tuturor tehnicilor pe care le cunostea: „*Corb la corb nu scoate ochiul*“.

De la Demostene am auzit pentru prima dată de Noul Mesia, de „Noul Hristos“ '. Acesta va veni să conducă omenirea către Noua Eră, anume Era Vărsătorului. Ne-a spus chiar că Noul Mesia se născuse deja si avea să-si înceapă activitatea publică la vârsta de 33 de ani.

în vremea aceea nu se prea auzise despre astfel de lucruri. Astăzi ele se bucură de o mare publicitate. În privinta cronologiei, însă, au dat gres. Să fi fost oare planul amânat? întâmpină dificultăti? Cine stie?...

II întâlnesc din nou pe Demostene masonul

Cu Demostene m-am reîntâlnit după ani de zile. Eram deja amândoi oameni maturi. Fiecare înaintase mult pe drumul său.

Eu mersesem în Eghina să mă închin Sfântului Nectarie. Tocmai ce mă întorsesem din Egipt si, trecând prin Atena pentru câteva zile, am găsit astfel ocazia să împlinesc o dorintă mai veche de-a mea.

Sfântul m-a „ospătat“ pe săturate atunci când m-am închinat cinstitului său cap. Harul lui m-a învăluit îmbătător. M-am întors în curte, în camera în care a trăit, si m-am bucurat duhovniceste. Simteam o atingere sufletească, o familiaritate, o apropiere, ca si când l-as fi cunoscut pe Sfânt. Din acea zi s-a întărit si s-a statornicit legătura noastră. Trăiam împreună o adevărată desfătare, bucurie si pace duhovnicească. Era simtirea harului si a lipsei de teamă pe care o naste siguranta prezentei Sfintilor. Într-o asemenea stare mă aflam încă, atunci când m-am urcat pe salupa ce urma să mă ducă înapoi în Atena. Mă minunam de acest dar duhovnicesc... Atunci l-am văzut pe Demostene, retras pe un scaun, citind. Am socotit că trebuie să-i vorbesc.

M-am apropiat si am început discutiile din punctul în care le abandonasem cu cinci ani în urmă. Mi-au atras atentia de-a lungul convorbirii trei amănunte, pe care mă voi strădui să le redau.

Fusese si el în Eghina, pentru a se „închina“ într-un vechi templu păgân. I-am povestit si eu despre călătoria mea în India, accentuând această latură a vietii mele.

- Ce se întâmplă, tot la lecturi ai rămas? Nu înaintezi către nici o practică? l-am întrebat.
- Ba fireste că da, avem practici si ne ocupăm regulat cu magia.

Stiam acest lucru, desigur, dar o asemenea mărturisire lipsită de echivoc m-a impresionat. Avea senzatia că vorbeste cu cineva asemenea lui. Îsi abandonase vechiul serviciu si îsi procurase unul legat de slujirea intereselor Masoneriei, căreia i se dedicase cu tot sufletul său.

- Eu am vizitat mănăstirea Sfântului Nectarie, am spus. Acest loc este plin de energie! Să mergi să te convingi singur.
- Nu mă duc. Nu se potriveste cu structura mea sufletească. Nu-mi place, **locul mă respinge**.

M-am întristat, am fost uimit, surprins. Cum este posibil să existe astfel de oameni?! Este cu putintă să nu le „placă“ Dumnezeu? Si se exprima atât de clar si de categoric, în timp ce eu simteam înlăuntrul meu atâta bucurie si pace de la Sfântul Nectarie... „Ei nu cunosc, m-am gândit, si de aceea vorbesc asa“. I-am zis:

- Eu am mers si am simtit asta si asta... Si i-am descris cele pe care încă le mai simteam. Ne-am luat cu vorba si i-am spus că m-am schimbat si că sunt crestin.
- Bine, crestinismul ca filosofie este foarte elevat, dar ca religie nu spune nimic, a zis el.

Cunosteam, desigur, această strategie de subminare indirectă a lui Hristos pe care o aplică ei, dar am socotit-o a fi produsul nestiintei. Am început o discutie îndelungată în care am avut prilejul să prezint credinta crestină. De multe ori am ajuns să polemizăm, dar nu-mi aduc aminte exact pe ce teme.

Îmi amintesc numai o replică a sa, în urma căreia mi-am pierdut orice dispozitie de a-mi prelungi strădania. Mi-a spus cu o încăpătânare stranie, chiar nebunească: „*Dacă accept că lucrurile stau asa precum spui, atunci prefer să fiu în iad cu diavolul*“...

Ce s-ar mai putea adăuga? Ce bucurie perversă poate afla cineva în viclenie, în perfidie, în răutate, în prefăcătorie, în ură, în autodistrugere?

Pe bună dreptate se spune că portile iadului sunt închise pe dinăuntru...

PRIMA VIZITA IN SFANTUL MUNTE

Viata mea la facultate a fost o aventură. Petreceri, drumetii, iubiri, teorii si ideologii. Citeam mult, filosofam mult, discutam mult, căutam mult. Toate acestea într-o continuă miscare si împrăstiere.

Se sfârsise vara si, împreună cu ea, si banii nostri. Noi însă voiam să ne continuăm vacanta, băile si călătoriile. Atunci, un oarecare prieten a propus să mergem în Sfântul Munte.

- Ce să facem acolo? am întrebat.
- Cutreierăm din mănăstire în mănăstire: avem cazare si masă gratuite, ba între timp mai facem si câte o baie, a răspuns prietenul meu.
- În regulă, mergem.

Dacă n-ar fi stăruit el atâta, n-am fi putut să ne trezim la 5 dimineata. Nu dormiserăm decât trei ceasuri.

Autobuzul a făcut trei ore de la Tesalonic până la Uranupoli. Am urcat apoi pe vaporul care urma să ne ducă în Munte. Am plutit paralel cu coasta peninsulei vreme de un ceas si jumătate. Aveam un sentiment de bucurie lăuntrică. Mănăstirile erau impresionante, iar micile chilii, pierdute prin verdele ierburilor, lângă mare, atestau un mod linistit de viată si o filosofie a îndepărtării de desertăciunea lumii. Vedeam visul meu întrupat. Deseori discutam cu prietenii mei să plecăm undeva departe de societatea aceasta a masinăriilor inumane, si să trăim simplu, la tară, după regulile noastre. Iată, asadar, că anumiti oameni reusiseră. Eram sincer bucuros!

Itinerariul călătoriei noastre a fost Tesalonic - Uranupoli - Dafni (portul) - Karyes (capitala) - Mănăstirea Kutlumusi - Mănăstirea Iviron - Mănăstirea Stavronikita - Mănăstirea Grigoriu - Tesalonic.

Am cunoscut monahi, am stat de vorbă cu ei. Am fost uimit să constat cât erau de inteligenti si de cultivati. Se dovedeau extrem de fini cunoscători ai problemelor sociale, politice, ideologice, filosofice si existentiale care mă preocupau. Cuvintele lor erau adânci si pline de miez. Simteam o mare satisfactie să pot discuta cu ei. Nu acceptam punctele lor de vedere, căci nu aveam vreme să reflectez eu însumi asupra lor. Oricum, însă, erau conceptii serioase, pe care nu le putea cineva respinge prea usor.

M-a impresionat si modul chinovial de organizare a vietii lor. Nu exista în mănăstire avere personală. Toate apartineau tuturor. Proprietate obstească. Mâncau cu totii împreună, laolaltă cu oaspetii lor, aceeasi mâncare, la aceeasi masă. Anual, în cadrul unei mari întruniri, schimbau între ei diversele slujiri, astfel încât fiecare să fie angrenat în toate activitătile: un an, grădinar; anul viitor, tâmplar; următorul an, trapezar, s.a.m.d. Egumenul era ales prin vot de către întreaga obste, pe viată, cu exceptia cazului în care si-ar fi manifestat el însusi dorinta de a demisiona din această demnitate. Erau alesi si „responsabilii-sefi“, care, împreună cu egumenul, constituiau corpul administrativ al mănăstirii.

Existau între ei alte valori si alte relatii decât cele cu care suntem noi obisnuiti. Fiecare căuta să-l slujească pe celălalt. O atmosferă de iubire frătească, un duh de jertfire de sine. Se bucurau atunci când puteau ajuta. Câtă diferentă fată de individualismul mizerabil si inuman al locuitorilor marilor orase!

Aici se păstra viu vechiul duh al crestinismului, cu cinele comune, cu „agapele“, cu bunurile obstesti. În primele biserici crestine nu exista nici un sărac, nimeni care să fie lipsit, pentru că toti crestinii, bogati si săraci, îsi puneau averile la dispozitia Bisericii si astfel ele deveneau proprietatea tuturor membrilor Bisericii. Si toate acestea fără nici o constrângere, fără crime, ură, „dictaturi ale proletariatului“ si alte grozăvii. Proprietate obstească întemeiată nu pe constrângere, ci pe libertate, pe iubirea din inimă pentru aproapele.

Asa a învătat Hristos. Aceasta este calea pe care a arătat-o. Calea iubirii.

La un moment dat, am realizat că imaginea care exista în mintea mea despre crestini si crestinism, pe de o parte, si ceea ce vedeam si trăiam acum, pe de alta - erau două lucruri cu totul contradictorii. Eu credeam că în general crestinii sunt oameni cu probleme psihologice, îngusti la minte, dar smecheri si mizerabili. Credeam că Biserica, crestinismul, sunt pe cale de disparitie, apartinând unei traditii mumificate, adecvate preponderent oamenilor de joasă spetă, sarlatanilor si găinarilor. Am fost uimit când am cunoscut faptele si oamenii de aproape.

M-am întrebat curând: „Bine, dar cum s-a format si a prins contur în mintea mea această imagine negativă, falsă, despre crestinism si despre Biserică?“. N-aveam nici un drept să emit vreun punct de vedere asupra acestor teme, întrucât nu cunoscusem niciodată de aproape vreun călugăr, vreun preot sau vreun crestin practicant.

Toată această imagine negativă se formase înlăuntrul meu datorită ziarelor si televizorului. Adoptasem un punct de vedere străin de realitate... Deci, fusesem supus unei spălări a creierului! în aceasta si constă supunerea, robia spirituală: controlul gândirii prin mijloacele de informare în masă.

Oare în câte alte probleme fusesem supus aceleiasi spălări a creierului? Putin câte putin, crâmpei cu crâmpei, o mică stire după alta - si astfel ne sunt induse cu premeditare în minte imagini deformate. Numai constientizarea si obisnuinta de a discerne si a controla informatiile pe care le primim ne pot elibera de această sclavie spirituală.

În paralel cu aceste gânduri si evenimente, s-a derulat un alt set de întâmplări cu mult mai însemnate si mai... misterioase. În acele zile sufletul meu era cuprins de bucurie si de pace, ca si când m-ar fi acoperit o binecuvântare, ca si când cineva îmi călăuzea pasii, scotându-i în calea mea pe oamenii potriviti pentru a-mi vorbi si a mă învăta. Era dumnezeiasca purtare de grijă?

Plecând cu vaporul din Sfântul Munte, m-am străduit să-mi astern experientele pe hârtie, în textul de mai jos, pe care l-am scris atunci.

Iată ce scriam: *„Acum simt că pot pleca din Munte. Simt că s-a încheiat un ciclu. Un seminar. Acum înteleg existenta acestui ciclu, pe care nu-l constientizasem ca atare în timp ce se derula.*

Am primit trei lectii, si n-as fi putut pleca înainte de a le sfârsi. Ceva lăuntric mă tinea în Munte atâta vreme cât sufletul meu încă prelucra aceste lectii. Erau dati când mă simteam foarte încărcat. Angrenajele sufletului meu lucrau la temperaturi înalte.

La Stavronikita, egumenul ne-a vorbit la cimitir. A fost prima discutie. Întreaga mănăstire, cu atmosfera ei, cu miscările, sunetele, icoanele ei, actiona asupra noastră. La început, egumenul se pierdea într-un anume fel atunci când vorbea: închidea ochii pe jumătate, îsi misca încet-încet capul, intra într-o stare anume. Cuvintele lui mi-au părut mai

întâi încurcate, dar apoi si-au aflat însiruirea logică. De la el am înteles misterul existentei Bisericii. ***Ce este Biserica****?* *“****Râul cel purtător de viată care curge neîncetat prin veacuri****”.*

*Pe Dumnezeu L-a definit ca “****Cel ce a dat timp netimpului si loc nelocului****”. Nu-mi puteam lua ochii de la egumen. Ceva făcea ca toate cuvinte lui să răsune adânc înlăuntrul meu si să-si dezvăluie tainica încărcătură dinaintea constiintei mele.*

*Simteam că “****ceva se întâmplă aici****”. Ceva care depăsea hotarele unei simple convorbiri. Altcineva, mai înalt, nevăzut, era învătătorul. Nu egumenul.*

La Kutlumusi - altă stare de lucruri. Simteam o presiune interioară, un impuls de a pleca. O teamă datorată faptului că monahii de aici se apropiau de cugetele mele cele mai adânci. Erau familiarizati cu problemele existentiale care mă frământau pe atunci. Părintele A., un ieromonah de aceeasi vârstă cu mine, îmi vorbeste despre viata sa si despre atacurile demonice. Aud pentru prima dată despre Satana ca despre o fiintă care se află lângă noi si care există tot asa precum există cerul, pământul, omul. Asadar aceste lucruri se confirmau: nu numai că mă gândisem la ele, ci în adâncul sufletului dobândisem simtământul existentei lor. M-am înfricosat.

Sentimentul că pusesem capăt unui întreg mod de raportare la realitatea înconjurătoare nu era însă atât de limpede. Seara am discutat cu Tasos:

- *Ce fel nou de a privi lucrurile este acesta? E iluzie sau realitate?*

Prietenul meu a răspuns:

- *Ceea ce-mi dă fiori nu este “iluzia” lor, ci faptul că simt că nu este iluzie, ci realitate.*

Intr-adevăr, ne simteam amândoi tulburati în fata dimensiunilor acestei noi experiente.

La Grigoriu am ajuns după-amiaza, singur. Încă de pe drum presimtisem că voi avea o întâlnire seara, iar dimineata voi pleca. Lucrurile au curs firesc dar, în chip misterios, faptele si evenimentele s-au dovedit strâns legate, fără sincope, având continuitatea verigilor unui lant. În toată această multime a vizitatorilor si a călugărilor, care îmi erau cu totii absolut necunoscuti, l-am întâlnit pe acest om fără ca măcar să-l caut sau să-i spun pe cine si pentru ce îl caut. Exact la momentul potrivit a trecut prin fata mea părintele S., si astfel ne-am cunoscut. Am simtit că-i pot vorbi unui monah pe limba mea, liber. Era un vechi călător. Un fost... Ťvântură-lumeť! Am discutat deschis. M-am simtit foarte liber. Prin această discutie mi-am redobândit sentimentul propriei responsabilităti pentru drumul meu în viată.

Lucrurile nu ni se petrec la întâmplare. Ceea ce are importantă este maniera personală pe care o alegem spre a le înfrunta“.

Această primă vizită a durat trei sau patru zile. Simteam că mă sparg. Mă umplusem până la refuz cu impresii noi. Erau atâtea lucruri inedite la care trebuia să reflectez, să mi le pun în ordine... Trebuia să plec pentru a „digera“ noile si intensele mele impresii.

ÎNTÂLNIREA MEA CU BĂTRÂNUL PAISIE

Vizita în Sfântul Munte mă problematizase. Răspunsurile pe care monahii le dăduseră tuturor nedumeririlor mele mă provocau. Peste putin timp m-am reîntors, pentru a cerceta totul mai profund.

Am mers la mănăstirea Kutlumusi. Voiam să discut cu părintele A. După-amiezile,. când îsi termina obligatiile, sedeam într-un balcon si discutam. Era inteligent, cordial si instruit în materie de ocultism. Îl pretuiam.

- Părinte A., să-mi vorbesti despre rău ca dispozitie a sufletului omenesc, accept! Dar să-mi vorbesti despre diavol ca persoană, mi se pare prea exagerat.
- Dacă asta-i realitatea, ce altceva să-ti spun?
- Si tu de unde stii? L-ai văzut tu însuti?

A râs.

- Parcă numai o dată?! Dar numai eu crezi că l-am văzut? Sunt si alti părinti care s-au războit cu el.
- Cum l-ati văzut, adică?
- Uite, odată a venit si ne-a stricat toate grădinile mânăstirii.
- Cum adică le-a stricat?
- Le-a stricat. A rupt lemnele, a smuls plantele din rădăcină, le-a întors pe toate cu susu'n jos.

L-am privit cu neîncredere. S-a uitat la mine, a zâmbit si a continuat.

- Ti se pare de necrezut, dar chiar asa este.
- Tu ai vreo experientă personală? l-am întrebat.
- A venit mai demult în chilia mea si m-a lovit, iar a doua zi aveam dureri.

Mi-am amintit inexplicabila lovitură în spate pe care o primisem în trecut, atunci când eram cu fata aceea, si l-am întrebat cu interes:

- L-ai văzut cu ochii tăi?
- Uneori îl vezi, alteori nu. Odată au venit trei draci si îi vedeam, făceau glume.
- Si tu cum ai reactionat?
- Râdeam, ce să fac? De vreme ce erau comici...

Il priveam neîncrezător, dar cu interes. Îmi aduceam aminte de experientele mele. Nu cumva aceasta era explicatia zgomotelor, a usilor care se trânteau, a bătăii pe care o încasasem?

- Fac si gălăgie? am întrebat.
- Oho! Crezi că doar gălăgie? Anul trecut, cam pe vremea aceasta, aveam o călugărie în mănăstire. Un frate începător urma să devină monah. Trebuia să ne adunăm la ora 3, înainte de zori, la biserică. În acea noapte, un demon a trecut pe la toate chiliile: trântea usi, ferestre, urla, lătra... A fost un adevărat prăpăd. Ne-am adunat cu totii jos la biserică încă de la 12, spre a fi împreună. Noi, cei tineri, eram înspăimântati.

Continuam să fiu neîncrezător si uimit de ceea ce auzeam.

Uite cum stau lucrurile: diavolul nu vrea să-si deconspire existenta în fata oamenilor, pentru că în felul acesta îi poate lupta mai usor. Pe ascuns. Nu te feresti de un inamic a cărui existentă o ignori. Însă o dată ce l-ai descoperit, nu mai are sens să se ascundă, asa încât se luptă cu tine la arătare.

Mi-a relatat si alte întâmplări. Am discutat despre yoga, despre puterile ascunse ale omului. Oare nu se pot ele explica având ca bază autosugestia sau psihanaliza? Nu sunt iluzii? Nu cumva „subconstientul“, asa cum spune Jung, ne joacă feste? Nu cumva toate acestea nu sunt altceva decât manifestări ale mintii noastre? Am dezbătut în detaliu toate aceste aspecte.

În după-amiaza următoare, discutând, mi-a sugerat să încerc să-i văd „aura“, în timp ce el se ruga cu siragul de mătănii. Îi spusesem că am avut cândva capacitatea de a vedea aura oamenilor. Într-adevăr, m-am străduit, dar fără succes. Atunci mi-a vorbit despre părintele Paisie.

- Aici, ceva mai sus, este un călugăr care face minuni - ***părintele Paisie***!

N-am fost deloc impresionat. Aproape că nici nu l-am luat în seamă. „*Si ce-i cu asta? mă gândeam. Si yoghinii au astfel de puteri. Am si eu o mică experientă*“.

Mi-a cerut să-i arăt câte ceva din exercitiile yoghine pe care le făceam. Prin urmare, am încercat să meditez si să mă concentrez, asa încât să-i văd limpede aura. Brusc am simtit o schimbare în rău.

- Ti-ai dat seama? l-am întrebat. Ai simtit?

Incetasem să mai încerc, căci mă nelinistisem din pricina intensei schimbări mentale si sufletesti ce mi se întâmplase. Părintele A. se îngrijoră. Mă simteam ciudat. Am luat inconstient un creion ca să desenez. Atunci s-a întâmplat ceva foarte... straniu.

Am început să desenez foarte usor, cu trăsături sigure de creion, niste chipuri. Mâna mergea singură. Erau niste chipuri urâte, scabroase: nasuri, urechi, dinti mari -expresii potentate si sugestive ale răutătii si dezgustului. L-am privit cu nedumerire pe părintele A.

- Priveste, i-am zis, si i-am arătat fetele.

Erau întocmai precum chipurile demonilor din picturile despre iad. Eram si eu uimit de ceea ce făcusem. Stiam că n-am o asemenea îndemânare la desen. Îmi simtisem ***mâna mergând singură*** *[scriere automata?]*. Nu stiam ce va iesi pe hârtie. Adică nu avusesem în mintea mea nici o idee pe care să încerc să o trec pe hârtie, ci s-a întâmplat ceva independent de vointa mea.

Văzând schitele, părintele A. a înteles imediat lucrarea demonică si a simtit nevoia să se roage în liniste. S-a ridicat si mi-a spus:

- Te las acum... Mai stăm de vorbă mâine. Si a plecat alergând pe scări.

Am rămas singur. Eram iritat din pricina celor ce mi se întâmplaseră. Mă simteam ca si cum altcineva mă folosea fără voia mea. M-am străduit să neutralizez această influentă care se exercita asupra mea. Am încercat să-mi controlez mâna. „Acum voi desena o bisericută“, m-am gândit. În ciuda tuturor eforturilor, a fost imposibil să o schitez. Mi-au iesit din nou acele chipuri oribile! „O să fac ceva mai usor. Voi desena o turlă, si am să-i pun deasupra o cruce“. În loc de aceasta, pe hârtie ieseau sâni de femeie dezgoliti! Nu-mi puteam controla mâna. M-am pierdut cu firea si am aruncat hârtia. Eram speriat, confuz, nelinistit. „Ce mi se întâmplă?“. Simteam încă asupra mea acea transformare. M-am retras si m-am întins pe pat enervat, sperând să mă linistesc dormind.

În dimineata zilei următoare, părintele A. a venit la mine si mi-a propus să merg să-l întâlnesc pe părintele Paisie. Mi s-a părut o idee bună. Mi-a dat detalii despre drum si am pornit.

Am ajuns lângă chilia bătrânului si am tras de sârma clopotelului de la intrare.

Peste câteva clipe, cineva a strigat de la fereastră:

- Ei, copile, ce doresti?
  Am lăsat sârma din mână.
- Părinte, nu-mi deschizi? am întrebat.
  Atunci a dat drumul la chei pe sârmă.
- Incuie la loc, mi-a strigat.

Am intrat în curte, am încuiat în urma mea si am urcat spre casă. Când am ajuns în fata casei, sub balcon, bătrânul mi-a cerut să-i dau o jachetă care căzuse pe jos.

Am apucat jacheta si am ridicat capul, întinzând mâna ca să i-o dau. Bătrânul s-a aplecat peste balcon să o apuce. Ochii nostri s-au întâlnit pentru prima dată. Ce privire era aceea!... Ochii lui mari, negri asemenea cărbunelui slefuit, străluceau ca niste scântei. Ce putere era aceea?! Era ceva sfânt în acea privire. Ceva care covârsea firea omenească, atât cât o cunoscusem eu până atunci!

Fulgerător mi-am plecat capul. N-am rezistat acelei măretii duhovnicesti pe care am întâlnit-o înaintea mea. Eram prea mic... Mă umplusem de teamă sfântă. Inaintea de a apuca să fac înconjurul casei, cale de aproape 30 de metri, mă simteam de parcă mi se descoperise o taină adâncă despre potentele firii omenesti.

Când ne-am reîntâlnit după câteva minute, am văzut în fata mea un bătrânel minunat. Ochii erau normali, nu se mai vădea nimic din măretia duhovnicească de mai înainte. Era un om obisnuit. Am sezut într-un coltisor si ne-am luat cu vorba.

- Părinte, eu nu sărut mâna preotilor, căci nu cred.
- De vreme ce nu crezi... bine faci, a răspuns el.

Am discutat vrute si nevrute. Era atât de bun, de blând... În câteva minute ne apropiasem mult sufleteste. Am simtit o mare bucurie, apropiere si încredere. Desigur, la aceasta au contribuit virtutile si discernământul bătrânului.

La un moment dat, râzând bucuros, ***bătrânul mi-a cerut voie să mă ajute duhovniceste***.

- ***Să păsesc înlăuntrul tău***? a întrebat.
- Da, părinte, am răspuns plin de încredere.
- Până si picioarele îmi miros urât, a spus el, insinuând prin aceasta că ar avea neajunsuri duhovnicesti.

Am zâmbit! Omul acesta era curat precum cristalul, si bun precum Hristos.

- Nu contează, părinte, eu vreau, am răspuns.

Atunci a pătruns în sufletul meu. Am simtit ceva delicat, grijuliu si gingas, ceva tămăduitor, luminos, ceva puternic pogorându-se asupra mea. Am simtit ca o transfuzie de lumină în suflet. O lumină lină...

Mi-a adus o pace bucuroasă, adâncă. O asemenea pace, ca si când m-as fi întors la mine acasă după un îndelungat si crâncen exil. O pace egală cu o nastere din nou; eram ca si când m-as fi aflat în bratele lui Dumnezeu. Am avut asadar revelatia aceasta: că există asa ceva în lume! Că-i este cu putintă omului să devină astfel! Câtă uimire, câtă nedumerire, câtă bucurie...

Bătrânul se bucura împreună cu mine. Mă mângâia. L-am îmbrătisat fericit. M-am rusinat apoi de acest gest. Eram descumpănit. Ce fusese mai mare, nerusinarea sau dorul meu arzător? Însă bătrânul mi-o îngăduise. Mă mângâia pe păr, în vreme ce acel ceva care ne unea devenea tot mai luminos, tot mai intens. Iesisem din sine-mi. Mă „îmbătasem“. Dar comportamentul meu era cuviincios, linistit, cumpătat.

Aceasta era prima oară când experimentam „***betia cea cumpătată***“.

Am pornit spre mănăstire complet schimbat sufleteste, mental, emotional. M-am întors alt om. Monahii pe care i-am întâlnit mă întrebau zâmbind cu substrat:

- De la părintele Paisie vii?

Erau evidente darurile bătrânului care se revărsaseră asupra mea. Le vedeau si ei. De altfel, îmi simteam sinele cufundat într-un fel de lumină mentală.

- Da, răspundeam cu bucurie ca un... novice printre veterani.

Da, cu adevărat se petrecuse si cu mine acel lucru minunat, tainic, dumnezeiesc.

Apoi m-am întors în oras. Acolo am continuat să trăiesc la fel ca înainte. Totusi mă problematizasem, si chiar am cumpărat o carte foarte bună - „***Staretul Siluan***“ - pe care mi-o recomandase părintele A. Practic, însă, viata mea nu se schimbase cu nimic.

„CU CE DREPT TE AMESTECI ÎN VIATA MEA?“

După vizitele mele în Sfântul Munte am simtit o oarecare putere nevăzută, nedeslusită, actionând asupra evenimentelor vietii mele. Trebuie spus că revenisem foarte rapid la vechiul meu stil de viată. În acelasi fel trăiau pe atunci si toti prietenii mei.

Dar, mai nou, am observat o... nereusită, să zicem, în relatiile mele cu femeile si în general în toate preocupările mele cu implicatii sexuale. Ori de câte ori mergeam să fac un lucru pe care învătătura crestină îl consideră „păcat", întâmpinam - în chip cu totul inedit - dificultăti nemaiîntâlnite. Aceasta mi s-a întâmplat de foarte multe ori si pentru o lungă perioadă de timp.

Desi cel mai logic ar fi fost să atribui acest fapt interventiei părintelui Paisie, eu simteam înlăuntrul sufletului meu că responsabil era si părintele A., ieromonahul cu care discutasem. M-am apucat deci si i-am scris o scrisoare. „Nu stiu ce faci anume, dar indiferent ce tot faci - încetează. N-ai dreptul să te amesteci în viata mea!“. Acestea si altele asemenea i-am scris.

Ce se întâmplase? Mi-a explicat însusi părintele A. mai târziu: „În acea vreme eram proaspăt hirotonit preot. Harul preotiei se pogorâse asupra mea. Te pomeneam la rugăciunile fiecărei liturghii pe care o slujeam“. Râdea! „Sunt oameni care ne cer insistent să ne rugăm pentru ei, să-i pomenim la liturghii, iar tu mai aveai putin si ne băteai“, mi-a zis.

Atunci am început să bănuiesc că în spatele acestora se afla însusi Hristos. Tot atunci am început să constientizez si faptul că părintele Paisie era luminat de Dumnezeu, iar puterea pe care o avea era de la Hristos, si nu de la sine însusi.

Mai târziu, când l-am întrebat despre toate acestea, mi-a spus: „Eu, fiul meu, sunt un om simplu. Eu mă rog lui Hristos, si El lucrează. Dacă m-ar părăsi Harul Lui, poate că as ajunge cine stie ce vagabond prin Omonia“.

De altfel, însusi Hristos spune în Evanghelie: ***Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face si el lucrările pe care le fac Eu, si mai mari decât acestea va face*** (Ioan 14, 12), ***si fără Mine nu puteti face nimic*** (Ioan 15, 5).

CRUCEA IZVORĂSTE MIREASMĂ

Intr-o după-amiază de vară a venit la mine acasă prietenul cu care fusesem prima dată în Sfântul Munte. El păstrase fată de toate o distantă mai mare decât mine, dar era impresionat si chiar influentat pozitiv de monahismul ortodox.

În acea după-amiază era frământat si cufundat în gânduri. Se confrunta cu o dilemă arzătoare. Am stat de vorbă si mi-a propus o colaborare. Îmi solicita participarea si sfatul. Existau două moduri de a actiona. Printr-unul am fi câstigat destui bani, dar ne-am fi vătămat sufleteste atât pe noi însine, cât si pe altii. Prin celălalt mod n-am fi câstigat bani, dar nici n-am fi produs vreo vătămare cuiva. Ne aflam într-adevăr la intersectia dintre rău si virtute, si ne întrebam ce cale să alegem.

La un moment dat, pe când discutam, m-am gândit la părintele Paisie si i-am cerut în minte ajutorul.

- Măi, nu citim si noi vreo rugăciune înainte să hotărâm? îi propun prietenului.

M-a privit nedumerit, cu uimire! Pentru o clipă m-am gândit: „O să mă ia peste picior acum“. Uluit, l-am auzit însă zicând: „în regulă, citim“.

La Sfântul Munte se citesc în fiecare după-amiază rugăciunile unei anumite slujbe, cunoscută sub numele de „Pavecernită“. S-a întâmplat să o am într-o brosură. Nu o mai citisem niciodată. Întrucât nu exista nici o icoană a vreunui sfânt la mine în casă, am scos de la piept o cruce de lemn, sculptată. O făcuse cu mâinile sale si mi-o dăruise părintele Paisie. Am atârnat-o pe perete si am început să citim, cu multe poticneli si greseli, rugăciunea.

După un sfert de oră terminaserăm. M-am închinat si m-am aplecat să sărut crucea.

O minunată mireasmă mi-a învăluit atunci nările. O aromă foarte plăcută, puternică si totodată delicată izvora din cruce. Plin de bucurie, i-am zis prietenului meu: „închină-te si tu“. Se aplecă să se închine, apoi încremeni uimit, se închină din nou si începu să inspire cu putere. Se întoarse spre mine plin de mirare: „***Măi, frate, ... miroase***!“, îmi zise. A luat apoi crucea în mâini si a început să o miroasă încontinuu.

Ei bine, din acea clipă am tăbărât amândoi pe cruce. O sărutam si o miroseam o dată unul, o dată celălalt. Mireasma umpluse toată camera. Ne priveam uluiti si bucurosi.

Această mireasmă cerească producea o influentă ciudată asupra noastră. Ne provoca o transformare sufletească si mentală. Sufletele noastre deveniseră usoare si bucuroase. O euforie spirituală ne cuprinsese. O „betie cumpătată“ - cum spun vechii asceti crestini.

Am luat amândoi hotărârea pe dată, fără să mai fie nevoie de vreo discutie. Cunosteam acum cu claritate drumul corect. Nu ne mai interesau banii pe care i-am fi pierdut. Eram bucurosi că urma să facem ceea ce este corect, chiar dacă această decizie avea să ne afecteze financiar.

Ne-am ridicat îndată, împreună, am mers si am pus în ordine chestiunea respectivă, dând o solutie definitivă problemei. Eram bucurosi pentru această alegere a noastră.

Mai târziu am realizat că imensul ajutor pe care ni-l dăduse în această situatie scurta invocare pe care i-o adresasem părintelui Paisie nu a fost atât faptul că ne-a scăpat de tot felul de încurcături urâte, cât acela că ne-a dat sigurantă duhovnicească si încredere că Dumnezeu lucrează în viata noastră de fiecare zi.

Aveam astfel o dovadă practică despre interesul, participarea si puterea sfintilor de a-i ajuta pe oameni în problemele lor zilnice.

De atunci vizitele mele la Sfântul Munte au dobândit un caracter regulat. Câteodată stăteam chiar si câte o lună-două. Îmi plăcea modul de viată de acolo: simplu, linistit, profund si contemplativ.

*****

Evenimentele pe care le voi descrie mai jos s-au petrecut la diverse intervale de timp în care nimic „suprafiresc“ nu s-a întâmplat. Eu am „comprimat“ timpul, astfel încât mă refer doar la evenimentele neobisnuite. Textul care urmează l-am scris tocmai în acea perioadă si l-am intitulat „Vedenia“. Nu mi se născuse încă ideea de a scrie o carte. Îl redau intact.

VEDENIA

Tesalonic, 6 decembrie 1987

„Dumnezeu S-a făcut om ca să-i facă pe oameni dumnezei“. - *Sfântul Grigorie Teologul*

***Cu rugăciunile bătrânului Paisie si cu harul lui Dumnezeu, s-au întâmplat cu mine nevrednicul următoarele**:*

Era în toamna lui 1982. Abia ce mă cunoscusem cu bătrânul.

Aveam în jur de 25 de ani si, fiind încă student, eram împresurat de atmosfera studentească a vremii, teribil de ignorant în aproape toate problemele legate de crestinism, cât si în cele legate de persoana bătrânului. Nu stiam cu cine am de-a face. Hotărât lucru, nu eram crestin pe vremea aceea. Doar un tânăr ideologizat, care trăise la Universitatea din Tesalonic în climatul schimbărilor de regim politic, care mostenise atmosfera anilor '68 si trăia în usurătatea zilnică a barurilor acelei epoci.

Era firesc să-l întreb la un moment dat pe părintele Paisie despre dragoste. Era unul dintre putinele lucruri frumoase din lumea noastră, din viata omului, si mă întrebam de ce această temă este atât de supusă constrângerilor din partea Bisericii. După ce mi-a spus destule lucruri, bătrânul a încheiat: „După cum ciorchinele, dacă îl tai din vită, se strică, putrezeste si nu se mai coace, tot astfel si dragostea, dacă o desparti de taina nuntii, prin care se hrăneste din harul lui Dumnezeu, mai devreme sau mai târziu se va strica, se va denatura într-un fel sau altul“.

Apoi am plecat. M-am întors la mănăstirea care mă găzduia. Eram plin de nedumeriri. Aveam un trecut extrem de încărcat legat de această temă, o întreagă viată care îsi scotea la iveală acum împotrivirile.

- Bre, mă gândeam, hai să luăm lucrurile de la început, să vedem ce rău putem descoperi. Si m-am apucat să-mi imaginez în secvente doi oameni cum pornesc, cum se privesc, cum se simpatizează, cum se apropie, apoi cuvintele lor, gesturile, simtămintele, felul cum se mângâie, cum ajung în pat si încep să facă dragoste.

În toată această „reconstituire vizuală“ pe care o făceam prin intermediul imaginatiei, ajutat de experientă, căutam să localizez... răul.

Eram asezat pe pat si mă gândeam. Deodată s-a întâmplat ceva. Mintea mi-a fost răpită brusc, dar foarte delicat, si înaintea ochilor mei a început să se desfăsoare o peliculă ciudată.

Vedeam trupurile celor doi oameni ca pe două sfere albe, despărtite. Diafane, pline de o energie anume, fiind constituite dintr-o anumită substantă. Când făceau dragoste, li se pierdea învelisul si se uneau. Deveneau o singură sferă mare. A rezultat o fiintă nouă. Cele două au devenit una. După toate celelalte elemente - compozitie, substantă, energie - nu exista nici o diferentă între sfera mare si cele două mici care o compuneau. Elementul nou era unirea. Cele două deveniseră una.

După aceasta am văzut si trupul culcat al unui oarecare ascet, care trăise neînsurat. Ceva ca niste sfinte moaste. Exista ceva deosebit în aspectul lor. Compozitia lor, calitatea suferise o transformare radicală. Era mai densă, mai

tare, extrem de consistentă... inalterabilă, as zice. Trupul îsi schimbase calitatea. Se petrecuse o transformare a substantei. A rezultat ceva cu totul nou, inalterabil, nestricăcios, care depăsea sfera existentei omenesti obisnuite.

Incet-încet, pe nesimtite, m-am regăsit întors la starea mea normală. Ceva aflasem. În adânc, sufletul meu se linistise, deslusind răspunsul. Creierul alerga întârziat, gâfâind din urmă, străduindu-se să înteleagă. Să afle cuvinte pentru a exprima sensurile tainelor.

Desi sufletul a înteles dintru început, creierul îsi cerea si el partea cuvenită în procesul de cunoastere. În cele din urmă, aveam să-i dau si lui satisfactie.

Ani de zile după aceea, când începusem să studiez Evanghelia, am descoperit cuvintele, sensurile care luminau această taină.

Pentru prima parte a vedeniei: ***si se va lipi de femeia sa si vor fi amândoi un trup*** (Matei 19, 5). În unirea cuplului, celor doi nu li se schimbă firea. Omul se uneste cu om. Pur si simplu, cele două entităti distincte se adună într-una. Elementul nou este unirea. O unire ce poate fi explicată prin apel la criterii de ordin corporal, sentimental si psihologic. Nimic duhovnicesc, nimic dumnezeiesc nu există în ea. Altfel spus, actul erotic este un eveniment pur trupesc, care nu-l sfinteste pe om. Si, ca fapt strict trupesc, contine prin natura sa elementele alterabilitătii si ale descompunerii. Nu posedă caracteristicile inalterabile ale vietii vesnice pe care le conferă unirea cu Duhul Sfânt.

Pentru cea de-a doua parte: ***cel ce se alipeste de Domnul este un duh cu El*** (I Cor. 6, 17). În cazul ascetului, se unesc două firi. Trupul, pe de-o parte, si harul lui Dumnezeu de cealaltă; omul cu Dumnezeu. Se preschimbă firea omenească, primeste ceva nou, inalterabil; dobândeste si ea calitătile Duhului. Se săvârseste astfel îndumnezeirea prin har a omului, în Duhul Sfânt: *părtasi dumnezeiestii firi, dumnezei prin har, ...veti fi ca Dumnezeu*. Iată câteva din expresiile Sfintei Scripturi care descriu această realitate.

Asa încât potentialitatea firii omenesti este îndumnezeirea. Nimic mai putin! Orice altceva este nedemn de om. Ce cutremurătoare revelatie...

Si cuplul poate dobândi această îndumnezeire, poate accede la acest nivel al fiintării, la această inalterabilitate, si astfel unirea, reprezentată prin noua sferă mare, se poate si ea înduhovnici. Aceasta se întâmplă însă atunci când cuplul se conectează la „canalele“ harului dumnezeiesc, anume atunci când, deplin constient si de bună voie, începe să participe nemijlocit la Tainele Bisericii (Cununia, Spovedania, Dumnezeiasca împărtăsanie) si să se străduiască a se lipi de Domnul, pentru a deveni un duh cu El.

PRIMELE MELE ÎNCERCĂRI „DUHOVNICESTI“

„Zgomotele“

Imi amintesc că, impresionat de persoana bătrânului Paisie, m-am apucat să citesc cu ardoare si entuziasm „**Viata Părintelui Arsenie**“ (*cel din Farasa Capadociei*), imediat ce am aflat că fusese scrisă de bătrânul.

M-am închis singur într-o chilie a mănăstirii Kutlumusi - cea mai apropiată mănăstire de chilia părintelui, si m-am lăsat absorbit de carte.

Citeam si eram impresionat. „*Măi, omule, n-au numai yoghinii puteri. Si părintele acesta de aici trebuie că a fost un mare yoghin*“, mă gândeam. Parcursesem de-a lungul timpului diverse cărti hinduse despre yoghini celebri; era acum pentru prima dată când citeam despre un sfânt crestin. Îmi spuneam cu mirare: „Va să zică, există si în Grecia, si în crestinism, oameni atât de evoluati spiritual!“ (Pe atunci nu eram apt să operez distinctiile fundamentale dintre un sfânt ortodox si un guru hindus; îmi părea cam acelasi lucru).

Am continuat lectura si eram tot mai impresionat de viata sfântă a părintelui Arsenie. Deodată am început să aud zgomote în cameră. Era ca si când ar fi bubuit mici petarde. Am sărit uimit în picioare si am început să mă uit cu neliniste si mirare în jurul meu. Nu puteam localiza nimic. Au continuat să bubuie în aer în fata mea, lângă urechea mea, sus, jos, în stânga, în dreapta. Ziua în amiaza mare. Priveam ca un buimac împrejurul meu. Mă cuprinseseră îngrijorarea si teama.

Am părăsit camera si am pornit pe cărarea către chilia bătrânului.

- Părinte, asta si asta mi s-a întâmplat, i-am spus nelinistit.
  A râs.
- Nu te teme, dracul te ispiteste! A văzut folosul pe care îl dobândea sufletul tău citind cartea si a încercat să te oprească. Nu te speria, nu-i nimic.

M-a luat în bratele sale si m-a binecuvântat cu semnul crucii, după care am plecat linistit.

„Să existe într-adevăr diavolul, precum îmi zice bătrânul?“, mă întrebam pe drum. Desigur, n-am admis până la urmă explicatia bătrânului. „Diavolul?! În secolul XX?“. Mintea mea nu putea accepta; cultura, educatia, ideologia, viziunea mea asupra lumii nu-mi permiteau o asemenea concluzie. Mi se părea prea fortată. Pe de altă parte, ce fusese ceea ce mi se întâmplase? Nu puteam ignora tocmai propria-mi experientă... Impas, nedumerire... „Lasă, să vedem mai departe. Lucrul acesta are nevoie de cercetare“, m-am gândit.

„Urletele“

Altădată, aflându-mă tot la Kutlumusi, stăteam singur în cameră si citeam o carte crestină. Deodată mi s-a născut dorinta de a mă ruga. „***Să încerc, m-am gândit, si modelul crestin, să vedem ce diferentă este între rugăciune si***

meditatie. Să o simt în practică". Bineînteles, nu stiam cum se face rugăciunea. Cunosteam destule despre meditatie, dar nimic despre rugăciune. „Am să îngenunchez", mă gândeam, „si am să-I vorbesc lui Hristos. De altminteri, Hristos este bun! Fie că a fost un mare yoghin, fie că a fost orice altceva, sigur a fost bun. N-am de ce să mă tem".

M-am ridicat din pat si am îngenuncheat. Îndată ce am atins cu genunchii podeaua, am auzit niste urlete sălbatice de dincolo de fereastră. Am sărit înspăimântat. M-am uitat imediat afară pe fereastră. Era miezul zilei, cald, nu trecea nimeni si nu circula nimic pe o distantă mare. Doar că urletele se auzeau în continuare. În primă instantă, am fost terifiat...

„Lasă... ce mă încurc eu cu rugăciunile astea?". M-am oprit; se spulberase orice dispozitie spre rugăciune. Fusese suficient să primesc o amenintare viguroasă din partea unui „ceva" sălbatic si necunoscut.

„Ce se întâmplă?". Orbecăiam, luptându-mă haotic cu cineva necunoscut. Cedasem. Am simtit că încercasem să fac un pas mic, să intru într-un tărâm spiritual, si cineva mi-a închis sălbatic usa în nas. Nu eram deloc bine primit.

Faptul mă rodea pe dinăuntru. „Ce-a fost asta?". Nu puteam să o ignor. Se întâmplase.

După câteva zile am mers din nou la bătrânul.

- Părinte, mi s-a întâmplat cutare si cutare.

M-a privit cu multă dragoste. M-a luat de mână si mă privea în ochi. Desi mă rusinam, îl priveam si eu, bucurându-mă mult. Simteam marea sa dragoste si imensa lui grijă pentru mine.

- Nu te teme, demonii sunt! Vor să te sperie ca să n-o apuci pe drumul cel bun. Dar nu îngăduie Dumnezeu să facă vreun rău. Sunt legati. Numai să urle precum câinii mai pot. Nu-ti fie teamă!

Lângă bătrânul nu mă temeam. De altfel, în general nu mă temeam. Poate din necunoasterea primejdiei, poate din usurătate.

Intâmplarea a trecut, dar la capăt n-am scos-o. Pe bătrân îl simpatizam mult, însă cuvintele lui nu le credeam. Nu găseau ecou înlăuntrul meu... Pendulam suspendat, nu păseam în nici o directie. Nu stiam ce să cred, cum să-mi explic evenimentele...

Vizitatorul nocturn

Mă aflam găzduit pentru câteva zile la mănăstirea Stavronikita, pe malul mării. Într-o după-amiază, am aflat ocazia să stau de vorbă cu un monah venerabil. Eram singuri în biblioteca din arhondaricul mănăstirii.

- Părinte, vreau să mă învătati să mă rog, i-am spus la un moment dat.
- Să te rogi? m-a întrebat cu uimire.
- Influentat de „orientalisme", îmi închipuiam că va fi existând vreo metodă specială, vreo tehnică, ceva de genul meditatiei.
- Da, părinte, ce trebuie să fac pentru a mă ruga? Ce să spun? Cum trebuie să sed?

A înteles atunci marea mea ignorantă, si mi-a răspuns cu multă delicatete:

- Da, e simplu... Uite! Trebuie să fii simplu. Sezi linistit într-un colt si vorbeste-I lui Hristos ca si când ar fi în fata ta si te-ar auzi. Este înaintea ta si te ascultă... Îi vorbesti ca si unui prieten.

Continuând să-mi vorbească, am simtit ceva ciudat coborând asupra mea si transformându-mă sufleteste.

L-am întrerupt.

- Părinte, chiar acum, în timp ce-mi vorbiti, ceva ciudat mi se întâmplă, ceva îmi pune piedici. Mi s-a schimbat mintea. Vă văd cumva... diferit.

A ridicat ochii nedumerit si m-a privit cu neliniste.

- Nu-i nimic, copilul meu, o să discutăm mâine.

Mergem acum, să te odihnesti...

S-a ridicat si a plecat repede, nelinistit. Se înserase deja. Am mers la mine în cameră. Eram singur, de această dată, în cămărută. M-a răpit somnul.

Nu apucasem să dorm prea multe ceasuri, când m-am trezit nelinistit. Ceva mă apăsa pe piept. Cineva intrase în camera mea si mă presa pe piept. Am ridicat ochii înfricosat, dar nu vedeam nimic în afară de mobilier. Simteam însă acea puternică prezentă care mă presa insuportabil.

„***Hristoase al meu, nu mai rezist, scoate-l afară de aici***“, am spus în gând, si îndată am simtit golindu-se camera de acea prezentă strivitoare. S-a îndepărtat si s-a asezat la intrarea în cameră, amenintător. Nu mai îndrăzneam să dorm. Am petrecut multe ceasuri nelinistit, cu atentia încordată. Cineva era afară, la usa mea, permanent! Am putut adormi putin abia după ce s-a luminat de ziuă.

Imediat ce m-am trezit am coborât în curtea mănăstirii. M-am întâlnit chiar cu monahul cu care discutasem în seara din ajun despre rugăciune. Părea foarte epuizat, ca si când n-ar fi dormit deloc.

- Cum esti azi? Esti bine? m-a întrebat, plin de grijă si de iubire.
- Da, părinte, mi-a trecut! Nu am nimic astăzi. Mă simt minunat. Multumesc, i-am răspuns.

Am simtit că acest om se ostenise rugându-se pentru mine toată noaptea, si de aceea nu mă putuse necăji „vizitatorul“ nocturn. Până astăzi mă simt îndatorat acestui om. Dumnezeu să-l ocrotească si să-i răsplătească binele pe care mi l-a făcut, căci eu, datorită lenevirii mele, sunt sărac în virtuti si n-am cu ce-mi răscumpăra multele datorii duhovnicesti.

În ziua următoare am plecat să-l văd pe părintele Paisie. După două ore si jumătate de mers pe jos, l-am întâlnit si i-am povestit ce se întâmplase.

- Sezi să-ti aduc un pistol, mi-a spus râzând.

Intră în chilie si îmi aduse un sirag mic de metanii, cu 33 de boabe, după numărul anilor lui Hristos, si o cruce.

- Stii, mi-a spus, acesta lansează gloante duhovnicesti. De fiecare dată când zici rugăciunea „***Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă***“, este ca si când ai trage asupra diavolului, si el nu se apropie de tine. Ia-l, să-l ai pentru „apărare“.

Bucuros că aveam ceva de la el, l-am luat. Am mai vorbit si despre alte lucruri. De fiecare dată plecam de la bătrânul mult mai bine decât eram la dus. Refăcut, cu problemele rezolvate, fără nedumeriri, optimist, fortificat chiar, cu mai multe puteri, nu numai sufletesti ci si trupesti. Mă alinta cu câte o scatoalcă după ceafa, si simteam înlăuntrul meu o pace si o bucurie paradisiacă, ce se prelungeau vreme de mai multe ceasuri. O dată îmi amintesc că această stare a durat câteva zile în sir. Nu exista nici o problemă, nici o frică, nici o dificultate. Doar o senzatie de sigurantă si o bucurie dumnezeiască.

M-am întors la Stavronikita, mănăstirea care mă găzduia. Apoi, într-o seară, **a reapărut oaspetele nocturn**. De această dată însă **aveam „pistolul“** părintelui Paisie. Chiar ametit de somn fiind, îndată ce i-am simtit prezenta, am început **să „trag“:** „***Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă***“. S-a îndepărtat instantaneu. Am continuat rugăciunea. Am prins curaj si am început să-l vânez. Am înaintat spre locul unde se afla, însă imediat ce m-am apropiat de el, am simtit puterea sa de gheată si m-am oprit brusc. Era cu mult mai puternic decât mine. S-a năpustit asupra mea. Acum „trăgeam“ necontenit: „***Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă***“. Rosteam fără încetare rugăciunea. S-a întors să fugă. Ai fi zis că-l ardeau cuvintele rugăciunii. Nu eu, ci rugăciunea, numele lui Hristos avea putere.

Pe mine m-ar fi putut zdrobi ca pe un tântar. Brusc si-a schimbat înfătisarea. A devenit glumet. Era acum mic, corpolent, ca un pitic, cu un turban pe cap; a început să facă glume si să se apropie încet-încet de mine. Ca pentru joacă. Am fost surprins, aproape că râdeam. Dar îndată ce s-a apropiat destul, sufletul meu i-a simtit amenintarea si răutatea, asa încât am reînceput rugăciunea. A fugit imediat de lângă mine. În felul acesta, rugăciunea lui Iisus a instituit o distantă, o zonă de sigurantă între noi.

N-a mai putut să-mi facă nimic din cele ce-mi făcea în trecut, pe vremea când mă bătea si eram ca paralizat, incapabil să mă apăr. În acea seară am pus pe fugă demonii si i-am tinut departe de mine. Câstigasem o bătălie.

Războiul nu se terminase. El continuă încă. Dar Hristos este atotputernic. L-a zdrobit pe cruce pe diavol pentru noi. E de-ajuns să nu fim nerecunoscători si să nu ne purtăm necugetat.

O „prăjiturică“ din cofetăria Lui Hristos

Intr-o altă zi, la Sfânta Mănăstire Stavronikita, citeam din Evanghelie. Îmi amintesc si ce fragment: capitolul 10, versetele 17-21 din Evanghelia după Luca.

Spune Evanghelia: ***Si s-au întors cei saptezeci cu bucurie, zicând: Doamne, si demonii ni se supun în numele Tău. Si le-a zis: Am văzut pe satana, ca un fulger căzând din cer. Iată, v-am dat putere să călcati peste serpi, si peste scorpii, si peste toată puterea vrăjmasului, si nimic nu vă va vătăma. Dar nu vă bucurati de aceasta, că duhurile vi se pleacă, ci vă bucurati că numele voastre sunt scrise în ceruri***.

După toate cele întâmplate, acest fragment semăna cu un mesaj personal pentru mine. L-am simtit pe Hristos adresându-mi-se peste veacuri. Mă întrebam totusi cu nedumerire: „Oare asa să stea lucrurile? Si toti acesti initiati si mari filosofi, pe care i-am citit si de care m-am entuziasmat, să nu aibă habar de nimic?". Nume răsunătoare, care au schimbat fata lumii: Marx, Mao, Bakunin, Freud, Adler, Eric Fromm, Khalil Gibran, Kazantzakis, Wilhelm Reich, Nietzsche, reflectiile lui Buddha, Sutrele lui Patanjali, apoi Gurdjieff, Dr. Suzuki cu filosofia Zen, Lao-Tse si taoismul, acestia si altii asemenea mi s-au însirat prin minte. „Bine, dar este cu putintă ca toti acesti întelepti cunoscători ai lumii si ai societătii să fi gresit, iar eu să descopăr acum adevărul pe care acestia l-au ignorat?".

M-am oprit brusc... Eram mirat, ezitam. Pe oamenii acestia îi studiasem, îi simpatizam, mă seduseseră. Mi se părea ciudat ca eu, un om totusi fraged atât din punct de vedere biologic cât si spiritual, să fi ajuns la adevăr, să fi triumfat acolo unde ei rataseră!

Eram descumpănit.

Atunci s-a petrecut ceva straniu si minunat. Am simtit pogorându-se lin asupra mea ceva foarte pur, asemenea diamantului, limpede, delicat, simplu, pasnic, pătrunzător, atotputernic. M-a umplut de bucurie. Mintea mi s-a deschis într-un adânc fără margini, care m-ar fi înfricosat dacă nu mi-ar fi adus o liniste profundă si desăvârsită acel ceva care devenise una cu sufletul meu. O lumină mentală.

Aceasta s-a petrecut în timp ce citeam versetul imediat următor textului de mai sus al Evangheliei: în acest ceas Iisus S-a bucurat în Duhul Sfânt si a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului si al pământului, că ai ascuns aceasta de cei întelepti si de cei priceputi, si le-ai descoperit pruncilor. Asa, Părinte, căci asa a fost înaintea Ta, bunăvointa Ta.

Mi-am dat seama că prunc sunt si eu, si am avut deodată revelatia acestei legi duhovnicesti care guvernează întreg pământul. Nu cei puternici, nu cei vicleni, nu diplomatii, nu descurcăretii, nu cei bogati, nu cei cultivati, ci cei simpli, cei sinceri, cei smeriti, cei curati cu inima, cei plini de bunătate, cei bine intentionati, cei ce se aseamănă pruncilor, cei cu suflet de copil, cei fără de răutate, acestia vor întelege, acestia vor trăi taina cea mai profundă, vor pătrunde până la esenta ultimă a acestei lumi.

Acestia se vor împărtăsi din viata cea adevărată, din izvorul vietii întregii lumi. Acestia vor face experienta adevăratei realităti a existentei. Ceilalti vor atinge doar materia, învelisul. Nu vor putea să străpungă niciodată acest învelis, să pătrundă dincolo de materie, să-si cufunde fiinta în apele vietii adevărate. Vanitatea îi împiedică să acceadă dincolo de himericele lor constructii mentale. Astfel rămân rupti de adevărul lui Hristos. De vreme ce cred în ei însisi, nu pot crede în Dumnezeu, în Hristos. Se străduiesc să trăiască ceva ce nu există, urmând teoriilor lor, cufundati în nestiintă. Trăiesc în obscuritatea unui cerc vicios de ipoteze si probabilităti. Un egocentrism feroce si o întunecată trufie îi izolează de adevăr, de izvorul vietii. Secătuiti, aproape dezgoliti de orice vlagă, orbecăiesc departe de Duhul lui Dumnezeu Care, dimpotrivă, luminează si dă viată.

Prin viclenie, prin constrângeri, chiar prin fortă, se străduiesc să dobândească infinite bunuri materiale. Plini de lăcomie, le răpesc de la cei cărora le sunt realmente necesare. Si toate acestea doar ca să-si alimenteze senzatia că le-ar fi cu ceva superiori celorlalti. Se simt lipsiti de adevăr si se silesc să umple golul cu materie. Să se consoleze prin apel la plăcerile simturilor... Niste bieti nebuni si nefericiti care au nevoie de ajutorul lui Hristos.

Priveam acum lumea si viata prin „ochii duhovnicesti“ pe care mi-i dăruise, pentru o clipă, Hristos. Eram cuprins de o bucurie adâncă si tihnită. Sărutam Sfânta Scriptură necontenit. Ii iubeam pe totii oamenii. II rugam pe Dumnezeu să-i ajute pe cei nedrepti, care au practic mai multă nevoie de ajutor decât cei nedreptătiti.

Fireste, după putine zile am mers din nou la părintele Paisie si i-am istorisit despre cele întâmplate. S-a bucurat. A râs!

- Te-a tratat Hristos cu o „prăjiturică“ din cofetăria Lui, mi-a zis.
  Apoi m-a privit în ochi:
- Există si plăcinte, mi-a spus si a zâmbit bucuros.

Eu simteam însă că toate aceste lucruri minunate mi se întâmplaseră prin rugăciunile sale. El se ruga pentru mine. Rugăciunea sa era pricina pentru care se revărsau asupra mea aceste daruri duhovnicesti.

„MICILE“ HARISME ALE BĂTRÂNULUI

Darurile sunt felurite, dar acelasi Duh. Si felurite slujiri sunt, dar acelasi Domn. Si lucrările sunt felurite, dar este acelasi Dumnezeu Care lucrează toate în toti.
(I Cor. 12,4-6)

Părintele Paisie avea multe harisme duhovnicesti. Cele mai înalte dintre ele erau greu de priceput pentru oamenii obisnuiti. De obicei, ele erau întelese si pretuite duhovniceste de către monahii ortodocsi înaintati pe calea lui Hristos. Pentru noi, restul, se aflau atât de sus fată de posibilitătile noastre personale, încât nu le puteam percepe, si ne rămâneau astfel necunoscute.

Avea însă si unele harisme duhovnicesti pe care multi le percepeau. De pildă, bătrânul cunostea cine erau oamenii care veneau să-l viziteze, ce gândeau, ce problemă îi preocupa si care era solutia ei.

La început eram impresionat de aceste harisme. Mai târziu, întrucât se manifestau atât de des, zilnic, le acceptam ca pe un element firesc al vietii noastre.

Cândva, simtindu-mă stânjenit întrucât mi se părea că îl obosesc, s-a întors si mi-a zis:

- Nu te necăji, eu stiu cine vine, cum îi cheamă, ce serviciu au, ce probleme, ce gândesc, si toate celelalte... Însă îi las să vorbească, să le spună, ca să se usureze putin.

Către sfârsit îmi devenise aproape obisnuintă să nu-i mai fac cunoscută deloc problema, ci să merg să ascult direct răspunsul.

Intâmplările de acest gen sunt foarte multe. Voi evoca doar trei dintre ele.

Cataiful

Era în Postul Mare, înainte de Pasti. Mă instalasem singur într-o chilie din pădure, la două ore depărtare de chilia bătrânului. Încercam să mă îndeletnicesc cu rugăciunea.

După patru săptămâni de post si asceză, în timpul rugăciunii am primit un atac, o ispită mult mai intensă decât celelalte; m-am temut să nu pătesc vreun rău.

„*Oare bătrânul să-si fi dat seama*?“, mă întrebam. „*Ei, sigur stie*“, îmi răspundeam tot eu.

Însă frica, pe de-o parte, si dorinta mea de a-l vedea, pe de altă parte, m-au făcut să hotărăsc: „*Mă duc să-l văd, asa... pentru sigurantă*“.

Am pornit deci, pe jos, pe cărările Sfântului Munte, pentru a-l întâlni. La capătul acestui răstimp de post aspru, mi se ivise de câteva zile dorinta să mănânc un cataif. „Unde să găsesti prăjituri în Sfântul Munte?!“, mă gândeam. „*Dacă eram la mănăstire, si dacă nu era Postul Mare, poate s-ar fi aflat ceva. Dar aici, în pădure... poti să-ti iei gândul*!“, îmi spuneam în sine.

Această dorință a devenit însă ardentă înlăuntrul meu. Nu mă puteam gândi la nimic altceva. Mintea îmi era parcă focalizată pe această idee. „***Ah, de-as fi avut un cataif...***“, si iar de la capăt. Mă străduiam să-mi concentrez mintea la cuvintele rugăciunii („**Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă**“), dar nu reuseam mai mult de un minut, două.

Situatia era absolut rizibilă, dar lupta se dovedea dificilă. În felul acesta am mers pe jos cele două ore. Deodată am zărit chiliuta bătrânului.

Am redevenit serios. „***Ia să pun ordine în ceea ce am să-l întreb, ca să nu-l obosesc peste măsură***“, mi-am spus în sinea mea. Într-adevăr, am uitat de cataif si m-am umplut de bucurie în asteptarea întâlnirii.

M-am bucurat si mai mult când am ajuns la poarta din spate a curtii si am văzut că nu mai era nimeni. Îl voi avea pe părintele Paisie numai pentru mine. Întreg al meu! Ce noroc!

Am tras clopotelul si am asteptat alături, ca să mă recunoască. Bătrânul a făcut un zgomot înăuntru, că să-mi dau seama că este în casă. A întârziat putin. Brusc, a deschis putin usa, a scos capul încet-încet, strengăreste, si m-a privit câteva clipe; a început să râdă si a închis usa la loc.

îl asteptam, deci, să iasă. De această dată a iesit serios. Cu un aer oficial. Aveam destule zile de când nu-l văzusem. Îi sorbeam chipul cu nesat. Tinea amândouă mâinile întinse înainte. A început să le miste în sus si în jos. Deodată l-a apucat râsul si s-a oprit. Apoi a redevenit serios si a continuat să păsească încet-încet, cu ifos protocolar. Îsi tot misca mâinile în sus si în jos, ca să-mi atragă atentia. Tinea ceva în ele. Eu eram mai jos si nu puteam vedea.

A ajuns lângă mine. Cu greu îsi stăpânea râsul. Îsi cobora putin câte putin mâinile si, de îndată ce încercam să mă uit la ce tinea, le ridica repede mai sus de capul meu.

Râdeam. Am început să ne jucăm, eu străduindu-mă să văd ce tine, iar el coborând si ridicând mâinile. Eram bucurosi.

Le-a coborât brusc si... ce să văd? Pe o farfurioară de cafea - **mult râvnitul cataif însiropat**! M-am pierdut...

- Hai, mănâncă-l repede, să nu vadă cineva si să se smintească, mi-a spus râzând.

Am intrat în curte, am luat cataiful si, împreună cu el, mi-am primit si lectia.

„*Măi, prostule*“, îmi ziceam în gând, „*bătrânul cunoaste până si cea mai neînsemnată dorintă a ta, si dacă ti se întâmplă ceva duhovnicesc, dacă ar exista vreo primejdie duhovnicească, tocmai el să nu stie? A cunoscut până si pofta ta după prăjitură, si să nu simtă lupta ta duhovnicească*?“, mă întrebam rusinat. „*De altfel, cum ai scăpat de atacurile demonilor? Esti ridicol dacă socotesti că de tine s-au temut si au luat-o la fugă asa de repede. Si-a pus bătrânul umărul, într-un chip duhovnicesc, si te-a acoperit cu rugăciunea sa, prostule, chiar dacă tu nu ti-ai dat seama*“. Acestea si altele asemenea cugetam, în vreme ce mâneam cataiful.

Părintele mă privea cu dragoste. Mi-a dat si o mică scatoalcă peste cap, din acelea „duhovnicesti“, care îmi făceau mare plăcere. M-am rusinat, desigur, să-l întreb cum ajunsese cataiful la chilia sa, într-o asemenea perioadă... M-am temut de răspunsul pe care as fi putut să-l aud.

Astfel, cu această glumă, bătrânul mi-a dat o foarte serioasă lectie duhovnicească. Înlăuntrul sufletului meu s-a înrădăcinat si s-a adâncit încrederea în persoana lui. Era un povătuitor duhovnicesc neînselat. Marea sa iubire se manifesta si printr-o imensă grijă fată de fiii săi duhovnicesti. Prin harul lui Dumnezeu, distantele geografice se anulau si bătrânul cunostea ce se petrece în sufletul fiecărui fiu al său.

Jeep-ul si bicicleta

Altă dată, cuprins de lenevie, am început să mă gândesc că ar fi bine să plec din Munte si să mă întorc în lume, la tot confortul material de rigoare. „Îmi voi lua o bicicletă să fac plimbări pe tărm, si un Jeep, ca să plec în excursii la munte“, mă gândeam. Fiindcă aceste gânduri începeau să mă preseze, si fiindcă se adăugaseră si alte probleme, mi-am zis că ar fi oportun să-l întâlnesc pe bătrân.

Am mers la chilia sa, dar nu era acolo. M-am gândit să trec si pe la o chilie vecină, unde avea obiceiul să se mai ducă uneori.

I-am văzut de departe. Părintele Paisie, sezând pe o buturugă afară, în curte, citea, iar ceilalti - în picioare -ascultau cu atentie. Erau absorbiti. Am înaintat si m-am oprit la vreo trei-patru metri depărtare, ca să nu-i deranjez. La un moment dat, bătrânul s-a oprit din lectură, a ridicat capul, m-a privit si mi-a spus:

- Bun venit! Cu ce ai sosit? Cu Jeep-ul sau cu bicicleta?

Ceilalti monahi au râs, socotind că glumeste. Eu însă am înteles că îmi cunostea gândurile. M-am rusinat si mă gândeam: „*De ce n-am mai avut eu un pic de răbdare*?“.

Apoi a continuat lectura si mi-a făcut semn să mă apropii ca să ascult. Erau însemnările cuiva care fusese mai înainte adventist si care dezvăluia vicleniile organizatiei „**Turnul de veghe**“.

S-a întors zâmbind si mi-a spus cu subînteles:

- De ce n-ai mai avut un pic de răbdare?
  A râs, m-a privit si a continuat:
- Ca să ajungi înainte de a se termina lectura, ai venit repede-repede cu Jeep-ul si cu bicicleta?

Am înteles că îmi urmărea gândurile. M-am rusinat.

Am început cu totii să râdem... Bineînteles, pentru motive diferite. Ceilalti n-au bănuit nimic din ceea ce se întâmplase între mine si bătrânul.

Scrisoarea

Un prieten din America avea de înfruntat niste probleme foarte serioase. Era cunoscut părintelui Paisie de multi ani. A trimis o scrisoare urgentă unui monah din Sfântul Munte, cu rugămintea de a merge la părintele Paisie să-l întrebe despre două-trei probleme concrete, si să-i răspundă apoi telefonic.

Într-adevăr, acest monah s-a dus fără întârziere la chilia părintelui. Bătrânul i-a deschis îndată si, fără să piardă timpul, i-a spus:

- Ia si scrie, ca nu cumva să uiti.

Si a început să-i răspundă la scrisoare, înainte ca celălalt să apuce să-i spună vreo vorbă despre ceva: nici din ce motiv a venit, nici cine l-a trimis, nici ce continea scrisoarea.

Bătrânul era chiar nelinistit si, înainte de a răspunde la întrebările prietenului, a zis:

- Spune-i să se întoarcă repede, cu primul avion.

Masonii i-au hotărât moartea. Hotărârea a fost deja luată, acum caută doar prilejul potrivit.

Povestiri ale unor cunoscuti de-ai mei

Bătrânul primea scrisori din toată lumea. Săculete întregi. Fireste, se afla în imposibilitatea de a răspunde. Erau atât de multe! Cunostea însă ce cuprindeau scrisorile, si le răspundea tuturor în chip miraculos, solutionând problemele prin rugăciune.

••• Un cunoscut ajunsese în mari încurcături prin implicarea sa în Miscarea Scientologică. Îl întâlnisem la părintele Paisie. Mai târziu, pe când se confrunta cu o mare dificultate, a trimis o scrisoare bătrânului si i-a cerut ajutorul. Problema s-a rezolvat absolut miraculos. O mărturisea, mai târziu, amicul însusi: „...*acesta a fost un mare dar de la părintele Paisie*“.

••• O cunostintă de la Universitate, feministă convinsă, cu totul înstrăinată de Hristos si de Biserica Sa, avea de înfruntat, împreună cu familia, serioase probleme sociale si economice. Hotărâse chiar să se sinucidă.

„Am auzit undeva despre bătrânul; m-am apucat atunci si i-am expediat o scrisoare. Nu cunosteam adresa. Am scris atât: P. Paisie, Sfântul Munte. “*Dacă e să meargă - merge...*”, m-am gândit.

N-a trecut mult timp si au încetat certurile în familie, ne-am linistit între noi. Când mi-am dat seama, am fost uimită. De atunci am început să mă interesez si să-L caut pe Hristos“, a mărturisit ea.

••• Era un om a cărui meserie consta în comercializarea filmelor pornografice. Câstiga multi bani.

Mi-a spus el însusi povestea lui:

„Auzisem despre părintele Paisie si mi-am zis: “*O să merg să-i spun eu vreo două călugărului, să mă tină minte*!”. M-am dus, asadar, împreună cu alti doi amici, pentru prima dată acolo. Bătrânul ne-a primit pe toti trei în curte.

- Sedeti, ne-a spus, să aduc ceva să vă tratez.

Eu căutam prilejul să-l iau peste picior. I-a tratat mai întâi pe ceilalti doi si, îndată ce a ajuns în fata mea, a întors farfuriuta si a azvârlit prăjitura în noroi.

- Mi-a căzut, a zis. Nu contează, ia-o si mănânc-o.

M-am simtit jignit.

- Cum, să o mănânc cu noroi?
- Dar ce, tu nu-i servesti pe oameni cu noroi? mi-a răspuns aspru.

M-am pierdut, eram năucit. M-am ridicat si am plecat! A doua zi m-am dus din nou. Mi le-a spus pe toate mult mai detailat de data asta. Mi-a fugit pământul de sub picioare. “*Ce să fac*?”, l-am întrebat. “*Mai întâi de toate să termini definitiv cu această... treabă, apoi vino să stăm de vorbă”*.

M-am întors în Tesalonic. Am închis magazinul si am început să caut un serviciu nou. După o lună m-am întors la părintele si l-am găsit. Mi-a spus că trebuie să mă spovedesc, si m-a pus într-o rânduială duhovnicească“.

Omul era deja foarte schimbat. Era acum un crestin fericit si constiincios.

Sunt nenumărate astfel de întâmplări. Multi oameni le-au trăit. Deseori, când mergeam la bătrânul si asteptam să ne vină rândul pentru a ne primi, se găsea câte cineva să relateze o asemenea experientă personală. Dacă le-am aduna pe toate laolaltă, ar rezulta o carte uriasă.

„METODA“ ÎNVĂTĂTURII BĂTRÂNULUI -DUHUL SFÂNT

La începutul relatiei noastre duhovnicesti, părintele Paisie îmi vorbea foarte putin. Cuvintele sale nu aflau în sufletul meu loc prielnic pentru a rodi.

De aceea, la început a căutat să creeze un astfel de loc în sufletul meu. Cum a făcut-o? Prin rugăciunea sa. Rugăciunea care izvora din inima sa neprihănită producea minuni.

Prin rugăciunea lui, asadar, dobândeam eu trăiri si experiente duhovnicesti. Oriunde m-as fi aflat - în Sfântul Munte, în Tesalonic sau în India - simteam rugăciunea lui răsfrângându-se asupra mea si acoperindu-mă cu o negrăită dulceată si bucurie. Câteodată mi se întâmpla chiar si în vis, iar prezenta rugăciunii sale era atât de intensă încât mă trezea.

Alteori semăna cu o adiere suavă, înmiresmată. Câteodată de scurtă durată, câteodată mai îndelungată. Era o infinită diversitate. Întotdeauna însă partea ratională rămânea în planul secund. Mai întâi se petreceau „evenimentele duhovnicesti“. Sufletul învăta, cunostea în profunzime, iar apoi ratiunea, ca o bună slujitoare a lui, se străduia să ordoneze, să explice, să exprime în gânduri si cuvinte aceste taine pe care sufletul le trăia.

Dar ce înteleg când spun că rugăciunea bătrânului mă învăta? Ce înseamnă „rugăciunea lui“?

Era gândul lui care se îndrepta spre mine? Era sufletul său care venea si se atingea de al meu? Nu cumva exista încă ceva, o altă prezentă, o altă persoană, o altă putere? Ce se întâmpla, exact, în aceste clipe minunate?

Cine poate cu adevărat să răspundă la aceste întrebări în toată adâncimea si lărgimea lor? Doar cineva care s-ar afla la măsurile duhovnicesti ale bătrânului. Eu voi vorbi numai până acolo unde am trăit, până acolo unde evenimentele mi-au îngăduit să înteleg.

Calitătile sufletului părintelui Paisie depăseau firea umană în sensul ei obisnuit. Sufletul său era unit în chip desăvârsit cu Duhul Sfânt, cu Hristos, cu Dumnezeu.

Isi curătise deplin sufletul de mizeria spirituală, de întunericul duhovnicesc, de mocirla patimilor (adică mândria, egoismul, iubirea de stăpânire, iubirea de argint, iubirea de plăcere, slava desartă, lenevia, lăcomia pântecelui s.a.m.d.). Prin efortul acesta, legat nemijlocit de participarea permanentă la Tainele Bisericii Ortodoxe, si mai ales la Sfânta împărtăsanie, părintele Paisie îl purta înlăuntrul său pe Hristos, pe Duhul Sfânt, pe Dumnezeu. Era purtător-de-Dumnezeu: unde se afla părintele Paisie, acolo Se manifesta Duhul Sfânt, Dumnezeu.

Astfel, făgăduinta pe care Iisus Hristos le-a făcut-o tuturor ucenicilor Săi din toate veacurile *(**Cel ce mănâncă trupul Meu si bea sângele Meu rămâne întru Mine si Eu întru el** - Ioan 6, 56)* era o realitate zilnică pentru el.

Această potentă, pe care o au toti crestinii ortodocsi, părintele Paisie o adusese la stadiul ultim, acela de act. Cu alte cuvinte, o transformase, la capătul unor mari osteneli, din posibilitate în realitate.

Ceea ce părintele Paisie năzuia în sufletul său, Duhul Sfânt împlinea. Ceea ce sufletul său atingea, primea atingerea Duhului Sfânt.

Cunostinta bătrânului era cunostinta Duhului Sfânt, aflat din belsug în sufletul său. Când stăteai alături de el, simteai strălucirea Duhului Sfânt revărsându-se peste tine, transfigurându-te. Atunci când mă aflam departe de el, vointa bătrânului, exprimată în rugăciunea sa, devenea un canal prin care se transmiteau în sufletul meu energii dumnezeiesti. Puterea bătrânului era Hristos, Care locuia înlăuntrul său.

Bătrânul lucra cu Dumnezeu, si Dumnezeu locuia înlăuntrul său.

De aceea cred că însusi harul lui Hristos, Duhul Adevărului, Duhul Sfânt m-a învătat, prin rugăciunile părintelui Paisie.

De altminteri, aceasta propovăduieste si Evanghelia.

Era profetit de către prorocii Vechiului Testament, cu secole înainte de a Se arăta Domnul Iisus Hristos, că Dumnezeu va trimite Duhul Său oamenilor în vremea întrupării lui Hristos. Domnul le-a amintit aceste profetii iudeilor, zicând: Scris este în proroci: "***Si vor fi toti învătati de Dumnezeu***" (Ioan 6, 45).

Mai târziu, adresându-Se ucenicilor, Hristos le-a zis: ***Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteti să le purtati. Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul*** (Ioan 16, 12-l3).

Si, înainte de jertfa Sa pe cruce din iubire pentru întreaga omenire, vorbindu-le ucenicilor Săi întristati, a spus: ***Si Eu voi ruga pe Tatăl Meu, si alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac, Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaste; voi îl cunoasteti, că rămâne la voi si în voi va fi***! (Ioan 14, 16-l7).

După ani de zile, înfătisându-le activitatea sa celorlalti crestini, Apostolul Petru povestea: ***Si când am început eu să vorbesc, Duhul Sfânt a căzut peste ei, ca si peste noi la început. Si mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, când zicea: Ioan a botezat cu apă; voi însă vă veti boteza cu Duh Sfânt. Deci, dacă Dumnezeu a dat lor acelasi dar ca si nouă, acelora care au crezut în Domnul Iisus Hristos, cine eram eu ca să-L pot opri pe Dumnezeu***? *(Fapte 11, 15-l7).*

În cele din urmă, dacă Dumnezeu nu-Si pune mâna Sa, în chipul stiut de El, mai mult sau mai putin vădit, atunci îi este cu neputintă omului să descopere adevărul, să ajungă si să rămână credincios până la sfârsit lui Iisus Hristos, unicul mântuitor al omenirii. Noi trebuie să cerem tocmai ajutorul lui Dumnezeu.

Lucrurile pe care le învată într-o clipă harul dumnezeiesc, Duhul Sfânt, sunt adânci si necuprinse, astfel încât ele nu încap în cuvinte omenesti, si nici măcar în ratiunea omenească limitată care a creat aceste cuvinte.

Cea dintâi lectie importantă este că există Duhul Sfânt. Aceasta o trăiesti, este de domeniul evidentei. Exact asa precum stii că există lumina soarelui, pentru că o vezi, precum stii că focul încălzeste, pentru că o simti pe pielea ta.

Diferenta constă în faptul că evidenta Duhului Sfânt, atunci când îl trăiesti pe viu, este de mii de ori mai izbitoare.

Tot asa precum atunci când cineva, văzând obiectele lumii materiale cu ajutorul - sau mai degrabă din pricina - luminii soarelui, dobândeste în acelasi timp si o cunoastere si o experientă a luminii însăsi, exact în acelasi fel,

atunci când cineva cunoaste taina lumii duhovnicesti prin Duhul Sfânt, dobândeste totodată si o cunoastere si o experientă a Duhului Sfânt însusi.

Este dificil să-i explice cineva unuia care s-a născut orb ce înseamnă „lumină“, ce înseamnă „a vedea“. De oricâtă elocintă ar dispune, el îi va putea transmite extrem de putine date individului orb. Însă, dacă printr-o operatie reusită va izbuti să-l facă să vadă, atunci nu mai trebuie să-i explice nimic. Cel care mai înainte fusese orb, cunoaste acum el însusi. Are o trăire si o experientă personală. Acum cunoaste fără explicatii rationale, care se dovedesc de prisos si chiar obositoare.

În chip asemănător se întâmplă si cu Duhul Sfânt.

Cel ce trupeste este orb îsi cunoaste orbirea sa, căci îi aude pe ceilalti oameni vorbind despre lumină, culori, soare, zi, noapte. Din toate acestea îsi dă seama că se petrece în această viată ceva foarte important, pe care însă el nu este în stare să-l cunoască.

Noi, cei orbi duhovniceste, ne aflăm într-o situatie mai dificilă. Nu cunoastem că suntem orbi duhovniceste, astfel încât să ne căutăm cu ardoare tămăduirea. Este tocmai motivul pentru care cei mai multi dintre noi ne astupăm urechile, ne închidem sufletul fată de Hristos, Care ne vorbeste despre lumea duhovnicească si despre viata vesnică. Trăim si murim în întunericul nostru duhovnicesc, fără a cunoaste vreodată Lumina lumii, pe Duhul Sfânt, pe Dumnezeu.

Desigur, există trepte diferite ale participării noastre la această Lumină a lumii. Contemplarea luminii necreate este considerată a fi cea mai înaltă culme duhovnicească. Odată, întrebat de mine despre acest subiect, părintele Paisie mi-a relatat o experientă de-a sa:

„Eram la chilie (este vorba despre Chilia lui Ipatie, mai sus de Katunakia - n.a.). Mă rugam, când am văzut lumina necreată. La un moment dat, când ea s-a retras, am privit în jurul meu si mi s-a părut că e semiîntuneric. “*O fi apus soarele*”, îmi zic. Ridic ochii si... ce să văd? Soarele se afla pe mijlocul boltii. Era luna iulie, toiul verii, si mie mi se părea semiîntuneric. Mi se adaptaseră ochii la cealaltă lumină. Ca să-ti dai seama cât de intensă a fost...“.

Reaua mea intentie mi-a creat o multime de păcate personale, care deschiseseră un adevărat abis între mine si Dumnezeu. Rugăciunea bătrânului, având ca „material“ mila lui Dumnezeu, „clădea“ podul peste abisul păcatelor, prin care primeam darurile iubirii lui Dumnezeu.

MAREA BINECUVÂNTARE

Cu cât un eveniment are o mai mare încărcătură duhovnicească, cu atât este mai dificil să vorbesti despre el. Nu există cuvinte, nu există sensuri lingvistice care să-l poată exprima. De asemenea, nu există experiente sau imagini analoge din lumea materială în care trăim, astfel încât să poată face cineva apel la o cât de slabă comparatie.

Apostolul Pavel spune despre aceasta: *...a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască (II Cor. 12, 4)*. Adică a auzit, a trăit, a înteles -cu puterea lui Hristos - lucruri pe care nu-i stă în puteri omului să le exprime prin cuvânt.

Intr-o după-amiază mă dusesem în curtea din spate a bătrânului, si am simtit în aer o mireasmă deosebită.

- Părinte, ai ars tămâie? l-am întrebat. Mi-am rotit privirile în stânga si în dreapta, încercând să localizez sursa miresmei. Nu era nimic. Mă aflam într-un spatiu deschis.

- Miroase frumos? m-a întrebat linistit bătrânul.

- Da, părinte, minunat! am răspuns în timp ce mă asezam lângă el.

Mă obisnuisem deja cu aceste întâmplări neobisnuite, inexplicabile, care se petreceau în jurul chiliei si persoanei bătrânului, asa încât am renuntat si de data aceasta la alte comentarii si întrebări. Mi-am amintit de sfatul pe care mi-l dăduse în trecut:

„*Nu trebuie să dai importantă acestor întâmplări, nici să te preocupi mult de ele, căci există primejdia să te amăgească diavolul. Dacă o întâmplare este de la Dumnezeu si tu o treci cu vederea din precautie duhovnicească, atunci Bunul Dumnezeu va găsi o modalitate mai evidentă pentru a-ti vorbi*“.

Asadar, am uitat repede evenimentul, fiind captivat de interesantele discutii cu părintele Paisie.

Intr-un sfârsit, m-am ridicat să plec. M-am aplecat să-i sărut mâna, nădăjduind să-mi dea vreo scatoalcă „duhovnicească“ si astfel să-mi umple de bucurie si pace mintea si inima. Într-adevăr, asa s-a întâmplat.

Ajungând la usa din spate si fiind singuri, cuprins de o dorintă bruscă, i-am luat mâna si i-am sărutat-o. Bătrânul râdea. Era bucuros. Eu mă aflam deja în acea „betie cumpătată“.

A închis. El era pe dinăuntru, eu afară, ceva mai jos. Îmi spunea glume despre „cofetăria“ lui Dumnezeu. Eu mă bucuram, si în acelasi timp mă sfiiam mult. Nu voiam să plec, să mă dezlipesc de lângă el. Unde să mă duc? Mi-era atât de bine în apropierea lui!

Si-a pus amândouă mâinile pe capul meu si si-a ridicat o clipă ochii spre cer. Un râu duhovnicesc s-a revărsat atunci înlăuntrul meu. Rămăsesem fără grai. Eram atât de plin de viată! Câtă pace! Câtă lumină! Câtă bucurie! - iar acestea sunt cuvinte foarte sărace. Rusinat, mi-am ridicat ochii si l-am privit. Avea o bucurie sobră. Si-a întins mâna si a rupt o crengută din tufa alăturată. Mă lovea alintător peste cap. Valuri-valuri se revărsa peste mine harul. Asa îl

simteam, ca pe un râu dezlăntuit. Desi eram eu însumi, deplin constient de ceea ce mă înconjura, în acelasi timp mă „îmbătasem“ de Duh.

Aceste lucruri s-au întâmplat dintotdeauna în Biserica lui Hristos, după cum se întâmplă si în zilele noastre.

Iată ce spune în Evanghelie Sfântul Ioan înaintemergătorul, Botezătorul lui Hristos: ***Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-I duc încăltămintea; Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt si cu foc*** (Matei 3, 11).

În multe rânduri Hristos făgăduise să îl dea pe Duhul Sfânt, Mângâietorul, celor ce vor crede în El, ca să-i călăuzească la tot adevărul. Într-adevăr, în ziua Cincizecimii Dumnezeu Se uneste cu oamenii în Duhul Sfânt: Si li s-au arătat, împărtite, limbi ca de foc, si au sezut pe fiecare dintre ei. Si s-au umplut toti de Duhul Sfânt (Fapte 2, 3-4).

Mai târziu, iată ce se întâmplă prin Apostoli: încă pe când Petru grăia aceste cuvinte, ***Duhul Sfânt a căzut peste toti cei care ascultau cuvântul*** (Fapte 10, 44).

Iată si alt exemplu: Iar apostolii din Ierusalim, auzind că Samaria a primit cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru si pe Ioan, care, coborând, s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se pogorâse încă peste nici unul dintre ei, ci erau numai botezati în numele Domnului Iisus. Atunci îsi puneau mâinile peste ei, si ei luau Duhul Sfânt (Fapte 8, 14-l7).

Sunt astăzi încredintat că un dar asemănător am trăit si eu atunci, cu rugăciunile bătrânului Paisie.

Nu-mi amintesc cum am plecat de la usa bătrânului. Îmi aduc aminte însă că am urcat într-un suflet cărarea către Sfânta Mănăstire Kutlumusi. Pe drum îmi scosesem puloverul, astfel încât am intrat în mănăstire numai într-o flanelută. Monahii erau rigurosi în ceea ce priveste vestimentatia. Nimeni însă nu mi-a spus nimic.

Mă priveau cu întelegere si uimire. Si-au dat seama ce mi se întâmpla.

Părintele A. a suspinat si mi-a zis: „Ah! Unii se ostenesc, iar altii primesc binecuvântări!“. Am râs, bucuros de gluma sa plină de bunătate.

Acest har a rămas asupra mea multe zile si era foarte intens. Am experiat această stare vreme de aproximativ o lună. Aveam în adânc pace si liniste, bucurie si satisfactie. Mi se transfiguraseră până si trăsăturile fetei, miscările, cuvintele. După zece zile m-am dus la altă mănăstire. Îndată ce m-a văzut, un ieromonah a exclamat: „*Iată un vizitator '**plin de har**!'*“.

ÎNGERUL PĂZITOR

După mult timp mi-am amintit un alt eveniment, pe care îl uitasem de îndată ce se consumase. Mi se întâmplase în chiar ziua aceea în care am plecat de la usa bătrânului, în locul unde cărarea trece printre chiparosi, aproape de curte.

Imi amintesc că m-am aflat deodată în fata unui tânăr frumos de 16-l7 ani, îmbrăcat într-un vesmânt de pret, asemănător cu cel de diacon. Stăteam la o distantă de un metru unul fată de celălalt. Era foarte frumos. De o frumusete imaculată. Ca o floare de câmp. Fără nimic trupesc, provocator - asa cum de multe ori se arată a fi frumusetea oamenilor.

Nu mai tin minte nici cât timp, nici despre ce am vorbit, însă pe tot parcursul conversatiei am stiut în sufletul meu cu claritate că era înger. Îngerul meu păzitor, îndată după aceea am uitat cu desăvârsire întâmplarea.

Mai târziu, când mi-am amintit, am mers la părintele Paisie si i-am povestit. A râs! „*Pe atunci erai încă prunc duhovnicesc, dar acum, că te-ai copt nitel, a îngăduit Dumnezeu să ti-o amintesti*“, mi-a spus el.

Din nefericire însă, mă purtam tare necugetat. Aceste bogate daruri îmi erau repede furate. Aveam buzunarele găurite... De câte ori ieseam în lume, mă lăsam târât în multe păcate, risipind uriasele daruri si ajungând chiar mai sărac decât la început.

Bătrânul nu s-a indignat din pricina mea, si nici nu s-a descurajat. De fiecare dată când mă întorceam cu căintă, mă apuca, mă ridica, mă curăta, mă tămăduia, mă „îmbrăca“ iarăsi boiereste în pietre scumpe (v. Luca 15, 22), si astfel mă trimitea înapoi în lume.

De câte ori nu s-a întâmplat aceeasi tristă istorie? De câte ori! Mă purtam atât de des ca un lipsit de minte si nemultumitor... Dar niciodată bătrânul nu si-a împutinat sau mărginit darurile duhovnicesti... Aceasta era dărnicia sa!

- *...pentru că Dumnezeu este iubire (I Ioan 4, 8)*
- *...pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă (Rom.5,5)*
- *Iubirea desăvârsită alungă frica (I Ioan 4, 18)*
- *Să cunoasteti iubirea lui Hristos, cea mai presus de cunostintă (Efes. 3, 19)*

Inainte vreme, nimeni nu mă iubise cu adevărat pentru ceea ce sunt. Toti mă „iubeau“ pentru un motiv. Domnisoarele mă „iubeau“ în măsura în care socoteau că am un chip sau un corp frumos. Dar dacă în urma unui accident m-as fi ales cu vreo invaliditate, oare n-as fi rămas aceeasi persoană? Totusi, nici una dintre ele n-ar fi rămas lângă mine. Nici una nu mă iubea adevărat. Nici una nu iubea acel miez adânc al fiintei mele, cu alte cuvinte - pe mine însumi. Nici una dintre ele nu cultiva o relatie cu mine, ci numai cu trupul meu.

Prietenii de ce mă iubeau? Pentru minte, pentru idei, pentru sarm, pentru cunostinte? Dacă nu eram la Universitate, n-as fi rămas aceeasi persoană? Dacă mă loveam la cap si mi se îngreuia mintea, n-as fi fost acelasi? Cine m-ar fi iubit atunci? Nimeni.

Nici chiar dragostea părintilor mei nu se arăta a fi una cu totul curată. Era umbrită de niste asteptări, de anumite dorinte de răsplată în viitor. Dincolo de dragostea firească, mă iubeau si pentru o seamă de motive precise. Pentru că eram inteligent, pentru că eram un elev bun, pentru că urma să-i îngrijesc la bătrânete.

Dar nu exista nimeni care să mă iubească pentru ceea ce eram? Curat, fără nici un interes, fără să astepte vreo oarecare răsplată? Nu avea importantă dacă eram destept sau prost, frumos sau urât, bun sau rău. În spatele tuturor acestor lucruri superficiale existam eu, sinele meu adevărat. Voiam ca cineva să mă iubească pur si simplu, numai pentru că existam. Să iubească miezul adânc al fiintei mele, nu fardurile sociale.

Am început asadar să mă dispensez de toate aceste „podoabe". Mai întâi hainele. Am început să mă îmbrac urât, fără gust. Prietenii au fost repede dezamăgiti, nu putini dintre ei s-au mâniat chiar de această schimbare si s-au îndepărtat de mine.

Am realizat cu uimire cât de false si de superficiale erau relatiile mele cu cei din jur. Chiar si cei mai apropiati prieteni ai mei începuseră să se poticnească. Eram însă hotărât să merg până la capăt. Să arunc de pe mine, să mă eliberez de orice lucru superficial, mincinos. Să mă dezgolesc cu desăvârsire pe mine însumi, până la a rămâne fiinta curată, pură.

Doar atunci as fi cunoscut cine sunt aceia care mă percep real si profund: cei care ar fi continuat să rămână alături de mine numai si numai pentru ceea ce sunt.

Ei bine, n-a rămas nimeni... M-am aflat absolut singur. Intr-o solitudine fiintială. Nimeni nu m-a urmat în profunzime. Detectasem centrul fiintei mele, miezul sinelui meu, dar... rămăsesem singur. Mi-ar fi fost usor să mă întorc la o viată superficială. Stiam să joc aceste roluri de mic copil. Puteam juca din nou rolul îndrăgostitului, al prietenului, al fiului. Dar nu voiam. O dată ce descoperisem centrul fiintei mele, intentionam să mă ocup de mine însumi. Voiam să îmi cunosc sinele. Calamitatea falsei constiinte de sine îmi produsese suferintă. Această suferintă a distrus falsul idol frumos pe care îl făurisem înlăuntrul meu.

Suferinta se dovedea un bisturiu ascutit. Tăia adânc si îmi despărtea carnea de oase. Falsul de adevăr. Exista în interiorul meu multă minciună care trebuia expulzată. Chirurgul era hotărât. Operatia trebuia să aibă loc. În caz contrar, nu exista nici o sansă de salvare. Durerea era focul care mistuia minciunile.

În acea vreme am trecut printr-o mare durere. Sufeream mult si profund. Simteam oasele zdrobindu-mi-se. Sufletul îmi rămăsese încremenit si terifiat. Îmi simteam mintea gata să se spargă în mii de bucătele. Întâmpinam mari dificultăti în a-mi păstra facultatea de a rationa. Nu puteam dormi... Mi-era teamă să mă culc. Îndată ce mă răpea putin somnul si îmi slăbea controlul ratiunii asupra simtirii, atunci din sufletul meu, ca dintr-o imensă rană însângerată, se revărsa deodată un râu de cumplită durere, amenintând să-mi dizolve întreaga fiintă. Mă trezeam speriat, silindu-mă să-mi stăpânesc grozava durere. Mă temeam că, neputând rezista suferintei, înnebunirea va fi un proces inevitabil.

Făceam eforturi intense si perseverente de a-mi explica această durere. Mă străduiam să aflu cauza ei. Era oare lipsa iubirii, a adevărului? Viata mea desartă? Căutam cu zbucium arzător răspunsul. Să existe oare iubire adevărată în lume? Nu cumva căutam imposibilul?

Am mers la părintele Paisie si mi-am deschis înaintea lui adâncurile inimii. Asteptam cu agonie răspunsul. Atunci mi-a spus:

„*Omul merită să fie iubit numai pentru că este chipul lui Dumnezeu. Nu are importantă nici dacă este bun sau rău, virtuos sau păcătos. - Omul merită să fie iubit pentru ceea ce este. Hristos a iubit si S-a jertfit pentru oameni păcătosi, destrăbălati:* **N-am venit să chem pe cei drepti, ci pe cei păcătosi la pocăintă** *(Marcu 2, 17). În acest fel trebuie să-i iubim pe toti, fără deosebire. Asa precum soarele răsare pentru toti, inteligenti si prosti, buni si răi, frumosi si urâti, astfel si iubirea noastră trebuie să fie ca si iubirea lui Dumnezeu, care seamănă cu soarele si se îndreaptă fără deosebire către toate făpturile Sale*".

Am găsit alinare. Cel putin era cineva de acord cu mine. Cineva mă întelegea... Ce mângâiere! Acest cineva era părintele Paisie.

M-am întors acasă. Durerea... durerea, însă! Câteodată nu rezistam si mă trezeam noaptea plângând. „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu!". Un strigăt mut iesea din lăuntrul meu. Numai atât: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu!". Mă izbeam cu capul de pernă, cufundat într-o căintă adâncă. Pe toate le făcusem atât de gresit, atât de strâmb... În aceste nopti înfricosătoare luptam deznădăjduit pentru întreaga mea viată.

S-a întâmplat într-o seară. Eram singur în apartament. Mă rugam, când am simtit că Se apropie de mine. Nevăzut, dar atât de prezent. Imaterial, dar atotputernic. De neajuns, dar atât de aproape.

S-a atins de mine, dar nu la suprafată, ci în adâncul meu. Până la marginea fiintei mele. M-a umplut, S-a revărsat în mine. S-a unit cu mine atât de strâns, încât am devenit una. Nimic nu se poate uni atât de mult cu altceva. M-a îmbătat. Ardeam ca focul. Trupul îmi era o adevărată văpaie. Voiam să mă deschid cu desăvârsire. Nici un colt al sufletului să nu-mi rămână ascuns. Oricât de urât si de murdar ar fi fost. Voiam ca toate să fie cunoscute si vădite. Mărturiseam si îmi dezveleam toate cele strâmbe si murdare, toate răutătile mele... Doream cu ardoare să viziteze fiecare colt al sufletului meu. Pe de altă parte, mă simteam atât de nevrednic, atât de nepotrivit să coexist cu El. Am căzut cu fata la pământ. Voiam să mă mistui în beton...

Era o Iubire uriasă, necuprinsă. Venea de pretutindeni. Din nemărginit. Ea le tinea pe toate. Era puterea care tine totul. Toate îsi luau puterea existentei din această Iubire. Toate îsi perpetuau existenta datorită ei.

Voiam să încetez să mai trăiesc. Voiam să mă pierd, să mă dizolv. Nu îndrăzneam să exist si să mă unesc cu ea. Eram nemiscat. Ea se apropia de mine. Izvorând din Cel ce există dintotdeauna, această Iubire se răspândea către toti, străbătând toate.

La această Iubire se răspunde numai cu o iubire identică. Nimic mai putin. Trebuie să vrem, să îndrăznim să iubim în acelasi mod. Numai acest lucru este vrednic de El, de Izvorul Iubirii, de Hristos.

Tocmai pentru că mă iubea, mă lăsa să mă apropii de El, si mă curăta, mă tămăduia desăvârsit de toate durerile si rănile.

Mă trăgea lin, statornic, sigur, din întuneric la lumină, din mizerie la curătie, din nefiintă la fiintă. Îmi dăruia o existentă mai intensă, mai adevărată, mai vie. Nu pentru că avea nevoie de mine, ci pentru că era Iubire.

Nu numai că mă iubea... Era însăsi Iubirea.

Mă cuprinde acelasi sentiment al neputintei de a exprima cele inexprimabile. Cât timp a durat? Nu stiu. Noaptea a început, tot noaptea s-a terminat. Ce influentă a avut asupra mea? Mi-a vindecat durerea, mi-a întărit mintea, a făcut să dispară primejdia, a răspuns tuturor frământărilor si căutărilor mele. Am aflat chiar infinit mai mult. Mi-a dăruit o cunoastere trăită, sigură, inalienabilă. Influenta ei continuă până astăzi.

Am cunoscut asadar că firea omenească, fiecare dintre noi, are prin conlucrarea lui Dumnezeu putinta de a naste în inima sa o astfel de iubire. Dacă o face, se preschimbă ontologic, se îndumnezeieste!

Putini o fac într-adevăr. Dar tuturor le stă în putere. Noi, cei multi, ne lenevim, ne temem, ne preocupăm de lucruri neînsemnate. Suntem deplin vinovati pentru o asemenea atitudine.

Aceasta este dragostea duhovnicească pe care o naste Duhul Sfânt în sufletul omului. Aceasta îl face pe om părtas dumnezeiestii firi (II Petru 1, 4).

Această Iubire este nesfârsit mai înaltă decât oricare iubire omenească. Iubirea maternă este neînsemnată în fata ei. Această Iubire este atotputernică. Nimic nu-i poate sta împotrivă. Această Iubire înfrânge moartea, biruieste legile firii. Această Iubire este cea care a pus lege tuturor lucrurilor, este taina totului: ...pentru că Dumnezeu este iubire (I Ioan 4, 8).

Părintele Paisie avea înlăuntrul său o astfel de iubire pentru toti oamenii, pentru toate făpturile, pentru întreaga creatie. În acest fel mă iubea si pe mine. Această iubire a sa a devenit suportul vietii mele. Pe această iubire mă voi sprijini până la moarte. Pe ea m-am putut sprijini când eram în India. Atâta vreme cât există cineva care îl iubeste în acest chip, de ce să se teamă omul? Numai de sine însusi, poate.

Câteodată **bătrânul obisnuia să „*blesteme*“** râzând: „***Să vă ardă Dumnezeu cu iubirea Lui***!“. Multi o întelegeau metaforic. Eu cunosteam că se exprimă cu maximă rigoare. Rugăciunea sa mi-a dăruit si această experientă.

Si, dacă eu am smuls această experientă din mila lui Dumnezeu, pentru rugăciunile bătrânului Paisie, deoarece aveam nevoie de ea ca să rămân în viată, au existat, însă, există si vor exista oameni care au dobândit această culme a culmilor prin lupte personale, prin vrednicia lor personală.

Un astfel de om este Sfântul Simeon Noul Teolog, monah din Constantinopol (949-l022 d.H.). Rareori sfintii vorbesc atât de evident, atât de deschis despre experientele lor „în Hristos“. Iată cum descrie Sfântul una dintre experientele sale de acest fel:

„[Iubirea] se află deodată iarăsi în mine, cunoscută, întreagă. Si o văzui în mijlocul inimii mele ca un luminător, ca un disc al soarelui. ... Fiind în afară de toate făpturile, este totodată împreună cu toate. Este foc, este si strălucire, se face si nor al luminii, dar este si soare. ... Mi-a dezgolit mintea de simtirea lumii si m-a îmbrăcat în vesmântul simtirii spirituale.

Astfel, m-a despărtit de cele văzut si m-a unit cu cele nevăzute. Si mi-a dăruit să văd pe Cel necreat si să mă bucur de El. ... Si am fost unit cu Cel necreat, cu Cel nestricăcios si fără de început, cu Cel de toti nevăzut. Căci aceasta o face iubirea"

ÎNTÂLNIREA CU SWAMI YOGAMUKANANDA

În acea perioadă viata mea era influentată de multi factori. O puternică înrâurire avea rugăciunea bătrânului, pe care o simteam în diverse momente ale zilei sau ale noptii revărsându-se pasnic peste sufletul meu tulburat, dăruindu-mi o oază de bucurie în adânca mea durere si o anumită limpezime si liniste în torentul gândurilor. Simteam mângâierea unei puteri care mă întărea, si dobândeam încetul cu încetul o nădejde care mă tinea departe de impas si de autodistrugere.

De cealaltă parte, nu contenisem cu vechile mele obiceiuri rele, care cu anii deveniseră patimi ce-si întinseseră în sufletul meu rădăcini adânci si viguroase. Mă duceau de nas.

încercam să umplu golul din viata mea cu lucruri materiale si cu filosofii, dar acest gol se mărea, iar agonia se întetea... Creierul depunea eforturi febrile pentru a afla răspunsuri si solutii. Cărti, multe cărti... Multă lectură, multă reflectie. Filosofii, doctrine, muzică, tehnică... dar nici un rezultat, nici o dezlegare, nici o iesire.

Bătrânul îmi arăta nenumărate lucruri. Lucruri mari si minunate. Lucruri esentiale si înăltătoare. Nu-mi vorbea prin cuvinte, ci îmi dăruia trăiri. Atingea sufletul meu cu sufletul lui, ne lega iubirea sa dulce, arzătoare, si îmi dăruia ochii săi duhovnicesti ca să-i văd inima, ca să văd în general.

Astfel a început să se destrame treptat norul dens care mă învăluia. Lumea mi se descoperea într-o tainică adâncime si bogătie. Viata dobândea sens, iar cunoasterea existentei acestor lucruri era un alt fel de plăcere. O plăcere adevărată care nu se sfârsea, care devenea tot mai adâncă si mai intensă, care, atunci când se retrăgea, lăsa în urmă bucurie, iar nu tristete. Aceasta era plăcerea duhovnicească.

De atunci si până astăzi, am păstrat această înclinatie către contemplarea tainei. Norii, păsările, soarele, copacii, stâncile, animalele, marea, oamenii, întreaga lume mi se descoperea ca o taină necuprinsă. Iar cea mai mare si mai intimă taină era sinele meu însusi. Mi se părea atât de minunat si atât de necunoscut... Ce ascundea lumea? Ce ascundea sufletul? Intuiam că acestea sunt lucrurile esentiale si voiam să le cunosc.

Simteam că toate se află sub un control anume. O putere ascunsă, nevăzută, le stăpânea. Rebel si anarhist în conceptii cum eram pe atunci, voiam să scap de acest control, de această putere.

Sufeream si multe alte influente în afară de cele ale bătrânului. Viata mea destrăbălată mă expunea acestor influente. Interesul meu pentru ocultism, ezoterism, magie „albă“, yoga, zen, buddhism, s.a.m.d., nu se diminuase. N-aveam deloc un punct de vedere clar asupra tuturor acestora. Mi se păreau importante, dătătoare de sperantă, capabile la rândul lor să reveleze posibilitătile vietii adevărate. Făgăduintele erau multe si mari... Le dădeam crezare.

Desigur, ***bătrânul mă avertizase***:

„Uite, copilul meu, există două puteri în lume: Dumnezeu si diavolul. Depinde cu cine se înrudeste cineva. Eu sunt cu Dumnezeu, cu Hristos. Acestia cu cine sunt? Are si Satana oarecare putere. Face si el oarece minuni. Era arhanghel, si își păstrează puterea de arhanghel, tocmai pentru că Darurile lui Dumnezeu sunt neclintite.

Dumnezeu l-a plăsmuit pe arhanghelul Lucifer si l-a împodobit cu toate virtutile si cu multe puteri*.* ***Acesta s-a pervertit însă pe sine. Datorită mândriei****, a dat o rea întrebuintare libertătii pe care i-a dăruit-o Dumnezeu, si a căzut astfel din starea sa ontologică si din locul său din cer: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer (Luca 10, 18). A căzut si a devenit diavol. A căzut, si din lumină a devenit întuneric. A plăsmuit pentru prima dată răutatea si minciuna. De aceea Hristos îl numeste tatăl minciunii (Ioan 8, 44). Înainte de căderea lui Lucifer nu exista nicăieri în cosmos răutate: Dumnezeu le-a creat pe toate bune foarte (Fac. 1,31).*

Diavolul îi urăste pe oameni pentru că sunt meniti comuniunii cu Dumnezeu în vesnicie*. Acum el* ***se luptă ca să-l despartă pe om de Dumnezeu cu orice chip****, prin minciună, rătăcire, viclenie, cugete, fapte; să-l îndepărteze de lumină si să-l aducă la întuneric, anume în stăpânirea lui.* ***Există oameni care au intrat în slujba diavolului****.* ***Prin ei săvârseste Satana diferite false minuni****".*

Mai auzisem toate aceste lucruri, dar nu le crezusem. Nici nu le respingeam, nici nu le acceptam. De această dată ele veneau din partea unui om atât de bun si de blând, încât mi-era greu să le pun la îndoială. Fusesem martorul atâtor lucruri minunate săvârsite de el, văzusem la el atâtea puteri, atâtea cunostinte, atâta sfintenie, încât nu puteam să-i ignor părerea. Ezitam.

Exista, de cealaltă parte, punctul de vedere conform căruia toti suntem una. Toate religiile conduc la acelasi Dumnezeu. Toate drumurile duc la aceeasi destinatie. Bineînteles, fiecare se străduieste să facă o reclamă mai mare propriului său „magazin". Yoghinii pretindeau că cea mai înaltă cale este yoga si le găseau neajunsuri celorlalti. Masonii aveau ceva de obiectat despre restul, recomandându-se în fmal pe ei însisi ca fiind mai întelepti si mai buni. Magii „albi" sustineau că ei se mulează mai bine pe structura sufletească a omului apusean si că yoga este pentru orientali. Punctul asupra căruia păreau toti să ajungă la consens era acela că Biserica este o institutie moartă, stupidă, o fosilă vrednică de milă care nu posedă cunoastere, putere, viată. În general, însă, își adaptau punctul de vedere în functie de discutie si de circumstantă. Urmăreau cu atentie ce cămasă ideologică este la modă si o îmbrăcau pe aceea. Desigur, n-am depistat din primă instantă aceste tertipuri prozelitiste, desi s-ar fi cuvenit să fiu mai vigilent. Eram însă lipsit de orice viclenie în tot acest tăvălug. Surprinzător, dar asa s-a întâmplat.

Plimbându-mă odată prin pădure, ca să-mi alin durerea si să pun ordine în gândurile mele, să trag o concluzie după toate cele întâmplate, m-am întins putin la rădăcina unui pin.

Atunci ceva m-a învăluit brusc si m-a cuprins în întregime. Am pierdut cu desăvârsire contactul cu lumea exterioară. Nu vedeam, nu auzeam, nu mai simteam nimic din cele ce se petreceau în pădure. Nu stiu dacă aveam ochii închisi sau deschisi.

Vedeam o singură imagine... o femeie frumoasă cu păr lung si negru, îmbrăcată într-o haină lungă, cafenie. În locul ochilor avea doi pesti de argint, de mărimea ochelarilor. Era impresionant de frumoasă. În câteva clipe a dispărut la fel de brusc.

Am continuat să rămân întins si să mă gândesc. Nu mă nelinistisem. Am înteles că era un mesaj din ashram.

Zilele precedente, spre exemplu, simtisem în timp ce păseam pe bulevardul Tsimiski cum cineva încerca să inoculeze de la distantă în sufletul meu dorinta de a merge la ashram. Am atribuit faptul lui Shivamurti, femeia care întemeiase în Grecia ashramul yoghin. Nu mă supusesem însă acestei provocări, întelegând foarte bine că dorinta îmi fusese „implantată" din afară, ceea ce îmi provocase chiar o criză de furie.

De data aceasta era totusi ceva intens, astfel încât m-am hotărât să merg. Din curiozitate? Stiu si eu?... Mi-am zis pur si simplu să merg. N-am stat pe gânduri prea mult. Socoteam că o voi scoate la capăt cumva.

Intr-una din zilele următoare m-am dus. Am urcat cu automobilul până la vila din Panorama, acolo unde era adăpostit pe atunci ashramul. Ziua era scăldată în soare si gazonul uscat. În curtea din spate sedea Shivamurti împreună cu o swami (călugăriță yoghină) indiancă. Vizitatoarea străină era brunetă, frumoasă, cu păr scurt. Ceilalti locatari ai ashramului se preumblau în jurul lor, la o oarecare distantă. Căutau prilejul de a o cunoaste si de a convorbi cu acea swami indiancă, pe care o considerau foarte înaintată spiritual.

Datorită multelor mele relatii cu oamenii, stiam să fiu oricând agreabil si plin de umor. Asa se face că m-am pomenit glumind:

- Te-am căutat în cer si te-am găsit pe pământ.

Indianca s-a aplecat si a întrebat-o pe Shivamurti, în engleză:

- Ce a spus?

I-a explicat... Pe Shivamurti căutam să o aflu când am urcat.

Fată de Shivamurti nu încercam nici simpatii, nici antipatii. O demitizasem din prima clipă când o văzusem. Descinsesem pe atunci în acelasi ashram, dornic să o întâlnesc. Toată multimea astepta cu nerăbdare iesirea ei din cameră. Mi se părea putin prostesc comportamentul lor. Cei mai multi erau tineri. A iesit brusc din cameră, cu un aer extrem de impozant. Ca o împărătească care iesea să fie slăvită de supusi, în vreme ce le împărtea darurile si bunăvointa ei. Doar că ea era cea care avea mai multă nevoie de admiratia lor. Mi-a părut un teatru jucat prost. Ea mi-a aruncat o privire piezisă. N-am răspuns cu rolul admiratorului, precum astepta atât asistenta, cât si ea însăsi. Am schitat o privire fugară si am continuat să mă ocup cu ciornele mele.

Altă dată mi-au făcut „cinstea" de a-mi propune să o conduc pe Shivamurti la aeroport cu autoturismul meu, având astfel „marea ocazie de a fi ajutat de aura marii yoghine". Am găsit un pretext si am refuzat. Se juca de-a stăpâna. Era însă urât, ca orice astfel de joc. Eu nu voiam să o încurajez prin coparticiparea mea. As fi devenit si eu responsabil în felul acesta.

Trecusem cu o oarecare frecventă pe la ashram, întrucât mă interesau anumite cunostinte si opinii de-ale lor. La aceasta se rezuma legătura mea cu ashramul si cu conducătoarea lui.

M-am asezat asadar alături de cele două femei cu destulă degajare, de vreme ce nu eram angrenat - precum ceilalti - în vreo relatie de tip superior-subaltern, dascăl-ucenic. Am început discutia, însă în chip ciudat, conversând nu cu

Shivamurti, ci cu indianca. Shivamurti s-a mărginit să traducă atunci când întâmpinam dificultăti cu engleza. Am discutat mult timp, fapt care a stârnit invidia si curiozitatea celor din jur.

Evident că indianca socotise semnificativ salutul meu. Ne-am spus multe. I-am destăinuit câteva din lucrurile care mi se întâmplaseră, nedumeririle mele despre cine sunt, despre ce se întâmplă în lume, despre vedenii si despre alte evenimente neobisnuite legate de bătrânul Paisie.

- A sosit ceasul să-ti afli gurul tău, mi-a răspuns.

Eu aveam astfel de nedumeriri încă de la 5 ani.

- Cum este cu putintă ca un copil să încerce asemenea nedumeriri? m-am mirat eu.
- Din vietile mele anterioare, a venit răspunsul.

Aici ne-am poticnit. M-am gândit la bătrânul, la monahi... Ei socoteau această conceptie o mare eroare. Nu există vieti anterioare. Potrivit învătăturii ortodoxe, omul are numai început, nu si sfârsit. Este nemuritor, dar are un început. Din chiar momentul conceperii sale, se creează o persoană nouă care va exista vesnic. După moarte se distruge trupul, iar sufletul rămâne constient ca persoană, si asteaptă învierea mortilor, când noi toti ne vom redobândi înapoi trupurile. Aceste trupuri vor semăna cu trupul lui Iisus cel înviat. Trupuri proslăvite, vesnice, nestricăcioase, neatinse de boală, foame, sete, somn. Trupuri care stăpânesc materia si legile ei. Trupuri duhovnicesti. Precum trupul lui Hristos, care trecea prin usile încuiate, care s-a înăltat la ceruri, care a primit viată prin înviere. Cel întâi născut din morti S-a făcut Hristos, si Lui îi va urma întreaga omenire, de la primul om, Adam, până la ultimul. Vom deveni dumnezei prin har, prin puterea lui Dumnezeu si prin buna noastră intentie. Nu putem dobândi îndumnezeirea prin trufasele eforturi care se sprijină pe puterile omenesti. Îndumnezeirea este darul iubirii lui Dumnezeu, Cel ce nu S-a rusinat să Se facă asemenea nouă, pentru a redeschide calea pe care omul o închisese. Este darul lui Hristos, Dumnezeu-Omul, Care ne numeste frati ai Săi: Oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este frate si soră si mamă (Matei 12, 50).

Si Lucifer a râvnit îndumnezeirea. S-a străduit să ajungă Dumnezeu prin furt si a devenit... Diavol. Asemenea si Adam în Rai, tot către îndumnezeire năzuia. Dar a voit să o dobândească fără Dumnezeu, călcând legile lui Dumnezeu, si s-a distrus pe sine. Din nemuritor a devenit muritor, si a tras în căderea lui însăsi firea omenească. Astfel, firea umană si-a pierdut slava si puterea, si a ajuns să fie stăpânită de diavol, de sfatul căruia a ascultat. M-am gândit la toate acestea într-o fractiune de secundă.

- De ce monahii sustin că voi sunteti cu diavolul?

am întrebat.

- Acestia nu cunosc, se află într-un plan inferior.
- Nu! Nu! am răspuns. Nu se află într-un plan inferior. Ei cunosc foarte multe lucruri.

Il aveam în minte pe bătrânul Paisie. El luase de mână un paralitic din nastere si îl făcuse să meargă împrejurul chiliei. Pecetluise cu semnul crucii un bolnav de cancer la piept (căruia i se extirpaseră trei sferturi din plămâni si doctorii spuneau că va muri în două săptămâni) si îl făcuse sănătos. Imi dezvăluise amănunte din viata mea pe care

eu însumi le uitasem. Mă înstiintase fără gres despre nenumărate lucruri ce urmau să se întâmple în viitor. Hrănea ursi din mână. Întreaga natură îl asculta. Se întâlnea si convorbea cu sfinti, cu îngeri, cu Preasfânta Fecioară. Ajungea în locuri extrem de îndepărtate fără să călătorească, iar în clipa următoare se afla iarăsi la coliba lui. Dar nici măcar toate acestea la un loc nu mă făceau să strig „Nu!"... Era altceva, mai adânc, mai ascuns: bătrânul era teofor. Îl purta pe Dumnezeu înlăuntrul său. În inima sa, în sufletul său. În jurul său se revărsa harul lui Dumnezeu, pe care fiecare dintre noi îl percepea la diverse intensităti si adâncimi. Lui i se aplicau cuvintele lui Hristos: *Dacă Mă iubeste cineva, va păzi cuvântul Meu, si Tatăl meu îl va iubi, si vom veni la el si vom face locas la el* (Ioan 14, 23). Dumnezeu îsi făcuse „locas" în inima bătrânului. *Cel ce rămâne în Mine si Eu în el, acela aduce roadă multă* (Ioan 15, 5). Roadele bătrânului se revărsau asupra miilor de oameni care îl vizitau. Fiecare povestea apoi, cu recunostintă, propria sa experientă.

Toate aceste lucruri existau înlăuntrul meu, dar nu le aveam limpezi în minte, nici nu le constientizam ca acum. Ele m-au determinat să strig „Nu!".

- Nu există Dumnezeu si diavolul. Ne aflăm dincolo de bine si de rău. Ce este răul? Ce este păcatul? a stăruit ea.
- Când rănesti, îndurerezi, constrângi, ucizi pe vreun om sau pe tine însuti, acesta este păcat, am răspuns.

Discutia s-a oprit la acest dezacord. Ne-am ridicat si ne-am despărtit. Eu am intrat în vorbă cu niste cunoscuti de-ai mei. Rămăsesem la un moment dat singur, când s-a apropiat de mine iarăsi indianca, pe numele său Yogamukananda.

- Tu cu cine esti? m-a întrebat direct.
- Eu sunt dincolo de bine si de rău, i-am răspuns ironic.

A devenit foarte serioasă.

- Dacă ar exista numai Dumnezeu si diavolul, tu cu cine ai merge? m-a întrebat, privindu-mă intens.
- Călugării spun că voi sunteti cu diavolul! am zis.
- So, what? (Si, ce?) a răspuns ea.

Raportat la context, răspunsul este echivoc. Poate însemna „*Si ce dacă zic asta călugării*?", sau „*Si ce dacă suntem cu diavolul*?". Însă modul de adresare nu sugera o simplă întrebare, ci se voia o invitatie si o provocare în acelasi timp. O recunoastere si un îndemn la întovărăsire. Exista de altfel si o atractie erotică între noi (să o pun oare pe seama Tantrei).

„Uite, suntem cu diavolul si petrecem bine! Smecheria noastră! Vino si tu! Ce este, ce s-a întâmplat? De ce ti-e frică?"

Acesta a fost **mesajul de ansamblu pe care l-am primit eu prin canale non-verbale**. Din pozitia trupului, din privire, din timbrul vocii, din simtirea sufletului.

Nu stiu în ce mod anume, dar lucra deja asupra sufletului meu. Un val de dorintă a năvălit pustiitor asupra mea si mă provoca, mă împingea să răspund: „Sunt cu diavolul".

Am fost socat, m-am pierdut cu firea din pricina acestei năvăliri neasteptate. Încercam cu disperare să-mi păstrez echilibrul ratiunii sub acest val al dorintei care era aproape să mă înghită. În acelasi timp, trăiam o experientă absolut inedită pe care mă străduiam să o înteleg, să aflu ce mi se întâmpla de fapt. Exista si o imensă uimire fată de manifestarea acestei puteri a ei. „Deci, are ceva puteri!“, m-am gândit. „Trebuie să fiu atent cu ea“. Se întâmplau multe lucruri simultan, brusc. Sedea în fata mea si mă privea cu maximă concentrare. Devenise toată o privire.

Am reusit să-mi stăpânesc această pornire iratională a sufletului, să nu cedez si să spun ceea ce aveam cu adevărat în minte.

- Sunt cu Dumnezeu, am răspuns.

Voiam să continui, dar fata i s-a întunecat instantaneu. Era mânie? Amenintare? Ură? N-am apucat să disting, căci s-a schimbat brusc si a plecat fără să spună un cuvânt. De atunci n-am mai văzut-o...

Ceea ce as fi spus în continuare, dacă n-ar fi plecat atât de intempestiv, era „*But I like rebels, all my life I was a rebel*“ („*Dar îmi plac rebelii, toată viata am fost un rebel*“).

Socotesc că această frază descrie întru totul starea mea din acea vreme, si aici se află explicatia faptului că am continuat să mă preocup de aceste lucruri si am făcut călătoria în India.

Mai târziu am aflat si alte detalii despre Yogamukananda. Fusese de la o vârstă foarte fragedă discipolă a unui mare guru. A călătorit în întreaga lume, cutreierând din ashram în ashram, tinând conferinte si lectii despre yoga. O socoteau foarte înaintată. Era dintre discipolii apropiati ai lui Satyananda. Se bucura de aceeasi faimă si în ashramul central al miscării, din Mongyr (India), după cum aveam să mă conving personal câteva luni mai târziu, când am mers acolo. A sustinut conferinte si diverse cursuri si în Grecia.

MIND CONTROL

„Nu tot ce străluceste este aur…“

Cu ani de zile înainte de a-l cunoaste pe părintele Paisie, luasem contact cu Mind Control prin intermediul unei cărti cu acelasi nume, pe care mi-o dăduse o verisoară de-a mea. Jose Silva, un mexican sărac si destept, descoperise o metodă prin care se puteau valorifica puterile ascunse ale mintii. Aplicând asupra sa această metodă, el a devenit super-bogat, fondator si conducător al unei organizatii mondiale având drept scop popularizarea acestei metode în întreaga lume. Astăzi această organizatie are filiale si în Grecia. Membrii plătesc o cotizatie pentru conferintele regulate, se organizează în asociatii si se străduiesc să atragă un cât mai mare număr de noi membri la conferinte.

Din punct de vedere stiintific, metoda se bazează pe emisia de unde electromagnetice a creierului. Mai precis, creierul emite un anumit tip de unde atunci când individul se află în stare de veghe, alt tip atunci când doarme adânc, alt tip atunci când doarme usor, când se află între somn si veghe. Acest ultim tip de unde au fost botezate „unde alfa“, considerându-se asadar că în această stare, între somn si veghe, creierul se află pe „nivelul alfa“.

Initiatorii metodei sustin că în momentul în care creierul se află pe nivelul alfa, atunci are mai multe „puteri“, sau poate valorifica mai bine potentele sale. Astfel au elaborat o tehnică, numărând în sens invers de la 10 la^ 1, prin care, constient, individul poate coborî la nivelul alfa oricând doreste, fără a fi nevoie să doarmă. Când cineva se află la acest nivel, îsi poate folosi puterile ascunse ale mintii.

Toate aceste enunturi au fost ambalate într-o terminologie stiintifică si sunt prezentate ca „stiintă“. În cadrul cursurilor adresate începătorilor, nu se face nici cea mai mică aluzie la yoga sau misticismul oriental. Dimpotrivă, este exploatată ilicit perceptia occidentală asupra stiintei, psihologiei s.a.m.d. Numai penetrând cineva organizatia poate depista treptat tainicele interconexiuni. Când un individ ajunge să prezinte încredere, când devine unul dintre ei, „de-al lor“, atunci îi vor indica aceste vase comunicante.

Atunci va recunoaste că această „nouă descoperire“ a lui Jose Silva nu este nimic altceva decât vechea metodă de autohipnoză pe care o foloseau vechii egipteni, dar o folosesc si actualii hindusi, buddhisti si toată gama de propovăduitori ai misticismului oriental.

Diferă numai vitrina, modul de servire, paravanul, învesmântarea întregului demers cu hainele stiintei apusene. Tinta o constituie atragerea celor care admiră si crediteazā stiinta.

Se întelege că în perioada aceea nu cunosteam toate aceste lucruri. Este si motivul pentru care, atunci când am aflat că se organizează o conferintă introductivă despre „Metoda Jose Silva“ la Societatea de Studii Macedonene, am mers plin de interes. Am audiat toată prezentarea. Existau, desigur, elemente care îmi aminteau de yoga, însă destul de vag, iar aceasta întrucât posedam totusi anumite cunostinte despre yoga. Cineva care nu avea nici o astfel de tangentă n-ar fi putut nici măcar să bănuiască ceva.

Mi se ivise o nedumerire, fapt pentru care i-am adresat la sfârsit următoarea întrebare profesoarei care vorbise:

- Mintea omenească, prin natura si constructia ei, are un mod firesc de a functiona. Astfel, ea se află la nivelul alfa numai atunci când omul doarme, deci pentru o perioadă limitată de timp în decursul celor 24 de ore. Dumneavoastră ne propuneti să intervenim în acest proces spontan, natural, si să întreprindem o schimbare, o înlocuire. Ne propuneti efortul de a rămâne pe nivelul alfa cât mai mult timp posibil. Cum putem sti dacă acest lucru nu este periculos? Cum putem fi siguri că această constrângere a firii nu va da nastere unui dezechilibru, unei vătămări trupesti sau sufletesti? Cum ne edificăm asupra impactului pe care îl va avea asupra sistemului nostru nervos, spre exemplu? Vătămarea poate să nu se manifeste imediat. Creierul are niste parametri de rezistentă, dar atunci când se operează o fortare sistematică, de ani de zile, a functionării lui firesti, ce se va întâmpla în asemenea conditii? De unde putem sti că va rezista?
- Nu te teme, noi stim! a răspuns.

Doar atât!... Trebuia adică să cred în ei si în cunostintele lor.

N-am primit un răspuns stiintific concret. Un cercetător, un fizician, un medic, ar fi adus o dovadă experimentală, rezultate statistice. Spre exemplu, cutare medicament sau cutare metodă a fost aplicată pentru atâta timp unui grup, iar apoi au fost examinati membrii grupului si s-a constatat asta si asta. Au fost depistate cutare efecte pozitive, respectiv cutare influente negative, etc. etc.

Acesti oameni nu numai că nu vehiculau elemente stiintifice, validate prin experientă, dar nu practicau nici măcar un mod de gândire stiintific. Totul se rezuma la câteva „încredintări“ linistitoare: „*Nu te teme, stim noi ce facem, ai încredere în noi*“.

Câtă încredere poate investi cineva într-un om neinstruit? De pildă, îi poti încredinta motocicleta, automobilul, casa sau - fie! - chiar si contul tău din bancă. Dar este oare întelept să-i încredintezi „în alb“ creierul tău, activitatea mentală, echilibrul tău sufletesc?

Eu n-am urmat atunci seminariile, ci abia doi ani mai târzju. ***Împins de uriasul meu egoism, voiam să mă disting de oameni, să-i depăsesc cu orice risc***. Mi se promitea că voi fi ajutat să ***dobândesc puteri „ascunse“,*** să-mi valorific ***întregul potential al mintii*** si, în felul acesta, ***să-i surclasez pe cei din jur***, să-mi pot rezolva cu usurintă problemele zilnice, să-i pot „ajuta“ pe ceilalti oameni, adică să mă aflu într-o pozitie superioară lor.

Toate aceste patimi, mizeria sufletească, erau inconstiente, inspirat mascate de lozinci frumoase precum „progres spiritual“, „căutarea adevărului“, „ajutorarea omenirii“, „redescoperirea gnozei mistice“ s.a.m.d. Dacă se adaugă în calcul plictisul si golul vietii zilnice lipsite de Hristos, singurătatea si dorinta de a întâlni oameni, în special de sex opus, atunci pot fi întelese câteva dintre mobilurile care îi împing pe oameni, inconstient de cele mai multe ori, să ia parte la astfel de miscări.

Asadar, la doi ani de zile după primul contact cu ei, si la câteva luni după întâlnirea cu Yogamukananda, mă aflam la Majestic - o cafenea pe malul mării unde obisnuiau să se adune studentii - când m-a întâlnit un oarecare cunoscut si mi-a spus că merge să participe la prima lectie a seminarului despre Mind Control. Am hotărât să-l însotesc.

Seminarul se desfăsura într-o sală de conferinte de la Electra Palace, unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Tesalonic, în piata Aristotel. Urma să dureze patru-cinci zile, iar participarea costa jumătate din bursa lunară a unui student. M-am întâlnit cu profesorul si i-am spus că nu dispun de banii necesari. M-a primit gratuit.

În acea vreme citeam cărtile lui Omraam Mikhael Aivanhov, un fel de **mag „alb“**. Prima zi a seminarului a decurs linistit si toti erau satisfăcuti. La sfârsit am căutat prilejul să mă întâlnesc în particular cu profesorul.

Era un om la vreo 40-45 de ani, suplu, cu o constitutie atletică. Numele său era Paul Grivas. Era cipriot de origine, eleno-american la a doua generatie, si locuia în New York. Ne-am simpatizat reciproc. Vorbea foarte bine greceste.

- Apartii Frătiei Albe Universale? l-am întrebat.
- Sper că da, a răspuns.

Am continuat discutia. Când a constatat că citisem si cunosteam destule lucruri legate de yoga, mi-a spus că si el este yoghin. M-am mirat putin, căci nu-mi imaginasem niciodată un yoghin îmbrăcat în costum.

- Eu practic Kriya Yoga si l-am avut maestru pe Paramahamsa Yogananda. Aici lucrez ca să scot ceva bani.

Pe mentorul lui îl cunosteam dintr-o carte a sa. O citisem pe vremea când eram student în anul I. Îmi dorisem si eu să-l întâlnesc cândva. Am continuat discutia si am descoperit că Paul era un yoghin avansat. I-am mărturisit:

- Simt că tot ceea ce fac mă schimbă; faptele mele, cuvintele, gândurile mă influentează profund în interior, îmi transformă sufletul. Nu stiu cum trebuie să trăiesc. Nu stiu către ce trebuie să mă îndrept. Îmi cizelez sinele în fiecare zi, dar fără un plan, fără un model, ci în virtutea hazardului. Nu-i indicat să continui asa, dar nu stiu cum.
- Data viitoare când am să vin în Grecia, în primăvară, peste sase luni, vom petrece o zi împreună. De data asta nu am timp.
- În primăvară eu voi fi în India, am răspuns.

M-am mirat atât de răspunsul pe care i l-am dat, cât si de rapiditatea cu care evoluase relatia noastră. Am înteles că, într-o manieră necunoscută mie, Paul mă influentase.

Astăzi pot conchide că mă supusese unei usoare hipnotizări.

În răstimpul celor doi ani care trecuseră de la prima conferintă desfăsurată la Societatea de Studii Macedonene, îl cunoscusem pe părintele Paisie. Înmagazinasem înlăuntrul meu, asadar, câteva experiente ortodoxe, crestine.

În ziua a doua a seminarului mă aflam în salonul hotelului, asteptând reluarea discutiilor. Din această zi urma să înceapă adevărata instruire-initiere. „**Oare e bine ce fac**?“, m-am întrebat, gândindu-mă la toate cele pe care mi le spusese părintele Paisie.

„***Părinte, dacă ceea ce fac e un lucru rău, împiedică-l! Nu îngădui să se întâmple***“, l-am rugat lăuntric.

Au sosit apoi cunoscutii, câteva domnisoare, si am uitat cu desăvârsire de rugăciunea pe care o făcusem.

Seminarul a demarat. Am început rostind cu putere OM, sunetul „sfânt", conform învăţăturii hinduse, pentru a se „purifica" atmosfera de influente spirituale nedorite.

Seminarul continua, dar elevii mai vechi au început să devină indispusi. În pauze, murmurele si agitatia cresteau. Eu nu puteam întelege ce se petrecea. Il simpatizasem pe Paul si îmi displăcea să aud cuvinte împotriva sa.

Paul însă, precum s-a dovedit mai târziu, începuse să mă suspecteze a fi cauza dificultătilor. După pauză, a redeschis seminarul cu câteva anecdote, pentru a destinde atmosfera. În timp ce spunea anecdotele, plimbându-se prin multime, mă supunea diferitor teste psihosomatice. Spre exemplu, îmi întindea brusc mâna, ca să vadă cum voi reactiona. Absolut spontan, fără să mă gândesc, am răspuns pozitiv; l-am prins strâns de mână. Mi-a făcut trei-patru astfel de teste si, în final, mi-a făcut unul despre care citisem într-o carte de psihologie. Atunci mi-am dat seama că se îndoieste de mine, că verifică raportarea mea emotională fată de seminar si fată de persoana sa.

M-am mirat, căci eram realmente într-o stare pozitivă. De altfel, am reactionat la toate testele pozitiv.

S-a hotărât să continue initierea. Atmosfera devenise caldă si amicală. Era un bun profesor. Procesul de instructie progresa gradat, cu exercitii tot mai complexe. După o jumătate de oră de exercitii, ***elevii mai vechi au început din nou să se agite. Murmurau între ei***.

Această tensiune n-a întârziat să erupă. S-au ridicat doi-trei dintre ei si au început să protesteze deschis:

- ***Există sau nu există protectie spirituală la acest seminar***? întrebau ei provocator.

Pentru elevii mai noi, sensul acestei întrebări era greu de reperat. Ce să însemne „protectie spirituală"? Să ne protejeze de ce anume? Există vreun pericol de care trebuie să ne protejăm? Cine ne amenintă si cine ne protejează? La toate aceste întrebări, veteranii răspundeau cu jumătăti de cuvinte. Subliniau însă faptul că de această dată existau intruziuni de ordin spiritual si că situatia devenise astfel critică, spre deosebire de sedintele precedente.

Seminariile s-au întrerupt pentru o zi. Paul a anuntat că vom continua seminariile cu Maria, o veche elevă a sa, întrucât el personal nu mai poate continua.

Atunci mi-a străfulgerat în minte acest gând: „***Ce am cerut eu de la părintele Paisie? Nu l-am rugat să împiedice initierea, dacă este un lucru rău? Să fi intervenit bătrânul***?...". Nu eram sigur. La mijloc puteau fi nenumărate alte cauze.

Am hotărât să continui, rugându-mă în acelasi timp lui Hristos si cerându-i bătrânului ca, dacă acest seminar este un lucru rău, să mi-o arate încă si mai limpede.

După întreruperea de o zi, Maria, care urma să continue seminariile în locul lui Paul, a sosit din Atena. Era o tânără în jur de 30 de ani, simpatică, blond-castanie. Initierea s-a derulat fără impedimente pentru ceilalti. Mie, însă, au continuat să mi se întâmple evenimente neasteptate.

Spre exemplu, la un oarecare exercitiu, în timp ce tineam cu totii ochii închisi si ne aflam cufundati în nivelul alfa, sau, mai exact, în stare de autohipnoză, schitam în mintea noastră imaginile pe care ni le sugera Maria.

Ea alesese dinainte aceste imagini si le prezenta una după alta, fără întrerupere, exact ca la cinematograf.

Astfel, fiecare dintre noi avea în minte o succesiune permanentă de imagini controlate.

Brusc, în timp ce executam linistit indicatiile, s-a petrecut ceva asemănător unei întreruperi a „filmului“, ca o interventie din exterior.

În loc să văd ceea ce dicta Maria, am văzut un demon. Avea un chip urât si viclean, codită si coarne. Afisa un aer glumet. Inspira mai curând o dispozitie prietenoasă fată de mine. Nu era amenintător, nici dusmănos.

Am fost surprins de întâmplare. Ce putea fi creatura aceea? Ce voia de la mine? Imaginea a durat câteva secunde, după care am continuat exercitiul. Nimeni n-a bănuit nimic. Pe parcursul exercitiilor, demonul mi-a reapărut în mai multe rânduri, de fiecare dată în alt chip.

La sfârsit am hotărât să-i cer lămuriri Măriei. După terminarea cursului, ne-am asezat amândoi într-un capăt al salonului si i-am descris cele întâmplate.

- Despre ce poate fi vorba, care este părerea ta? am întrebat.

M-a ascultat cu atentie, fără nedumeriri sau obiectii. A admis întocmai evenimentele, spunându-mi că asemenea lucruri se întâmplă frecvent în plan spiritual. A început apoi să-mi vorbească despre ***maestrul ei care trăia în Franta. Mi-a spus că o ajutase mult, dar că-l plăteste atât de scump încât este nevoită să muncească 12 ore pe zi, fără a mai socoti si seminariile de Mind Control. Îsi întâlneste maestrul de patru-cinci ori pe an, si îi dă aproape toti banii pe care-i are. Atât de costisitoare îi este relatia cu el***...

Din câte mi-am dat seama, maestrul ei urma asa-numita „cale a omului siret“, era discipol al lui Gurdjieff.

Tânăra se arăta a fi inteligentă, terminase Dreptul, călătorise mult. N-am putut întelege relatia ei cu profesorul francez. Practic, ea îi dăruia toti banii pe care-i câstiga într-un an. Foarte comercial vedea lucrurile acest maestru! Părintele Paisie era exact contrariul. Căuta mereu să dea, nu să primească. Împărtea toate darurile sale duhovnicesti copiilor săi. În dar ati luat, în dar să dati, le-a spus Hristos ucenicilor Lui (Matei 10, 8).

Maria socotea yoga ca fiind o cale inferioară fată de a sa. Îi găsea chiar si erori. O folosea însă conjunctural. Cât despre seminariile de Mind Control, ele erau adresate începătorilor, având un caracter introductiv. Dacă cineva dorea să progreseze, trebuia să-si găsească un maestru propriu. Cam acestea erau conceptiile ei.

I-am pus din nou aceeasi întrebare:

- De ce mi-a apărut demonul?

A zâmbit cu simpatie si mi-a spus:

- Se pare că celulele tale au o astfel de polarizare încât îl atrag.

Cu alte cuvinte, sustinea că eu as avea o oarecare „înrudire organică“ cu diavolul. Am deschis gura plin de uimire:

- Bine, zic, atunci lui Hristos de ce I s-a arătat?

A rămas încremenită.

- Pui întrebări dificile, mi-a spus si s-a îndepărtat.

Am simtit că urmărise două lucruri: primul, să mă pună în contact cu maestrul ei; al doilea, să-mi inducă ideea că as avea o oarecare rezonantă cu demonii, si să mă determine să privesc pozitiv acest lucru.

Seminariile erau foarte aproape de sfârsit, începusem să mă frământ. Pozitia Măriei, aparitia demonului, nu erau oare tocmai împlinirea rugămintii pe care i-o adresasem părintelui Paisie? Nu-i cerusem ca „***dacă acest seminar este un lucru rău, să mi-o arate încă si mai limpede***“?

După un timp, l-am întrebat pe bătrân dacă auzise rugăciunea mea si dacă îmi dăduse „mână de ajutor“. A zâmbit si m-a mângâiat cu multă dragoste:

- ***Te-as fi lăsat fără ajutor, bre***? a răspuns.

Se presupunea că după aceste seminarii dobândiserăm anumite aptitudini. Spre exemplu, puteam diagnostica de la distantă bolile de care suferă un om. Se presupunea că aveam puterea de a vindeca boli. Utilizam inclusiv celebra sferă de cristal, asemănătoare celei pe care o folosea vrăjitoarea Magica de Spel în „Micky Mouse“ al lui Walt Disney. Învătasem si noi să prevedem viitorul cu ajutorul cristalului... cel putin asa se presupunea...

Se mai presupunea că aveam capacitatea de a ne „programa“ viitorul. Astfel, atrăgeam spre noi evenimente care doream să ni se întâmple (de pildă, să găsim un serviciu bun, să devenim bogati - asa precum făcuse, de altfel, si Jose Silva, inventatorul metodei) sau evitam evenimente neplăcute (vreun accident, vreo nenorocire s.a.).

Câtă vreme eram împreună cu profesorii, încercările noastre se soldau cu succese. Dar aceste lucruri nu pot fi stabilite cu exactitate, astfel încât rămâne întotdeauna loc de îndoială. Se pot oferi o multitudine de explicatii.

Am decis asadar să pun la încercare metoda. M-am gândit să-mi fixez drept scop împlinirea unor evenimente improbabile. Mi le-am „programat“, deci, pe următoarele două: să obtin, în viitor, livretul militar fără să execut stagiul; si, ca totul să fie încă si mai improbabil, m-am „vizualizat“ pe mine însumi, cu barbă lungă si plete, îmbrăcat civil, ridicându-mi livretul de la Marele Stat Major al Armatei. Scenariul unor asemenea evenimente era neverosimil în conditii normale.

După patru-cinci ani de zile, mi-am ridicat livretul de la Marele Stat Major al Armatei; eram îmbrăcat civil, cu barbă lungă si plete, si „executasem“ cea mai mare parte a stagiului undeva în străinătate, absolut legal.

Am ales apoi un nou test, pe termen scurt. Cu un an de zile în urmă, cunoscusem o tânără. Era atât de ostilă fată de mine, încât evita sistematic să mă întâlnească.

Toate eforturile mele de a-i smulge o întâlnire erau mereu zădărnicite. Mă respingea cu maximă intransigentă. N-o văzusem de un an de zile. Am „programat“ să se petreacă improbabilul. Am folosit „metoda“ si am cerut să caute ea să mă găsească, fără ca eu să misc măcar un deget. Am „lucrat“ la aceste două „programe“ aproximativ o săptămână.

După zece zile, domnisoara respectivă, care mai înainte nu-mi putea suporta nici simpla prezentă, căuta acum - prin intermediul cunoscutilor - prilejuri si pretexte de a se apropia de mine. Nu m-am arătat câtusi de putin interesat, ci chiar am încercat ostentativ să mă tin departe de ea.

În final, printr-o cunostintă comună, m-a invitat la ea acasă. N-am răspuns. La scurtă vreme, mi-a adresat aceeasi invitatie. Nu i-am dat curs nici de data aceasta. Apoi m-a contactat telefonic ea însăsi, rugându-mă să merg pentru că ar avea - chipurile! - să-mi dea ceva.

M-am umplut de uimire! Ce sunt oare lucrurile acestea? Tin de domeniul magiei? Cine „pregăteste“ evenimentele de dragul meu? Nu cumva demonii? Nu cumva au dreptate călugării când spun că astfel de oameni lucrează cu diavolul? De ce mi-au dat aceste puteri? Mă iubesc? N-o cred! ***Care să fie pretul ce trebuie plătit în schimb? Nu cred că asemenea puteri se dau fără un pret. Cine slujeste pe cine***?

În urma unei concentrări cu scop „tămăduitor“, am depistat o boală a tatălui meu. Întrebându-l despre ea, mi-a confirmat toate predictiile. Astfel de evenimente aveau să devină atât de frecvente, încât mi-ar fi aproape imposibil să le relatez pe toate. Cert este că am sfârsit prin a mă speria si, în cele din urmă, am renuntat definitiv să mai utilizez metoda.

Astăzi mă feresc de orice legătură cu astfel de „puteri“. Cu cât mai intens recurge cineva la aceste „metode“, la aceste „tehnici“, cu atât mai mult se îndatorează si se înrobeste pe sine celui care se ascunde în spatele lor. Se autocondamnă la o incalculabilă nenorocire. Sfârseste prin a ajunge o victimă eternă a Satanei.

Cât timp trăieste, omul are permanent la îndemână posibilitatea de a se elibera din această abominabilă tiranie, dacă cere ajutorul lui Hristos.

Mie îmi lipseau însă pe atunci cunostinte elementare despre aceste chestiuni. Se îngrămădeau în mintea mea o sumedenie de mituri, rătăciri, fantezii, astfel încât păseam pe calea vietii ca un pui de găină ametit.

„TRAS DE PAR“ CĂTRE SFÂNTUL MUNTE

Asadar, în ciuda experientelor mele din Sfântul Munte, în ciuda legăturilor mele cu părintele Paisie, o dată revenit în lume m-am readaptat vertiginos vechiului mod de viată. În afară de yoga, îsi făcuseră acum loc în viata mea si tehnicile de Mind Control.

La un moment dat am început să constientizez, destul de vag, că nu merg bine. Trăiam într-un soi de zăpăceală. Am hotărât să fac o nouă vizită în Sfântul Munte, să-l întâlnesc pe bătrânul Paisie.

În ajunul plecării am pus ceasul desteptător să sune, ca să prind autobuzul dis-de-dimineată. M-am trezit târziu. Desteptătorul se stricase!... După câteva zile am hotărât să plec într-o marti. Luni seara a venit un prieten din Atena, si planurile s-au contramandat din nou... Am decis că plec joi. Miercuri seara s-a întâmplat să fiu însă nevoit să dorm în altă parte... Toate aceste „coincidente“ începuseră să mă irite.

„Punct“, mi-am zis, „Duminică dimineată voi pleca negresit. Sâmbătă nu ies nicăieri, tocmai ca să previn orice complicatie“. Ei bine, în chiar acea seară de sâmbătă a venit la mine acasă o prietenă care a insistat să mergem la plimbare, căci se simtea rău si avea nevoie de companie si mângâiere...

Intr-o după-amiază mă aflam la un prieten care începuse si el să meargă regulat în Munte. I-am povestit cele întâmplate si am conchis: „***Dacă nu dă bătrânul o mână de ajutor, nu mă văd mergând***“. Îndată, în chiar acea clipă, am simtit o pace plină de prospetime pogorându-se asupra mea, în vreme ce prietenul începuse deja să-mi spună:

- Dormi aici în noaptea asta! Te trezesc eu dimineată, când plec la serviciu.
- N-am bani, nici haine, i-am răspuns.
- O să-ti dau eu, ba chiar îti dau si rucsacul meu, a zis.

Intr-adevăr, am dormit acasă la el, iar în dimineata următoare am luat autobuzul spre Munte.

În tot acest răstimp, inclusiv de-a lungul somnului, acea pace atât de reconfortantă stăpânea înlăuntrul meu. Era ca si când as fi avut în suflet un tovarăs intim. Abia după plecarea autobuzului a început să se destrame acest simtământ. Stiam că părintele Paisie dăduse încă o dată o mână de ajutor. M-a „tras de păr“ si m-a descurcat din hătisurile lumii.

În sfârsit, am ajuns si l-am găsit. M-a prins în brate cu multă grijă si delicatete, propunându-mi să găzduiesc la un ascet cunoscut de-al său. „Până te vei linisti putin. Vei veni să mă vezi oricând voiesti. Vei învăta si pictură acolo“, a adăugat. M-am învoit, asadar, si am mers.

„PORTĂRITA“

Pasii mei către crestinism erau nesiguri. Bătrânul mă trimisese să stau temporar la un ascet. Acesta trăia singur într-o căsută, în pădure. Era necesară o oră de mers pe jos, pe cărări deseori blocate de crengi, pentru a ajunge în locul de unde s-ar fi putut cumpăra ceva. Exista o mică grădină pe care o îngrijeam în fiecare după-amiază. Era

multă liniste! Aproape nici un om. O dată pe săptămână venea un părinte „vecin“ pentru Dumnezeiasca Liturghie. Alteori ascetul slujea singur, si astfel petreceam câte 15 zile fără să întâlnim vreun om.

Intre noi ne vedeam foarte putin peste zi. O oră dimineata, când citeam cu voce tare din câte o carte patristică în timp ce ascetul picta, si vreo două ore după-amiaza, în grădină; urma apoi îndată masa si slujba pavecernitei.

Imi petreceam timpul citind despre ortodoxie. Texte scrise în adâncul veacurilor, având o vechime de până la o mie sapte sute de ani; texte mai recente, datând de acum trei-patru sute de ani; în fine, texte ale unor oameni care muriseră în urmă cu câtiva ani. Toate despre ortodoxie. Scrise de asceti, de oameni încercati în nesfârsite osteneli si lupte duhovnicesti, care la capătul unei vaste si nemijlocite experiente personale, dobândiseră cunoastere duhovnicească. Si tocmai în virtutea acestei cunoasteri extrem de înalte, vorbeau despre om, despre ce se ascunde în sufletul si în mintea lui, despre taina si măretia lui, dar si despre căderea lui.

Vorbeau despre Dumnezeu, despre cum îl cunosteau, cum îl simteau, cum îl vedeau, cum trăiau împreună cu El, cum îl pierdeau, cum îl aflau din nou - tot mai aproape, tot mai limpede, tot mai intim.

M-a impresionat identitatea punctelor de vedere si a trăirilor unor oameni pe care îi despărteau chiar si o mie cinci sute de ani, spre exemplu. Eram foarte uimit.

- Aceasta este traditia ortodoxă, îmi spunea ascetul - el însusi un veritabil isihast. Deseori îi ceream să-mi clarifice diverse nedumeriri.

Îmi limpezea nenumărate lucruri, căci era purtătorul viu al unei traditii vii: trăia în acelasi mod si avea aceleasi experiente ca si ascetii secolelor anterioare, de la Acelasi Hristos. ***Iisus Hristos, ieri si azi si în veci Acelasi este*** (Evrei 13,8).

Trăiam în rugăciune, în studiu patristic si în luptă duhovnicească. Le mai amestecam din când în când, si începeam să practic diferite exercitii yoghine, meditatii si celelalte. Exista în sufletul meu o ferventă înclinatie către magie, si ea se manifesta sporadic în aceste practici. Dincolo de aceasta, exista însă o intensă viată lăuntrică. Pe cât de linistită si de rutinată era viata noastră exterioară, rje atât de prodigioasă era cea sufletească, cea lăuntrică. În exterior nu se întâmpla nimic, dar înlăuntrul sufletului se petreceau nenumărate evenimente de maximă intensitate. Ciocniri, războaie, lupte, angoase, răscoliri, tulburări, după cum si daruri dumnezeiesti: experiente ale harului dumnezeiesc, simtirea în trup a lui Dumnezeu, deschiderea mintii si întelegerea adâncă a scrierilor patristice, sete arzătoare de cuvânt dumnezeiesc, desăvârsită dispozitie pentru rugăciune, cunoastere de sine insuflată de sus, dulceată sufletească si trupească, dor după Dumnezeu, lacrimi dulci si zdrobire de pocăintă.

Scriam poezii de slavă, de cântare si de dragoste către Dumnezeu si către bătrânul Paisie care, prin rugăciunea sa, mi-a dăruit putinta de a trăi toate aceste lucruri.

Prin ajutorul sfintilor, traversam frecvent asemenea experiente care ne aduceau liniste, bucurie, putere, curaj si vointă de a continua acest fel de vietuire istovitor, dar atât de roditor. Sufletul se adâncea, coborând până în abis. Apoi se înălta, atingând si cerul. Cunostea lucruri pe care nu le percep cele cinci simturi si trăia într-o realitate pe care numai el o poate atinge.

Printre nenumăratele experiente coplesitoare pe care le-am trăit în această stare sufletească, memoria mea distinge una încă si mai aparte. Se apropia ziua de 15 august, praznicul Adormirii Maicii Domnului. Intreg Sfântul Munte se afla în sărbătoare, de la un capăt la celălalt. „Grădina Maicii Domnului" (cum mai este numit Athosul) o cinstea si o slăvea cu nespusă bucurie pe ocrotitoarea sa, Preacurata Fecioară.

La toate mănăstirile se făceau privegheri în cinstea Maicii Domnului. Nu exista monah, nu exista om care să nu ia parte la acest praznic. Ne-am pregătit si noi să coborâm la mănăstirea de care apartinea chilia noastră, pentru a participa la priveghere.

Incă din data de 13, mă cuprinsese un război înfricosător pentru micimea măsurilor mele duhovnicesti. Pentru părintii sporiti, el s-ar fi dovedit probabil o glumă. Pentru mine însă, era ceva peste puteri. Brusc, mintea mi s-a umplut de gânduri. Altfel spus, dacă într-o zi obisnuită mi se derulau prin minte două-trei gânduri pe minut, spre exemplu, deodată s-au cumulat o sută - două sute de gânduri! Se succedau cu o viteză formidabilă, exercitând o presiune insuportabilă asupra mintii. Am căzut astfel pradă unei foarte grave stări de confuzie. Mai mult, toate aceste gânduri erau rele, urâte, cu un accentuat substrat negativ, si toate îmi propuneau să nu merg la priveghere. M-am pierdut, nepricepând ce se întâmplă cu mine. Situatia putea fi asemănată cu aceea în care un oarecare guraliv, viclean, răutăcios si perfid, îti vorbeste încontinuu la ureche, comentând cu mare patos toate cele din jurul tău - oameni si situatii, fără să-ti lase nici cel mai mic răgaz pentru a-l contra si a ordona lucrurile într-un cadru logic. Te bombardează fără întrerupere, pricinuindu-ti dureri de cap si secătuire sufletească.

Iar dacă acest calomniator ar fi un om în carne si oase, atunci fără îndoială că te-ai îndepărta de el si te-ai linisti după un oarecare timp. Ce poate face însă cineva când nu poate scăpa de această gură rea, urâtă, flecăritoare? Când această stare te urmăreste până si în pat, fără încetare, uneori vreme de trei-patru zile încontinuu? La aceasta se adăuga si faptul că mă confruntam pentru prima dată cu astfel de stări. Era un război mental. Un război al gândurilor, precum îl numesc monahii ortodocsi.

Imi dădeam seama că nu mai sunt eu însumi. Am încercat să mă împotrivesc. M-am străduit să alung tot acest noian de gânduri. Nici un rezultat. Mai mult, ele sporeau în intensitate. Ai fi zis că le iritasem. Am perseverat în rugăciune. Aveam să întâmpin însă o si mai acerbă rezistentă, astfel încât foarte repede am cedat neputincios si, încovoiat, m-am oprit.

Eram dezarmat. Nu mă puteam împotrivi! Aproape că nu credeam că ceea ce mi se întâmplă poate fi real.

Bătrânul a înteles totul dintr-o simplă privire.

- ***S-au adunat albinele***, mi-a spus el zâmbind. **Ia să vedem, vei putea dovedi răbdare**?

Intr-adevăr, aceste gânduri erau precum albinele, căci „întepau" si... durea.

În noaptea din ajunul privegherii n-am putut dormi, căci răul continua si rugăciunea mea se derula mecanic, fără participare lăuntrică.

Dimineata mi-a adus o cumplită migrenă, datorată lipsei de somn care-mi împutinase puterile. Mi se părea că întreg creierul este pe cale să mi se dezintegreze din pricina succesiunii rapide si a presiunii gândurilor.

După-amiază am coborât la mănăstire, unde ni s-a cedat o cameră pentru a ne odihni câteva ore înainte de marea slujbă. M-am întins, asadar, însă n-am putut să-mi linistesc mintea.

La priveghere, am intrat în biserică deja epuizat; iar pe măsură ce oboseala crestea, starea mi se înrăutătea. Un părinte vecin, care venea deseori la chilia noastră pentru liturghie, monah venerabil, experimentat si înaintat în cele duhovnicesti - precum îmi spusese bătrânul - s-a apropiat zâmbind de strana în care mă prăbusisem. Ne îndrăgeam reciproc, astfel încât m-am bucurat să-l văd.

- Ce e, cum merge lupta? a întrebat.
- Greu, părinte, i-am răspuns.

M-am aplecat să-i sărut mâna, dar si-a tras-o înapoi si mi-a dat o scatoalcă de alint peste cap. A fost de-ajuns pentru ca toată starea mea lăuntrică să se schimbe. Ce s-a întâmplat? Cum s-a spulberat furtuna? Cum s-au împrăstiat norii? Cum s-a făcut o astfel de liniste? Ce bucurie si usurare erau acestea? Cum s-au mistuit toate gândurile întunecate într-o clipită? Ce scatoalcă să fi fost aceea? Ce putere dumnezeiască sălăsluia în acea mână?

Am ridicat capul, bucuros, si l-am privit plin de fericire.

- Hai, să mergem să cântăm putin, mi-a spus, si l-am urmat bucuros la strană. Am sezut unul lângă altul si am cântat Maicii Domnului. Mă simteam atât de usurat, atât de minunat, atât de dulce alături de el... Am fost adăpostit pentru un scurt răstimp sub aripile sale duhovnicesti. Intre cântări mi-a spus:
- Nu te teme, te ispiteste diavolul. Nu are putere. Ce mi-a făcut mie astăzi!... Dimineată ziceam rugăciunea pe siragul de mătănii, asezat. Mi-a adus un somn atât de domol... dar mi-am venit repede în fire, dându-mi seama că încearcă să mă însele, bătându-si joc de mine. Am năvălit asupra lui să-l alung si a fugit. În timp ce fugea l-am întrebat de unde este. „Din Iconio, din Iconio“, a strigat si s-a făcut nevăzut. Era asadar din Asia Mică.

Aveau multe temple idolatre acolo. M-am ridicat apoi si l-am auzit cum urla din pădure: ba ca o fiară, ba ca un porc, ba ca tot felul de alte sălbăticiuni. O face doar ca să ne înfricoseze si să încetăm rugăciunea. Însă nu are putere, ne sperie doar în chip mincinos, de departe. Dumnezeu îl tine legat. Nu-l lasă liber, căci altfel ne-ar omorî, ne-ar sfâsia de vii. Nu te teme, ne ocrotesc Preasfânta Fecioară si Sfintii.

Cum as fi putut să mă mai tem? înotam într-un adânc de bucurie! Nu-mi dovedise putin mai înainte bătrânul puterea sa duhovnicească? Nu mă scăpase de această urgie? Nu-l alungase departe de mine pe diavol? Eram bucuros pentru că Dumnezeu îmi descoperise încă un monah adevărat. Înaintând privegherea, s-au asezat si alti oameni între noi, astfel că m-am despărtit de bătrânul călugăr. Am dus privegherea până la capăt fără probleme.

După slujbă ne-am odihnit, iar dimineată, când m-am trezit, am aflat că bătrânul Sava - acesta îi era numele - plecase din mănăstire către chilia sa isihastă. Noi urma să stăm si la masă, iar apoi să mergem pentru vecernie la mănăstirea Iviron, ca să ne închinăm icoanei Maicii Domnului Portărita, potrivit dorintei mele.

Indată ce m-am trezit, nenorocirea a revenit, mai sălbatică, mai agresivă. Acum însă stiam ce mi se întâmplă si îl dispretuiam oarecum pe diavol, după rusinea pe care o pătise de la bătrânul Sava.

Pe măsură ce înaintam pe drumul către Portărita, războiul crestea. Ce furtună neasteptată era aceasta? Gânduri sălbatice, blasfemiatoare, viclene, poruncitoare, năvălind unul după altul cu putere si repeziciune: „***Scoală-te! Pleacă! Acum! îndată! Nu te duce la Portărita! Întoarce-te înapoi*!**“. Nu-mi mai puteam stăpâni mintea. Singurul lucru pe care îl doream era să se mai potolească intensitatea acestui iures, să-mi reziste mintea care era deja pe punctul de a se dezintegra. Sufeream îngrozitor. Eram extrem de posomorât. Dacă nu s-ar fi întâmplat cele cu bătrânul Sava, as fi cedat gândurilor si as fi plecat departe de Portărita, departe de bătrânul care mă găzduia, departe de Sfântul Munte. Am ales însă solutia răbdării si am continuat drumul învăluit în această întunecare. Cu mare greutate puteam gândi coerent, fie si vreun lucru simplu, de pildă: „*Unde mi-am pus lanterna*?“ sau „*Hai să-mi iau pulovărul*“. În mintea mea era o aglomerare asfixiantă.

Când am ajuns la mănăstire, majoritatea oamenilor veniti pentru praznic plecaseră. Putinii vizitatori rămasi se aflau împreună cu monahii în biserică pentru slujba vecerniei. Păseam prin biserică afundat în bezna unei chinuitoare confuzii si dureri. M-am oprit în fata icoanei Portărita. Era o icoană mare, de aproximativ 1,5 metri înăltime, ferecată în aur, împodobită cu multe pietre scumpe si alte ofrande de pret. Era cea mai vestită icoană făcătoare de minuni din Sfântul Munte.

Mă aflam la câtiva metri în fata ei. Nici nu-i auzeam pe cântăreti, nici nu-i percepeam pe cei de lângă mine. Mintea îmi era cotropită, incapabilă de a reactiona. În zăpăceala aceea lăuntrică, ochii mi-au căzut pe icoană. „***Măicuta mea, ajută-mă***!“, am îngăimat cu un urias efort.

Într-o fractiune de secundă, exact asa cum apasă cineva întrerupătorul si aprinde lumina, s-a petrecut o schimbare înlăuntrul meu. Mintea mi s-a curătit cu desăvârsire. Nu numai că s-a oprit tot potopul de gânduri urâte, dar au dispărut până si gândurile normale. Mintea mea nu mai functiona. Facultatea cugetătoare se volatilizase. Exista însă altceva, un alt tip de facultate, un nou mod de a percepe, de a simti, de a exista. Un mod de cunoastere non-mental. O liniste si o pace adâncă îmi stăpâneau mintea, într-o adevărată si desăvârsită isihie.

Am văzut deasupra capetelor noastre ***un nor strălucitor, alb, diafan***. Vederea lui îmi metamorfozase întreaga minte. Această lumină era nespus de curată, de sfântă, de plină de bunătate si putere, cu totul opusă stării mele duhovnicesti. Eu îmi vedeam toată mizeria morală. Izvora din mine un miros insuportabil. Eram exact contrariul a ceea ce era acel nor. Cum se îndupleca oare să se apropie de mine? Mi se părea de neînteles. Cum putea îngădui cu atâta bunăvointă mizeria mea? Dragostea si gingăsia pe care mi le arăta mă copleseau până la extaz. Aproape că îmi doream să se îndepărteze, căci mi se părea cu totul nepotrivit si chiar urât să ne aflăm împreună. Revărsa asupra noastră din belsug negrăite daruri duhovnicesti. Miruri frumos mirositoare, duhovnicesti, se pogorau peste mocirla sufletului meu în care clocotea răutatea. Un fir de păr mă mai despărtea de moartea duhovnicească si, iată, mi-a fost dăruită viata...

Privelistea acestui lucru minunat năstea dintr-o dată în sufletul meu cunoastere, întelegere, tămăduire, putere, căintă, recunostintă, iubire, respect, bucurie, întristare pentru păcate, nădejdea vietii vesnice.

Găsesc zadarnică orice strădanie de a schita oricât de vag această nespusă bogătie de viată. Aproape deznădăjduit de neputinta mea, mă opresc aici.

Cât timp a durat această stare, nu stiu. Era ca si când as fi pătruns deodată în tărâmul existentei vesniciei, trupul meu aflându-se totusi sub influenta timpului. Îmi amintesc că, atunci când am iesit din biserică la terminarea slujbei, trăiam încă efectele acestei extraordinare schimbări.

L-am întâlnit pe ascet si am început să urcăm spre chilie. Starea precedentă venirii la slujbă, acea ispită teribilă, m-a cuprins din nou, astfel încât mi-am pierdut coerenta gândurilor si a cuvintelor.

Uitasem ce mi se întâmplase în biserică. Îmi aminteam numai că se petrecuse ceva important, dar nu mai retineam ce anume.

- Ceva s-a întâmplat în biserică, părinte, dar nu pot să-ti spun pentru că nu-mi amintesc.

M-a privit nedumerit si a atribuit straniile mele cuvinte ispitei prin care treceam - „albinelor“ care se adunaseră, asa încât nu s-a mai preocupat de acest lucru .

Încet-încet lucrurile au reintrat în matca lor firească. M-am întors la starea pe care o numim „normală“, dar am uitat cu desăvârsire acea întâmplare. Ea avea să-mi revină în minte putin câte putin, după multe luni de zile. Abia după mai bine de un an mi-am putut-o reaminti limpede. Se pare că Dumnezeu, pentru pricini numai de El stiute, a adus uitarea, si a îngăduit să-mi amintesc despre toate atunci când am avut cu adevărat nevoie.

După mai multi ani, l-am întrebat pe un bătrân pustnic atunci când l-am vizitat la chilia sa:

- ***Ce a fost, părinte, norul acela***?

După ce m-a ascultat cu atentie, mi-a răspuns:

- A fost ***harul Maicii Domnului***.

COIFUL DUHOVNICESC

Deci iară le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric... (Ioan 8, 12)

Experienta acestui război mental - războiul gândurilor, o mai făcusem deseori, dar nu atât de intens.

A doua oară când am avut de înfruntat un război fulminant, identic celui din întâmplarea cu Portărita, a fost atunci când mi-am propus să optez decisiv între ortodoxie si yoga. Hotărâsem să fac un efort sistematic de a studia comparativ texte si puncte de vedere avizate, atât ortodoxe cât si yoghine. Am adunat cărti si reviste din amândouă părtile, mi-am cumpărat un caiet gros si am început transcrierea metodică si compararea celor două puncte de vedere. Dispuneam deja si de un bagaj de experiente personale pe care le acumulasem din amândouă părtile.

Există Dumnezeu? Cine este Adevăratul Dumnezeu? Care este adevărata religie? Toate religiile, toate „căile" duc la Acelasi Dumnezeu Adevărat, sau există numai o singură religie, o singură cale ce conduce la adevăr, la Dumnezeu?

Acestea erau întrebările cărora încercam să le răspund printr-un asemenea demers. Nu există pe întreg cuprinsul vietii omenesti întrebări mai serioase decât acestea. Calitatea vietii unei persoane depinde de răspunsul ei practic la aceste întrebări. Pozitia sa, punctele sale de vedere asupra acestor teme îi vor influenta profund atât personalitatea, cât si evenimentele vietii. Este suficient să remarcăm cât de diferită este viata unui ortodox de cea a unui ateu, a unui musulman sau a unui hindus. Cât de diferit se confruntă ei cu oamenii, cu viata, cu lumea înconjurătoare.

Nu înaintasem mult în acest demers al meu, când am primit din nou un atac mental. Mii de gânduri sălbatice, strivitoare, dezlăntuite, mi-au umplut mintea, întocmai precum în ziua când plecasem să mă închin JPortăritei. Dobândisem deci o mică experientă, fapt pentru care m-am hotărât să „lupt", în încercarea de a depăsi de unul singur acest impas.

Foarte repede m-am încredintat însă de slăbiciunea mea duhovnicească. Ametisem cu totul, neputând opune nici o rezistentă. Am renuntat la orice strădanie. Mi-am adus aminte de bătrânul Sava, de părintele Paisie, de icoana Maicii Domnului Portărita. Ascetul care mă găzduia fie n-a socotit de folos, fie n-a putut pur si simplu să mă ajute.

După trei zile de răbdare, istovit, epuizat trupeste si sufleteste, am ajuns împleticindu-mă la chilia bătrânului Paisie. Soarele se ascunsese si aproape că se lăsase întunericul. Bătrânul era singur în curte, pregătindu-se pentru priveghere de noapte.

A zâmbit îndată ce m-a văzut.

- Cum mai merge curajul? a zis râzând.

M-am bucurat văzându-l, si am mai prins putin curaj.

- Ah, părinte, nu mai pot, nu mai rezist! am răspuns, izbutind în zăpăceala aceea să zâmbesc cu ultimele resurse.

S-a apropiat râzând.

- Sezi să punem lucrurile în ordine, mi-a spus si mi-a dat o mică lovitură peste cap.

Răul parcă ar fi fost chiar în clipa aceea tăiat cu cutitul! întreg tăvălugul acela de gânduri rele s-a oprit instantaneu!

Dar n-a fost numai atât. Mintea mea n-a revenit imediat la starea ei firească, ci a fost purtată undeva mai departe, undeva mai în adânc.

Trăiam o mare bucurie, linistită, profundă, plină de pace. Un alt Duh se unise cu mintea mea si îmi împărtăsea cu nespusă bunătate cele pe care El le avea din însăsi firea Sa.

Mi-e teamă să-I rostesc numele! Mă rusinez, mi se strânge inima vorbind despre aceasta. A fost harul lui Dumnezeu? A fost Mângâietorul? Pentru aceasta Hristos L-a numit „Mângâietor"? într-adevăr, cât de mult m-a mângâiat! As fi primit cu mare bucurie să mai trec o dată prin aceeasi stare cumplită, ba chiar prin alta si mai rea, dacă as fi stiut că la sfârsit îl voi întâlni pe El!

M-am jenat să vorbesc explicit despre aceasta. Am întrebat doar atât:

- Părinte, ce mi se întâmplase mai înainte?
- Ei, te-a ispitit drăcusorul! Nu te teme, e luptă! Când ti-e greu, să mă lasi să trag si eu un glont, să te ajut. Să zici rugăciunea. Sezi, să-ti aduc si un „coif duhovnicesc", a spus râzând.

S-a ridicat, a intrat în casă si mi-a adus un fes cafeniu.

- L-a uitat aici cineva care acum a plecat din Sfântul Munte.

A binecuvântat fesul de trei ori cu semnul crucii si mi l-a pus pe cap râzând:

- Ia să văd... Te-ai făcut soldat frumos! Acum nu se vor mai apropia de tine gândurile. Au să lovească în coif si au să ricoseze. În timpul războiului, toti ofiterii strigau la noi să purtăm cască. Fii atent numai să nu-l pierzi! M-a sărutat părinteste pe frunte. Mă iubea nespus, iar bucuria mea nu cunostea margini. Părintele meu era atât de puternic si de bogat duhovniceste! Vrăjmasul era nimic înaintea sa. Fără nici o strădanie, printr-o simplă scatoalcă, l-a făcut să o ia la fugă! Ce motive aveam acum să mă mai tem? Dacă lucrurile s-ar fi înrăutătit din nou, as fi venit la părintele Paisie si războiul s-ar fi sfârsit îndată. O încredere adâncă si o pregnantă stare de netemere s-au născut înlăuntrul meu.

Se înserase. Coplesit de iubire, am plecat. La usa din spate, bătrânul mi-a spus râzând:

- Voi fi mereu atent; ori de câte ori au să te chinuiască, voi trage câte un glont.

În realitate, el purta întreaga greutate a luptei mele duhovnicesti, căci eu eram lenes si fricos.

Cât timp am purtat coiful duhovnicesc pe care mi l-a dăruit bătrânul, n-am suferit nici un atac din partea gândurilor. Mintea mea îsi aflase pacea si odihna. Însă, cu toate că fusesem prevenit, până la urmă am pierdut fesul. Părintele nu mi-a mai dăruit altul, desi i-am cerut. Mă ajuta acum în alt mod.

L-am mai vizitat pe bătrân în nenumărate rânduri. Mi-a dat si alte asemenea mici lovituri care m-au umplut de har dumnezeiesc. Le asteptam, le doream de fiecare dată cu însufletire. Împărtea adesea binecuvântări duhovnicesti în acest chip, de multe ori chiar în fata lumii care îi umplea curtea. Cine si câti întelegeau ce se ascundea în spatele acestor mici scatoalce? Cred că multi. Unii primeau mai mult, altii mai putin har.

N-am putut să aflu de unul singur răspuns la întrebările despre Dumnezeu, despre lume, despre om. Am văzut din experientă că adevărul nu se cucereste usor. Dacă omul nu este ajutat duhovniceste de către Dumnezeu, îi este cu neputintă să se apropie de adevăr. Pentru aceasta a venit Hristos pe pământ, ca să-i ajute pe oameni să deosebească lucrurile importante de cele neimportante, adevărul de minciună. ***Eu, Lumină am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână în întuneric*** *(Ioan 12, 46)*.

Este adevărat că Hristos îl iubeste si îl ajută pe om; nu numai prin învătătura Sa, pe care a păstrat-o în Biserica pe care a întemeiat-o, ci si personal, pe fiecare dintre noi în parte, ori de câte ori îi cerem ajutorul în rugăciune.

Avem însă si un vrăjmas extrem de abil, care ne războieste pe ascuns, fără să se deconspire, astfel încât nu percepem existenta lui, spre a ne putea lua măsuri de pază. El se străduieste să creeze confuzie în mintea oamenilor, să-i deturneze către conceptii gresite despre viată, despre lume, despre Dumnezeu. Face toate eforturile pentru ca noi să nu constientizăm niciodată potentele reale ale firii noastre omenesti, anume accederea la viata vesnică si la îndumnezeire prin harul lui Hristos.

În învătătura Sa, Hristos ne-a atras de multe ori atentia asupra acestui vrăjmas. L-a numit diavol, pentru că strâmbă lucrurile, Satana, pentru că se împotriveste adevărului, ucigas de oameni, pentru că se bucură de distrugerea omului: ***el (Diavolul), de la început a fost ucigător de oameni si nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăieste minciuna, grăieste dintru ale sale, căci mincinos este, si tatăl minciunii*** *(Ioan 8,44).*

Asadar, acest ucigas de oameni, tatăl minciunii, ne luptă pe ascuns - atunci când nu-i cunoastem existenta - si la arătare - când suntem avizati în privinta lui. Puterea lui stă în neatentia si în lenevirea noastră. El nu are asupra noastră o putere reală, ci se străduieste să exploateze neputintele noastre. Hristos l-a zdrobit prin jertfa Sa pe cruce si prin învierea Sa. Diavolul este biruit o dată pentru totdeauna, în ciuda eforturilor sale continue de a lucra răul. Pe atunci însă nu cunosteam aceste mari adevăruri.

LĂMURIRE

Nu voiam să cad pradă amăgirii încă o dată în viata mea. Cu toate evenimentele minunate pe care le traversasem alături de părintele Paisie, mă îndoiam de el. Nu credeam totusi în explicatiile pe care le dădea. Era posibil ca el să vadă lucrurile într-o manieră strict personală, iar realitatea să-l depăsească. Nu excludeam posibilitatea ca el să detină numai o parte a adevărului, si să existe si alte părti de adevăr în alte sisteme de gândire si în alte religii.

Poate că mă lăsam influentat prea mult de puternica sa personalitate, de mediul Sfântului Munte în general. Dacă m-as fi îndepărtat, dacă mi-as fi impus o oarecare distantă, poate că as fi privit lucrurile în mod diferit.

Am hotărât, asadar, să ofer sanse egale si yoghinilor hindusi. Îi cunoscusem, desigur, înainte de a-l întâlni pe părintele Paisie, dar nu mersesem niciodată în India, în „epicentrul" religiei lor. Am decis, prin urmare, să plec si să trăiesc împreună cu ei, să mă amestec printre ei, să-mi deschid sufletul dinaintea lor, asa cum procedasem si în cazul monahilor ortodocsi.

Pentru a evita orice fel de influentă din afară si a-mi păstra nealterată echidistanta, am scos simbolic de la gât cruciulita pe care o făcuse cu mâinile sale părintele Paisie si am plecat în India animat de cele mai bune si mai sincere intentii. ***În realitate, credeam că yoga mi se potriveste mai bine. Socoteam că si acesta este un drum către Dumnezeu***. Am trăit asadar în India luni de zile în diverse ashramuri, împreună cu swami si gurusi.

În felul acesta, am ajuns să acumulez experiente din amândouă părtile. Le-am putut compara calitatea si provenienta. A avut loc o adevărată confruntare în sufletul meu.

A fost oare lipsită de pericole această atitudine a mea? Nu, ci dimpotrivă, m-am primejduit mult. N-am putut răzbi cu puterile mele. Am fost ajutat, sau mai degrabă salvat, prin interventiile lui Dumnezeu, Care, dincolo de problemele mele duhovnicesti, mi-a rezolvat si multe dificultăti practice ale vietii de zi cu zi.

Dacă nu m-ar fi ajutat Dumnezeu, m-as fi distrus în întregime.

INDIA

Geografic, India se înfătisează ca o întindere colosală: aproximativ cât jumătate din Europa. Există deserturi, precum si păduri tropicale. Există văi nemărginite si munti gigantici. Cel mai înalt lant muntos din lume, Himalaya, acoperă tot tinutul nordic.

Pe o asemenea întindere, clima traversează toate treptele. Termometrul ajunge la temperaturi extreme, atât peste zero (în sud), cât si sub zero (în nord). Climă tropicală, cu ploi, vegetatie bogată, căldură insuportabilă în sud, dar si continentală, cu ghetari si zăpezi abundente în nord. Există, fireste, multe diferente sau variatiuni locale. Rasele care populează acest teritoriu sunt din cele mai diverse. În sud se evidentiază caracteristicile negroide, cu nasuri turtite, buze groase si pielea foarte închisă. Mai sus, trăsăturile indo-europene, cu nasuri drepte, fete bine conturate, degete lungi, încheietura mâinii fină, pielea relativ deschisă. În nord domină trăsăturile mongoloide, cu pometi ascutiti, ochi oblici si pielea neagră-rosie-galbenă. Asadar, un veritabil amestec de rase.

În prezent, fiecare religie are deja acolo milioane de discipoli. În general, s-a răspândit printre necunoscători impresia că toti locuitorii ar fi hindusi. Această părere este departe de realitate. Există foarte multi musulmani, crestini, buddhisti, sikhi, hindusi, precum si o impresionantă multime de secte, izvorâte atât din hinduism, cât si din celelalte religii. Rivalitatea religioasă este ferventă, cu nenumărate confruntări sângeroase si cu mii de victime, atât în trecut cât si în zilele noastre (sunt edificatoare în acest sens confruntările dintre musulmani si hindusi din timpul lui Gandhi, sau cele dintre sikhi si hindusi astăzi). Termenul „confruntări“ nu este poate cel mai adecvat, întrucât avem practic de-a face cu adevărate războaie, dat fiind că victimele sunt de numărul miilor, iar conflictele se întind pe îndelungate perioade de timp.

Limba care se vorbeste cu predilectie este... engleza! Nu doar turistii, ci si indienii comunică între ei în engleză. Dialectele sunt atât de numeroase si atât de diferite, încât băstinasii nu se pot efectiv întelege. Spre exemplu, locuitorii din sudul Indiei nu-i pot întelege pe cei din nord, astfel încât se văd nevoiti să folosească limba engleză.

Faptul că un asemenea teritoriu gigantic - atât geografic, cât si sub aspectul populatiei - s-a putut uni într-un singur stat, este demn de uimire. Se întelege însă că vorbim despre un stat care se confruntă cu multe probleme; la putin timp după ce a luat fiintă, s-au desprins din el două mari părti, Bangladeshul si Pakistanul, situatie care creează si astăzi frecvente tulburări.

Englezii sunt cei care au construit retelele de poduri si căi ferate pe întinderile nesfârsite ale tării. Mai ales reteaua de cale ferată este remarcabilă din punct de vedere al organizării, al diversitătii si al posibilitătilor programului. Multi străini sunt peste măsură de impresionati. Englezii au creat, de asemenea, un bun serviciu postal care functionează eficient până astăzi. În sfârsit, tot ei au dat si limba, care se utilizează în prezent pe toată suprafata tării. Cu aceste trei mijloace importante au reusit să „coaguleze“ imensul teritoriu. Nu-mi stă în intentie să-i laud pe englezi, care urmăreau propriile avantaje si actionau autoritar si interesat, dar aceasta este realitatea.

Ca popor, sau mai bine zis ca locuitori ai acestui tinut, căci nu pot fi socotiti o natiune omogenă, indienii manifestă până astăzi un covârsitor sentiment de inferioritate în fata albilor. Se simt importanti atunci când poartă conversatii sau întretin vreo relatie oarecare cu un alb. Desi epoca colonială s-a sfârsit, cel putin la arătare, totusi în

sufletul lor se simte încă această vasalitate. Ea se exprimă până si în miscările si privirea lor. Multi indieni cultivati cu care m-am întâlnit fie si numai pentru o jumătate de oră îmi cereau să le las un semn, o scrisoare, ceva care să certifice că avuseseră un contact cu un alb, cu un apusean, lucru ce le-ar fi crescut „actiunile" în mediul lor.

Un medic indian, în vârstă de aproape 60 de ani, apartinând unei clase sociale bogate, a fost atât de satisfăcut de prezenta mea atunci când l-am vizitat în cabinetul său, încât mi-a tot prelungit sederea prin diverse discutii politicoase de interes general si, vrând să mă convingă de faptul că ***avea relatii cu albi, ceea ce pentru indieni este simbolul unui anumit prestigiu social***, a scos cu grijă si mi-a arătat o scrisoare pe care i-o trimisese un student oarecare din Europa în urmă cu doi ani. Adaptat structurii sufletesti a indienilor, acest gest se traduce astfel: „***Sunt important, sunt o personalitate, nu sunt un nimeni***".

Complexul acesta de inferioritate le este cultivat prin teribila discrepantă economică dintre ei si albi, prin influenta cinematografului - unde albii sunt prezentati ca super-oameni - si prin coplesitoarea suprapopulare, care zdrobeste persoana. Sunt atât de multi! Se pierd în multime.

Albii se disting întotdeauna. Cu exceptia pietei din New Delhi si a aeroportului din Bombay, în orice alt loc deveneam tinta tuturor privirilor. Odată, călătorind împreună cu un englez pentru câteva zile, ne-am oprit într-un oras să căscăm gura în fata unei case superbe. Instantaneu ne-au înconjurat 30-40 de indieni, care ne priveau cu uimire de la 2-3 metri distantă. Prietenul a râs si a început să-i mâne precum ciobanul oile - fără nici o exagerare! Se supuneau oricărui semn. Eram stânjenit de aroganta englezului, dar si de pasivitatea indienilor. Acest complex de inferioritate coexistă cu o agresivitate mocnită, născută din invidie. Nu sunt străini de aceste probleme psihologice nici cei cultivati, nici cei vârstnici, nici yoghinii avansati. Totusi, nu se manifestă agresiv decât atunci când sunt în grupuri.

Îmi amintesc că, odată, la Benares, am avut o dispută cu un riscar. Ne transportase cu bicicleta si îi plătisem un pret bun, însă voia mai mult: eram turisti, albi, aveam bani... trebuia să plătim înzecit. Desigur, noi plăteam întotdeauna mult mai mult decât indienii, dar ei pretindeau încă si mai mult. Asa se întâmpla mereu: desi la început ne învoiam la pret, în final cereau mai mult. Aceste animozităti deveniseră pentru noi rutină, astfel încât păstram o atitudine calmă si intransigentă, fără să cedăm.

Riscarul despre care vorbeam, după ce a făcut asadar obisnuitele mofturi, ne-a înjurat si a plecat amenintându-ne în limba lui. După câteva ceasuri l-am întâlnit din nou pe un alt drum, având chef de ceartă si cerând ajutor împotriva noastră.

Atunci am văzut venind în fugă de pe o străduță îngustă doi-trei oameni de vârstă mijlocie, agitându-si mâinile amenintător si scrâsnind din dinti, fiind urmati de niste indivizi dubiosi pregătiti să incite la încăierare. Surprinsi de turnura evenimentelor, am rămas nemiscati, descumpăniti.

Însă mirarea a crescut când acest buluc amenintător s-a apropiat la doi metri de mine: brusc, toate amenintările si încercările de intimidare s-au oprit. Ura si dorinta de răzbunare s-au stins ca un fum. Stăteau în fata mea si mă priveau încremeniti, putin rusinati. Această întorsătură dădea situatiei o notă hazlie, încât mi-a venit să râd. Ne-am privit si apoi mi-am văzut de drum, în vreme ce unii mai strigau jumătăti de cuvinte, ca să nu rămână cu totul de rusine.

Până astăzi mă întreb ce se întâmplase de fapt. A fost complexul indienilor fată de albi? A fost frica în fata vechilor stăpâni? Nu cumva m-a ocrotit vreo rugăciune a bătrânului Paisie?

ÎNTÂLNIREA LA BENARES

Am pornit de la New Delhi spre Benares („Varanassi“, cum îi spun indienii). Am luat bilet la vagon de dormit, clasa a II-a. Vagonul era plin până la refuz; ca peste tot în India, oamenii erau întotdeauna multi. Se crease o îmbulzeală de nedescris. Teama de hoti mă obliga să-mi folosesc încăltările drept pernă. Era o frumoasă pereche de bocanci care putea constitui o mare ispită pentru cei din jur. Încă nu ne obisnuiserăm cu mizeria înspăimântătoare si nu mâneam decât fructe protejate de coajă (banane, avocado, papaya) si pâine cumpărată de la un magazin de lux din New Delhi (învelită într-o pungă de hârtie, ne dădea falsa impresie că scăpase de roiurile de muste).

Seara, după ce a încetat trecerea continuă a micilor vânzători de fistic, ceai si alte diverse măruntisuri, si după ce controlorii de bilete au încuiat vagonul si am rămas numai cei care aveam paturi rezervate, ne-am desfăcut asternuturile si ne-am destins putin. Pe patul de vis-a-vis se afla o „apuseană“. Nu-i cunosteam nationalitatea, dar ne simteam compatrioti cu toti occidentalii. Aceste diferente, care în Europa par izbitoare si importante (între un grec si un german, de pildă, sau între un englez si un francez), acolo se estompau în fata teribilei diferente politice, economice si religioase dintre noi si indieni.

Acolo toti eram „occidentali“, adică bogati, cultivati, bine hrăniti, umblati prin lume. Dar aveam totusi sentimentul sărăciei si al mizeriei indienilor. Ne puteam întelege. Aveam trăiri comune; cântecele pe care le ascultam, scriitorii pe care îi iubeam, cultura rock pe care ne-o însusisem cu totii, ideologia comună, toate acestea depăseau granitele nationale. Eram tineretul contemporan al Apusului, hipioti... semănăm mult.

M-am bucurat de prezenta vecinei de vis-a-vis. Era frantuzoaică si se numea Kiki. Călătorea singură. Va fi simtit probabil o oarecare sigurantă alături de noi. După primele priviri disimulate, cercetătoare, ea a făcut primul pas. Era precaută, dar excursia a durat trei zile si două nopti, astfel că am avut timp să ne cunoastem si să ne apropiem mai bine de ea, ajutându-ne mult să depăsim problemele zilnice de comportament în relatia noastră cu indienii.

Apa, al cărei gust si miros erau cumplite, reprezenta o mare problemă. Nu exista nicăieri vreo garantie a calitătii ei. Multi turisti se îmbolnăveau de diaree sau hepatită, desi făcuseră în prealabil o sumedenie de vaccinuri. Solutia am găsit-o storcând lămâi în plosca cu apă. Mirosul si gustul urât erau astfel mascate si credeam, într-un anumit fel, că o dezinfectăm. Fireste, era mai mult o amăgire de sine. Am trecut plosca de la unul la altul până ce am ajuns la Benares.

Seara, în tren, când se opreau discutiile, mă străduiam să-mi pun oarecare ordine în minte. Să-mi explic evenimentele, să aflu răspunsuri la întrebările care mă aduseseră în India.

Rugăciunea pe care bătrânul o făcea pentru mine nu mă lăsa să-l uit. În India mi-l aminteam deseori, însă gândul la el nu era o simplă amintire a unei persoane iubite oarecare. Nu era asa precum îmi aduceam aminte de părintii mei sau de prietena mea. Era substantial mai mult. Ceva foarte intens si profund, o trăire care se derula în prezent, nu în amintire. Simteam fulgerător o iubire umplându-mi inima si revărsându-se în întreaga mea fiintă. O delicatete îmbrătisându-mă, o pace sprijinindu-mă. Cred că, într-un mod pe care numai Dumnezeu si bătrânul îl stiau, sufletele noastre ajungeau la o atingere ontologică. Trupurile ne erau despărtite de distante uriase, însă sufletele erau unite de o nemărginită iubire. Iubirea lui. Era atât de aproape de mine! Era atât de adevărat! Era atât de tainic,

atât de simplu! Plângeam deseori când simteam iubirea sa. Inima mi se înmuia, fiind inundată de tandrete; îl iubeam, însă stiam că iubirea mea nu era decât o reflexie opacă a iubirii sale. Asemeni soarelui care se răsfrânge pe un disc murdar. El era cel care mă iubea, iar eu răspundeam prea meschin, mizer, firav, egoist. El mă iubea însă enorm, cum nimeni nu m-a iubit vreodată. Nu există nici un termen de comparatie pentru această iubire. Fată de iubirea părintelui Paisie, iubirea mamei mele este precum lumânarea alături de soare. Aceasta e cu adevărat diferenta!

Ii trimiteam scrisori, îi scriam poezii, îl sărutam, îl strângeam în bratele mele si, în acelasi timp, îl respectam nemărginit, mă simteam nevrednic de acest dar, eram plin de recunostintă, îmi venea să mă ascund de rusine pentru nevrednicia mea, însă nu voiam să-l pierd niciodată. Îmi doream să fiu împreună cu el pentru totdeauna, desi acest lucru părea cu neputintă datorită urâteniei mele lăuntrice.

Iubirea sa era covârsitoare. Ea depăsea legile duhovnicesti, răscumpăra cu lărgime de suflet toate lipsurile mele, lua asupra sa neajunsurile. Era totdeauna gata să pătimească în locul meu fără sovăire, fără nici o micsorare a râvnei sale. Dovedea o iubire fierbinte, năvalnică, neasemuită, care se dăruia cu totul zidirii si sporirii mele duhovnicesti.

Fără nici o exagerare, acest lucru mi s-a întâmplat în fiecare zi a sederii mele în India. Mi se întâmpla si în Grecia, dar în India a fost o stare de fapt zilnică.

Cu toate acestea, problema mea încă persista: Unde se află adevărul? ***Yoga mă atrăgea foarte puternic, cu filosofia ei, cu practica ei, cu misterioasele ei fenomene suprafiresti***. Totul, mirajul necunoscutului, gustul aventurii, „exoticul“ chestiunii, marile făgăduinte cu care eram momit, toate acestea exercitau o puternică atractie asupra mea, iar ***eu aveam în jur de 25 de ani, eram îndrăznet, iubitor de pariuri riscante, lipsit de discernământ si de întelepciune***.

Astăzi mă mir eu însumi de usurinta cu care am putut fi sedus de falsele lor teorii. Mă lăsasem ametit de „tehnicile“ lor - dovedind astfel nerecunostinta, îndoială, putinătate de credintă - după ce trăisem cu toate simturile mele darurile duhovnicesti pe care Dumnezeu mi le făcuse prin rugăciunile bătrânului! Pe atunci nu-mi dădeam seama. Nesimtirea mea sufletească mă împiedica să constientizez comportamentul meu vinovat.

Prima după-amiază am dedicat-o unei plimbări solitare de-a lungul fluviului Gange.

În multimea pestrită a indienilor care se perindau sufocant pe malurile Gangelui, am remarcat un tânăr chipes de cel mult 23-24 de ani, cu ten închis si păr deschis, sezând în pozitia lotusului - una dintre cele mai frecvente asane ale yoghinilor. Era linistit si rupt de multime. Tăcerea sa în mijlocul larmei dezlăntuite, nemiscarea lui în contrast cu acea viermuiala haotică, dezinteresul său fată de presiunea grijilor cotidiene, îl scoteau în evidentă.

L-am depăsit cu indiferentă. „*Încă unul care vrea să fie în centrul atentiei*“, m-am gândit. „*Aici si-a găsit să mediteze? Nu mai erau alte unghere linistite*?“. Mi-am continuat plimbarea pe sub uriasele clădiri, pe treptele templelor, pe malurile Gangelui. Cersetorii, cu găletusele lor, yoghinii saddhu (asceti care trăiesc din cersit) complet goi, familiile pelerinilor ce se scăldau în Gangele cel „sfânt“, micii vânzători care zbierau popularizându-si produsele (de obicei ceai), grupurile de hipioti care făceau baie si fumau tsilum împreună cu indienii, culorile fantastice ale apusului pe Gange, toate acestea m-au acaparat desăvârsit într-o plimbare de multe ceasuri.

Imi amintesc că m-am asezat la o cafenea improvizată sub cerul liber dintr-o rogojină întinsă pe patru pari, ridicată pe scările de piatră ale unui templu idolatru. În timp ce-mi beam ceaiul cu lapte, vecinul mi-a oferit tsilum - un amestec de hasis pe care îl aprindeau si îl ofereau de jur-împrejur, fiecare vecinului său. Era un obicei comunitar, precum oferirea unei tigări în Europa. Toti fumează hasis în chipul cel mai firesc, asa cum noi bem vin.

După câteva ore, întorcându-mă pe acelasi drum, am ajuns la locul unde-l văzusem pe tânărul saddhu. Era încă acolo! Am fost cu adevărat impresionat. Stiam ce înseamnă să stea cineva ceasuri întregi în pozitia lotusului, întrucât practicam si eu exercitii de mobilitate. Eram experimentat si agil, aveam si o centură oarecare la Kung- Fu, si totusi nu puteam zăbovi mai mult de un sfert de oră în această pozitie.

Asadar, m-am oprit pentru putină vreme undeva în apropierea tânărului, ca să-l urmăresc. După două-trei minute s-a ridicat si s-a îndreptat către mine, care mă aflam lângă locul unde-si lăsase lucrurile. Chipul său avea trăsături frumoase si un aer linistit. Era vopsit pe frunte cu trei linii galbene orizontale, simbol al zeului Vishnu, si o bulină rosie, simbol al „Celui de-al Treilea Ochi“, precum mi-a spus el însusi. Desigur, ceva mă deranja la el. Nu credeam cu adevărat în imaginea pe care încerca să si-o cultive. Mai degrabă se juca de-a yoghinul, de-a iluminatul, bătându-si joc atât de ceilalti cât si de sine însusi. Dar avea, pe de altă parte, si ceva ciudat. Era atât de modest îmbrăcat, chiar si pentru conditiile din India, încât am fost uimit când s-a apropiat mai mult si am înteles că era occidental.

Numele lui era Pavis. Trăia în Germania. Tatăl său era german, iar mama persană. Se afla de aproape un an de zile în India. Banii i se terminaseră si îsi pierduse pasaportul. Cu alte cuvinte, i se întâmplase tot ce putea fi mai rău pentru un apusean. Se arăta însă impasibil, lăsându-se în grija karmei, cum spunea. Era însă o atitudine pur declarativă, căci în realitate stia că are atuul părintilor săi. „Le pot scrie, si îmi vor trimite bani într-o săptămână, dacă le-o cer“, mi-a zis el. Deocamdată însă prefera să o facă pe yoghinul, pe anahoretul. Nu mi-a cerut bani explicit, dar i-am dat cinci rupii. Mai târziu, aveau să-l umple de bani prietenele mele H. si N., cărora le-a fost milă de el.

Incepusem asadar să discutăm, si a ajuns repede la tema cunoscută: căutarea existentială prin hinduism si prin yoga. I-am împărtăsit câteva din experientele mele legate de spiritism, hipnoză si Mind Control, i-am vorbit despre părintele Paisie si despre o parte dintre dilemele mele.

El a început să-mi povestească despre gurul său, care avea un ashram în Himalaya, unde fusese si el găzduit pentru o săptămână si unde i se întâmplaseră multe lucruri fascinante, de pe urma cărora rămăsese încă uimit si entuziasmat.

La vârsta de 19 ani citisem o carte intitulată „Autobiografia unui yoghin“ de Paramahamsa Yogananda, care, printre multele lucruri ciudate pe care le spunea, se referea si la un oarecare Babaji. Acesta era un yoghin atât de sporit încât devenise zeu nemuritor. El îi învătase pe oameni yoga. El era dascălul dascălilor, „gurul gurusilor“. Lua chipul unui om tânăr si li se arăta din timp în timp, peste secole, unor ucenici marcanti. Zbura prin aer, trecea prin ziduri, se făcea invizibil, vindeca bolnavi, învia morti. Într-un cuvânt, era una dintre zeitătile hinduismului.

Cu putin timp înainte de a pleca în India recitisem această carte si i-o dădusem si prietenei mele N. spre lectură. Glumeam între noi, strigând si gesticulând:

- Pe cine o să găsim în India?
- Pe Babaji! si râsetele nu mai conteneau. Devenise sloganul săptămânii precedente plecării.

În India cuvântul „Babaji“ are două sensuri. Unul obisnuit, echivalentul lui „domnule“ sau „omule“, si unul sfânt, înalt, venerabil, divin. Este numele unui yoghin-zeu ce se reîntoarce pe pământ pentru a-i initia pe anumiti ucenici foarte sporiti, care vor deveni gurusi ai altor oameni.

Pavis a continuat asadar istorisirea despre gurul său, numindu-l Babaji. Eu n-am reactionat în mod deosebit, întrucât luasem termenul în sensul lui obisnuit.

Relatându-mi însă diverse întâmplări despre acest guru, am început să-l recunosc în el pe marele Babaji. I-am spus:

- O clipă... Vorbesti despre Babaji?
- Da, a răspuns.
- Despre Marele Babaji? l-am întrebat uimit.
- Da, a răspuns cu emfază.
- Cel despre care povestesc scrierile sfinte? am întrebat din nou, spre a mă asigura că nu este la mijloc o neîntelegere.
- Da, mi-a răspuns cu si mai mare emfază.

Am rămas siderat!

- Acum, în zilele noastre, se află pe pământ, mi-a explicat Pavis, si a început să-mi vorbească despre cartea „*Autobiografia unui yoghin*“.
- Am citit-o, l-am întrerupt eu. În Occident toti am aflat despre Babaji din această carte.

Afirmatiile lui Pavis erau absolut uimitoare, asa încât am hotărât imediat să merg spre a mă convinge cu ochii mei si a trage concluziile de rigoare, căci pentru aceasta venisem în India, consumându-mă în nesfârsite căutări. Îmi era imperios necesar să limpezesc lucrurile.

- Cum pot să-l găsesc?

Mi-a indicat drumul, autobuzul, hotelurile, satul, popasurile, si tot ceea ce mai era util de stiut. Ashramul lui Babaji se numea Heracan si se afla sus în Himalaya, departe de orice tinut locuit. Ultimele îndrumări au fost acestea:

- Urmează râul, si după aproximativ 7 kilometri o să-l întâlnesti. Însă multi pornesc si nu reusesc să ajungă. Desi cunosc drumul, se rătăcesc.
- De ce, e dificil?
- Nu, dar pur si simplu nu-i doreste gurul. Îsi iau călăuze dintre localnici, si totusi se încurcă din nou. Nu sunt capabili să ajungă acolo. Pe altii, îndată ce ajung, îi alungă înapoi. Pe unii îi tine o zi, pe altii o săptămână, pe altii luni de zile... În general, pe fiecare după valoarea sa... Trebuie să fie pur cel care vrea să meargă acolo, să aibă o karmă bună, mi-a mai spus.

Intre timp se înserase bine. Văzându-le pe prietenele mele plimbându-se prin apropiere, le-am chemat si le-am făcut cunostintă cu Pavis, apoi ne-am ridicat să mergem la hotel, după ce ne-am dat o întâlnire cu totii pentru ziua următoare.

Pe drum le-am povestit tot ce auzisem, si interesul lor a crescut brusc, însă când le-am spus că voi merge să-l întâlnesc pe Babaji, H. s-a arătat ezitantă, chiar temătoare.

În ziua următoare, N-a venit cu interesul stârnit la maximum. În acelasi hotel cu noi (dacă se poate numi „hotel“ acea mizerabilă incintă!), întâlnise pe cineva care trecuse prin ashramul lui Babaji. Avea chiar o fotografie de-a sa, care s-a dovedit capabilă să o facă si pe N. dornică să-l întâlnească. Îmi vorbea deja despre el cu uimire.

Când l-am cunoscut pe individul pe 'care îl întâlnise N., acesta m-a dus în camera sa, unde, în fata fotografiei lui Babaji, ardea o candelă. I se închina ca unui zeu în viată! M-am mirat. Era o haimana, un anarhist, un apusean crescut într-o societate pseudo-crestină si... devenise deja religios? Mă întrebam ce se putuse întâmpla. Ce văzuseră oare acesti oameni? Pavis voia să se întoarcă în Germania si să întemeieze o comunitate în cinstea lui Babaji, iar celălalt i se închina!

Mi-a adus o fotografie veche de-a sa, făcută cu ani de zile în urmă. Înfătisa un tinerel firav, slăbut, de 18-20 de ani, aflat în pozitia lotusului, cu un corp extraordinar de suplu si cu niste ochi stranii, nefiresc de uriasi. Avea o privire extrem de energică, o expresie neobisnuită, înspăimântătoare, as spune. Întreaga atmosferă din jurul său convingea că este o persoană iesită oricum din comun. Fetele s-au întâlnit din nou cu Pavis, care le-a mai povestit câte ceva. N. hotărâse să vină cu mine. H. avea să ne însotească si ea, întrucât nu voia să rămână singură. Ne întrebam cuprinsi de emotie: „*Ce se va întâmpla oare în această situatie? Vom merge si vom vedea*!“.

Am stat la Benares în jur de o săptămână. Pe terasa hotelului se adunau hipiotii si mestecau hasis, care se vindea pretutindeni în India la un pret derizoriu. Pe terasele învecinate indienii munceau în familii întregi, confectionând diverse obiecte de artizanat pentru 30 de drahme pe zi.

Am vizitat mormântul lui Buddha si am cumpărat tot felul de suveniruri foarte ieftine. Kiki a noastră se cazase la cel mai bun hotel al orasului, care dispunea si de restaurant. Acolo ne-am lăsat convinsi să mâncăm. Era oarecum curat. Am fost atât de entuziasmati de mâncăruri, încât încet-încet, mânati si de un apetit remarcabil, am început să mâncăm la toate restaurantele si să cumpărăm dulciuri de pe drum. Am achizitionat haine indiene si ne-am schimbat vestimentatia si înfătisarea. Am renuntat la tinuta apuseană. Acum ne integram mai bine printre ceilalti, nu mai eram precum musca în lapte. În plus, ne deplasam mult mai lejer.

Cu Kiki am făcut tovărăsie zilnică. Ne-am despărtit în doar două zile, când a rămas închisă în camera ei. Luase opiu si iesea numai la toaletă ca să vomite. Kiki făcea comert. Cumpăra mărgele, tesături si alte măruntisuri, si le vindea în Franta - procurându-si astfel si banii pentru biletele următoarei călătorii. În acest răstimp fiul ei se afla în Africa, unde făcea exact acelasi lucru. Aveau drept scop să cumpere o proprietate în Brazilia, unde pământul era ieftin. Foloseau zilnic narcotice, de la hasis până la opiu, cocaină, L.S.D.

Asemenea nouă, era si ea pândită de mari pericole. Am traversat câteva situatii limită, pe care însă le-am putut depăsi. Când oamenii sunt atât de presati de nevoi si de sărăcie, când drumurile sunt ticsite de multimi nesfârsite de oameni, când politia este prezentă foarte rar si doar pe câteva artere mai importante, atunci crima devine un fenomen extrem de răspândit. Auzeam, de altfel, multe lucruri înfricosătoare! Din fericire, n-am pătit nimic grav.

CĂLĂTORIA CĂTRE BABAJI : „ZEUL“ ÎNTRUPAT

Nu este usor să călătorească cineva prin India. În general, călătoria într-o tară străină presupune dificultăti legate de limbă, probleme de comunicare, informatii gresite furnizate intentionat de către unii localnici, fie din antipatie fată de turistii „bogati“, fie pentru că se străduiesc să-i tină cât mai mult la hotelul din orasul lor, fie pentru un alt motiv oarecare.

În India lucrurile erau încă si mai complicate. Aici autobuzele se umplu atât pe dinăuntru cât si... pe deasupra! Pe acoperis se mănâncă, se fumează, se doarme, iar dacă aceasta se întâmplă la „etaj“, e lesne de imaginat ce înghesuială cumplită domneste în interiorul autobuzului.

Cu toate acestea, călătoria pe care am întreprins-o ca să-l întâlnesc pe Babaji în Himalaya s-a dovedit una foarte lesnicioasă. În ciuda dificultătilor întâmpinate de-a lungul celor 800 de kilometri, se găsea întotdeauna un om care să ne facă viata „usoară“. De obicei era câte un discipol de-al lui Babaji.

Când i-am spus prietenei noastre frantuzoaice, Kiki, că urma să ne reîntoarcem la New Delhi, si-a manifestat dorinta de a veni si ea cu noi. Ne-am bucurat de pretioasa si agreabila ei companie. Aflând că mergem să-l întâlnim pe Babaji, a încercat să ne avertizeze. Ne-a vorbit despre diferiti gurusi care exploatează căutările existentiale ale tinerilor. În general, atitudinea ei era nu doar circumspectă, ci chiar negativă fată de gurusi. Această pozitie nu survenea ca rezultat al unor prejudecăti, ci al experientei pe care o acumulaseră ea si alti prieteni apropiati de-ai ei. Ne-a povestit chiar si câteva pătanii de-ale prietenilor săi. Iată, pe scurt, una dintre ele:

O prietenă avea un guru care trăia undeva în nordul Indiei, însă îsi formase un grup de discipoli în Europa. Nu era vreun „mare guru“, precum Rajneesh sau Maharadji, dar avea si el ucenici care îi trimiteau scrisori si îi cereau sfaturi legate de problemele cruciale ale vietii lor. Acesta le răspundea si medita pentru ei. Elevii aveau obligatia să-i trimită regulat bani, fapt care îi permitea să nu muncească si să trăiască foarte confortabil. Această tânără îi devenise discipolă, si în scurt timp... amantă, pentru câteva luni. La capătul acestei perioade, în care a întretinut si relatii sexuale cu el, tânăra s-a dezmeticit, a sesizat escrocheria, batjocura si exploatarea căreia îi era supusă, si l-a părăsit pe individ. S-a străduit apoi să-i ferească de asemenea capcane pe alti tineri care veneau din Apus sub imboldul unor sincere căutări, relatându-le experienta ei.

Îmi închipui că tânăra respectivă va fi auzit deseori răspunsul pe care si noi obisnuiam să-l dăm pe atunci: „***Da, există si astfel de impostori, însă gurul nostru nu apartine unei asemenea categorii***“. De altfel, exista în noi un orgoliu camuflat, care se manifesta prin convingerea că noi nu suntem naivi si nu ne putem însela. Ne socoteam capabili să recunoastem cu usurintă un pseudo-guru. Ii consideram pe cei păcăliti niste simpli ignoranti, lipsiti de inteligentă.

Fetele au încercat de două ori să cumpere bilete pentru tren si n-au reusit! Aceasta ni se întâmpla pentru prima dată. Cu trenurile nu mai avusesem probleme niciodată în trecut.

A treia oară am mers cu totii împreună. Nu retin cu exactitate care era problema, însă îmi amintesc că asteptam în fata ghiseului, că functionarul nu avea dispozitie să ne ajute, că în spatele nostru se formase o coadă care ne presa,

iar noi nu puteam lua biletele. Am iesit din rând si asteptam, dezamăgiti si enervati. Rămăseserăm fără replică! S-a apropiat atunci un indian care vorbea bine engleza si ne-a indicat în detaliu ce trebuia să facem.

Un sfert de oră mai târziu, aveam biletele în mână! În discutia de multumire care a urmat, acel om ne-a dezvăluit că si el era discipol al lui Babaji, si chiar ne-a dat informatii mai concrete despre autobuzul pe care aveam să-l luăm din New Delhi.

Astfel s-a rezolvat o problemă care apăruse acolo unde nu o asteptam, solutionându-se la fel de neprevăzut precum se si ivise.

Am demarat călătoria neîntreruptă către New Delhi. Seara, în somn, îi auzeam pe vânzătorii de ceai strigând cu putere în fiecare statie: „Ceai... Ceaai... Ceaaai...“. Mă aflam într-o stare de agitatie si de hipersensibilitate nervoasă.

„***Să fie oare chiar Babaji***?“. Nu excludeam deloc această posibilitate. Minunile pe care le văzusem în Sfântul Munte prin bătrânul Paisie, dar si diversele fenomene inexplicabile care mi se întâmplaseră la Mind Control, precum si cele de la cursurile de yoga sau de hipnotiza, instituiseră înlăuntrul meu certitudinea existentei lumii spirituale. Nu mă îndoiam câtusi de putin în această privintă. Totusi, prezenta unui zeu întrupat, asa cum pretindeau adeptii lui Babaji, nu era un lucru tocmai usor de acceptat! Pe de o parte, părintele Paisie spunea că în cosmos există două puteri, Dumnezeu si diavolul; depinde cu cine lucrează fiecare. Pe de altă parte, conceptia hinduismului postula că toate puterile au aceeasi sorginte, numai forma diferă, sursa fiind unică si comună. Si, bineînteles, hinduismul si în special yoga ar fi expresia cea mai adecvată, cea mai pură a adevărului. ***Cum rămânea atunci cu Hristos***?

Monahii yoghini îmi răspundeau că era un mare guru, iar ultimul său ashram s-a aflat în Himalaya, unde si murise, după evenimentele din Palestina. Alti yoghini Îl asezau mai sus: Hristos ar fi fost una dintre cele nouă încarnări ale lui Dumnezeu, precum Krishna ori Babaji.

Apoi, îmi aminteam cuvântul pe care mi-l spusese un egumen în Sfântul Munte, cu luni de zile înainte de a pleca spre India. Pe atunci nici nu plănuisem încă să merg în India. A venit în trapeză, unde luam masa singur, si am schimbat câteva cuvinte. La un moment dat, fără nici o legătură cu contextul discutiei, mi-a zis ca din senin: „Uite, noi îti spunem că suntem cu Hristos, si cu El vrem să te unim. Ceilalti cu cine sunt, cu cine vor să te unească?“. De ce să-mi fi adresat asa, fără nici o legătură cu restul convorbirii, aceste cuvinte? Fusese oare luminat de Dumnezeu?

Vorbele acelea îmi produseseră o impresie puternică si rămăseseră înmagazinate undeva în memorie. Acum, sosise clipa ca ele să iasă din nou la suprafată. Cu adevărat, ce este acest Babaji? Mag? Yoghin? Dumnezeu? Avatar? Ce înseamnă „mag“? Ce este magul? Prin ce diferă el de sfânt? Minuni face unul, minuni face si celălalt. Cine spune adevărul? De partea cui stă dreptatea? Tuturor acestor întrebări trebuia să le dau un răspuns. De altfel, pentru aceasta venisem în India, să văd lucrurile de aproape si să iau o hotărâre. Mă dusesem în Sfântul Munte, iar acum ajungeam în India, tocmai pentru a avea acea perspectivă completă care să-mi permită să-mi clarific toate nedumeririle în cunostintă de cauză, prin experientă nemijlocită. Voiam să dau fiecărei variante a acestei alternative sanse egale.

La Delhi am rămas într-un bungalow lângă autogara centrală. Pe dinafară arăta destul de prezentabil. Era scump, 15 rupii, în vreme ce la hotel dădeam 5-6. Ne-am hotărât să rămânem aici, până vom porni spre Haltvani, un orăsel la poalele Himalayei.

Când am mers să cerem cuverturi pentru saltelele mizerabile, proprietarul ne-a spus că vrea 5 rupii pentru una „extra"! Am cedat până la urmă santajului. Când le-a adus, ne-a fost scârbă să le si apucăm: erau pline de murdărie cleioasă. Ne-am resemnat la gândul că le vom pune deasupra sacilor de dormit. La hoteluri utilizam totdeauna sacii de dormit, datorită mizeriei. Întindeam sacii pe paturi, si asa ne culcam. Era aproape ca în desert: ziua foarte cald, iar noaptea frig.

La putin timp după ce am stins lumina, am auzit-o pe H. zbierând si am simtit ceva ca o pisică păsind peste picioarele mele. Între timp cineva a reaprins lumina. În cameră intraseră cinci-sase sobolani uriasi, cât pisicile, si se plimbau peste paturile noastre. Mai mult, nu se speriau deloc; aruncai cu ghetele după ei, si te priveau indiferenti. În acea noapte am „dormit" cu un ochi deschis, încremenit de frică. Puteau să ne mănânce vreo ureche sau vreun nas. A fost o experientă dezgustătoare!

În dimineata următoare, ne-am dus la autogara centrală. Pretutindeni în India întâlnesti multimi interminabile de oameni, dar acolo domneau o înghesuială si o forfotă de nedescris. Existau multe ghisee, multe peroane, iar autobuzele erau inscriptionate numai în hindu (o formă de sanscrită, asemănătoare chinezei). Nici vorbă de inscriptii în limba engleză. Am încercat fără succes să găsim un birou de informatii. În cele din urmă, am reusit să localizăm peronul. Dar cum puteam recunoaste autobuzul? Autobuzele se succedau într-un ritm ametitor, unele ajungând cu întârziere, unele mai devreme, iar altele chiar fără nici un fel de inscriptie. Si asta era departe de a fi totul... Îndată ce se îndrepta vreun autobuz spre peron, cât încă se afla în miscare, un buluc de indieni năvălea în jurul lui, cătărându-se pe geamuri si pe usi si aruncând înăuntru boccele cu lucruri. Când autobuzul se oprea, era deja arhiplin... Nu numai înăuntru, ci si pe acoperis! Iar eu stăteam cu bagajul si mă întrebam dacă nu cumva acela era autobuzul pe care trebuia să-l luăm, în timp ce prietenele mele căutau si ele, întrebând în stânga si în dreapta. Ni se spusese că sunt două-trei autobuze pe zi, astfel încât venisem de dimineată tocmai ca să reusim să plecăm.

În aceste conditii, însă... ne-am împotmolit. Mi se părea imposibil să pătrundem în interiorul autobuzului, de unde se procura si biletul. Dar în vreme ce mă gândeam la toate acestea, s-a apropiat de mine un indian si mi-a oferit solutia pe tavă: ne va lua el cu un taxi până la o anumită statie intermediară, si de acolo, după ce între timp vor fi coborât multi dintre pasageri, vom putea continua drumul cu autobuzul. Le-am strigat pe prietenele mele. Am intrat sase persoane în taxi si am plecat.

Pe drum, am aflat în timpul discutiei că si acest indian îl întâlnise pe Babaji. Era discipol de-al său!

Intr-adevăr, am prins undeva pe traseu ultimul autobuz din acea zi către Haltvani. Era începutul după-amiezii. Am intrat în autobuz, am găsit chiar locuri libere, si ne-am desfătat de privelistea Indiei. Lângă mine sedea un ins de bună conditie socială. Sub aspectul religiei, era sikh. Un om serios si cultivat. Am început o discutie din care am aflat multe lucruri despre viata socială a indienilor. Pe parcursul drumului, care a durat multe ore, a fumat de două-trei ori hasis fără ca cineva să se mire sau să se arate deranjat. Trecând timpul, l-am întrebat la ce oră crede că vom ajunge la destinatie. „în jur de ora 3 noaptea", mi-a spus. Am rămas uimit: încă o dată informatiile noastre se dovedeau gresite.

Aveam asadar o problemă. Ce vom face într-un oras necunoscut, printr-o multime de vagabonzi, cu toate institutiile si magazinele închise, cu politie practic inexistentă, în vreme ce noi constituiam pentru tâlhari... o adevărată delicatesă. Trebuia să nu atragem în nici un fel atentia, să trecem cu totul neobservati. De obicei, însă, autogările sunt filate. Asadar, situatia era dificilă! Efectuasem câteva plimbări nocturne prin New Delhi si aveam o imagine despre viata de noapte în India. În plus, mai erau si cele două fete împreună cu mine... Mă cuprinsese o foarte accentuată îngrijorare.

În cele din urmă, ne-am dovedit iarăsi norocosi. Când am ajuns, în autogara se afla foarte putină lume, iar noi nu cunosteam nimic altceva în afară de numele unui hotel; îl spuneam riscarilor cu biciclete, dar nici unul nu părea că l-ar cunoaste. În final, i-am spus unuia dintre ei numele Babaji si mi-a confirmat că întelege. Ne-a transportat pe niste ulite întunecate si ne-a lăsat în fata unei case, zicând: „Babaji".

A iesit un tânăr politicos, pe jumătate adormit. Ne-a cerut un pret piperat, am acceptat si... ne-am culcat.

Dimineata am avut ocazia să discutăm din nou cu tânărul, căruia prietenele mele i se plângeau din cauza pretului. Era si acesta discipol al lui Babaji. Chiar gurul îl însărcinase cu această îndeletnicire, de a le oferi găzduire vizitatorilor care veneau cu intentia să-l întâlnească. „*De multe ori*", mi-a spus, „*simt prezenta gurului. Ne vizitează aici. Există un miros caracteristic atunci când vine aici*."

Tot de la el am aflat că gurul apăruse de nicăieri în regiune, ca un tânăr în jur de 20 de ani; nimeni nu stia de unde venise, nimeni nu-l mai văzuse înainte. II descoperiseră niste ciobani. De 40 de zile si nopti medita. Când a deschis ochii, o întreagă multime se adunase deja în jurul său. L-au întrebat cine este, iar el a răspuns: „Babaji". Au râs cu totii, fără să-l creadă. S-a retras în munti, în vechiul templu, si peste putin timp au început să vină yoghini din diferite zone, gurusi de prestigiu care l-au recunoscut după câteva semne pe care le avea la picioare ca fiind încarnarea lui Babaji, si i s-au închinat.

Apoi au început să se strângă primii discipoli, iar astăzi se impusese în toată regiunea, primind multi străini care veneau să-l vadă. Mai târziu am stat de vorbă si cu tatăl tânărului, care era un fanatic sustinător al principiilor hinduismului.

Mi-a atras atentia faptul că aveau atârnată într-un loc foarte expus privirilor o icoană reprezentând Bunavestire a Maicii Domnului. Era în stil renascentist si îl înfătisa pe înger oferind crinul Maicii Domnului.

Părea straniu! Să fi fost vorba de o simplă politete fată de vizitatorii apuseni? Nu cumva încercau să insinueze că, asa precum s-a întrupat Hristos, tot astfel si Babaji este Dumnezeu încarnat? în spatele gestului de a expune această icoană am recunoscut din nou conceptia potrivit căreia toti suntem una. Babaji, Hristos, sunt de fapt acelasi lucru! Eu însă nu eram convins în privinta aceasta. Căutam cu asiduitate...

Orăselul avea o populatie numeroasă. Pentru nivelul Indiei, care este suprapopulată, el putea fi însă considerat mai degrabă un sat. Un sat aflat sus, pe Himalaya. De la el mai departe nu existau mijloace de comunicatie. Trebuia să găsim un mijloc oarecare de locomotie pentru a ajunge cu încă 10 kilometri mai sus, în munte. Acolo drumul se oprea, si ar fi trebuit să mergem pe jos, pe cărare, până la templul vechi, alti 7 kilometri de-a lungul albiei unui râu.

Am iesit asadar în căutarea unui taxi. Toti cereau preturi exagerat de mari! Atunci s-a apropiat de mine un domn la vreo 50 de ani:

- Mergi la Babaji? a întrebat.
- Da, i-am răspuns.
- Vrei să mergem împreună? a întrebat din nou.
- O.K., am răspuns, bucuros de acest neasteptat ajutor.

Am început să căutăm împreună un mijloc de transport, autoturism sau orice altceva. De fapt, el vorbea si eu îi tineam companie. Era un om foarte bun. Am înteles repede că eu constituiam o problemă. Prezenta mea ridica pretul. I-am spus: „N-are importantă, eu si prietenele mele vom plăti mai mult". N-a acceptat însă o asemenea propunere.

În cele din urmă s-a găsit o camionetă, în interiorul căreia ne-am înghesuit vreo 10 persoane, si astfel am început să urcăm drumul îngust de munte.

Datorită acestui om am găsit camioneta; si el ne-a ajutat tot de dragul gurului.

În felul acesta a fost depăsit si ultimul obstacol. Pe toată durata călătoriei, ori de câte ori am întâlnit vreo problemă pe care n-o puteam rezolva si care punea serios în pericol însăsi continuarea călătoriei, s-a găsit mereu câte un discipol al gurului care să ne ajute cu succes. Acest lucru ne impresionase cu adevărat si ne crease o atractie pozitivă fată de Babaji; se năstea deja un sâmbure de entuziasm si de credintă în capacitătile „neobisnuite" ale acestui guru.

HIMALAYA: IN ASHRAMUL „DASCĂLULUI DASCĂLILOR“

Himalaya, cel putin pe versantul urcusului nostru, avea un aspect ciudat: foarte multe vârfuri mici de dealuri, cu bruste înclinări abrupte, alcătuiau împreună un mare vârf. Era ca si când cineva ar fi luat vreo sută de dealuri si ar fi încropit cu ele un munte înalt.

Printre aceste dealuri presărate cu copaci înalti si rari exista o vale formată de aluviunile unui afluent cu o albie foarte largă. Toată această vale era înverzită, întesată cu flori frumoase si străbătută de apele cristaline si partial înghetate ale râului. Locul era minunat.

M-am pomenit asadar împreună cu prietenele mele păsind pe această vale, în compania unor indieni în majoritate necunoscuti. Eram vreo zece persoane. Ne-a impresionat frumusetea peisajului, însă mai era ceva care ne emotiona în chip neobisnuit. Exista atâta intensitate în atmosferă, încât simteam întreaga regiune cutremurându-se. O putere indescriptibilă, o energie extraordinară pe care locul parcă nu o suporta; si muntii, în strădania lor de a nu se dizolva, păreau că tremură. Ai fi zis că te afli în pragul unui seism. Aceasta era perceptia mea. Una dintre prietene, cu toate că-i plăceau foarte mult peisajele, nu se arăta ca de obicei preocupată de fascinanta frumusete a locului, nici nu făcea traditionalele comentarii entuziaste asupra peisajului, ci se predase unei tăceri stranii. Mi-am dat repede seama că-i era o teamă... vecină cu moartea.

Starea mea lăuntrică era una de precautie uimită fată de ceea ce se întâmpla. Ceilalti nu prezentau semne exterioare că ar fi încercat aceeasi senzatie ca si noi. Însă prietena aceasta se tot întorcea mirată si îmi spunea: „***O, dar ce-i aici***?!“. Era uluită nu de frumusete, ci de acest ciudat simtământ, această ***intensitate strivitoare din atmosferă***. Ne împărtăseam unul altuia stupefactia si curiozitatea.

După 5 kilometri de mers, la o curbă, am zărit în depărtare ashramul Heracan. Era pe vârful unui deal, unde se găseau un vechi templu hindus, câteva clădiri vechi si niste constructii recente. Pe coasta abruptă existau aproximativ două sute de trepte de piatră. Râul curgea la poalele dealului. Acolo, pe albia râului, se aflau europeni, „occidentali“, care lucrau. Adunau pietre rotunde de râu si fabricau niste borduri de piatră. M-am mirat, căci treaba pe care o făceau nu părea să aibă vreun sens.

Lângă vale erau zidite o piramidă de 5 metri înăltime, un locas unde ardea continuu focul, si alte simboluri din piatră. Tot ceea ce citisem în diversele cărti de ocultism si de magie albă si, în general, toate informatiile pe care le acumulasem din acest domeniu vast, toate câte le auzisem... aici erau realitate! Am putut recunoaste diferite simboluri magice si felurite obiecte al căror uz îl cunosteam din auzite. Mă străbătea un sentiment ciudat. Încă de mic copil aveam o înclinatie către aceste lucruri. La 13 ani, găsisem în biblioteca tatălui meu o carte cu paginile netăiate, pe care citind-o, am rămas foarte impresionat. Cuprindea si descrierile unor exercitii de yoga, pe care le-am practicat frecvent în acea perioadă. Manifestam o atractie încă neconstientizată către însingurare, către ascetism, si socoteam că mi-ar fi potrivit să devin yoghin. Îmi amintesc că pe vremea gimnaziului le spuneam prietenilor mei: „Stiti ce vreau eu? O cămărută în pădure, un blid de mâncare si timp liber să mă ocup de mine însumi“. Ei bine, iată că acum toate acestea asteptau la picioarele mele. Lucrurile care îmi captaseră dintotdeauna interesul, care mă preocupaseră zi de zi si pe care le considerasem a fi singurele cu adevărat importante în viată, se

aflau deodată chiar în fata mea, nu într-un mod fragmentar sau limitat, ci integral si chiar cu supramăsură. Ajunsesem la sursă, găsisem esenta! Nu cărti cu caracter descriptiv, ci faptă. Nu teorii, ci trăire!

Toate cărtile care circulă în Occident, pornind de la Karl Jung, întemeietorul psihiatriei si autorul teoriei subconstientului, continuând apoi cu ideile pe care le-a exprimat Herman Hesse, scrierile diversilor yoghini, precum Vivekananda si altii mai noi, Yi Jing si textele confucianiste, teoriile diferitilor „oameni de stiintă", precum cea a lui Lyall Watson despre „supranatural", cartea lui Fritjof Capra „Tao-fizica", Aldoux Huxley cu „Portile perceptiei" - „Biblia" hipiotilor anilor '60, textele de magie albă ale lui Omraam Aivanhov, bizarele lucrări ale lui Gurdjieff sau ale vrăjitoarei Alice Baile,y, cărtile Helenei Blavatsky, întemeietoarea Societătii Teozofice, toate aceste opere de aici îsi trăgeau seva. Toti erau influentati de India. India este un centru care emite o anumită frecventă, un anumit sistem de conceptii, iar centrul Indiei este „ashramul". Dintre toate ashramurile pe care le văzusem si de care auzisem, acesta de aici părea diferit. Concentrat, integral! De altfel, Babaji era „gurul gurusilor", dascălul dascălilor. Îl recunosteau ca atare si alti yoghini pe care aveam să-i întreb mai târziu, si care îsi mărturisiseră chiar dorinta de a fi primiti cândva în ashramul său.

Afirm cu absolută certitudine că dacă n-as fi plecat mai întâi în Sfântul Munte si dacă n-as fi avut acele coplesitoare experiente datorate bătrânului Paisie, as fi rămas definitiv în ashramul lui Babaji si i-as fi devenit discipol.

Însă acum exista în sufletul meu o oarecare îndoială. Auzisem deja un punct de vedere diferit. Un punct de vedere care avea autoritate si putere duhovnicească, însotit fiind de un mare număr de minuni si de experiente spirituale distincte de toate cele pe care le traversasem până atunci prin yoga si prin cele asemănătoare ei. Acest punct de vedere era exprimat de părintele Paisie, de întreg Sfântul Munte, de întreaga Biserică Ortodoxă a lui Hristos de pe tot cuprinsul pământului.

Nu-l puteam subaprecia pe bătrân socotindu-l exponentul unui mod de religiozitate inferior, asa cum încercau să prezinte crestinismul toate cercurile influentate de conceptii orientale, căci niciodată în viata mea nu întâlnisem pe cineva care să se asemene părintelui Paisie, indiferent cu ce alt etalon l-as fi comparat.

Trăirile la care am putut accede prin rugăciunea lui erau cu mult mai pătrunzătoare, mai intense, mai adânci, mai curate decât orice altceva experimentasem cu ceilalti diversi gurusi. Si cunoscusem destui. Însă nu-i puteam ignora nici pe ei. Ba, mai mult chiar, eram înclinat să mă alătur lor. Am hotărât asadar să caut moduri de expresie mai apropiate de original. Să vin în India, să trăiesc lucrurile efectiv. Mai mult, pentru a fi cu totul impartial si neinfluentabil, înainte de a veni mi-am scos cruciulita pe care mi-o dăruise bătrânul si i-am dat-o unei bune prietene de-a mea care crezuse de curând în Hristos. A fost un gest simbolic, ca si când as fi spus: „*Acum să auzim, să trăim, să ne deschidem glasurilor mamei India*".

Ne apropiaserăm de poalele dealului unde se afla ashramul si ne mai despărtea de trepte doar râul, când multimea ce căra pietrele a început să se agite. S-au întors cu totii către vârful dealului, izbucnind în strigăte puternice: „Bole baba ke tzei!", care însemna, precum am aflat mai târziu, „Sfinte părinte, biruitorule!", strigăt de slavă si de cinstire. Atunci l-am văzut pentru prima oară pe Babaji. A stat putin pe vârful dealului. Avea în jur de 30 de ani, păr negru si lung până la umeri, cântărea cam 140 kg si era înalt de aproximativ 1, 70 m. Nu păstra nici o asemănare cu băiatul

slăbut pe care îl văzusem în vechea fotografie. Intre timp câstigase foarte multe kilograme. Era îmbrăcat în stofe scumpe si purta ghete moi de piele aduse din Occident.

Cobora treptele în grabă, cu pasi mari si vioi, primind cu satisfactie si naturalete ovatiile multimii. Ca si când ar fi mărturisit: „***Da, sunt exact ceea ce spuneti! Da, sunt biruitor! Da, sunt sfânt***!“. Doar nu putea ascunde faptul că era stăpânul absolut... Nu numai că-l ascultau neconditionat în orice, dar îl si venerau.

Atunci mi s-a întâmplat ceva ciudat, o experientă ce-mi amintea de sedintele în care eram hipnotizat. Brusc, în timp ce-l priveam coborând treptele, mi-am pierdut pentru câteva minute constiinta. Era ca si cum propria mea minte ar fi fost pur si simplu azvârlită departe de mine. Pentru un oarecare interval de timp, îmi pierdusem simtirea sinelui. Nu mai aveam constiinta trupului meu, nici a facultătii mele rationale. Părea că nici n-as fi existat. Un mare gol domnea în memoria mea. În acel scurt răstimp eram efectiv inapt să-mi dau seama ce mi se întâmplă, în ce stare mă aflu, dacă măcar mai exist. Primul gând pe care l-am avut după ce mi-am redobândit constiinta de sine a fost: „Ce ai, de tot zâmbesti ca un cretin?“, realizând că un zâmbet larg mi se întipărise pe fată.

M-am simtit... siluit. Ca si când cineva m-ar fi constrâns să zâmbesc, fără ca eu să am o asemenea dispozitie. Simteam că zâmbetul larg de pe chipul meu era fortat, venea în contradictie cu sentimentele mele. Eram stânjenit de acest eveniment, dar pe de altă parte mi se stârnise curiozitatea.

Intre timp Babaji coborâse dealul, în nesfârsite ovatii, împărtind porunci si binecuvântări, si se apropiase de vizitatori. Ceilalti i se închinaseră deja, si primiseră consimtământul său de a rămâne în ashram. Rămăsesem eu si cele două prietene ale mele, însă nu schitam nici o miscare. Încremenisem de uimire. Nu stiam ce să fac. Babaji se apropiase la cinci metri de mine, si mă simteam cuprins de un tremur. Nădusisem de neliniste. Eram acum uluit de fizionomia sa cu totul neomenească. Dacă cineva mi-ar fi spus că ceea ce aveam în fata mea era o iluzie sau un extraterestru, mi-ar fi părut mai credibil si m-ar fi uimit mai putin.

Intreaga sa prezentă părea un eveniment supranatural. Privirea lui avea o asemenea intensitate, o asemenea putere, o asemenea energie, încât eram mai degrabă terifiat. Dacă mi s-ar fi spus că o entitate supranaturală locuieste în acel trup, as fi subscris fără rezerve. Mă stăpânea un amestec de spaimă, încordare si confuzie.

Atunci, unul din cei patru-cinci yoghini care îl înconjurau îmbrăcati în vesminte negre si tinând câte o lance cu un trident în vârf (simbol al zeului Shiva), s-a apropiat de mine, m-a privit drept în ochi si, dilatându-si pupilele la maximum, mi-a spus pe un ton aspru si poruncitor: „*Scoate-ti încăltările si închină-te lui*!“. Cunosteam aceste siretlicuri de duzină, asa încât, cu toată frica mea, l-am ignorat cu desăvârsire. M-am apropiat de Babaji, însă nu la mai putin de trei metri... Mi se părea că există un teribil câmp energetic împrejurul lui. „*Namaste*!“... i-am soptit, adresându-i politicosul salut zilnic al indienilor. Mi-a arătat drumul către ashram. Asadar ne primise. Puteam rămâne.

M-am îndepărtat usurat si am simtit imediat diminuându-se acea tensiune pe care o percepeam în apropierea lui.

Mă coplesise uimirea. ***Acest Babaji cu sigurantă că nu era om. Ce putere colosală! Era Dumnezeu sau demon? Mag sau sfânt? Om sau extraterestru***? Aceste întrebări constituiau o uriasă problemă de constiintă pentru mine.

Era după amiază, si am început să urc treptele abrupte către vârful unde se afla ashramul. M-a depăsit în fugă un occidental gol-golut, de vreo 30 de ani, care tremura de frig întrucât tocmai iesise din apele înghetate ale râului. Citisem despre prelungitele băi reci pe care le fac yoghinii, unite cu anumite asane, pentru a stimula o serie de glande hormonale astfel încât să se modifice biochimia organismului. De altfel, tot ceea ce vedeam în jur venea să-mi confirme cunostintele pe care le dobândisem din cărti; erau lucruri pe care de ani de zile râvneam să le pun în practică. Domeniul magiei si universul yoga aveau pentru mine atunci un sens pozitiv.

Pe de altă parte, bătrânul Paisie, Sfântul Munte, experientele mele crestine strigau contrariul. Mă avertizau asupra diavolului care se transformă chiar si în înger de lumină pentru a însela. Mă clătinam în îndoială, nestiind ce să cred. Era si motivul pentru care venisem în India. Ca să înteleg.

În vreme ce urcam scările în acea stare de mirare si de nedumerire, am simtit apropiindu-se în chip nevăzut o fiintă care mi-a adus alinare, linistire si sprijin, iar în acelasi timp am auzit foarte limpede în mintea mea un glas zicând: **Să nu te închini la idoli si nici să le slujesti lor. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău si să nu ai alti dumnezei afară de Mine.**

Prima poruncă pe care o dăduse Dumnezeu lui Moise pe Muntele Sinai (Ies. 20, 2-3)!

În clipa aceea m-a cuprins o asemenea pace si am înteles atât de adânc sensul poruncii încât am fost absorbit cu totul de continutul ei, fără să mă mai minunez de modul neobisnuit prin care îmi fusese adresată. Astăzi cred că a fost vorba de un înger.

În vreme ce glasul încă răsuna în mintea mea, treptele s-au sfârsit si m-am trezit drept în fata unui mic templu hindus, situat în aer liber. Erau expuse acolo diferitele zeităti ale panteonului hindus. Unul dintre zei avea trup omenesc si cap de elefant, altul se înfătisa ca o maimută cu anumite trăsături omenesti, altul avea sase mâini si patru picioare... Un întreg sir de astfel de statui erau venerate de către locuitorii ashramului. M-am întrebat: „Dacă nici acestia nu sunt idoli, atunci ce sunt?". Faptul constituia pentru mine o adevărată revelatie: oamenii acestia erau idolatri în toată puterea cuvântului! întocmai precum vechii elini, precum popoarele dinainte de Hristos. Am înteles totodată si un lucru pe care mai târziu aveam să-l nesocotesc în mai multe rânduri. Anume că ortodoxia dădea dovadă de verticalitate, propovăduind fără echivoc că nu avem absolut nici o legătură de ordin duhovnicesc cu toti acesti închinători la idoli. De cealaltă parte, însă, hindusii se străduiau să prezinte lucrurile într-un mod care sugera că toti am fi una si că există doar anumiti fanatici îngusti la minte care nu vor să recunoască acest lucru. Îmi devenise acum evident că această afirmatie a lor distorsiona realitatea. NU-ul hotărât al crestinilor venea nu din partea vreunui oarecare preot sau călugăr lipsit de minte, ci fusese pecetluit de către însusi Dumnezeu prin poruncile pe care le-a dat proorocului Moise. La o simplă lectură a Bibliei se poate constata că poruncile fundamentale ale Vechiului Testament erau orientate împotriva politeismului si idolatriei. De altfel, versetele deja amintite sunt ele însele cum nu se poate mai elocvente: Eu sunt Domnul Dumnezeul tău (Ies. 20, 2) si Să nu ai alti dumnezei afară de Mine (Ies. 20, 3). De ce ascundeau hindusii acest adevăr? De ce mistificau învătătura de credintă a adversarilor lor? De ce stăruiau în a prezenta lucrurile denaturat? Despre ce pretinsă identitate vorbeau ei, câtă vreme existau atât de mari diferente? Ce legătură aveau cu Dumnezeul Vechiului si Noului Testament personaje ca Hanuman, cu înfătisarea sa de maimută, sau Ganesha cel cu cap de elefant? Toti acestia trimiteau mai curând cu

gândul către vechiul panteon, către Zeus si celelalte cohorte de zei si semizei. Nici o legătură cu Unicul Dumnezeu, Făcătorul cerului si al pământului.

Asadar, pentru a intra cineva în ashram trebuia să treacă obligatoriu prin acest mic templu în aer liber. Nu exista alt drum. M-au oprit si mi-au spus să-mi scot încăltările si să străbat descult perimetrul templului, căci locul era sfânt. Înaintând înăuntrul templului, mi-a atras atentia o statuie neagră si strălucitoare, care întruchipa în portelan un tânăr solid, în pozitia lotusului. Mai târziu am aflat că statuia îl înfătisa pe Babaji si fusese realizată de către discipolii săi din Italia. Era venerată în rând cu celelalte statui din templu.

Oamenii din ashram credeau că Babaji este zeu, ba chiar Zeul Suprem încarnat, drept pentru care i se închinau în fiecare dimineată si seară. În timp ce el sedea lejer la o tribună, se perindau unul câte unul prin fata lui si i se închinau până la pământ, aducându-i totodată si felurite ofrande. O parte din aceste daruri erau apoi împărtite de către Babaji, însotite de „binecuvântarea" lui. Toată această ceremonie dura mai bine de două ore.

În diverse locuri ale ashramului era atârnată la vedere fotografia picioarelor sale, pe care exista pretentia că se puteau observa semnele după care l-au recunoscut ceilalti yoghini, ceilalti gurusi, ca dascăl al dascălilor, ca un avatar, ca încarnarea lui Babaji. Tot ceea ce vedeam eu era însă doar o pereche de picioare grăsune, si mă întrebam câte persoane detineau de fapt date concrete despre semnele pe care ar fi trebuit să le recunoască. Nu eram deloc convins că semnele respective existau neapărat în realitate, că toată istoria aceasta nu era un simplu element de recuzită, menit să întretină credulitatea si entuziasmul.

La fel de abundent era expus prin încăperi si un desen ce reprezenta niste flăcări care formau împreună o inimă, cu nuante de rosu aprins si portocaliu. Din câte mi-am dat seama, era emblema gurului.

Instalarea în ashram a însemnat despărtirea de prietenele mele. Urma să locuim în corpuri separate. Am remarcat foarte repede că occidentalii alcătuiau cel putin jumătate, dacă nu chiar mai mult, din componenta ashramului. Exista asadar un oarecare numitor comun.

S-a împărtit mâncarea, pe care am servit-o împărtiti pe grupuri, iar apoi am început să ne adunăm într-o constructie veche cu aspect de hală: avea acoperisul sprijinit pe coloane groase si era deschisă pe trei laturi.

Am fost printre primii care au intrat în acest edificiu. M-au atras sunetele a două mici tobe la care cineva cânta kirtan, imnuri religioase hinduse. În scurt timp ne-am adunat cu totii si am umplut întreg spatiul, stând în picioare unul lângă altul. A venit si Babaji cu grupul său, care părea să fie format întotdeauna din aceiasi cinci-sase yoghini: un fel de nucleu al celor mai apropiati discipoli ai săi. M-a frapat faptul că toti erau occidentali, albi.

S-a asezat la tribună, iar multimile au început să treacă prin fata lui, să i se închine si să-i aducă ofrande. Era atât de iesit din comun încât nu-mi puteam lua ochii de la el. Mă cotropiseră iarăsi aceleasi sentimente ca si prima dată, numai că acum mă aflam la 15 metri distantă de el. II priveam încercând să înteleg ce era el în realitate, să-mi conturez o părere clară despre această făptură neobisnuită. Sorbeam fiecare amănunt din miscările lui si fiecare cuvânt pe care îl rostea. Am recunoscut multe din elementele despre care citisem în cărtile de magie ca fiind utilizate consecvent de către el. De altfel, chiar în spatele lui era atârnat de perete un covor care înfătisa un munte cu trei creste si un soare de o formă aparte. Mi-am amintit imediat că întâlnisem această reprezentare într-o carte grecească de ocultism. Era simbolul magiei înalte.

Adorarea pe care i-o aducea fiecare îmbrăca si forme particulare. Oricum, toti erau complet absorbiti de persoana sa. Cei din proximitatea lui s-au apropiat în trei rânduri de mine îndemnându-mă să merg si eu să mă închin. N-am făcut-o. Mă străduiam doar să-l privesc drept în ochi.

La un moment dat privirile noastre s-au încrucisat. Babaji nu mă privea pe mine în mod special. Scrutând insistent sala, ochii săi i-au întâlnit pur si simplu pe ai mei pentru o clipă. Ei bine, în acea clipă am pierdut contactul cu mediul înconjurător, am căzut în „extaz“! Ca si când pieptul mi-ar fi devenit transparent, am văzut prin el propria mea inimă în culori vii, în flăcări.

Tot la fel de brusc mi-am si revenit, păstrând însă foarte limpede constiinta a ceea ce mi se întâmplase. Am continuat să-l urmăresc, cu atât mai impresionat. A venit apoi iarăsi cineva care mi-a spus să merg si eu înaintea lui.

- Bine, si ce să fac exact?
- Păi, tot ceea ce-au făcut si ceilalti.

Cu alte cuvinte, să mă închin lui. Nu m-am dus. Nu stiam cine este. Mă temeam... De ce trebuia, adică, neapărat să mă închin?

În timp ce sedea acolo relaxat, Babaji s-a ridicat deodată si a luat pozitia lotusului concentrându-se cu maximă intensitate, iar ochii săi au devenit pregnant scânteietori, asemenea unui cărbune negru strălucitor. În fata sa se afla un individ care îl venera cu infinită devotiune, precum o dovedeau miscările sale, întregul său aspect exterior si închinăciunile repetate pe care i le făcea până la pământ, fără nici o sovăire. Îi oferea si nenumărate daruri de mare valoare.

Atunci Babaji si-a atintit ochii asupra lui cu putere. Omul si-a strâns mâinile la piept si si-a lipit picioarele, devenind ca un stâlp. În acelasi timp a început să tremure si să topăie pe loc într-un mod cu totul suprafiresc, lăsând impresia că ar avea arcuri sub picioarele imobile. Mai mult, începuse să scoată niste mugete năprasnice, asurzitoare, de vacă rănită si înfuriată. Babaji l-a tinut cam un minut în această stare. Apoi l-a lăsat pentru un scurt răstimp, după care, înainte ca omul să-si revină, l-a dezlăntuit din nou, mai tare de această dată. Se misca în fata mea ca un compresor si mugea înfiorător. Toti rămăseseră fără glas si priveau uluiti. Mie însumi îmi era greu să-mi cred ochilor în fata acestui spectacol. Apoi individul s-a potolit cu desăvârsire, iar lumea a continuat să treacă prin fata lui Babaji, care si-a reluat obisnuita pozitie de relaxare, pe jumătate întins. O tânără de lângă mine s-a adresat multimii explicând că Babaji tocmai îi dăruise „iluminare“ acelui om! Eu însă mă confruntam cu o dilemă. Potrivit conceptiei hinduse, pentru ajungerea la „iluminare“ - samadhi, cum mai e numită - sunt necesare eforturi îndelungate, precum si parcurgerea mai multor vieti ca yoghin. Babaji i-o „dăruise“ acestui om în câteva minute. Îi scurtase evolutia spirituală cu multe cicluri de reîncarnări. Nu constituia aceasta încă o dovadă că Babaji era... Dumnezeu? Nu aceasta reiesea din faptele lui? Astfel se clădea rationamentul tuturor celor prezenti în sală.

Conform punctului de vedere crestin, gurul poseda într-adevăr însusiri supranaturale, întrucât era demonizat. Altfel spus, le îngăduise spiritelor demonice să locuiască în sufletul său. Puterea care se manifesta prin el era puterea spirituală a demonilor.

Omul care îl venera deci pe Babaji, îi venera practic pe demonii ce locuiau înlăuntrul lui, si astfel le dădea dreptul de a intra si în sufletul său. Asadar, evenimentul căruia îi fusesem martor era fenomenul cotropirii sufletului său de către demoni. Ceilalti care i se închinau primeau doar o anumită influentă demonică, a cărei intensitate varia în functie de fiecare individ în parte, însă nu erau supusi demonizării, posedării propriu zise a sufletului de către diavoli.

Care din aceste două pozitii era cea adevărată? Opozitia dintre ele se dovedea absolut flagrantă. Ce era în realitate „dascălul dascălilor"? Mag sau sfânt? Dumnezeu sau diavol? Trebuia să găsesc un reper pe seama căruia să mă orientez, un criteriu în baza căruia să pot distinge.

Peste putin timp ne-am ridicat cu totii să plecăm. Atunci Babaji a trecut prin fata mea fără ca măcar să-mi dau seama, desi mă străduisem din răsputeri să ajung în situatia de a-l privi de aproape. Când m-am dezmeticit, i-am mai putut vedea doar spatele. Îmi înlăntuise efectiv mintea, neîngăduindu-mi să-l privesc în momentul în care a trecut pe lângă mine.

Plimbându-mă prin ashram, m-am întâlnit cu prietena mea N. Era surprinsă si nelinistită. Mi-a spus că H., cealaltă prietenă a noastră, căzuse la pat bolnavă; desi se afla în perioada ciclului menstrual, totusi pierdea o cantitate nefiresc de mare de sânge si nu se putea misca. N. a adăugat că ***toate femeile dormeau sub camera lui Babaji***, si a făcut chiar câteva comentarii indecente legate de acest fapt. Ne-am despărtit apoi pentru scurtă vreme.

Camera în care locuia Babaji era izolată de restul clădirii, avea intrare separată si era ornată pe fatada exterioară cu tot felul de plăcute multicolore strălucitoare. Pentru gusturile mele, avea un aer foarte tigănesc. La intrare m-a oprit un european: „***Aici nu poti intra***", mi-a spus el, furnizându-mi nesfârsite explicatii. Omul se simtea extrem de stânjenit, si pe deasupra mai si amortise. Oferea într-adevăr o priveliste ilară. Tinea în mână o trestie, purta o scufie caraghioasă si avea drept scut o împletitură de papură. I se încredintase sarcina de a păzi intrarea lui Babaji. Se simtea prost si căuta să se justifice.

Mi-a fost milă de el. Am zăbovit putin alături de el si mi-a spus povestea lui. Îl cunostea de câtiva ani pe guru. Voia să promoveze în cadrul firmei la care lucra, astfel încât venise să-l roage pe Babaji să-si folosească puterile sale în acest scop. „*Bineînteles, i-as fi putut trimite o simplă scrisoare, dar am preferat să vin eu însumi*", spunea el. Oare de aceea i se distribuise acest rol rizibil? Înadins îl batjocoreau? Sau îl obisnuiau astfel cu supunerea totală si îsi impuneau în acest mod stăpânirea asupra lui?...

Am dormit peste noapte într-o cameră mare, împreună cu alte zece persoane. Eram de vârste apropiate si păream a avea cu totii cam acelasi mod de viată si de gândire.

Unul dintre ei mi-a spus că ***îsi câstiga pâinea învătându-i în America pe oameni să respire***. Le preda adică exercitii yoghine de respiratie. Iată că putea fi si aceasta o meserie! „Încet-încet ***au să ne învete si cum să păsim***", m-am gândit.

Dimineata m-am trezit la răsăritul soarelui si am urcat pe un deal în afara ashramului, unde am întâlnit-o si pe N., care mi-a spus că ne aflam deja în întârziere si că trebuia să ajungem la slujba de dimineată înaintea lui Babaji. Când am sosit, ne-au făcut într-adevăr observatie pentru întârziere; nu era un lucru permis: dovedea o lipsă de respect fată de persoana gurului.

De data aceasta Babaji îsi primea discipolii chiar în antreul său. Am intrat si noi acolo. Era destul de strâmt. M-am asezat mai în spate si urmăream totul cu interes si nedumerire. Cineva mi-a făcut observatie cu voce tare, căci exact în locul unde sedeam exista un mic templu cu fotografii si picturi de animale antropomorfe si oameni zoomorfi, de fapt zei. Fără intentie, îi jignisem asezându-mă în interiorul templului.

Am avut apoi acelasi sentiment privindu-l pe Babaji, această creatură atât de stranie. Pe de o parte, constituia o priveliste cu adevărat înspăimântătoare. Pe de alta, era doar un tânăr grăsan. Nu-l slăbeam din ochi, încercând să deslusesc vreun element mai edificator asupra lui. Si acest element a survenit... Cred că în general copiii mici, având sufletul mai curat, dovedesc un instinct mai bun decât cei mari. Detectează cu usurintă sentimentele ascunse, tocmai pentru că percep lumea în special prin intermediul inimii. Creierul nu-i deturnează prin diverse rationamente care pot să nu aibă nici un fel de fundament real.

Asadar, cam pe la jumătatea rândului se afla o pereche de australieni. Aveau un copilas de patru ani. Brusc, Babaji a cerut să-i fie adus copilul. Îndată ce l-au apropiat de guru, micutul a început să plângă, să zbiere si să se agite, încercând să fugă cât mai departe de el. Plansetele lui îmi sfâsiau inima. Părintii săi sedeau fără să schiteze vreun gest de împotrivire. Gurul l-a luat în brate, si-a introdus degetul mare în gura copilului iar degetul arătător i l-a pus între sprâncene, si micutul a adormit instantaneu. Nu-mi puteam da seama dacă era vorba de somn sau de hipnoză, dar cert este că micutul a rămas în această stare pe aproape tot parcursul slujbei.

Frica si refuzul copilului m-au impresionat. Mi-am amintit din Evanghelie cu câtă bucurie si încredere îl îmbrătisau copiii pe Hristos.

Câtiva discipoli s-au apropiat iarăsi de noi, adresându-ne acelasi insistent îndemn de a merge să ne închinăm lui Babaji... Ne-am eschivat din nou, atât eu cât si prietena mea. Cealaltă prietenă a noastră era imobilizată la pat. Hemoragia sa abundentă era o „purificare“, o veritabilă „binecuvântare“ a gurului! Aceasta fusese explicatia dată de yoghinii ashramului...

S-au perindat cu totii prin fata lui Babaji, exceptie făcând doar noi, după care ne-am împrăstiat. În scurt timp ne-au reperat prin multime si ne-au pus în vedere să părăsim ashramul. Nu agreaseră comportamentul nostru, întrucât refuzasem de fiecare dată să ne închinăm lui Babaji! Usurată si chiar fericită, prietena mea a plecat imediat să-si pregătească bagajele.

Eu am căzut pe gânduri. Era oare bine să plec înainte de a trage o concluzie fermă si definitivă? Doar pentru aceasta venisem în India. Merita să mă întorc cu aceleasi dileme si frământări?

Am cerut să-l văd pe guru. S-au dus să-l întrebe, si peste câteva minute s-au întors să mă conducă la el. În timp ce păseam în antreul său, mi-am făcut cruce si am cerut ajutorul lui Dumnezeu. Nu stiu ce-mi făcuse Babaji de la distantă, însă creierul meu deja nu mai functiona normal. Parcă mintea mă părăsea într-un anume fel... M-am pomenit înaintând spre el. Când am ajuns la doi metri în fata lui, m-am uitat după vreun scaun, socotind că urma să stăm de vorbă.

M-a privit cu ***o aversiune sălbatică***. Si-a unit picioarele si si-a întors capul într-altă parte, ca si când n-ar fi vrut să mă vadă, ca si când ***se temea de mine***, ca si când ***îi era totodată scârbă de mine***, si a zbierat cu putere:

- Get out (Iesi afară)!

Mă pierdusem complet. L-am privit cu uimire.

- Get out (Iesi afară)! a urlat încă si mai tare.
- Only one question (O singură întrebare)..., i-am spus.
- No questions here (Nici un fel de întrebări)! Get out (Iesi afară)!

M-am întors si am plecat debusolat. Eram plin de nedumerire. Ce comportament era acesta?

Iesind afară, m-am întâlnit cu prietenele mele.

- Noi plecăm oricum, tu ce faci, vii?

„*Hai să plec si, dacă voi simti nevoia, am să revin*“, m-am gândit si am pornit cu ele la drum.

Prietenele mele erau feministe. Cu crestinismul aveau mai degrabă relatii inamicale, manifestând însă o oarecare atitudine pozitivă fată de yoga si magie. De aceea mi-a atras cu atât mai mult atentia constatarea si mărturisirea uneia dintre ele:

- Frate, ce era cu omul ăsta? „Cazi si închină-te mie!“... În timp ce religia noastră este delicată, plină de blândete... Omul ăsta are ceva sălbatic în el.

Am privit-o uimit. Îsi depăsise prejudecătile ideologice.

Pe drumul de întoarcere ne-au tinut companie un brahman, discipol de-al gurului, si o olandeză care se afla de ani de zile în India, avându-l si ea ca mentor pe Babaji. Brahmanul îsi manifesta deschis rasismul fată de indienii castelor inferioare. S-a oferit să ne găzduiască la el acasă, undeva la poalele Himalayei. Mi-a spus că femeia lui era nebună. Socotea nebunia ca fiind sfântă. Mă deranjase atât de tare dispretul pe care îl arăta compatriotilor săi, încât i-am refuzat invitatia, spre marea uimire a olandezei. În cele din urmă ne-am întors la New Delhi. Am rămas, plătind în regim de hotel, în ashramul lui Shri Aurobindo.

LA NEW DELHI, IN ASHRAMUL LUI SHRIAUROBINDO

Acest ashram se afla la periferia capitalei Indiei. Dispunea de o scoală primară, de un gimnaziu si de un liceu pentru indienii bogati. Din taxele de scolarizare se obtineau venituri foarte bune în raport cu nivelul de trai al Indiei. Turistilor ca mine le erau oferite si camere spre închiriere. Multi dintre membri ashramului erau apuseni. Spre exemplu, o pereche de olandezi, în jur de 40 de ani, fără copii, se hotărâseră să rămână în India, iar acum predau la scoala din incinta ashramului. Mi-au arătat un interes special aflând că studiasem fizica si că pot să lucrez ca profesor. M-au condus prin toate aripile scolii si au lăsat să se înteleagă că mi-as putea găsi acolo de lucru, dacă as vrea.

Atmosfera generală a locului era pasnică si relaxată. Nu avea nimic în comun cu tensiunea spirituală existentă la Heracan, ashramul lui Babaji din Himalaya.

Am discutat cu locuitorii ashramului de aici despre Babaji. Erau foarte rezervati si aveau mai curând o părere negativă. „***Cum se poate sustine că el este Dumnezeu***?“, întrebau ei.

Urmau calea lui Shri Aurobindo, pe care îl considerau sfânt (aceasta si înseamnă „Shri“), anume „calea lăuntrică“.

Deseori vedeam diferiti indieni si occidentali, dintre veteranii ashramului, mergând să se închine unei pietre în formă de ou care era expusă la un monument în aer liber aflat în curtea ashramului. Piatra continea cenusă de-a lui Aurobindo.

În ashram lucra de asemenea un medic indian, pensionar, care îsi oferea gratuit serviciile compatriotilor săi săraci. Era homeopat. Om bun, hindus constiincios si practicant yoga, el mi-a vorbit în cuvinte frumoase despre Vitulkas, părintele homeopatiei în Grecia. Îl cunoscuse încă din tinerete si pe Satyananda, înainte ca acesta să devină cel mai venerat guru, si mi-a spus cuvinte de laudă despre el si despre ashramurile miscării sale.

Imi fusese pusă la dispozitie o cameră solitară, precum solicitasem, pentru a putea reflecta mai mult la recentele evenimente, analizându-le si încercând să desprind câteva concluzii.

Discutam destul de des cu „profesorul“ olandez, care era membru al ashramului, despre diverse teme spirituale. „Astea sunt prostii crestine“, mi-a spus el la un moment dat în timpul unei asemenea conversatii. M-am mirat... Ce cunostea el despre crestinism? Nimic. Provenind dintr-un mediu protestant, luase contact cu un „crestinism“ diluat, eticist, pur omenesc. Despărtiti de multe secole de Biserica lui Hristos, lepădând Tainele pe care le-a întemeiat Hristos însusi, protestantii au confectionat un crestinism artificial, dictat de propria lor ratiune. Le lipseste cu desăvârsire experienta Duhului Sfânt, a harului lui Hristos. Cum as fi putut asadar comunica autentic cu doctorul în atari conditii?... Desigur, aspirând către ceva mai înalt decât un eticism fad, el îsi schimbase religia, devenind hindus. Se străduia acum să mă câstige pentru hinduism. „Dar este cu putintă să existe atât de multi zei?“, l-am întrebat. Atunci a început să-mi vorbească despre sufiti, o grupare musulmană de factură mistico-magică. Cunostea o uimitoare maestră initiată care avea puteri supranaturale. „Dacă ai să vrei vreodată, mergem să o cunosti“. Nu m-am arătat însă doritor.

După ce am petrecut câteva zile ca turisti lipsiti de griji în capitala Indiei, am hotărât să mă despart de prietenele mele, care voiau să-si continue vacanta în Nepal, nefiind amatoare de noi complicatii cu gurusi, ashramuri si altele asemenea. Experienta cu Babaji li se păruse prea mult. Îsi propuseseră acum să se destindă putin. A apucat-o deci fiecare pe drumul său, după ce ne-am înteles să avem o întâlnire în Delhi, cu putin înainte de ziua întoarcerii în Grecia.

Eu am hotărât să vizitez ashramul „mamă" al gurului Satyananda, despre care aveam informatii de la „filiala" sa din Grecia. Speram să-l întâlnesc chiar pe Satyananda, astfel încât prin contactul direct si prin comparatie cu părintele Paisie, să-mi pot contura o opinie. Cei doi erau expresiile vii ale celor două traditii spirituale, hinduismul si ortodoxia.

Căutam ceva ce încă nu găsisem.

LA MONGYR: ASHRAMUL LUI SATYANANDA

După o călătorie lungă de unul singur cu trenul, am ajuns la prânz în Mongyr. Situat nu departe de Calcutta, este unul din numeroasele orase-sate ale Indiei, întemeiat în apropierea fluviului Gange, care în acel punct era groaznic de murdar. Apele lui gri, pline de mizerie, formau o albie largă cu plaje extinse. Mi-era scârbă să-l si privesc. Indienii făceau baie în el, îi beau apa, ba chiar luau si pentru acasă, ca „binecuvântare“ de la fluviul sfânt.

Am coborât din tren înfometat. Putin mai departe de gară am zărit niste cratite mari, negre, asezate pe o bancă de lemn, sub o copertină din trestii pătată de jur-împrejur cu zoaie, adăpostind încă două mese deasupra cărora roia un nor de muste. Acesta era restaurantul. M-am îndreptat în directia lui. Deja mă obisnuisem, desi sunt sigur că nici un european nu s-ar fi lăsat convins să mănânce acolo. La fel procedasem si eu în primele zece zile. Apoi, însă, foamea si epuizarea mi-au învins repulsia. Am comandat trei portii si niste iaurt... Am fost realmente multumit de mâncare. Trecusem în tabăra cealaltă, si îi socoteam deja pe europeni formalisti în privinta curăteniei.

Sătul, am pornit în căutarea unui taxi care să mă ducă la ashram. Am abordat un taximetrist indian, care însă mi-a cerut un pret nebunesc, zâmbindu-mi si batjocoritor pe deasupra. „Acum te am la mână, albule bogat si ticălos, iar tu o să plătesti“ - încerca să-mi sugereze prin întreaga sa atitudine. Îsi manifesta franc ostilitatea, alimentată si de o serie de motive cărora le pot găsi totusi justificări. În locul lui, poate că eu as fi fost încă si mai agresiv. M-am apropiat de următorii taximetristi. Preturile depăseau în continuare absolut orice imaginatie. Pe de altă parte, nici nu stiam drumul către ashram. Asadar m-am învoit în final cu unul dintre ei, după ce a coborât pretul la jumătate. Judecând după tarifele practicate în celelalte orase, pentru un astfel de pret mă asteptam să călătorim cel putin jumătate de oră. Am intrat deci în taxi. Usa se deschidea ca la automobilele anilor '40. „Bine, dar mai există astăzi fabrici care continuă să producă modelele anilor '40?“, mă întrebam în gând. „Ce se întâmplă, nu cumva le vând occidentalii din stocuri? Dar de atunci si până acum, mai au oare stocuri?!“. Am rămas până astăzi cu această nedumerire.

După nici 5 minute, taximetristul m-a lăsat în fata unei porti de fier încuiate. Dacă stiam că era atât de aproape, as fi mers negresit pe jos. Am realizat dintr-o dată cât de mult m-a furat. Coborând în tăcere, am avut surpriza să văd că se încumetă să-mi ceară si bani în plus. Striga si dădea din mâini. Mă miram cum de reusisem încă să-mi păstrez calmul. În spatele portii de fier, o femeie îmbrăcată în rasa yoghinilor urmărea scena. Era de partea compatriotului ei. După ce a făcut o întreagă tevatură si după ce s-a convins că nu va obtine absolut nimic în plus, taximetristul a zâmbit satisfăcut, bucuros de lozul care îi căzuse în mâini, m-a salutat batjocoritor si a plecat.

Eram deprimat. Întâlneam pretutindeni acelasi si acelasi comportament. Mă asteptasem ca această femeie între două vârste, purtând rasa portocalie de swami, să sustină dreptatea. N-a miscat nici un deget, n-a rostit un cuvânt. Atitudinea ei mă dezamăgise.

I-am vorbit.

- Vreau să-l văd pe guru.

Mi-a răspuns sobru si sec:

- Asteaptă.

A trimis un copilas să întrebe ceva. Eu asteptam dincolo de poarta de fier zăvorâtă, care se afla la poalele unui deal, de jur-împrejurul căruia fuseseră ridicate ziduri mai înalte decât statura unui om. Ashramul se afla sus, pe vârful dealului; acolo existau câteva clădiri, iar în centru se construia acum un bloc înalt. Din vârf si până la zidurile de jos nu erau decât copaci, grădini, curti si câteva ateliere. După un timp, micutul s-a întors. Si-au spus ceva între ei în indiană. Poarta cea mare de fier s-a deschis, am înaintat cu totii către o cărare ce urca, iar la un moment dat ne-am oprit tăcuti, asteptând. În tot cazul, femeia nu mă simpatiza. După vreun sfert de oră a apărut un occidental, swami si el, firav, de înăltime medie si foarte păros, având înjur de 30 de ani. Purta de asemenea rasă portocalie.

Am intrat într-o cameră si a început un mic interogatoriu: „Cine esti? De unde vii? Pe cine cunosti în Grecia? Suferi de vreo boală? Iei ceva medicamente? Fumezi narcotice? Marijuana?", si multe alte întrebări. Ne-am simpatizat reciproc, cu toate că rolul său era mai curând antipatic.

- Vreau să-l văd pe guru Satyananda, am spus.
- Nu-i aici, este în Australia.

Nu mi-am ascuns nici mirarea, nici dezamăgirea. Bătusem atâta drum! Si totusi nu luasem în calcul această posibilitate! Reactia mea i-a făcut o bună impresie. Mă gândeam că m-ar primi, dacă încă m-as arăta interesat să rămân. În cele din urmă, mi-am manifestat dorinta în acest sens. Mi-a înmânat spre lectură un regulament al ashramului, pe care trebuia să-l si păstrez în cazul în care as fi rămas. Mai trebuia să le predau banii, pasaportul, biletele. Apoi, să nu fumez hasis, să nu consum băuturi alcoolice, să nu creez în general probleme. În sfârsit, să plătesc 100 de dolari pe zi. Abia am reusit să-mi reprim un strigăt de indignare! Cu 100 de dolari as fi petrecut o lună si jumătate în India, si ei îi voiau într-o singură zi?! ***Toti banii cu care venisem din Grecia erau 250 de dolari***.

- Nu am, i-am spus, si acesta era adevărul.
- Bine, vom merge la conducătorul ashramului si el va hotărî dacă te primeste sau nu, mi-a răspuns.

„Sper ca aceasta să fie ultima verificare", m-am gândit.

Am străbătut un coridor lung, la capătul căruia am intrat într-o cameră. Înăuntru erau trei swami; unul de vârstă mijlocie, unul de 30 de ani si un tânăr de vreo 20. Purtau cu totii rase. M-am asezat pe un scaun si asteptam, precum mi se spusese.

Am aflat îndată un nou prilej de uimire: conducătorul era tocmai tinerelul! Ceilalti culegeau sfaturi si îndrumări de la el. Ascultau cu deferentă, îi puneau diverse întrebări si îl aprobau în tot ceea ce le spunea. Era foarte slab, aproape scheletic, cu capul ras, cu ochi mari, cu un chip mai degrabă urât, dar totusi simpatic. Era prognatic: mandibula îi iesea în afară. Avea un glas linistit si domol.

În timp ce le vorbea, lăsând aparent impresia că mi-ar ignora prezenta cu desăvârsire, a început să-si exercite anumite puteri asupra mea. Am simtit ceva nevăzut apropiindu-se de mine, întocmai ca pe vremea când practicam Mind Control. Am înteles imediat că eram iarăsi supus unei perchezitii lăuntrice! N-aveam nimic de ascuns. Am rămas deci linistit, pasnic, fără vreo urmă de împotrivire. Ceva imaterial, mental, o energie care provenea de la tânărul acela se focalizase asupra mea si îmi „cotrobăia" prin minte. Era însă o căutare superficială, care dădea mai

curând târcoale mintii decât să pătrundă înlăuntrul ei. Mai degrabă se străduia să interpreteze deductiv anumite indicii, fără să poată cunoaste direct si plenar, printr-un contact profund si nemijlocit, asa cum făcea bătrânul Paisie, care prin conlucrarea Sfântului Duh „păsea“ pur si simplu prin mine si pătrundea în adâncurile cele mai intime ale mintii si ale sufletului meu.

Însă, dacă raportat la părintele Paisie această „cotrobăială“ era doar o glumă, în comparatie cu Mind Control ea se dovedea mai intensă. În orice caz, era manifestarea certă a unei puteri iesite din comun, inaccesibilă unui om obisnuit. Am fost impresionat. Primul meu contact cu tânărul guru (***pe care îl numeau Niranjan***) era revelatoriu. În ce consta revelatia semnificativă? ***În faptul că el reusea această performantă în timp ce continua să vorbească cu ceilalti si fără să depună nici un efort vizibil***.

După plecarea celorlalti doi, s-a întors direct spre mine si mi-a spus că sunt primit în ashram. Urma să-mi plătesc sederea, dar nu cu 100 de dolari, ci cu doar 5 rupii pe zi (atunci un dolar echivala cu 10-l2 rupii). Foarte curând după aceea am întrebat un muncitor care lucra la blocul ce se construia în mijlocul ashramului, si mi-a spus că primea 4 rupîi pentru o zi de muncă. Prin urmare, plăteam bine pentru conditiile din India. Totusi, fată de cât îmi ceruseră initial, m-as fi putut socoti privilegiat.

După ce ne-am spus obisnuitele banalităti, m-am hotărât să-l întreb:

- Ce mi-ai făcut adineaori?
- Iartă-mă, dar era datoria mea să fac astfel, sunt conducătorul ashramului si trebuie să stiu cine intră aici, s-a apărat el.
- Nu-i nici o problemă, i-am spus.

Mă impresionase însă neplăcut faptul că procedase pe ascuns, fără stirea si consimtământul meu. Din contră, bătrânul îmi cerea întotdeauna încuviintarea în asemenea situatii.

Nu mi-am putut reprima curiozitatea:

- Ce-ai văzut? l-am întrebat.
- Lucruri bune, mi-a răspuns el, fără alte detalii...

A chemat apoi pe cineva să-mi arate unde voi rămâne.

Camera mea se afla la parterul unei clădiri si era dotată cu o toaletă interioară, un robinet si un pat de lemn, făcut din scânduri si acoperit cu o pânză împotriva tântarilor. Avea si o saltea extrem de murdară. Cu toate că eram de ceva timp în India si mă obisnuisem cu mizeria, mi-a fost atât de scârbă încât am scos-o si mi-am întins sacul de dormit direct pe scânduri.

În primele zile am locuit singur. Mi-au trimis însă ulterior un tovarăs de cameră. Era un francez de vreo 20 de ani, pe nume Benoir.

Dis-de-dimineată, o dată cu răsăritul soarelui, serveam câteva bucătele microscopice de rahat si o cană mare de ceai. Ne mutam apoi într-o sală mare, unde se cântau fragmente din Gita, cartea sfântă a hinduismului, vreme de aproximativ o oră. După aceea începea lucrul. La prânz, pentru a primi mâncarea treceam cu farfuria în mână prin

fata cazanului, exact ca în armată, după care mâneam sezând pe jos, oriunde găseam loc liber si companie agreabilă. Apoi ne împrăstiam la diverse activităti: treburi de tot felul, sau exercitii yoga. Eu obisnuiam să frecventez după prânz cursurile unei sectii de Nidra Yoga („yoga relaxării“). În continuare, munceam până la apusul soarelui, după care ne adunam cu totii -bărbati, femei, copii - într-o sală mare pentru sadsang sau kirtan. Cântam adică diverse imnuri cu continut religios, acompaniati de un instrument. Cineva spunea un vers, pe care ceilalti îl reluau apoi în cor. Era ceva oarecum asemănător cu vecernia ortodoxă.

Versurile erau în hindusă si nu le întelegeam semnificatia. Mai târziu am aflat că ele contineau în general cuvinte de adorare a gurului, dar si a zeilor Krishna, Shiva, Paravati, Vishnu, si a multor alti ***zei din panteonul hindus***. Eu priveam aceste cântece ca pe un simplu folclor, căci nu credeam în acesti zei, si îmi venea încă destul de greu să accept că oamenii din jurul meu erau cu adevărat politeisti, precum vechii greci. Asa cum noi crestinii credem în Hristos, în acelasi chip acestia cred în Shiva si în Krishna, de pildă. Pentru constiinta mea fusese în principiu atât de improbabil, atât de irational ca asa ceva să se mai întâmple în secolul XX, încât am ezitat la început să admit că aveam de-a face cu credinta în multi zei străini. Un politeism viu. Vechea idolatrie care supravietuieste până în zilele noastre! Cu toate acestea, eu mă încăpătânam încă să o tratez ca pe o amuzantă traditie folclorică.

Într-o seară cu lună plină, au pregătit un „altar“. Au săpat o groapă, au împodobit-o frumos si au aprins focul. Apoi au început să se învârtă de jur-împrejur cântând si azvârlind din când în când în foc câte o mână dintr-un amestec de lemnisoare, orez si flori. L-am văzut pe unul dintre prietenii mei acolo si m-am alăturat si eu. Totul mi se părea pitoresc. N-a participat întreaga comunitate, nici conducătorul ashramului, ci doar o parte dintre swami. La sfârsit, am întrebat pe cineva: „Ce-am făcut aici, de fapt?“. Mi-a spus că fusese adusă o jertfă unui zeu al cărui nume nu mi-l amintesc, ca să ne ajute si să ne steargă păcatele. A adăugat că, potrivit traditiei hinduse, atunci când este lună plină se fac asemenea slujbe si oamenii îsi mărturisesc păcatele la lună. Este ceea ce ei numesc o „curătire“.

Am rămas surprins si încurcat. Cea care îmi spunea si care credea aceste lucruri era o nemtoaică, o swami pe nume Prakas, având în jur de 45 de ani. Mi-a mai spus că de multe ori pe an îi vede pe localnicii din Mongyr adunându-se pe tărmurile Gangelui si urmând această traditie.

N-am dat atunci prea multă atentie întâmplării, nici nu m-a preocupat în mod special, ci a trecut fără să-mi prilejuiască o problematizare serioasă. Astăzi constientizez însă că atât credinta respectivă, cât si acea formă de aplicare a ei practică, vin în directă contradictie cu învătătura Evangheliei. Conform credintei crestine, dumnezeiescul sânge pe care Hristos l-a vărsat pe cruce din voia Sa si din marea Sa iubire de oameni, numai el are puterea de a sterge păcatele... Este încă o diferentă flagrantă între credinta crestină si cea hindusă.

OAMENII ASHRAMULUI

1. Convorbirea cu Niranjan, conducătorul ashramului.

În a doua sau a treia zi a sederii, m-am întâlnit pe coridoare cu Niranjan, conducătorul ashramului. Era prietenos si avea dispozitie si timp pentru mine. Am început asadar discutia, si am ajuns repede la punctul nevralgic al problemei.

- Ce părere ai despre crestini, despre monahii ortodocsi? l-am întrebat.
- Se află si ei pe o cărare spirituală, mi-a zis, dar sunt la un nivel scăzut.

Toate experientele mele de până atunci s-au revoltat într-o replică spontană:

- Nu-i adevărat, nu pot accepta asa ceva, i-am răspuns si m-am străduit să-i explic.

A fost atât de stânjenit încât ne-am despărtit intempestiv. De atunci Niranjan n-a mai stat de vorbă cu mine. S-a străduit să mă convingă de la distantă, pe căi mai senzationale, dar si mai incontrolabile.

Refuzul meu de a-i admite punctul de vedere trebuie că i-a displăcut. Între altele, si pentru motivul acesta: yoghinii învată că atunci când cineva nu manifestă un atasament pătimas fată de propriile afirmatii si spune adevărul fără părtinire, cuvântul său este totdeauna primit de către celălalt. Cunosteam din lecturi si din auzite această teză, pe care si în ashram o prezentau ca pe o „lege spirituală“. Asadar, ce se întâmpla? „Marele yoghin“, succesorul gurului, si totodată el însusi guru pentru discipolii săi, dovedea o oarecare subiectivitate pătimasă care îl împiedica să găsească un ecou pozitiv în sufletul meu? Nu stiu dacă el o socotea ca fiind o neputintă de moment sau o lipsă majoră în desăvârsirea lui, dar n-a mai discutat niciodată despre acest subiect. Nu s-a mai arătat în general dispus să poarte conversatii cu mine.

Astăzi, după ani de zile, mă reîntorc cu gândul la răspunsul său. Este posibil ca bătrânul Paisie să se afle la un „nivel spiritual scăzut“? El, care săvârseste mii de minuni, care tămăduieste miraculos bolnavi de cancer, paralitici, nebuni, oameni suferinzi de toate maladiile pământului, este la un „nivel spiritual scăzut“? Cel în fata căruia viitorul stă deschis ca o carte, cel care este capabil să-ti relateze cele mai mici amănunte ale neînsemnatei tale vieti si să prevadă cu exactitate ceea ce urmează să ti se întâmple inclusiv în viitorul pe termen lung, se află la un „nivel spiritual scăzut“? Cel care printr-o simplă mângâiere te umple de har si te face să percepi lumea duhovnicească, să poti trăi prezenta lui Dumnezeu, se află la un „nivel spiritual scăzut“? Cel care te salvează din pericole de moarte, de la mii de kilometri distantă, se află la un „nivel spiritual scăzut“? Cel care se deplasează cu trupul său material, într-o fractiune de secundă, din Sfântul Munte la Tesalonic sau în Epir sau în Macedonia, se află la un „nivel spiritual scăzut“? Cel care poate comunica în limbi pe care nu le-a învătat niciodată, este la un „nivel spiritual scăzut“? Cel care, prin simpla prezentă alături de tine, te transfigurează si îti adapă toată fiinta cu bucurie, pace si sigurantă dumnezeiască, se află la un „nivel spiritual scăzut“?!...

Il comparam automat cu yoghina indiancă pe care o întâlnisem în Tesalonic. Aceasta se situa la un „nivel spiritual înalt", era avansată - după cum pretindeau ei... Părea cu adevărat un pigmeu, absolut inexistentă în fata bătrânului, indiferent ce criteriu de comparatie s-ar fi luat în calcul: cel al puterii spirituale, cel al harismelor, cel al puterilor miraculoase, cel al cunoasterii, sau - mai presus de toate - cel al atotputernicei iubiri. Toti yoghinii pe care îi cunoscusem până atunci, dar si cei din anii care au urmat, erau un „zero" spiritual în comparatie cu bătrânul Paisie.

2. Prakas

Nu-i cunosc numele crestin. Era o femeie frumoasă si cultivată, de origine nobilă, având în jur de 45 de ani. Sotul ei se bucura de reputatia unui om puternic si influent în Germania, unde petreceau o viată mondenă, plină de receptii si călătorii. Mă luase sub „ocrotirea" ei si purtam adesea conversatii îndelungate.

„*Simteam un mare gol în felul de viată pe care îl duceam. Toti erau preocupati de lucruri stupide: ce haine port, cât de scump este materialul, s.a.m.d.*", îmi spunea ea. Pentru a-si „umple" viata cu ceva, a deschis un magazin alimentar specializat în comercializarea produselor dietetice. Dar n-a rezistat nici cu o astfel de activitate decât câtiva ani. Simtea un vid lăuntric, începuseră, în consecintă, si neîntelegerile cu sotul ei.

- „- Ce astepti de la propria ta viată? îl întrebam.
- Fericire, îmi răspundea el, si să ajung tare ca piatra, să nu mai simt nimic".

Asadar, credea că în viata următoare bărbatul ei se va reîncarna în... piatră, întrucât aceasta era dorinta lui. În ciuda vastei sale culturi, nu putea identifica problema sotului ei prin prisma psihologiei, ci prefera fuga iresponsabilă către o explicatie metafizică facilă, fără implicatii grave pentru prezent. Insist asupra expresiei „pentru prezent", întrucât consecintele pe termen lung ale unei solutii metafizice gresite, izvorâte dintr-o înselare, sunt uriase: distrug vieti si provoacă suferinte sufletesti insurmontabile.

Prakas se simtea dezgolită. Aspira către un mod si un scop mai înalt al existentei. În căutările ei, a cunoscut yoga, l-a întâlnit pe guru si a părăsit toate lucrurile care o mai legau de trecut.

S-a ras în cap, s-a îmbrăcat cu rasa portocalie, a devenit discipolă a gurului si a început să practice yoga. „Copii mei mă văd o dată - de două ori pe an. Mă roagă să-mi las părul lung si să mă îmbrac normal, fiindcă le e rusine cu mine", îmi spunea ea; amuzându-se pe seama diferentelor dintre civilizatii. Era un suflet inteligent, plin de bunătate. Mă simpatiza si îsi dorea să mă vadă si pe mine devenind swami. Mi-a propus de multe ori să rămân în ashram, străduindu-se totdeauna să-mi spulbere grijile legate de părintii mei. Numai că eu adulmecasem deja adâncurile ortodoxiei, în vreme ce pe ea mediul protestant german o secătuise, îi nimicise potentele unei adevărate vietuiri crestine, iar sufletul ei nu se putea hrăni cu ceea ce-i oferea materialismul, cu modul occidental de viată - care nu era altceva decât un ateism practic.

3. „Grecul" (Sivaratza)

În a doua sau a treia zi a sederii mele în ashram, yoghinii mi-au spus că există acolo si un oarecare grec. Fireste, m-am arătat interesat să-l întâlnesc, si curând am făcut cunostintă. Doar că era... englez. Avea înjur de 35 de ani, deci era cu vreo 10 ani mai în vârstă decât mine.

Absolvise Universitatea, fiind de profesie electronist. Fusese căsătorit în Anglia. Dovedise dintotdeauna o intensă atractie către fenomenele paranormale. După niste experiente ciudate, si-a părăsit patria si familia si a plecat în Grecia. Aici a trăit ilegal timp cinci ani, făcând pe profesorul de engleză.

În Grecia a luat contact cu ashramul lui Satyananda si cu practica yoga. Întretinea legături strânse cu yoghinii „filialei“ grecesti a ashramului, fără să fi devenit însă membru. Într-o zi i s-a spus că se va face o excursie în India si că va putea participa si el, în măsura în care l-ar fi interesat. Atunci le-a zis: „Dispun de cutare sumă de bani, nu stiu dacă e suficient“. În scurt timp a primit răspuns favorabil. I-a înmânat banii responsabilei B. care organiza grupul, si, după numai câteva zile, a ajuns împreună cu ceilalti în India. Au stat cât au stat în Mongyr si, o dată sosită ziua returului în Grecia, responsabila i-a spus că el nu se va putea întoarce deocamdată! Banii săi nu erau destui pentru a acoperi costul biletului de întoarcere. Se vedea silit să mai rămână o vreme în India!

Când l-am întâlnit eu, trecuse deja un an de când fusese lăsat aici. Omul se afla într-o stare foarte proastă, simtindu-se sechestrat si escrocat - ceea ce era perfect adevărat... Nu contenea cu injuriile la adresa lui B., responsabila grecoaică, pe care o acuza de sarlatanie. Povestea lui m-a uimit cu totul. Nu trăise deloc în afara ashramului si avea o idee cu mult mai sumbră despre conditiile de viată din India decât în realitate. Această imagine i-o cultivau în cadrul ashramului, pentru a-l tine' între ziduri. Mie însumi, când le-am cerut permisiunea de a face o plimbare în orasul vecin, mi-au spus că este foarte periculos, datorită criminalitătii extrem de ridicate în regiune. Până la urmă mi-au dat voie, si am mers însotit de Sivaratza pe malul Gangelui, unde el s-a scăldat cu o evidentă repulsie în apele mizerabile ale fluviului, de culoarea zoaielor.

Imi prezenta o sumedenie de justificări pentru situatia în care ajunsese, încercând de fapt să-si găsească scuze în fata propriei constiinte. Era extrem de speriat si nu îndrăznea nici să fugă din ashram, nici să le ceară socoteală.

Mi-a destăinuit că plănuise să le scrie unor prieteni să-i expedieze bani pentru biletul de întoarcere, dar nu voia ca acestia să-i fie trimisi la ashram, întrucât se temea că nu-i vor fi înmânati.

- Bine, i-am zis, dar de ce nu mergi la Niranjan să-i spui cum stau lucrurile si să-i ceri un împrumut, cu făgăduinta că-i vei returna suma îndată ce ajungi în Europa, sau prin intermediul ashramului din Grecia?
- Nu, nu, asta nu.

Nici nu voia să audă despre o asemenea solutie. Era limpede că nu avea încredere în nimeni.

Atitudinea lui mi se părea consternantă.

- Măi omule, i-am spus, de vreme ce n-ai încredere în ei nici măcar în chestiunea banilor, cum le încredintezi atunci trupul tău si practici diverse exercitii care produc transformări psihosomatice, precum declară ei însisi? Cum poti sti exact ce fel de transformări apar, si dacă nu sunt periculoase? Chiar mai mult decât atât: cum le încredintezi mintea si sufletul tău, exersând sub îndrumarea lor? Ce garantii ai că nu te vor însela si în privinta aceasta, întocmai ca si cu biletul? De unde stii că n-au să te aducă într-o stare încă si mai rea?...

Il vedeam comportându-se irational, inconsecvent si nesincer fată de ei. Adevăratele lui sentimente mi le dezvăluia numai între patru ochi, iar în tot restul timpului purta masca omului fericit, plin de bunătate si supus. Se străduia în felul acesta să-i păcălească sau să-i evite.

Era împovărat si plictisit din pricina modului de viată si a regimului culinar din ashram. „Numai orez, orez si iar orez. În fiecare zi mâncăm orez. Ne spuneau că trebuie să mâncăm fructe, iar acum ne îndoapă cu orez“, se lamenta el încontinuu, descriindu-mi pe larg mâncărurile grecesti preferate. Mi-era milă de el, însă nu aveam bani ca să-l ajut. Situatia lui era într-adevăr dezolantă. Cum se lăsase prins într-o asemenea cursă? El îsi vărsa toată indignarea asupra responsabilei grecoaice care îl păcălise, dar este posibil ca aceea să nu-i fi cerut părerea învătătoarei ei, Shivamurti? Si este cu putintă ca Niranjan, conducătorul ashramului, să nu fi stiut nimic? De vreme ce îl aveau drept gura si i se supuneau în toate, nu l-ar fi înstiintat despre această situatie? Răspunsurile la aceste întrebări sunt de domeniul evidentei.

Ceea ce m-a frapat încă si mai tare a fost faptul că, într-o seară, mi-a spus că plănuieste să meargă în Cipru, cu scopul de a deschide acolo un ashram si a deveni profesor de yoga. Ashramul din Mongyr patenta profesori de yoga. Exista o scoală specială pentru aceasta, si el o urma.

- De ce în Cipru? l-am întrebat.
- Pentru că îmi place mult insula si pentru că există o comunitate engleză acolo.

Gândindu-mă astăzi la Sivaratza, îmi vin în minte cuvintele apostolului Pavel: ***Iar oamenii răi si amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe altii si rătăciti fiind ei însisi*** *(II Tim. 3, 13).*

Altfel spus, ***individul intentiona să facă si el altora ceea ce i se făcuse lui***.

4. Benoir

Era francez, în vârstă de 22 de ani, pompier de profesie, si practica Kriya Yoga la un nivel destul de avansat. Bine clădit, plin de ironie si neexcelând la capitolul inteligentă, era departe totusi de a fi prost. Se număra si el printre cei cu statutul de vizitator, astfel încât plătea mult pentru sederea sa în ashram. Am fost pentru o vreme colegi de cameră.

Imi amintesc că într-o zi am întâlnit niste yoghini indieni care se îndeletniceau si cu chiromantia, întocmai ca tiganii nostri (care, de altfel, în India îsi au rădăcinile). I-am invitat si eu să-mi citească în palmă si să-mi prezică viitorul, lucru pentru care mi-au cerut 10 rupii. Printre altele, mi-au spus că voi cunoaste un guru care mă va iubi foarte mult. Când i-am povestit lui Benoir, mi-a mărturisit că si lui îi „explicaseră“ că în doi-trei ani va ajunge la samadhi. Era deci bucuros si fericit. Mi-a spus: „De acum voi exersa încă si mai asiduu, ca să reusesc“. Mi s-a părut totusi greu de admis că niste bizare exercitii corporale se pot solda cu un atât de urias rezultat, precum îndumnezeirea! Mă întrebam: oare numai prin exercitii fizice va ajunge cineva la iluminare, la îndumnezeire, la samadhil Ansamblul comportamental, valorile etice, nu au nici o relevantă? Celălalt poate să ucidă, să însele si să exploateze, dar, întrucât execută ireprosabil anumite exercitii si ritualuri, va accede la îndumnezeire, la samadhil Ce este omul, o simplă masină? Constiinta nu joacă nici un rol?

- Da, se grăbea el mereu să mă asigure, totul survine asa, automat, prin exercitii.

O asemenea afirmatie mi se părea extrem de simplistă si de-a dreptul stupidă. Mi-a fost imposibil să o accept. Mai târziu aveam să-l aud si pe Niranjan exprimând acelasi punct de vedere. Părea să fie credinta generală a yoghinilor.

În Upanishade, pe care hindusii le socotesc în unanimitate cărti sfinte si de mare autoritate, yoga este considerată „magie înaltă“. Ea este evidentiată si elogiată în antiteză cu celelalte siddhis („puteri“) si practici, care sunt dispretuite si privite ca magii de un nivel scăzut, cu care nu trebuie să-si piardă vremea nimeni din cei initiati.

Până la urmă, însă, acesti yoghini indieni se dovedeau a nu dispretui nici „umila“ practică a chiromantiei, dacă li se ivea oportunitatea de a stoarce bani de pe urma ei!...

Benoir fusese sfătuit să ia drumul Indiei de către dascălul său, un mag francez pe care îl plătea scump si de capacitătile căruia era foarte entuziasmat. Odată mi-a povestit că profesorul său, expert în karate, neutralizase doi tineri vagabonzi (care îl atacaseră cu cutitele în metroul parizian) folosindu-se numai de picioare, fără să-si lase din mână valiza pe care o purta asupra sa. Acest profesor era admirator al lui Pitagora, si continuator al aceleiasi traditii. Drept consecintă, Benoir se socotea el însusi un succesor spiritual al lui Pitagora.

În urechile mele, astfel de istorii sunau oarecum ciudat. Un profesor al cărui nivel spiritual se pretindea atât de ridicat, să recurgă la violentă fizică pentru a-si păzi portofelul... era o imagine destul de insolită. Nu-mi pot reprima imboldul de a evoca o întâmplare relativ asemănătoare, avându-l însă ca protagonist pe bătrânul Paisie. Diferenta va fi mai mult decât elocventă.

Cândva, un tânăr de 20 de ani care crescuse într-o mănăstire buddhistă si care îl vizita frecvent pe părintele Paisie, a vrut să „testeze“ puterea bătrânului. I s-a strecurat asadar pe la spate si a strâns cu putere în bratele sale viguroase trupul firav si suferind al bătrânului. Într-un acces de cutezantă, i-a spus cu obrăznicie: „Ia să vedem, poate să te ajute acum Sfântul Arsenie?“.

„Numai ce am auzit acest cuvânt, povestea bătrânul, si l-am simtit ca pe o blasfemie. Am făcut un gest foarte discret cu mâna în aer, si să-l fi văzut cum a sărit 2 metri mai încolo si s-a lipit de perete... Apoi mi-a pus metanie si l-am sfătuit să-i ceară iertare Sfântului“.

Asa am socotit si eu dintotdeauna, că pe oamenii duhovnicesti îi ocroteste Dumnezeu în chip duhovnicesc, astfel încât n-au niciodată nevoie să recurgă la lovituri si karate - care nu numai că pot produce mari vătămări celuilalt, dar nici nu au absolut nimic în comun cu firea si purtările unui sfânt.

5. Louis

Era de asemenea francez, discipol al lui Satyananda. Venise în ashram cu intentia de a deveni profesor de yoga. Ii pretuiam caracterul, si încă mai corespondez cu el sporadic. Pe atunci avea în jur de 25 de ani. Nu-si aroga merite de initiat. Era un tânăr modest, cu suflet bun. Îmi amintesc că mi-a dăruit o căciulită de lână la scurtă vreme după ce m-am ras în cap si suferеam de frig. Era amabil, milos si lipsit de viclenie. Nu ironiza, nu invidia si nu jignea niciodată pe cineva. Fire linistită si retrasă, nu obisnuia să vorbească prea mult despre sine. Trăia împreună cu părintii săi într-un sat din sudul Frantei.

Nu mersese la facultate. Avea probleme cu serviciul si cu banii. Pe deasupra, îsi vărsa regulat o bună parte din economii în fondurile ashramului. Voia să scape de sărăcie si credea că va reusi acest lucru prin... yoga. „Când voi face bani, am să te vizitez în Grecia“, îmi spunea el adesea. În ciuda tuturor eforturilor mele de a-i submina această obsesie, a continuat să creadă cu înflăcărare că va deveni bogat cu ajutorul yogăi. Acum, după zece ani, se află în

exact aceeasi situatie, desi a devenit între timp yoghin. Sărac si necăsătorit până astăzi, îmi scrie totusi că mă va întâlni în Grecia imediat ce „va face bani“. Trăieste încă în acelasi sat, însufletit de vechea sperantă că yoga îl va ajuta să facă rost de bani. O credintă căreia îi rămâne la fel de consecvent, în ciuda celor zece ani care s-au scurs fără nici un rezultat. Dincolo de marea lui naivitate, îi păstrez o adâncă simpatie.

6. Kabirena

Intr-una din clădirile ashramului functionau o tipografie si o legătorie de cărti, care angrenau o întreagă masă de oameni. Se tipăreau aici exclusiv cărtile gurului. Responsabilul acestei activităti era un swami indian. Avea în jur de 30 de ani si se număra printre cei „înaintati“ spiritual. Incinta tipografiei era întesată de mandale: ciudate combinatii de figuri geometrice colorate variat si strident, ale căror mesaje sunt adresate subconstientului, după cum afirmă Karl Jung, întemeietorul psihiatriei contemporane. Jung n-a ascuns legăturile sale cu hinduismul, din care s-a si inspirat în elaborarea unora dintre teorii, precum el însusi a mărturisit către sfârsitul vietii.

Aceste mandale erau pictate de o swami americană, rezidentă permanentă a ashramului. Erau într-adevăr forme sugestive. Lucrând pentru câteva zile la această tipografie, am simtit deodată un impuls neobisnuit către a desena; am început deci brusc să desenez, aproape mecanic, automat, fără nici un efort de imaginatie si chiar fără nici o urmă de participare personală, ci mai degrabă supunându-mă unui stimul care fie emana din lăuntrul meu, fie era indus din afară prin sugestie. Am schitat astfel o suită întreagă de forme ciudate, simetrice, absolut impresionante. Le-am arătat responsabilului indian, la sugestia celor din jur.

După o scurtă privire, acesta a exclamat: „*Sapte frunze! Saptele este un număr încărcat de sensuri spirituale*!“. Suna prietenos si chiar încurajator. Am continuat pentru câteva zile să-i arăt desenele pe care le realizam. Această stare neobisnuită mă acapara zilnic: desenam fie pe hârtie, fie pe pardoseală, iar uneori modelam chiar din pământ diverse forme si figurine simetrice. Am ajuns repede la concluzia că această predispozitie stranie a mea provenea din afară. Mai precis, de la conducătorul ashramului, Niranjan. Temeiul acestei convingeri a fost faptul că simteam exact acelasi lucru ca atunci când îl întâlnisem pentru prima dată în biroul său. Era usor de presupus că cele numai câteva zeci de metri care ne despărteau acum nu constituiau un impediment serios în calea tehnicilor sale, chiar dacă îi lipsea contactul vizual cu mine.

În acele zile am cunoscut-o la tipografie pe Kabirena. Era o swami indiancă, putin mai tânără decât mine. Am intrat în vorbă pornind de la niste chestiuni concrete legate de activitătile pe care le desfăsuram la legătorie, si ne-am pomenit privindu-ne insistent, surâzători si fericiti. Era ceva„ neasteptat, intens, cu un substrat erotic... Ne aflam în mijlocul tipografiei, în picioare, în vreme ce toti ceilalti colegi sedeau pe podea, si nu ne mai puteam stăpâni râsetele si bucuria. Se întelege că am încercat să prelungim la maximum momentul respectiv.

În zilele următoare, responsabilul tipografiei a devenit agresiv în raporturile cu mine. Odată, în timp ce căram niste cutii cu hârtie, mi-a făcut o observatie aspră, reprosându-mi că nu sunt „atent“ la cutii. Era evident că mă nedreptăteste. I-am spus totusi un banc, străduindu-mă să destind astfel atmosfera. M-a privit amenintător si mi-a vorbit încă si mai dur. Omul simtea că poate să-mi facă rău. Eram gata să ripostez, când americana swami, împreună cu care căram cutiile, mi-a spus cu un aer serios si speriat: „Taci!“. Frica ei m-a convins să mă supun. Ce-ar fi putut să-mi facă acest yoghin? M-ar fi distrus sufleteste? Si-ar fi folosit puterile în acest scop, asa cum îl simteam amenintându-mă? De ce s-a temut tânăra? Ne legau sentimente de simpatie, fapt pentru care am ascultat-

o si mi-am continuat treaba, plecând de acolo. Mai târziu, când am întrebat-o de ce se speriase atât de tare, mi-a spus că fusesem în pericol, pentru că „***acela era un yoghin foarte puternic***".

După acest mic incident am devenit mai atent, si mi-am dat seama că „puternicul yoghin" era gelos. Îsi dorea, sau chiar avea deja, un anumit tip de relatie cu Kabirena. Desigur, se presupunea că în ashram nu există relatii sexuale. Femeile si bărbatii trăiau separat, în clădiri diferite. Pe ascuns, însă, lucrurile stăteau altfel. Într-o zi, rămânând linistit în camera mea, fără să mai merg la lucru precum ar fi trebuit, am auzit două femei swami râzând si vorbind în soaptă. Una dintre ele îi povestea celeilalte cum o urmărise un oarecare swami si se străduise să o convingă să întretină cu el raporturi sexuale. Ea nu fusese de acord, drept pentru care îl evita cu destulă causticitate.

Când i-am istorisit întâmplarea lui Tony, unul dintre profesorii de yoga cu care mă împrietenisem, acesta nu numai că n-a pus la îndoială adevărul celor relatate, ci chiar se interesa să afle o modalitate de a participa si el. Am fost nespus de uimit. Mi-a mărturisit râzând că ***el se îngrijeste mereu să-si satisfacă instinctele sexuale până la satiu***, ca în felul acesta să dispară treptat dorinta. Sustinea nici mai mult nici mai putin decât că modul de a scăpa cineva de dorinta sexuală, pe care yoghinii pretind la prima vedere că ar socoti-o de calitate inferioară, este să întretii cât mai multe relatii sexuale, până la saturatie. Aplica si el în viata de fiecare zi acest principiu, care părea a fi în contradictie flagrantă cu tot ceea ce citisem până atunci în cărtile yoghinilor. Desigur, Tony era profesor de yoga, iar eu un simplu începător ignorant. El îi cunostea pe gurusi de ani de zile si de aproape, iar eu de putin timp si de departe. În plus, indiciile pe care le extrăgeam din realitatea concretă adevereau sustinerile sale.

Abia după zece ani de zile, când am avut ocazia să citesc niste cărti noi ale lui Satyananda, nedumerirea mea s-a dezlegat. Gurul admitea public că există si calea „de-a stânga" prin care se poate accede la „constiinta absolută", anume prin intermediul experientei extatice orgiastice. Aceasta însă, spune el, nu este propovăduită cu surle si trâmbite. Este păstrată într-un oarecare con de umbră, până când oamenii „se coc" îndeajuns pentru a o putea primi. Se vede astăzi limpede că între timp oamenii s-au mai „copt", căci yoghinii spun acum public ceea ce în urmă cu câtiva ani învătau doar în ascuns. Si oare ce alte secrete mai ascund până când ne vom „coace" deplin?

Această întâmplare este elocventă în privinta strategiei la care au obiceiul să recurgă. La început se camuflează, nu-si dezvăluie adevărata fată, ci adoptă o mască atractivă si usor de acceptat. Când persoana vizată se atasează de ei nemijlocit, într-o relatie directă, începe să se producă schimbarea, într-un ritm lent si gradat, în asa fel încât să nu întâmpine împotriviri. O dată ce omul ajunge la o rutină a supunerii psihologice oarbe, este socotit în sfârsit „copt" pentru învătăturile secrete, care presupun în chip necesar si practici de aceeasi natură.

Care este deznodământul acestei călătorii? Care este tinta acestor oameni? Care este sfârsitul căii celei „de-a stânga"? Care este „desăvârsirea" clamată de Tantra Yogal Nu cumva slujbele orgiastice în cinstea idolilor? Adică exact ceea ce făceau vechii idolatrii în urmă cu 2000 de ani, slujind Afroditei sau Astartei? Este suficient de sugestiv exemplul lui Rajneesh, marele guru indian care a declansat un adevărat fenomen de mase în Occident, îi îndopa pe adeptii săi cu narcotice si îi împingea la orgii în grup pentru a-i... elibera! Presa a relatat cu lux de amănunte nenumărate asemenea evenimente, iar eu cunosc personal fosti discipoli ai lui Rajneesh care mi s-au destăinuit.

În felul acesta este distrusă persoana si se nimiceste chipul vesnic al omului. În cadrul orgiilor în grup, omul se comportă si este folosit ca un animal. Nu există nici contact personal, nici sentimente. Există numai orgia irational care devastează structura sufletească, măretia si demnitatea persoanei.

Diavolul de la început a fost ucigas de oameni (Ioan 8, 44). După cum există practici concrete prin care cineva își poate ucide trupul, tot astfel există practici concrete care ucid sufletul, iar omul devine mort sufleteste si se miscă în această lume numai sub înrâurirea trupului. Ajunge un deplorabil zombi.

Căci prin păcat a intrat moartea în lume, ne avertizează Apostolul Pavel *(Rom. 5, 12).*

7. Tony

Englez, blond, de statură medie, bine legat, inteligent. Tatăl său era pastor în „biserica" anglicană. Studiase matematica la Universitate în Anglia.

Se dedicase yogăi. Își părăsise casa si trăia predând cursuri de yoga pentru începători. De-abia își câstiga pâinea zilnică. Era adept al gurului Satyananda, si practica la rândul său Kriya Yoga. De la el am auzit pentru prima dată despre Tantra si despre „activitătile" sexuale ale yoghinilor.

Călătorea prin întreaga lume si plănuia să-si petreacă restul vietii într-unui din ashramurile gurului, oriunde i s-ar fi indicat de către acesta. Într-o zi, discutând despre Bhagavad Gita, mi-a spus:

- Stii, Hristos a fost un mare yoghin!
- Hristos a fost yoghin, iar Shiva este Dumnezeu? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Avea o preferintă anume pentru zeul Shiva, „Dumnezeul" distrugerii - conform teologiei hinduse. Lepădase crestinismul, si în locul icoanei lui Hristos avea atârnată în camera sa o reprezentare a lui Shiva. Cine era într-o mai mare măsură responsabil pentru această stare de fapt? Tatăl lui, sau gresita tâlcuire a Evangheliei si strâmba propovăduire a lui Hristos făcută de „biserica" anglicană? Relatiile sale cu părintii erau tulburi. Fuma din când în când hasis, iar de câteva ori luase si L.S.D. Îmi mărturisise că fuma hasis inclusiv în ashram, mai ales înainte de sadsang, întâlnirile de grup în cadrul cărora îi adresam diverse întrebări lui Niranjan. Mi-a explicat că în felul acesta avea experiente mai intense. O dată l-am prins în flagrant, împreună cu alti doi yoghini, masturbându-se într-una din camerele ashramului. Îl admira pe Niranjan si îi dispretuia pe ceilalti indieni care nu erau swami. Avea complexul superioritătii britanice.

Mi-a dăruit cărtile gurului si *Gita* în editii englezesti. Mai târziu aveam să călătorim împreună câteva zile prin India.

ALLAHABAD: A DOUA ÎNTÂLNIRE CU BABAJI

Toti yoghinii din Mongyr ai lui Satyananda erau impresionati de faptul că-l întâlnisem pe Babaji în ashramul său din Himalaya. Veneau asadar să-mi ceară diverse amănunte. Voiau, de pildă, să afle locatia exactă, ceea ce era însă destul de greu de determinat. În orice caz, păreau extrem de dornici să aibă o întâlnire cu Babaji. Pentru ei, acesta reprezenta aproape un mit. Chiar si Niranjan, conducătorul ashramului, îsi manifesta oarecum fascinatia si curiozitatea. Când mi-a spus „He is in the highest level" („El se află la nivelul cel mai înalt"), am înteles că toti cei de acolo împărtăseau aceeasi opinie. Cert este că „actiunile" mele crescuseră în ashram cu acest prilej.

Eu stiam asadar că, în ziua cutare a lunii, Babaji va coborî pentru câteva zile în Allahabad, unul dintre orasele sfinte ale Indiei, situat pe valea Gangelui. Când am cerut asadar „permisiunea" de a merge să-l văd, am întâlnit iarăsi pe chipurile lor fascinatie si uimire pentru faptul că urma să plec într-acolo tocmai în zilele acelea. Mă considerau norocos, privilegiat. Mi-au explicat îndată si motivul. La fiecare doisprezece ani avea loc în Allahabad o mare sărbătoare religioasă la care se adunau yoghini si gurusi din toată India. Sărbătoarea dura trei zile si era închinată întregului panteon hindus. As fi avut, prin urmare, nespusa „cinste" si „binecuvântare" să mă aflu printre marii yoghini, si în felul acesta să fiu „ajutat" de energia si de vibratiile lor. Faptul că eu, un străin neinitiat, cunosteam locul si ziua cu pricina, a fost socotit de către conducător un privilegiu iesit din comun, astfel încât mi-a „îngăduit" călătoria. Altfel spus, mi-a returnat pasaportul si banii pe care mi-i retinuseră la intrarea în ashram.

Am luat asadar trenul si, după o lungă călătorie, am coborât în Allahabad. Era un oras indian clasic, cu structura si aspectul unui sat urias: drumuri mici, înguste, întunecate si murdare, case cu două sau trei caturi, majoritatea lor fiind construite din lemn si lut, iar cele mai moderne din beton. Cum s-ar fi putut cineva descurca în acel haos labirintic? Hărti nu existau, iar drumuri mari nici atât! Orice străin s-ar fi rătăcit în mod sigur de la prima încercare de a pătrunde în oras.

Am mers la un hotel din apropierea gării. Am închiriat o cameră cu un singur pat, m-am odihnit până după-amiază, iar apoi am iesit la plimbare cu intentia de a lua si masa. Am decis ca din ziua următoare să-l caut pe Babaji. Nu mi se părea deloc probabil să-l găsesc eu, însă credeam că va aranja el cumva lucrurile, întocmai ca si la întâlnirea precedentă.

Curând s-a înnoptat, iar eu continuam să cutreier drumurile. Din loc în loc, mă strecuram pe câte o ulicioară strâmtă si luam pulsul zgomotoasei vieti indiene. Drumurile erau ticsite de lume. Problema suprapopulării este în India una incendiară. Pe toate arterele întâlnesti mari aglomerări de oameni, vehicule foarte putine si o mizerie de nedescris. Eram contrariat de faptul că nu izbucneau în lant epidemii de ciumă sau holeră. Purtam o pereche de ghete care îmi mai diminuau întrucâtva repulsia de a fi nevoit să păsesc pe asemenea drumuri. Orasul-sat nu dădea impresia că ar dispune de un sistem de canalizare. Majoritatea indienilor mergeau în picioarele goale, călcând direct pe stratul gros format din noroi, fecale animale si umane, zoaie si deseuri.

Luminile electrice pe aceste străduțe erau rare, dar existau focuri aprinse ici si colo. Indienii au în general obiceiul să aprindă seara focuri la marginea drumului. Resimtind puternic frigul după arsita zilei, se adună în jurul focului si se întind la taifas ceasuri în sir. Multi dintre ei nici măcar nu au unde să meargă altundeva, drept pentru care dorm pe trotuare.

În acea noapte, însă, yoghini de toate felurile îsi amplasaseră adăposturi în cele mai diverse locuri. Unii în câte o groapă, altii în vreo curte, altii într-un parc, altii sub vreun copac oarecare. Oamenii se adunau în jurul lor, îsi scoteau încăltările si se asezau. Urmau să-si petreacă noaptea cântând Bhagavad Gita în întregime. Unii aveau si instrumente cu care acompaniau cântarea. Indienii cei mai credinciosi sedeau în imediata apropiere a yoghinilor, de jur-împrejurul lor. Altii stăteau mai departe, urmărindu-i în picioare, iar după scurt timp plecau. Eu căscam gura plimbându-mă dintr-un loc în altul.

M-am alăturat unui grup oarecare. Yoghinul din mijloc purta rasa portocalie. Era slab, cu părul si barba albe si lungi. Avea un chip linistit si frumos. Sedea în pozitia lotusului. În fata unei cărti deschise, cânta cu mâna dreaptă la un instrument care semăna cu o muzicută minusculă. Avea si un glas melodios. Pentru mine, constituia tipul cel mai reprezentativ al yoghinului. Corespundea întru totul imaginii pe care mi-o construisem despre ceea ce înseamnă un „yoghin". Acesta părea să fie si motivul pentru care mă oprisem în fata lui, asa încât m-am apucat să-l cercetez cu atentie.

Brusc, am luat seama la mine însumi, constientizând că mi se întâmplă ceva bizar: capul îmi juca încoace si încolo, ca si când as fi încercat să alung ceva care voia să se aseze deasupra mea; cu amândouă mâinile îmi frecam ochii, de parcă m-as fi străduit să mă trezesc, în timp ce lumea se îndepărta din jurul meu uimită si înfricosată. Unii dintre ei părăseau chiar definitiv adunarea. În sfârsit, mi-am revenit! L-am privit impasibil pe yoghin. „Las-o mai usor cu măruntisurile astea ieftine!", i-am zis în sinea mea. Nu mă supărasem pe el, ci pur si simplu îmi pierdusem orice interes. Am plecat indiferent fată de „puterile" lui, pe care tocmai mi le dovedise.

După putin timp m-am întors la hotel si m-am culcat.

Reflectând mai târziu asupra întâmplării, am constatat că nu-mi putusem da seama când anume mi-am pierdut controlul si constiinta de sine. Nu realizasem când a început exact, nici cât a durat acea stare ce mă cuprinsese, nici ce am făcut în tot acel răstimp. Devenisem constient abia din momentul în care am început să mă lupt pentru a scăpa. Dar acela fusese oare începutul, sau sfârsitul fenomenului? Nu cumva yoghinul nu izbutise să mă hipnotizeze? Nu cumva îi esuase tentativa de a mă supune? Nu cumva se străduise numai, fără succes? Ori poate se petrecuse tocmai contrariul? Adică, începusem să mă împotrivesc abia la sfârsit, după ce m-a „lăsat" el, când am început să mă trezesc? ***Câte minute durase această „luare în stăpânire"?*** Probabil că n-am să o aflu niciodată. Problema cea mai serioasă era că si el intervenise asupra mea tot fără permisiunea sau consimtământul meu. O făcuse pe ascuns, inopinat, cu viclenie, fără ca măcar să-l invit sau să-l provoc. Maniera în care actionase m-a edificat asupra intentiilor sale perfide.

Este demnă de remarcat si spaima oamenilor care fugeau. Ea dovedeste că experienta le spunea că se întâmplă ceva rău, ceva care justifică teama. Dacă ar fi avut experiente benefice de pe urma unor astfel de întâmplări, atunci cu sigurantă nu s-ar fi înfricosat, ci dimpotrivă, s-ar fi bucurat, si în nici un caz n-ar fi fugit, ci s-ar fi apropiat si ar fi sezut.

Eu mă „obisnuisem" deja să fiu expus unor astfel de tehnici, fapt pentru care nu mi-a fost frică. Dimpotrivă, îl socotisem pe yoghin un diletant. Desigur, nu cunosteam exact modul în care procedase. Ceea ce-mi provoca însă curiozitatea era acel „lucru" care avusese tendinta clară de a se aseza pe capul meu. Nu fusese ceva vizibil, audibil sau palpabil, dar îl simtisem învârtindu-se împrejurul capului meu, asezându-mi-se pe crestet si apoi

îndepărtându-se, iar aceasta de mai multe ori. Mi se păruse a fi o anumită energie sau un spirit. Era ca un norisor care se învârtea în jurul meu. În tot cazul, nu mi-l doream prin preajmă; era apăsător, sumbru, agasant, malefic, agresiv, într-un cuvânt - respingător.

Iar toate acestea le simtisem ca atare exact atunci, asadar într-o perioadă când încă mă zbăteam în ignorantă si confuzie, nestiind ce se întâmplă cu mine. Astăzi pot spune cu certitudine că acel individ îndreptase asupra mea "un spirit rău, un demon care se străduia să-mi pătrundă în suflet si să mă aducă sub stăpânirea sa, supunându-mă poruncilor yoghinului. În acea împrejurare am reusit să evit un asemenea deznodământ, însă din nefericire aveam să o pătesc mai târziu.

În dimineata următoare am pornit în căutarea lui Babaji. Aveam la mine o adresă, care totusi nu reprezenta nimic în fata haosului din acest sat urias. Eram însă linistit: cel care mă călăuzise până în vârful Himalayei trebuia negresit să-mi dea si acum o mână de ajutor pentru a mă îndruma către el.

Mâncând o banană în loc de mic dejun, am întrebat la întâmplare un trecător. Mi-a spus că trebuie să merg exact în directia opusă. M-am întors deci înapoi. După ceva drum am întrebat din nou. Omul s-a uitat cu atentie la adresă si mi-a spus că trebuie să trec de cealaltă parte a liniei ferate, întrucât dedesubtul adresei era scris „civil line". Urmându-i sfatul, am ajuns la gară si am traversat calea ferată.

Abia atunci am înteles într-adevăr ce înseamnă „civil line". M-am pomenit într-o altă lume: drumuri largi, sosele, bulevarde, parcuri uriase, case elegante, cu două sau trei etaje, cu grădini si curti spatioase, în stil european. Pretutindeni domnea o curătenie care nu sugera nici o legătură cu orasul în care descinsesem în seara precedentă. De asemenea, traficul era extrem de rarefiat.

Ce se întâmpla, practic? Calea ferată despărtea asa-zisul „oras" de zona civilizată. Aceasta era regiunea în care colonistii englezi îsi construiseră casele si parcurile. Era despărtită de zona indiană prin liniile de tren, si numai pe câteva poduri supraînăltate putea cineva să acceadă în această regiune. Diferenta economică era uriasă: de o parte foamea, sărăcia, lupta pentru supravietuire, de cealaltă parte luxul si opulenta. Două lumi cu totul opuse. Astăzi, desigur, nu mai existau englezi. Vechii stăpâni fuseseră izgoniti. În locul lor s-au instalat noii stăpâni, localnici. Aristocratia indiană a preluat impozantele case. Această „schimbare de gardă" nu le-a adus însă nici o ameliorare a nivelului de trai celor care au făcut-o posibilă prin jertfa lor de sânge, anume tocmai locuitorii zonei sărace. Ei îsi urmează mai departe aceeasi viată mizeră si nefericită. Precum animalele - se nasc, dorm si mor pe drumuri.

Acesti indieni au trăit asa dintotdeauna, nedispunând de nici un alt termen de comparatie. Ce se întâmplă însă cu occidentalii, europeni si americani, care au venit aici influentati de tot felul de scriitori care au cultivat mitul Indiei, si, o dată ajunsi aici, s-au lăsat pradă consumului de narcotice, si-au risipit toti banii, si-au vândut până si pasapoartele, iar acum sunt goniti de propriile lor consulate cărora le-au solicitat regulat ajutor financiar? Ce se întâmplă cu acesti occidentali ajunsi la sapă de lemn, care dorm în stradă? în ce deznădejde se vor fi cufundat? Cum de nu si-au pierdut încă mintile? Cui i se poate imputa în primul rând această situatie? Ce demoni si ce oameni amăgitori i-au momit prin cuvinte dulci si mincinoase, cu povesti îmbietoare, cu făgăduinte false? N-au oare nici o răspundere indivizi precum Herman Hesse, de pildă, care prin cărtile lor au trimis vapoare întregi de tineri în India?

Dacă mi-ar fi furat cineva borseta în care aveam banii, pasaportul si biletul de întoarcere, m-as fi aflat automat în aceeasi situatie tragică. Si sunt sigur că multi indieni ar fi recurs la crimă pentru a intra în posesia acestei borsete care continea cel putin echivalentul salariului lor pe doi ani. Evitam să mă si gândesc la acest aspect.

Pătrunsesem asadar în Allahabadul civilizat, căscând gura la micile palate si la locatarii acestora. Am avut ocazia să admir chiar si casa lui Gandhi. Intre timp, însă, nimeni din cei interogati nu s-a dovedit în măsură să-mi localizeze adresa lui Babaji. Atunci m-am asezat pe o băncută si i-am cerut mental gurului să mă ajute. Am făcut chiar o făgăduintă, că voi da 10 rupii milostenie unui indian oarecare.

Un tânăr de vreo 20 de ani trecea cu o bicicletă prin fata mea. I-am făcut semn si s-a oprit. Arătându-i adresa, mi-a spus că îl cunoaste pe proprietarul casei. Era un mare si foarte bogat librar si editor, care avea legături comerciale cu străinătatea. Imobilul se afla la aproximativ 3 kilometri depărtare. Tânărul s-a oferit să mă ducă cu bicicleta sa. M-am urcat asadar pe bicicletă, si după putin timp am ajuns la destinatie: o vilă a cărei curte era plină de oameni.

Intrucât însotitorul meu dădea mari semne de ezitare în a mă urma, iar eu mă grăbeam să ajung înăuntru, am intrat repede de unul singur, uitând să-i multumesc în vreun fel.

M-a întâmpinat o foarte vastă grădină, cu gazon, fântână arteziană si statui. Ziua era frumoasă, senină, cu un soare arzător. Oamenii sedeau laolaltă pe gazon. Se distingeau ucenicii apropiati ai lui Babaji, cei care îl însoteau permanent si care îl purtau uneori chiar pe brate. Se grupaseră cumva separat. Ceilalti nu se apropiau. L-am zărit printre ei si pe cel îmbrăcat în negru, pe care îl înfruntasem la Heracan, când mi-a poruncit să-mi scot încăltările si să mă închin lui Babaji.

M-am apropiat si m-am asezat lângă ei pe gazon. Am deschis discutia cu unul dintre ei, care mi-a părut mai simpatic, mai familiar. Umbla tot timpul gol-golut, având asupra sa doar o bucată de pânză galbenă pe care o asternea pe jos atunci când voia să se întindă.

Mi-a spus povestea lui. Era olandez din Amsterdam. Nu-i plăcuse deloc viata în Europa. De aceea, pe la vârsta de 20 de ani, a luat hotărârea de a pleca definitiv în insulele tropicale Fiji din Oceanul Pacific. Pe drumul către Fiji a trecut prin India, unde l-a întâlnit pe Babaji în ashramul Heracan din Himalaya. Până în acel moment nu avusese nici o legătură cu yoga sau cu vreun alt tip de religiozitate. Îmi povestea:

- *„Când am ajuns în fata lui Babaji, m-a făcut să mă simt uite atât de mic (si mi-a indicat cu degetele vreo 2 centimetri), în timp ce pe el îl simteam urias cât un munte.*
- *Tu vei face comert, mi-a spus cu fermitate.*
- *Eu, comert, Babaji?! m-am mirat eu, nu fără teamă.*
- *Da, tu, du-te acum.*

Plecând din ashram, aveam să închei foarte curând primul meu contract comercial. Eram pe atunci doar un mic golănas cu o brumă de bani. În trei ani am devenit un prosper om de afaceri internationale. Călătoream numai cu avionul si realizam un profit anual de aproximativ un milion de dolari. Bineînteles, am reusit toate acestea numai cu puterea lui. Apoi Babaji m-a chemat lângă el. Am părăsit totul si m-am apucat de yoga".

- Mie nu-mi place să muncesc, i-am spus la un moment dat olandezului.

- Atunci nu munci, mi-a răspuns. Ce-ti doresti, o viată linistită?
- Nu! Vreau să aflu ce se întâmplă în această lume.

Toate sunt un mister, si nu pot întelege mai nimic.

- Eu sunt de trei ani împreună cu Babaji, si încă nu înteleg nimic. Nu stiu cine sunt, nici ce trebuie să fac în această lume, nici ce însemnătate are tot ceea ce se întâmplă, tot ceea ce fac, nici directia în care merg. Tu faci lucruri pe care nu le doresti? - Nu, sunt liber si fac tot ce vreau.

Ceilalti l-au strigat si s-a ridicat să plece.

- Unde mergi? L-am întrebat.
- Ne ducem să fumăm.
- Pot veni si eu?
- Haide!

Am intrat într-o încăpere spatioasă a vilei. Toti cei dinăuntru aveau în jur de 30 de ani. În timp ce pregăteau tsilum, le-am mărturisit:

- Când mă aflu în fata lui Babaji, mi-e frică.
- Să nu te temi deloc, să nu-ti fie frică, mi-a spus surâzător cel mai gras dintre ei.

El a aprins primul tsilum. Trăgea, trăgea, trăgea... fără să mai termine. Când a expirat, în cele din urmă, a umplut de fum toată camera dintr-o singură suflare! I-au urmat si ceilalti, cu aceleasi rezultate. Venindu-mi si mie rândul, am încercat să o fac pe grozavul. Am tras cât am putut mai mult, dar n-am izbutit chiar nimic, în comparatie cu ei. Am ametit însă atât de tare, încât am simtit că sunt gata să lesin. La următoarele „runde“ am participat numai de formă. Amestecul era extrem de tare.

Iesind afară ametit, am pătruns în curtea interioară a vilei. De jur-împrejur erau clădiri tetragonale. Se aflau aici cam trei sute de persoane, între care si destui europeni. Am zărit o tânără blondă, îmbrăcată în haine traditionale indiene, pe care o cunoscusem în New Delhi. Sărmana, se credea femeia lui Babaji si se străduia să se comporte ca atare. Mi-a fost milă de ea, căci o găseam absolut ridicolă. Nimeni n-o jignea, după cum nici nu-i dădea vreo atentie. Părea să fi luat-o putin razna. Stătea de ani de zile în India si trăia o himeră. Mă întrebam: n-a putut nimeni să o facă să-si revină? N-a încercat nimeni să o aducă la realitate? Care era atitudinea gurului? Mai degrabă îi hrănea închipuirea, după cum concluzionasem din povestirile unei prietene de-a ei din Delhi. Încă un element semnificativ în cartea de vizită a lui Babaji. Nu cumva avea relatii cu ea? Toti indienii manifestau o fascinatie aparte fată de albii blonzi, semintia vechilor lor stăpâni, fascinatie amestecată cu ură si invidie. Să constituie oare Babaji o exceptie? Mi-am reamintit o suită întreagă de istorii relatate de tinere care o pătiseră în felul acesta cu gurusii lor...

Intre timp, toti cei prezenti treceau prin fata lui Babaji si i se închinau, după care îi sărutau picioarele. Fată de unii se purta foarte sever, fată de altii era blând si binevoitor.

L-am reîntâlnit pe tânărul care mă adusese pe bicicletă. Insista să merg si eu înaintea lui Babaji. Cuprins de temeri, am încercat să tergiversez. S-a simtit foarte prost, fapt pentru care, nevoind să-l pun într-o situatie dificilă, m-am

dus. Îndată ce am ajuns înaintea lui Babaji, acesta a devenit iarăsi sever. Eu am simtit din nou o frică teribilă, aproape paralizantă. Abia am izbutit să soptesc în minte: „Ajutor!“. Exact în acea clipă, gurul s-a mai domolit.

- Cine te-a adus aici? a întrebat.
- Tu, i-am răspuns, neglijându-i pe toti cei care se făcuseră instrumentele vointei sale si recunoscând în el cauza adevărată.
- De unde vii?
- Din Mongyr.

În spatele său stăteau ca niste gărzi de corp cei cu care fumasem împreună.

A făcut un semn si m-am îndepărtat usurat de presiunea si angoasa pe care le simteam în fata acestei creaturi bizare. Ce anume mă înfricosa atât de tare? Ochii săi neobisnuiti? Marea sa putere? Dar si părintele Paisie avea o foarte mare putere, după cum si ochii săi deveneau neobisnuiti, mai presus de fire, însă nu mă speriasem niciodată alături de el, ci dimpotrivă. De ce mă stăpânea totdeauna această apăsare si fobie în fata lui Babaji? - mă întrebam eu pe atunci...

A sosit si ora mesei. Ne-am asezat pe pământ, în siruri. I s-a împărtit fiecăruia câte o frunză mare pe care urma să fie pusă mâncarea: cartofi, verdeată, orez fiert si condimente din belsug. Tânărul care stătea lângă mine mi-a povestit că devenise de curând patronul unei fabrici. Era asadar un indian bogat, urmând să devină si mai bogat, de vreme ce se afla abia la început. Îsi datora întreaga situatie lui Babaji, despre care spunea că le „împarte bogătie“ unora dintre discipolii săi. Printre acestia se număra si editorul proprietar al vilei. Într-adevăr, costurile găzduirii erau imense, mai ales că yoghinii aveau să rămână patru-cinci zile în casa editorului, după care urmau să-si schimbe locatia. Iar toată această lume trebuia să mănânce si să doarmă. Familia eliberase camerele si le cedase integral gurului si ucenicilor săi. Mărturiseau cu totii că prosperitatea materială le era asigurată prin intermediul „capacitătilor“ lui Babaji. „Desigur, pe toate acestea le-am realizat prin puterea lui“, era leit-motivul tuturor.

Jertfa

După masă a început jertfa. În curte fusese amenajat un altar special, unde aprindeau focul si jertfeau. S-au adus niste tipsii cu materii unsuroase. Babaji aducea jertfa, ajutat de stăpânul casei si de cei mai apropiati ucenici, care erau masati în jurul său. Luau din când în când grăsime cu o lingură mare si o aruncau în foc, în timp ce cântau diferite imnuri către zei. Se răspândea un pregnant miros de carne arsă. Toti ceilalti urmăreau cu evlavie. Această slujbă a durat aproximativ două ore. La sfârsit, din lingura înnegrită pe care o folosiseră la slujbă, unul dintre discipoli (era tocmai „amicul“ meu olandez) lua cu degetul funingine si atingea fruntile celor prezenti, desenându-le astfel câte o bulină între sprâncene. M-am apropiat si eu, beneficiind de acelasi tratament. Fusesem impresionat de slujbă. N-am realizat însă pe moment cui îi era adresată acea jertfa. Bineînteles că nu lui Hristos. Oamenii erau politeisti, idolatri. La început am sesizat mai greu consecintele acestui aspect, deoarece, sub influenta crestinismului, îmi era complet străin modul lor de perceptie a realitătii. Ei însă aduceau cu adevărat jertfe idolilor, întocmai precum vechii elini, oricât de neverosimil mi se părea pe atunci!

Yoga si hinduismul sunt lucruri inseparabile. Îsi asumă exact aceeasi filosofie, aceeasi credintă, izvorăsc una din cealaltă. Hinduismul nu poate fi imaginat fără zeitătile sale diforme si monstruoase. Yoghinii acestia erau pur si simplu fideli traditiei, slujeau si se închinau idolilor lor. Iată că si în secolul XX există idolatri! Mi-am făcut astfel o idee despre cum va fi arătat Grecia înainte de crestinism, când oamenii se închinau celor doisprezece zei ai Olimpului. Desigur, indienii îi întrec cu mult pe vechii elini. Ei venerează mii de zeităti, dintre care o mare parte au aspect si însusiri de animale, iar nu de oameni - precum aveau zeii antici ai grecilor.

Inchinarea

Gurul se plimba nestingherit prin mijlocul oamenilor, fără ca cineva să cuteze a se apropia de el sau a-i atine calea. Apoi a dispărut înspre aripa sudică a clădirilor. Multimea a format o coadă. „Se duc să treacă iarăsi prin fata lui, ca de obicei“, m-am gândit eu. Fiindcă intentionam să părăsesc vila, am intrat si eu în rând. Nu pentru a mă închina lui Babaji, asa cum mă îndemnau ei, ci doar în semn de salut. Era un simplu gest de politete. „*În definitiv, mi-au oferit ospitalitate*!“, îmi spuneam în gând.

Sirul era lung si nu-l vedeam pe Babaji. Il ascundeau câtiva copaci. După un timp, apropiindu-mă mai mult, l-am văzut iesind din spatele copacilor. Până să apuc să mă mai întreb cui se închinau atunci oamenii dacă nu lui Babaji, m-am pomenit în fata unui templu cu vreo douăzeci de statuete de câte jumătate de metru înăltime. Alături se postaseră grupuri de brahmani care supravegheau sirul cu severitate. Babaji se cătărase pe creanga unui copac si mă privea. În fata mea mai erau trei persoane. Se închinau, lăsau bani si plecau. M-am jenat să ies din rând. Ar fi fost un gest jignitor fată de toti ceilalti. Nu aveam nici posibilitatea de a pleca discret. M-am apropiat asadar si m-am închinat idolilor, făcând în aceeasi clipă si rugăciune către Hristos.

Astfel am călcat porunca lui Dumnezeu pe care o auzisem într-un chip atât de minunat în minte atunci când am urcat pentru prima dată treptele ashramului Heracan si am făcut cunostintă cu idolii.

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Să nu ai alti dumnezei în afară de Mine. Să nu te închini la idoli, nici să le slujesti lor. Ce făcusem eu în acea zi? Nu participasem la o slujire? Nu mă alăturasem unei jertfe? Nu erau ele adresate în mod evident idolilor hindusi? Nu spune prorocul David în Psalmi că Toti ***idolii neamurilor sunt demoni*** (Ps. 95,5)? Nu sfârsisem prin a mă închina idolilor?

Oare nu pentru că refuzau să arunce un pumn de tămâie în foc spre cinstirea idolilor îsi pierdeau martirii crestini avutia lor, îsi pierdeau persoanele iubite, îsi pierdeau însăsi viata în grozave torturi suferite din partea idolatrilor?

Asa refuzau ei să se supună minciunii si tatălui minciunii, Satanei. Asa se luptau pentru adevăr. Iar acest adevăr este cel mai însemnat dintre toate. El nu vizează cine stie ce constructie abstractă sau teorie cu termen limitat, ci priveste întreaga viată a omului, anume risipirea ei în minciună, în rătăcire, sau valorificarea ei autentică prin contact nemijlocit cu realitatea, care este Dumnezeu.

Martirii crestini se luptau cu iubire pentru adevăr, pentru Dumnezeu, pentru semenii lor, arătându-le calea adevărată care duce la viata vesnică, străduindu-se să-i elibereze din non-existenta propriilor himere, din moarte.

Desigur, ei însisi au dobândit viata vesnică prin moartea trupului. Au schimbat cele vremelnice cu cele vesnice, cele ieftine cu cele de pret. Au primit darul iubirii si al curajului de la Dumnezeu, Care a făgăduit întregii lumi: ***Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, si Fiul Omului va mărturisi pentru el înaintea îngerilor lui Dumnezeu*** (Luca 12, 8).

Hristos ne îndeamnă să nu ne temem de vrăjmasii Săi, care au puterea să ucidă doar trupul nostru, dar n-au nici o stăpânire si nici o putere asupra sufletului nostru vesnic, si deci nu ne pot aduce vătămări substantiale. Trebuie să ne temem mai degrabă de despărtirea de Adevăr si de Iubire, adică de Adevăratul Dumnezeu, despărtire care ne conduce la pierderea fericirii vesnice.

De bună seamă, atunci n-am realizat întreaga semnificatie a gestului meu. Constiinta mea nu functiona. În plus, eram ametit de tsilum, târât de sentimentele amicale fată de câtiva yoghini, înselat de formalisme politicoase. Intrasem în rând cu un scop, dar în final am făcut cu totul altceva. Tocmai pentru că aveam anumite „*circumstante atenuante*“, Dumnezeu m-a iertat mai târziu...

Cum m-am demonizat

După acest ultim act, lumea a început să se împrăstie în grupuri. Babaji se retrăsese. Mă hotărâsem să plec. Zărindu-l pe yoghinul olandez, m-am dus să-mi iau rămas bun. M-am asezat lângă el pe gazon si am schimbat câteva cuvinte. „Ne vom revedea“, i-am spus si l-am lovit prieteneste peste coapsă. Atunci am simtit ceva iesind din corpul său si intrând în al meu. O putere mi-a inundat tot trupul.

M-a privit cu uimire! S-a ridicat si a plecat precipitat, fără să mai spună un cuvânt. M-am mirat si eu de ceea ce simtisem, dar si de reactia olandezului gol-golut. N-am înteles ce mi se întâmplase.

Am pornit apoi pe jos spre hotel, unde am ajuns abia la miezul noptii, după opt ore de mers. Pe tot parcursul acestui drum, am simtit în mine o uriasă energie. Mă simteam foarte puternic. Păseam cu mândrie si arogantă, netemându-mă de nimeni si de nimic. Niciodată în viata mea nu mă simtisem atât de puternic. Mi se părea că-i am pe toti oamenii în mână si că mă pot impune în fata oricui fără nici un efort. Eram stăpânul stăpânilor. „Niciodată în viata mea nu am păsit atât de liber pe pământ“, m-am gândit atunci. Acest sentiment de libertate izvora din lipsa oricărei frici sau nesigurante. Eram convins că pot controla absolut orice situatie neprevăzută... iar neprevăzutul n-a întârziat să se ivească.

Se înnoptase si intrasem pe un drum secundar, îngust si întunecat. La 50 de metri în fata mea am văzut vreo zece bărbati care puneau ceva la cale, arătând către mine. Le păream o victimă sigură. Am înaintat drept spre ei, ignorându-i cu desăvârsire. Când ne mai despărteau 10 metri, s-au adunat buluc si au pornit către mine într-un iures mut si sălbatic. Nu m-am temut nici o clipă, ba chiar zâmbeam arogant continuând să păsesc în acelasi ritm. De îndată ce au ajuns lângă mine si m-au înconjurat, au înlemnit. Le-a dispărut orice urmă de îndrăzneală. S-au repliat înspăimântati. M-am oprit si i-am privit. Cineva din lateral mi-a strigat ceva pe un ton amenintător si injurios. M-am întors, l-am privit si s-a oprit brusc. Apoi mi-am făcut drum exact printre ei, împingându-i usor dar ferm, si m-am îndepărtat fără să le mai dau nici o atentie.

În mod normal acestia s-ar fi năpustit asupra mea, mi-ar fi smuls pretioasa borsetă cu banii si pasaportul, m-ar fi trântit la pământ, m-ar fi scuipat si m-ar fi lovit cu picioarele, cu pumnii si cu orice altceva le-ar fi dictat sălbăticia si ura lor. În sărăcia si disperarea din India, astfel de incidente erau la ordinea zilei.

Ce se întâmplase însă? ***Ce văzuseră pe chipul meu, determinându-i să cedeze terifiati? Fetele lor îi recomandau ca pe niste oameni lipsiti de scrupule. Nu se jucau. Mai făcuseră astfel de lucruri, aveau experientă.*** *Cu sigurantă că rămăseseră deodată extrem de intrigati în privinta mea. Cât despre mine, stiam negresit că posed „puterea" lui Babaji, pe care o dobândisem mai degrabă de la „prietenul" meu olandez, la plecare.*

Ispita puterii

Mi-am continuat drumul. Se înnoptase bine si am intrat într-un parc imens, unde existau vechi constructii de mari dimensiuni. Era un templu oarecare. Stiam că asemenea locuri sunt frecventate de hoti, dar nici măcar nu-i luam în calcul. Nu mi-am luat nici un fel de măsuri de precautie pentru a evita să fiu văzut si urmărit de virtualii tâlhari. Mă preocupa intens un cu totul alt aspect: dispuneam de o mare putere! Trăiam cu adevărat puterea.

- Putere... putere! Ce-i rău în asta? mă întrebam în sinea mea.
- Bine, dar tu ce cauti de fapt în viată? îmi replicam într-un dialog lăuntric.

M-am asezat să fumez o tigară si să reflectez mai adânc si mai limpede. M-am întins pe jos si am început să privesc stelele Indiei. Pe fondul unei relaxări fizice si psihice, simteam amplificându-se înlăuntrul meu dorinta de putere. Incercam să-mi dau seama dacă merită să mă împotrivesc acestui impuls interior.

- Este rău să păsesti ca un stăpân, ca un suveran pe pământ? Să nu te temi de nimeni si de nimic? Să-ti fie toate la îndemână si să obtii cu usurintă tot ceea ce doresti? De ce să fie rău? mă întrebam provocator pe mine însumi.

Diversi indivizi se apropiau de mine, unii târându-se, altii păsind pe lângă mine cu indiferentă. Numai ce-mi întorceam fata către ei, si se îndepărtau instantaneu. Mi-am adus aminte de germanul în costum pe care îl întâlnisem la întoarcerea mea din ashramul Heracan, discipol si el al lui Babaji. Se revărsa din el puterea. O putere stranie. Eram convins că inspiram si eu acum acelasi sentiment.

Nu stiu cât timp am zăcut polemizând cu mine însumi. Conflictul interior îmbrăca forma unui dialog de felul acesta:

- Bine, tu ai renuntat la putere. Nu te mai preocupa în mod special să stăpânesti; acum te-ai reîntors la vechile deprinderi?
- Da, însă de data asta dimensiunile sunt colosale. Ce-ti va mai putea sta împotrivă? Pe care femeie o vei dori si n-o vei avea? Ce confort economic îti va mai lipsi vreodată? Ce cunoastere vei căuta si n-o vei dobândi?

Diavolul îmi indusese senzatia că ar avea putere nelimitată de a-mi oferi toate acestea.

- Da, dar n-am să găsesc prin asta iubire! m-am împotrivit eu din nou.
- Vei avea cele mai mari satisfactii din lume, gândeste-te!
- Da, dar pe mine mă interesează adevărul, ce importantă au toate celelalte? Si dacă le ai, si dacă nu le ai, ce-i cu asta? Sunt toate desarte, stupide si ridicole... Nu, nu mă interesează puterea, nicidecum!

În această stare m-am dus la hotel, unde am dormit aproape până în după-amiaza următoare.

A doua zi am petrecut-o reflectând îndelung. Ce se întâmplase cu mine? Ce concluzie puteam desprinde? De partea cui erau yoghinii, a lui Dumnezeu sau a diavolului? Constituia hinduismul un drum alternativ către Dumnezeu, sau era o cursă a diavolului, o perfidă rătăcire care îi făcea pe oameni să-si irosească viata fără scop, fără sens? Nu puteam încă răspunde acestei dileme. Rememoram evenimentele, convorbirile, persoanele; le-am examinat cu atentie, căutând să aflu în ele elementele care ar fi furnizat solutii întrebărilor mele. Totusi, n-am izbutit să ajung la certitudini.

Intr-una din serile următoare l-am văzut în vis pe Babaji. M-a luat de mână, m-a învătat să zbor si să cânt în acelasi timp o mantră care se referea la zeul Shiva: „Hare Om Namah Shivaya“. Această mantră mi se întipărise puternic în minte. M-am trezit cântând-o. Eram animat de dorinta arzătoare de a merge la gară, căci „stiam“ pur si simplu că la acea oră Babaji va pleca. Am coborât scările în toiul noptii, dar am aflat usa hotelului încuiată. Am strigat insistent, însă nu s-a găsit nimeni să-mi deschidă. M-am suit pe terasa hotelului si am auzit în depărtare o multime de oameni care scandau înflăcărat: „Sfinte părinte biruitor!“... Discipolii îsi luau rămas bun de la gurul lor. Au strigat mai mult de o oră.

Mantra se lipise de mintea mea: „Hare Om Namah Shivayam“. Era efectul unei interventii nemijlocite a lui Babaji. Din nou, nu,mi se ceruse consimtământul sau aprobarea... M-am gândit iarăsi la cât de diferit se purta cu mine bătrânul Paisie! Mă respecta desăvârsit. Nu făcea niciodată ceva fără încuviintarea mea.

În zori m-am dus la culcare, în timp ce mantra mi se tot învârtea prin minte. Exista în melodia ei ceva care mă atrăgea. Eram însă iritat de faptul că-mi fusese implantată în minte din exterior.

EVENIMENTELE SPIRITUALE

După Allahabad si reîntâlnirea cu Babaji, m-am întors din nou la Mongyr, în ashramul lui Satyananda. M-au primit ca pe un cunoscut.

Când am pornit din Grecia în această călătorie, mă hotărâsem să-mi impun o deschidere totală fată de India si tot ceea ce însemna ea. De altfel, acesta a fost si motivul pentru care îmi scosesem până si cruciulita pe care mi-o dăruise părintele Paisie. Decisesem că trebuie să trăiesc India cu adevărat, si nu să o observ ca un turist. Am luat parte asadar cu tot sufletul meu la viata ei. Eram deschis de bunăvoie tuturor influentelor ei. Asteptam ca la sfârsit să văd ce va păstra filtrul inimii mele din toate aceste evenimente.

În aceeasi manieră m-am străduit să petrec si în ashram. Făceam totul împreună cu ei: mă sculam dimineata, mâneam, munceam, discutam, făceam exercitii yoga. Pentru a cunoaste un lucru trebuie să-l trăiesti, nu să-l analizezi pur teoretic. Trăiam asadar ca un membru al ashramului. Purtam însă înlăuntrul meu si amprenta experientelor crestine. Asa se face că am încercat să îmbin anumite practici yoghine cu crestinismul. De pildă, mă trezeam dimineata si începeam cu meditatia. O dată ajuns la un nivel mental mai profund al meditatiei, începeam să zic rugăciunea „***Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă***“, asa cum o învătasem în Sfântul Munte.

Cred că nu există o limbă omenească atât de bogată, de profundă si de subtilă pentru a descrie intensitatea extraordinară, adâncimea si consistenta evenimentelor care se derulau la nivelul mintii si al inimii mele în asemenea împrejurări. Constiinta lua act cu uimire de aceste fenomene si abia apuca să le înregistreze. Nu exista timp pentru analiză critică si evaluare ratională.

Mă aflam asadar între două influente spirituale foarte puternice. Oscilam adesea când într-o parte, când în cealaltă. Cea mai mică înclinare a intentiei mele avea o rezonantă imediată asupra efortului meu spiritual. Eram angrenat într-o luptă plenară, care angaja întreaga mea fiintă. Pericolele de rigoare îmi amenintau nu doar modul de viată, ci întreaga existentă. Am ajuns inevitabil la epuizare. Fără să mă fi suprasolicitat fizic, depusesem totusi o strădanie sufletească iesită din comun. A fost mult până si numai faptul că a trebuit să traversez toate aceste experiente si contacte spirituale la care m-am expus. Scopul pe care îl urmăream presupunea însusiri de care eu personal nu dispuneam. Încercam să disting calitatea si provenienta evenimentelor spirituale, însă nu posedam criteriile pe seama cărora as fi putut discerne.

Imi amintesc că până si somnul meu suferise modificări. Aveam vise din cele mai stranii, însotite permanent de senzatia că în sufletul meu se petrec transformări neobisnuite. Dacă asemăn sufletul cu o casă, cineva părea nu numai că-mi schimbă pozitia mobilierului, dar dărâma si zidurile, construia în altă parte etc. Socotesc că în timpul somnului eram hipnotizat. Altfel spus, mă hipnotizau de la distantă. Cineva sustrăgea cheile constiintei mele si pătrundea în casa sufletului meu.

Câteodată întârziam să mă trezesc dimineata, adică mă sculam la ora 7 în loc de ora 5, de pildă, iar Benoir râdea pe seama mea, pretinzând că lenevesc. Eu mă simteam însă deja obosit, căci pe durata somnului eram supus acelor transformări sufletesti.

- Dar, protestam eu, dacă ai stii tu câte lucruri mi se întâmplă noaptea... Nu se poate spune tocmai că dorm...

Si în timpul zilei primeam asemenea influente. Pătimeam schimbări neasteptate, ca si când o altă minte, un spirit oarecare se suprapunea peste sufletul meu, si începeam să desenez tot felul de simboluri mistice stranii si expresive. Uneori le modelam din pământ, dacă se întâmpla să intru în astfel de stări în timp ce lucram la grădină.

Fenomenele acestea deveniseră constantele permanente ale zilelor mele, îmbogătindu-se treptat cu evenimente de extremă intensitate, pe care le voi descrie ceva mai jos. Aveam convingerea profundă că pentru toate acestea era responsabil conducătorul ashramului. Nu-l puteam găsi însă nicăieri, spre a-i cere lămuriri.

Pe de altă parte, m-a ajutat si Dumnezeu, prin rugăciunile bătrânului Paisie, astfel că mai puteam uneori să-mi trag răsuflarea si să mă revigorez sufleteste. Odată, pe când mă găseam la tipografie si desfăsuram o activitate de rutină stând jos, am început să spun în minte rugăciunea „***Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă***“. Am spus-o vreo jumătate de oră si deodată am constientizat cu bucurie că un văl duhovnicesc nevăzut mă înconjurase ocrotitor. Se pogorâse atât de gingas, de tăcut si de lin, ca rouă pe lână, precum spune Sfânta Scriptură. Era însă atât de vădit pentru toate simturile mele... M-am umplut de fericire si de pace. Am remarcat în acelasi timp că yoghinul responsabil peste tipografie mă privea intens si ciudat. Dar simteam o asemenea sigurantă dumnezeiască încât nu mă nelinistea deloc privirea lui. După această întâmplare trebuie că intrasem totusi în colimatorul lor. A doua zi am surprins un yoghin în vârstă urmărindu-mă pe ascuns de pe terasa unei clădiri, în timp ce lucram în grădină. Aceasta s-a întâmplat câteva zile la rând. Se pare că începuseră să simtă într-un fel sau altul efectul rugăciunilor pe care le făcea bătrânul pentru mine; întâlneau o anumită opozitie de ordin spiritual si nu stiau cui să o atribuie.

Luarea în stăpânire

Intr-o zi, în jurul orei 11 dimineata, mi s-a întâmplat ceva cu totul iesit din comun... Mintea mi s-a „golit“ brusc, ca si când eul meu ar fi dispărut. Încetasem să mai fiu stăpân peste sine. Altceva sau altcineva preluase controlul mintii si trupului meu. Undeva în „străfunduri“, la mare „depărtare“, subzista o vagă pâlpâire a constiintei de sine, dar rămăsesem absolut indiferent fată de evenimentele care mi se întâmplau. Am abandonat lucrul si am intrat în camera mea, teleghidat ca un robot de către cineva necunoscut. M-am întins pe pat, cu fata în sus. Am stat acolo nemiscat, fără să dorm, fără să mă gândesc, fără să aud, fără să mai am măcar perceptia timpului. În lumea mea sufletească se întâmpla ceva care nu depindea de mine câtusi de putin. Am simtit doar ceva ghiortăindu-mi înăuntrul pieptului. Nu mai păstram decât o palidă urmă a constiintei de sine.

„Puterea“ care m-a transpus în această stare s-a retras apoi putin câte putin. Nu stiu exact ce a făcut în sufletul meu. Presupun că a fost însă consecinta unei strădanii a yoghinilor de a-mi revizui anumite conceptii si de a neutraliza câteva din împotrivirile mele. Nu prin convingere, ci prin fortă, într-un deplin si perfid dispret fată de libertatea mea. Încet-încet, am început să-mi redobândesc constiinta. L-am auzit pe Benoir strigându-mă de dincolo de usă. Înainte să mai apuc să mă ridic, a intrat înăuntru precipitat:

- De ce ai încuiat usa? De o oră mă chinui să intru.

M-am mirat. Yala era descuiată, eu încă nu mă ridicasem din pat, iar membrele îmi erau aproape întepenite.

- N-am încuiat, usa era deschisă! am răspuns.
- De cinci ori am încercat să intru si era încuiată, a protestat el iritat. Te-am strigat, nu m-ai auzit?

Am privit atunci ceasul: era 1 după-amiază. Mă aflasem asadar în această stare mai bine de două ore! Am privit si usa deschisă. Eram stupefiat. „*Cine i-a tinut usa blocată lui Benoir*?“, mă întrebam în tăcere. „*Se pare că cel care m-a si azvârlit în pat ca pe un lemn*“.

Benoir avea 25 de ani si un fizic bine antrenat si robust. Ar fi fost în stare să trântească usa de perete fără probleme. M-am mirat de această putere mentală care se manifestase inclusiv material atât de eficient, tinându-i usa blocată lui Benoir.

.Am luat în calcul si posibilitatea ca cineva să mă fi hipnotizat în prealabil, fără să-mi dau seama, ori poate de la distantă; dar cine îi tinuse usa contra lui Benoir? Hipnotizarea mea nu putea explica chestiunea usii „încuiate“. Prin urmare, rezultă cu necesitate că era implicată si o altă putere... Nu cumva în ceea ce au numit ei „hipnoză“ se amestecă si diavolul, asa cum spuneau monahii din Sfântul Munte?

Lumina

Cursul de Nidra Yoga se desfăsura la prânz. În acea zi lectia trebuia să fie predată de o swami australiană blondă. Ne-am întins cu totii pe podea, cu fata în sus, fără să ne atingem între noi, am închis ochii si ascultam vocea swami tei dându-ne indicatii. După relaxarea corporală, a venit rândul imaginatiei. Am început să ne reprezentăm mental imaginile frumoase pe care ni le sugera: apusuri de soare, flori, ape curgătoare... Încetul cu încetul, mintea noastră se desprindea de simturi si auzeam numai vocea femeii. Ajunsesem deja la un nivel foarte profund când, deodată, am văzut în sufletul meu strălucirea unei lumini albe. Ceva ca un flash. M-am mirat, căci nu-mi indusesem o astfel de imagine, asa cum procedasem cu cele precedente, si nici swami nu dăduse vreo indicatie în sensul aceasta. Se ivise de la sine. A durat doar o clipită. N-am simtit nimic special la vederea ei, în afară de nedumerire: de unde să fi apărut?

În scurt timp, swami ne-a readus treptat la ceea ce numim stare normală a constiintei. Câtiva din clasă atipiseră în timpul lectiei. Ea a întrebat atunci dacă cineva dintre noi văzuse cumva vreo lumină. Îmi era simpatică, dar nu i-am dezvăluit nimic. Ceilalti ar fi socotit-o ca pe un succes, însă nu voiam să ies în evidentă sau să stârnesc curiozitatea celor din jur. Am simtit că ea a perceput ceea ce mi se petrecuse, dar voia să se convingă deplin.

Intâmplarea aceasta mi-a atâtat si mai mult egoismul, fundamentându-mi convingerea că am o vocatie specială pentru yoga, de vreme ce trăiesc experiente deosebite la care ceilalti nu au acces. Această măgulire de sine actiona în fapt ca o momeală perfectă.

Dincolo de aceasta, socotesc că întreaga „lectie“ nu era decât o mostră practică de hipnoză în grup. Cât despre lumina pe care o văzusem, ea se datora de această dată unei simple reactii a traiectelor nervoase. Spre exemplu, dacă strângem din pleoape cu putere sau dacă ne presăm globii oculari, vom „vedea“ niste lumini, ca urmare a faptului că celulele nervoase reactionează la această presiune; tot asa, atunci când ne ridicăm brusc sau când ne lovim de ceva, „vedem“ uneori niste „stelute“. Este un simptom cât se poate de firesc, datorat reactiei unor stimuli nervosi.

Inda, Pingala, Sushumna

Intr-o dimineată, pe la orele 10, la numai câteva minute după ce începusem să meditez în pozitia lotusului, am fost cotropit dintr-o dată de o putere. Am simtit ceva ca o lovitură puternică si fulgerătoare. Ghidat automat de această putere, trupul mi s-a întins, coloana vertebrală a devenit absolut dreaptă si am luat - fără vreo intentie ori silintă personală - pozitia lotusului perfectă, fără nici un cusur. În acelasi timp am văzut cu mintea (căci aveam ochii închisi) o intensă imagine cromatică. Reprezenta cele trei canale energetice de bază. Era exact ca toiagul lui Asclepios, cu cei doi serpi încolăciti în jurul său -simbolul medicilor si totodată al yoghinilor. Canalul din centru - Sushumna, cum i se spune - era mai gros si de un galben aprins, iar celelalte două mai subtiri, rosu si albastru, se împleteau de jur-împrejurul acestuia. Imaginea a durat putin iar apoi a dispărut. Am simtit imediat ca o mână puternică eliberându-mi corpul si mintea.

Desi aveam zilnic asemenea stări de „luare în stăpânire", de posedare, aceasta a fost diferită în intensitate, anume foarte puternică. Yoghinii o socoteau indiciul unei chemări speciale, care arăta că trebuie să încep să lucrez pe canale. Mi s-a spus: „Sunt aproape deschise. Mai ai nevoie de putin exercitiu. Calea ta este Kundalini Yoga". Într-adevăr, am fost impresionat. Am început să întreb, să studiez, să exersez cu mai mult entuziasm. Toate tainele păreau să-si găsească în curând dezlegarea. Traversam de fapt, fără să o stiu, unul din cele mai critice momente ale vietii mele: mă aflam într-o teribilă rătăcire, la doar un pas de colaps...

Atmosfera spirituală

Exista, pe de altă parte, si o suită de discrepante vizibile între mine si cei din jur. Ei întelegeseră că am o anumită „slăbiciune" fată de Hristos. Abordam acest aspect mai ales în discutiile cu Tony si cu Louis, care proveneau dintr-un mediu crestin. Mai mult, tatăl lui Tony era pastor în Anglia. El credea însă că Hristos a fost yoghin. Ceea ce m-a frapat însă si mai mult a fost credinta lor că Shiva este viu. Aveau în camera lor postere cu Shiva. Îl admirau ca pe „*yoghinul cel dintâi*", care descoperise calea yoga. Nu le era prea clar statutul lui Shiva, dar îl plasau cu mult deasupra lui Hristos, privindu-l mai degrabă ca pe un zeu. De altfel, Hristos fusese „*ucenic al lui Shiva*"!

M-am mirat că nu ezitau să-l îndumnezeiască pe Shiva si să-l minimalizeze pe Hristos, în conditiile în care, pe de altă parte, Tony declara că este ateu! Mai scoate-o la capăt, dacă poti...

În ashram se cântau asa numitele kirtan, imnuri cu continut religios, prin care erau venerati atât zeii hindusi, cât si gurul. Exista conceptia că aceste imnuri emit o serie de unde sonore care actionează pozitiv asupra mintii omenesti, prin rezonantă. Ele fuseseră descoperite de niste oameni foarte avansati spiritual. Toti yoghinii erau asadar încurajati să cânte kirtan, pentru a primi această influentă benefică. Se considera în general că toate imnurile religioase produc astfel de rezonante, dar kirtan erau cele mai eficiente.

O explicatie analoagă era oferită si despre mantre, aceste fraze-rugăciuni scurte care se repetau continuu. De obicei, ele contineau nume hinduse precum Shiva sau Krishna, ori numele magic OM. Practic, erau rugăciuni - invocări ale lui Shiva si Krishna. Pentru a-i însela însă si a-i menaja pe cei care nu credeau în Shiva si Krishna - întrucât miscarea avea multi adepti occidentali - sustineau că puterea mantrelor nu rezidă în invocarea numelor zeilor, ci într-o oarecare undă rezonantă care s-ar afla continută în fiecare mantră. Furnizau astfel o explicatie aparent „stiintifică", ce putea fi mai usor acceptată de către un occidental, convingându-l să înceapă să repete zilnic, de sute de ori, numele lui Shiva sau al lui Krishna, ori sunetul OM. Pretindeau că există si mantre crestine, precum „**Doamne, miluieste**", care produc la rândul lor influente benefice (datorate - desigur! - undei pe care o contin).

M-am hotărât să-i pun un pic la încercare. În loc de altă mantră hindusă, am început să rostesc „**Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă**“. În plus, pe lângă kirtan, am început să-i cânt si Maicii Domnului „**Apărătoare Doamnă**“. De asemenea, dimineata am început să fac, împreună cu exercitiile yoghine, si câteva metanii. Rezultatele au fost cât se poate de vizibile.

Benoir, cu care trăiam în aceeasi cameră si pe care l-as fi putut caracteriza drept avansat, îsi făcea în fiecare dimineată jumătate din exercitiile de Kriya. Initial, a adoptat un comportament foarte sarcastic fată de „inovatiile“ mele. Apoi a început să aibă probleme serioase. Nu-si mai putea face exercitiile. În atmosfera spirituală se produseseră schimbări care îl împiedicau, întâmpina dificultăti pentru care mă considera răspunzător. Eu am fost absolut impresionat de rezultatele putinei rugăciuni pe care o spuneam în minte si ale putinelor metanii pe care le făceam din când în când. În cele din urmă, Benoir a cerut să plece si a schimbat camera.

Dacă vreodată cântam „kirtanul” crestin către Maica Domnului cu voce tare, pe vreun hol sau trotuar, le stârneam prin aceasta o spontană indispozitie tuturor yoghinilor din jur. Când îmi făceau vreo aluzie, îmi plăcea să-i tachinez protestând: „Dar nu spuneati că au si acestea unde binefăcătoare?“. Astfel m-am convins că în ciuda declaratei tolerante, a pretinsei întelegeri profunde si deschideri fată de celelalte religii, în realitate nu-i puteau accepta nicidecum pe Hristos si pe Maica Domnului. Îi deranjau înfricosător de tare.

După nenumărate posedări, o altfel de... vizită

În aceeasi zi, la amiază, m-am întins în cameră. Nu dormeam, ci ziceam cu ochii închisi rugăciunea „***Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă***“, folosind un sirag de mătănii indian. Cineva s-a apropiat atunci de mine foarte lin, si ceva a început să se schimbe în inima mea. Potrivit traditiei ortodoxe, în locul unde există organul inimii se află totodată si centrul sufletesc al omului. Acolo se întâmpla acum ceva deosebit. De această dată eram deplin constient. Stăteam nemiscat, întins pe spate, si urmăream ceea ce mi se întâmplă cu liniste si bucurie. Deodată, mâna mea dreaptă ce tinea mătăniile a zvâcnit în sus. Singură, fără ca eu să-i imprim vreo miscare! în aceeasi clipă am auzit tare si foarte limpede o bătaie de aripi, exact ca si când ar fi zburat de lângă mine o pasăre. Era de necrezut! Trăiam însă o pace desăvârsită în adâncul inimii. M-am gândit din prima clipă la părintele Paisie.

Am iesit apoi din cameră, am făcut cinci pasi pe coridor si l-am întâlnit pe Niranjan.

- Niranjan, l-am strigat, ce se întâmplă de la un timp? Mi se petrec atâtea lucruri!
- Nu te teme, mi-a zis.
- Nu mă tem. Dar tu faci lucrurile acestea?
- Aici locul este plin de energii. Adaugă si energia gurului, apoi energia swamilor, toate acestea...

Cu alte cuvinte, Niranjan mi-a sugerat că nu e nimeni răspunzător pentru ele. Nu există responsabilitate sau vointă personală, ci doar o energie fără constiintă, fără formă, fără valente morale, precum energia electrică, de pildă. Nu poti condamna din punct de vedere moral curentul electric pentru că ucide prin electrocutare, după cum nu-i poti atribui merite pentru binefacerile pa care ti le aduce. Nu există vointă personală si, deci, nu există responsabilitate personală.

Pe de altă parte, Niranjan era categoric o persoană, si dispunea în mod evident de niste capacităti cel putin neobisnuite pe care le utiliza cât se poate de constient. Iar eu eram tot o persoană, care, opunând rezistentă, putea fi distrusă tocmai prin aceste capacităti!

Cât despre cel din urmă eveniment spiritual -această vizită pe care o primisem - a fost cu totul diferit de cele care-l precedaseră. Îl „simtisem“ lăuntric pe bătrânul Paisie alături de mine. Inima mi se umpluse de dulceată si de iubire. Simteam că iubesc întreaga lume, inclusiv pe conducătorul Niranjan. Aceasta nu mai era hipnoză. Nu avea nimic din ameteala ei si din lipsa constiintei de sine, ci dimpotrivă: mă aflam într-o stare de maximă luciditate. Părintele Paisie îsi dovedise iarăsi grija si respectul fată de mine... Venise exact în clipa în care eu, constient, lucid si responsabil, îi ceream ajutorul lui Hristos - în timpul rugăciunii.

Sadsang

Câteodată, după-amiaza, conducătorul ashramului se aduna împreună cu toti yoghinii într-una din sălile mari ale ansamblului. Se aseza în mijloc, iar ceilalti făceau cerc în jurul său. Era un prilej de a i se adresa orice fel de întrebări.

La o astfel de întâlnire, am întrebat:

- Dacă cineva a ajuns să nu mai aibă încredere în propria lui minte, realizând că explicatiile pe care aceasta i le furnizează sunt forme fără substantă, în ce fel va mai găsi răspunsuri la întrebările fundamentale, de vreme ce nu crede în mintea sa si în explicatiile acesteia? Cum va progresa în cunoastere?
  Niranjan i-a dat cuvântul unui swami american.
- Prin credintă, a răspuns acesta, dar există două feluri...

Cu un gest tăios, gurul l-a oprit. As fi fost foarte interesat să aflu ce va zice mai departe, dar Niranjan a hotărât că trebuie să aud numai până în punctul acela.

„*Dacă asa stau lucrurile, dacă este deci o problemă de credintă, atunci eu am credinta mea*“, mi-am zis. Mai târziu am meditat asupra afirmatiilor pe care le făceau frecvent: că Hristos a fost un yoghin, ucenic al lui Shiva, că a murit în ashramul său din Himalaya pe care îl numise „Noul Ierusalim“, că Shiva era un fel de Dumnezeu, cel dintâi yoghin al lumii, etc. Nu-L respingeau deci cu totul pe Hristos, dar Ii negau dumnezeirea si Ii minimalizau învătătura, prezentând-o ca pe o ramificatie secundară a hinduismului. Pretindeau că între crestini si hindusi nu există diferente esentiale, dar că cei din urmă se află la un nivel spiritual mai înalt.

Mi-am amintit atunci un tropar al Bisericii pe care îl auzeam în anii copilăriei la fiecare praznic al Bobotezei, când mă ducea mătusa mea să văd cum este azvârlită crucea în râu; acest tropar mi-a limpezit lucrurile:

- *În Iordan botezându-Te Tu, Doamne, închinarea Treimii s-a arătat*
- *Căci glasul Părintelui a mărturisit Tie, Fiu iubit pe Tine numindu-Te;*
- *Si Duhul în chip de porumbel a adeverit întărirea cuvântului.*
- *Cel ce Te-ai arătat, Hristoase Dumnezeule, si lumea ai luminat, slavă Tie!*

Cum puteau ei sustine că nu ne despart deosebiri radicale, de vreme ce aici Biserica vorbeste despre Sfânta Treime, despre Duhul Sfânt, si mărturiseste fără echivoc că Hristos este Dumnezeu întrupat? Cum puteau ei afirma că Hristos a fost ucenic al lui Shiva? Cum puteau pretinde că suntem una, de vreme ce credem lucruri fundamental diferite?

Agresiunea finală

Intr-una din diminetile următoare, lucrând în grădină în tovărăsia nemtoaicei Prakas, i-am spus:

- M-am hotărât să plec în Sfântul Munte si să rămân acolo împreună cu acel ascet despre care ti-am vorbit.
- Da, e greu să rămâi în ashram... asta e pentru sufletele evoluate, mi-a răspuns ea vizibil încurcată.

Din bunătate, ar fi vrut să rămân în ashram, pe care îl considera un loc foarte propice „progresului spiritual“. Ea nutrea iubire si admiratie fată de guru.

Însă ceilalti yoghini - si mai ales Niranjan - nu priveau chestiunea cu atâta bunăvointă si candoare precum Prakas. Îi deranja îndoiala mea. Voiau să mă supună cu orice pret si să mă păstreze în ashram „viu sau mort“.

Când Prakas le-a transmis hotărârea mea de a-i părăsi si de a mă întoarce în Sfântul Munte, au actionat rapid si energic.

La prânz, pe când mă aflam singur în cameră, am fost supus unei experiente terifiante, odioase, inumane, cel putin echivalentă cu o crimă sufletească. Sedeam pe scaun încercând să-mi adun gândurile, când brusc am trăit ceva înspăimântător. ***Prima imagine cu care am asociat ceea ce mi se întâmpla a fost aceea, atât de frecventă în filmele de cinema, a unor blocuri gigantice care se transformă într-un morman de bucătele în câteva fractiuni de secundă, sub efectul unui bombardament puternic***. Dacă cineva rulează apoi pelicula în sens invers, vede această grămadă de bucătele ridicându-se la loc si formând blocurile. ***Astfel mi-am simtit si eu sufletul năruindu-se instantaneu. Toate „coloanele“ si „grinzile“ lui s-au zdrobit si au căzut***. Trăiam o durere de neimaginat si o frică devastatoare. Nu mai aveam putere nici pentru cel mai mic lucru. Dacă până în urmă cu câteva clipe îmi proiectasem călătoria de întoarcere în Grecia, acum un asemenea gest mi se părea absolut irealizabil, mă temeam nu numai să mă întorc în Grecia, ci si să ies din cameră! Eu, care cutreierasem întreaga Indie, mă temeam acum să deschid până si usa! Chiar si numai gândul de a părăsi ashramul mă îngrozea cu totul. Mă stăpânea o neputintă atotcuprinzătoare. Îmi era frică de tot ceea ce întâlneam în jur... Eram asemenea unui cătelus paralizat de spaimă, gata să asculte cu recunostintă de stăpânii săi. **Mă simteam rănit, distrus, pulverizat**.

„***Părinte, ajutor***...“, am soptit deodată. În chiar clipa aceea, cu o repeziciune uluitoare, sufletul meu s-a înzdrăvenit deplin. O altă putere a venit înlăuntrul meu si m-a întărit mai viguros decât înainte. Mă simteam foarte bine si fortificat sufleteste. Am auzit apoi glasul bătrânului Paisie, spunându-mi în minte: „***E nevoie de luptă, copilul meu***“.

Eram socat si uimit, ca în fata unei revelatii! Ce puteri actionează asupra mea? Mi-am petrecut restul zilei în cameră, chircit de frică.

Am făcut atunci o făgăduintă: „***Maica Domnului, ajută-mă să scap de aici, si îti voi dărui întreaga mea minte. Este a ta, îti apartine***“. Am început să cânt „***Apărătoare Doamnă***...“.

Am iesit din cameră abia în dimineata următoare. Ca de obicei, nu circula multă lume. M-am apucat să lucrez în grădină împreună cu Prakas.

- Tu ce cauti pe aici? am auzit pe cineva întrebându-mă cu asprime.
  Era yoghinul responsabil peste tipografie.
- N-ai aflat că astăzi trebuie să rămânem cu toti în clădiri?
- Nu, am răspuns, de-abia am iesit.

Era mânios. A tras-o deoparte pe Prakas, si i-a vorbit între patru ochi. La capătul scurtei lor discutii, ea mi-a explicat că ar trebui să mă duc să lucrez în clădirea tipografiei, unde vom avea „protectie spirituală“. ***S-ar fi zis că ne aflam în toiul unui război spiritual***. Acesta fusese ordinul gurului. Era nervos. Ceva le tulburase apele, într-adevăr, toată lumea rămăsese adăpostită prin clădiri; acolo erau „protejati“! Această stare de lucruri a durat nu mai putin de trei zile.

„***Rugăciunea bătrânului le-a stricat toate socotelile, exact asa cum s-a întâmplat si atunci când cu initierea în Mind Control***“, mi-am zis în sinea mea.

După câteva zile mi-am pregătit bagajele. Urma să plec împreună cu Tony, englezul. Voiam să-mi iau rămas bun de la conducător. Cel putin mă primise la un pret foarte scăzut, aproape gratis fată de cât plăteau ceilalti. S-au ivit însă câteva complicatii cu pregătirile, fapt pentru care întâlnirea de rămas bun a fost cumva precipitată si improvizată. El se afla înăuntru, în dreptul unei ferestre deschise, iar eu afară.

- Sănătate, Niranjan, plec!

S-a uitat către mine strângându-si pleoapele până când ochii i s-au făcut ca o linie. **Mă privea cu ură**!

- Ce să fac? l-am întrebat.
- Să iei legătura cu Shivamurti.

M-am simtit prost. ***Eram socat de această privire plină de ură***. Nu-i puteam întelege temeiul. După câteva zile i-am trimis din New Delhi o scrisoare în care îi spuneam că mi-as fi dorit să ne despărtim prieteneste.

După multi ani (*între timp Satyananda murise, iar lider al miscării devenise Niranjan, al cărui nume era acum Niranjananda*), mi-a căzut din întâmplare în mâini un periodic al miscării („Informatiile Yoga Peania“, nr. 1/1999). La pagina a doua exista un articolas pe care gurul îl semna cu întregul său titlu onorific: „Paramahamsa Niranjananda“. Am putut citi cu uimire, dar si cu satisfactie, următoarea sa mărturisire - care explica si ceea ce mi se întâmplase mie, fie si cu întârzierea acestor ani de zile:

„Gurul îi îngăduie sanniasinului (yoghinului începător) să trăiască mai departe în ashram împreună cu el. Îi lasă personalitatea proprie pentru a o folosi în înfruntarea diferitelor situatii. Între timp însă, gurul pregăteste atent si cu discretie absoluta lui năruire. Printr-o simplă actiune a gurului, eul sanniasinului dispare fulgerător“.

Adică... exact ceea ce se petrecuse cu mine. Năruire sufletească, durere, deplină neputintă.

Se găseste aici mărturia limpede a faptului că în spatele tuturor acestor fenomene stă gurul însusi, nicidecum o pretinsă „energie“ a locului, impersonală si iresponsabilă, asa cum încercase odinioară să mă convingă acelasi Niranjan. El continua si acum să ascundă însă durerea sufletească de nesuportat si agonia cumplită pe care le aduce „absoluta năruire“. Si nu numai atât, ci ascundea în continuare încă si faptul că, anihilat sufleteste, celălalt devine un rob dependent si supus în totalitate gurului. Nu „sanniasin“, ci rob este numele său adecvat, întrucât caracterizează cu riguroasă precizie tipul relatiei sale cu gurul si cu cei din jur. Dar Niranjan nu se opreste aici, ci merge cu mult mai departe. Crima sufletească la care recurge o prezintă ca pe o binefacere spirituală. „Te-am scăpat, zice el, de obstacolul sinelui tău, ti-am deschis drumul spiritual“! ***Aceasta este splendida „măretie“ a gurusilor!***

MĂRTURIA MAICII GAVRILIA

Pe **maica Gavrilia**, în lume **Avrilia Papayanni (1897-l992)**, am întâlnit-o în Atena, la ani de zile după călătoria mea în India. Auzisem că trăise mult timp în India, că era înzestrată cu daruri duhovnicesti si că avea un mod simplu si delicat de a si-i apropia mai ales pe tineri, într-adevăr, îmi amintesc cu emotie de felul în care m-a primit, s-a îngrijit de mine si mi-a vorbit la singura noastră întâlnire dintr-un apartament al Atenei. Arăta o reală preocupare fată de mine. Mai târziu avea să-mi trimită si două scrisori, pe care din nefericire le-am pierdut. M-a impresionat de asemenea marele ei respect pentru părintele Paisie, pe care îl cunostea numai din auzite.

Eu aveam atunci 28 de ani, iar ea mai bine de 75. Ne-am asezat unul lângă altul, cu capetele aproape atingându-se, si mi-a vorbit cu nesfârsită gingăsie maternă, umplându-mi sufletul de pace. Am discutat mult si despre India. Întreaga istorie a vietuirii ei acolo se află însă relatată în cartea „Asceta iubirii“, care a fost editată după moartea ei si s-a bucurat de un mare succes.

Maica l-a cunoscut pe gurul Shivananda, care a fost maestrul gurului Satyananda, învătător la rândul său al actualului guru Niranjananda. Altfel spus, Niranjan, pe care l-am cunoscut eu, era nepot spiritual al lui Shivananda, pe care îl cunoscuse maica Gavrilia.

Inainte să devină monahie, ea a stat multă vreme în ashramul lui Shivananda, oferindu-si serviciile în cadrul spitalului învecinat care îl deservea. Iată una din mărturiile despre maica Gavrilia, cuprinsă în paginile cărtii amintite:

„Aici a avut loc si atât de însemnata ei întâlnire cu Alain (un tânăr de 26 de ani din Australia), care a reprezentat si începutul prieteniei lor, încununate în final prin botezul lui. Acest eveniment a schimbat complet atitudinea lui Shivananda fată de ea, devenind cauza focalizării asupra ei a unor fenomene stranii, pe care ni le-a descris cândva maica însăsi, la capătul insistentelor noastre asidue. Merită, poate, să fie cunoscute.

Într-o noapte, pe când se afla în camera ei cufundată în rugăciune, a deschis pentru o clipă ochii si... ce să vadă? Patul era în altă parte! închise ochii si continuă rugăciunea. Peste putin timp îi deschise din nou si privi afară pe fereastră. Nu mai vedea luna! Ťîmi pierdusem vedereať, povestea ea Elenei Virvu. Ťîn frământarea aceea, am reluat rugăciunea cu si mai multă putere. La un moment dat, m-a răpit somnul... Când m-am trezit dimineată, vedeam iarăsi! Atunci am înteles că-mi făcuseră ceva... Când l-am întâlnit în sală pe Shivananda, m-a întrebat dacă am dormit bine.

- *Da, i-am răspuns, foarte bine!*

M-a privit cu mare atentie, s-a îndepărtat si a schimbat câteva cuvinte cu o monahie care bătea ceva la o masină de scris, apoi a revenit si mi-a repetat aceeasi întrebare, privindu-l ciudat pe monahul care se afla în spatele meu. I-am răspuns din nou:

- *Da, foarte bine, slavă lui Dumnezeu!*

M-a privit meditativ, fără să spună nimic... După luni de zile am aflat că obisnuiesc să facă astfel de lucruri prin invocarea duhurilor rele, fie pentru a-i speria pe cei care nu se arată cooperanti, fie pentru a-i vrăji cu scopul de a-i

determina să rămână acolo definitiv. Cunosc o femeie germană care a înnebunit după toate cele pe care i le făcuseră. Peste câteva zile, a venit Shivananda în persoană si mi-a propus să urc la etaj, deoarece mi se dăduse o cameră gresită! Eu am păstrat-o însă pe cea veche. De atunci au început cu totii să mă privească ciudat... Simteau că Cineva mai puternic mă ocroteste, iar eu - că venise timpul să plec..".

Vedem asadar că „nepotul" (Niranjananda) **a utilizat împotriva mea aproximativ aceleasi tehnici si metode** pe care le folosise „bunicul" (Shivananda) împotriva maicii Gavrilia. Cu alte cuvinte, **nu este nicidecum vorba despre întâmplări izolate**, ci avem de-a face cu o întreagă traditie „spirituală" (mai bine zis demonică) ce se transmite din generatie în generatie.

Un alt element constant al acestei traditii este si zeificarea gurului. Iată ce se relatează pe această temă în cartea despre maica Gavrilia:

„Însă ceea ce a uimit-o din primele zile era faptul că în filosofia indiană gurul este socotit de către discipolii si fidelii săi drept încarnare a lui Dumnezeu. Îl tratează ca pe un idol în carne si oase, cad jos si i se închină, întocmind slujbe sfinte în cinstea lui, asa cum procedează si cu ceilalti zei ai lor. Îmi amintesc că maica ne povestea odată în ce situatie dificilă s-a aflat la aniversarea nasterii lui Shivananda, când aveau loc multe manifestări sărbătoresti în prezenta a sute de "credinciosi". La un moment dat i-au oferit să ***bea din ligheanul cu lapte în care tocmai îsi spălase picioarele marele guru****! Fulgerător, ea L-a rugat pe Dumnezeu să-i arate ce să facă. Si răspunsul a venit îndată: si-a băgat pur si simplu mâinile în lapte. Când au întrebat-o de ce nu băuse precum toti ceilalti, le-a răspuns cu un aer foarte serios (ca să nu-i rănească): "Asa facem noi în tara noastră". Într-adevăr, maica a avut un dar minunat al spontaneitătii cuvântului până la sfârsitul vietii.*

Acest cult al persoanei lovea însă în Adevărul lui Hristos din lăuntrul ei. Ii spunea Elenei Virvu: ŤAm întâlnit acolo o asceză aspră, post, sărăcie de bunăvoie, lepădare de rude. Am întâlnit însă si multe exagerări. De pildă, i se închină gurului ca unui zeu, iar acesta acceptă închinarea fără nici o rezervă. Într-o zi, l-am întrebat pe unul dintre ei:

- *Cum de acceptati asa ceva?*
  Mi-a răspuns sec:
- *Nu putem sparge traditia poporului!*".

Si după toate acestea, au impertinenta de a se afisa drept difuzori de „stiintă", făcând cu obstinatie uz de sintagme precum „universitate spirituală", „stiinta yoga", si altele asemenea...

Maica Gavrilia l-a cunoscut si pe gurul Sai Baba, care se declara pe sine Dumnezeu, superior tuturor „zeilor" cunoscuti, inclusiv lui Hristos. Despre acest episod îsi aminteste doamna Bachon, o veche prietenă a sa frantuzoaică:

„Îmi povestea că pe vremea când se afla în India si lucra la un spital, s-a întâmplat să treacă pe acolo Sai Baba, însotit de niste americani care se minunau de "trucurile" lui magice... ***Producea diverse materializări si transmutări ale unor bijuterii din aur si argint****. Când a văzut-o pe maica Gavrilia, a încercat să-i facă o demonstratie asemănătoare, cu câteva pietricele de râu.* ***Împiedicat de rugăciunea ei, n-a putut face însă absolut nimic****...".*

În legătură cu acest autoproclamat zeu si mesia, voi evoca în treacăt si o scenă anecdotică pe care mi-a povestit-o maica însăsi. **Sai Baba îsi trata adeptii cu niste „prăjiturele" pe care le făcea din nisipul de pe malurile râului**.

Toti discipolii săi se minunau si îngurgitau cu mare evlavie „binecuvântările“. Sezând acolo si discutând cu o străină, s-a apropiat de ea pentru a-i oferi aceeasi „tratatie“. Aceasta însă l-a refuzat cu cel mai candid zâmbet, obiectând: „***Si dacă în stomacul meu vor redeveni nisip, cum o mai scoatem la capăt***?“.

Simt nevoia să fac în acest punct o precizare personală, tocmai pentru a nu risca cumva să fiu interpretat gresit.

Simpatizez enorm poporul indian. De altfel, mi-as fi dorit mult să-i pot ajuta cumva pe oamenii de acolo, în marea lor sărăcie si durere. Părintele Paisie afirma despre indieni că sunt un popor cu o profunzime spirituală distinctă, că manifestă îmbucurătoare nelinisti si căutări spirituale. Spunea admirativ despre ei: „Inima nu li se umple de suruburi si table. Au dorul acela după Dumnezeu, dar se află în rătăcire. Diavolul îi însează si îi Śmutilează duhovniceste. Dacă acest popor L-ar cunoaste pe Hristos, cu inima pe care o are, ar spori nespus de mult“.

Am întâlnit un număr mare de indieni animati de cele mai altruiste si mai nobile sentimente. Eu mă împotrivesc exclusiv traditiei lor „spirituale“. Mă împotrivesc diavolului care se ascunde în spatele abilitătilor supranaturale ale gurusilor, nicidecum oamenilor însisi, ci mă rog ca Hristos să-i elibereze din robia vicleanului lor stăpân si să-i aseze în Rai. Cea mai arzătoare dorintă si mai potrivită rugăciune a mea este ca poporul indian să cunoască ortodoxia, să-L afle pe Hristos, si să-si salveze totodată societatea de sistemul represiv al castelor pe care l-a impus traditia brahmană.

CE AM DESCOPERIT IN BIBLIOTECA LOR

Ashramul din Mongyr dispunea de o bibliotecă pentru uzul membrilor săi. Majoritatea cărtilor din dotare erau cele ale gurului, traduse în diverse limbi. Existau foarte putini alti autori în afara celor din cercul restrâns al gurului. Una dintre exceptii era swami Vivekananda. Nu stiu dacă îl numărau printre înaintasii lor spirituali sau îi apreciau pur si simplu scrierile.

Asadar, acest swami Vivekananda a devenit celebru în Occident, cu precădere în Anglia si America, la începutul secolului XX. Si-a petrecut viata conferentiind despre hinduism oriunde era solicitat. S-a străduit să întemeieze si câteva centre hinduse, bucurându-se de ceva mai mult succes în America. Această misiune i-a fost încredintată ca si datorie a vietii sale de către maestrul său, gurul Rama Krishna, un mare „sfânt“ al hinduismului. A murit în jurul anului 1930.

Citisem câteva din cărtile sale, fapt pentru care mi-a stârnit un viu interes testamentul lui, pe care l-am găsit într-unui din rafturile bibliotecii. O carte cu putine pagini, pe care însă n-o mai văzusem, si nici nu mai auzisem vreodată despre ea. De altfel, n-am mai întâlnit-o până astăzi nicăieri altundeva. Am început deci să o citesc. Foarte curând, am rămas stupefiat de continutul ei! Era mărturisirea existentei unui efort sistematic, concertat cu precizie de-a lungul mai multor etape, cu scopul schimbării politice si, în cele din urmă, a cotropirii lumii occidentale crestine de către conceptiile orientale. Punctul terminus al acestui plan era distrugerea definitivă a crestinismului.

Vivekananda vorbea de o riguroasă strategie care fusese initiată cu câteva generatii înainte de el si care se afla deja în curs de aplicare. În stadiul actual, se urmărea pregătirea mentalitătii occidentale pentru asumarea conceptiilor orientale despre lume si Dumnezeu. Planul în sine era conceput de niste fiinte spirituale superioare, în orice caz nu de către oameni, din câte lăsa să se înteleagă textul. Vivekananda se socotea un umil slujitor al acestui plan, si se plasa pe sine într-o serie de nume apartinând altor oameni care îsi puseseră în trecut viata în slujba aceluiasi scop. Era satisfăcut de felul în care se achitase de partea sa de datorie, si părăsea această viată „împlinit“.

M-a impresionat, pe de o parte, mărturisirea fătisă a faptului că există o veritabilă strategie de cotropire religioasă a lumii occidentale, iar pe de altă parte, caracterul atât de pervers al acestui plan.

Cine ar fi bănuit, de exemplu, că stiinta psihiatrică a fost utilizată în acest scop? Părintele psihiatriei contemporane, **Karl Jung**, nu face nici o descoperire novatoare, asa cum ar fi multă lume tentată să creadă. El ***colectează pur si simplu toate „revelatiile“ hinduismului despre sufletul omenesc, despre structura si functionarea lui, converteste definitiile sanscrite într-un limbaj personal, simplu si accesibil, le cosmetizează cu o terminologie stiintifică si le prezintă societătii occidentale ca pe niste noi descoperiri***. Pe măsură ce ele sunt receptate cu entuziasm în medii tot mai largi, Jung elaborează lucrări al căror caracter metafizic devine din ce în ce mai explicit, pentru ca la sfârsitul vietii să-si mărturisească public atasamentul fată de hinduism. Câtă lume a fost avizată asupra farsei jucate de Jung? Un cititor pasionat al cărtilor sale este deja influentat, acomodat cu o întreagă suită de conceptii hinduse. Este un exemplu tipic de infiltrare ocultă a unor anumite tipuri de idei...

Demersul acesta continuă cu succes în zilele noastre. Imbrăcarea hinduismului într-o haină „stiintifică“ îl face mai usor digerabil. Nu sunt prea multi oamenii care se întreabă serios ce poate avea stiintific în ea o conceptie

incontrolabilă prin ratiune si experientă. Cât de stiintific poate fi un sistem care se bazează pe teoria karmei, sau pe teoria reîncarnării? Este nimic altceva decât metafizică pură, credintă pură, adică religie.

Din păcate, lumea se lasă usor înselată de acest ambalaj „stiintific". Astăzi, la ani de zile după vizita mea, actualul guru Niranjananda si-a botezat ashramul „universitate", s-a autoproclamat „rector" al ei, si a demarat inclusiv o serie de programe „postuniversitare". Pe deasupra, pretinde cu emfază că „această universitate este cea dintâi de acest fel din lume" (nr. 3/1999 al propriei reviste, p. 24). El „uită", desigur, că altii de teapa sa i-o luaseră deja înainte, întemeind asa-numita „Universitate Spirituală Mondială Brahma Kumaris". Întregul proiect s-a izbit atunci de opozitia O.N.U. si a Universitătii din Hamburg.

Totusi, atractia occidentalilor fată de spiritualitatea hindusă este astăzi o realitate, în contextul în care catolicismul si protestantismul, aceste devastatoare erezii, au reusit să distrugă în Apus autentica traditie spirituală crestină. Însetând după ceva mai profund, oamenii descoperă întâi yoga, iar apoi sfârsesc prin a deveni hindusi. Există regiuni, precum nordul Americii, în care yoghinii din ashramuri au fost dusi chiar si la mănăstiri catolice cu scopul de a-si propovădui „stiinta". I-au invitat însisi călugării catolici, care au pus la dispozitie spatiul monastic si toată logistica necesară, au adresat invitatii publicului larg si au sustinut inclusiv financiar „cursurile" de yoga! De vreme ce L-au pierdut pe Hristos, fireste că se hrănesc acum cu roscove...

Al doilea lucru care m-a impresionat a fost legat de ceea ce am descoperit într-un alt periodic pe care îl tipărea asezământul. Existau aici relatări despre diverse evenimente din viata gurului. Iată ce povestea la un moment dat el însusi:

„Când eram mai tânăr, călătoream prin satele Indiei. Într-un sat oarecare, un om pe care îl ajutasem foarte mult s-a oferit să mă învete cum să chem spiritele din lumea de jos. [...] Am mers apoi într-o seară la cimitir cu câtiva ucenici de-ai mei, si am aplicat cele pe care le învătasem. Dar când au venit spiritele, nu le-am putut tine piept, asa încât le-am îndreptat asupra uneia dintre discipolele mele, pe care au luat-o în stăpânire. A fost chinuită foarte tare si în cele din urmă a murit. Pentru a mă purifica de această faptă, am stat trei zile si trei nopti în apele Gangelui".

Ce ar trebui să mire pe cineva mai întâi în această relatare? Vizita nocturnă la cimitir? Invocarea spiritelor? Dirijarea lor împotriva tinerei fete? Cum se cheamă aceasta: *spiritism, magie, satanism*? Oricum ar sta lucrurile, în nici un caz stiintă! Iar în ce priveste spiritele din lumea de jos, ce altceva puteau fi ele, dacă nu demonii despre care ne previne Evanghelia?

La fel de socantă este si calitatea morală a gurului, care pentru a se salva pe sine îsi sacrifică discipola care îi încredintase trupul, sufletul, mintea si întreaga ei viată! Apoi individul îsi „spală" calm si imperturbabil crima morală în... apele Gangelui! Apropo, calitatea apei unui râu de a spăla constiintele înnegrite si vinovate este un fapt dovedit stiintific, sau o conceptie pe de-a-ntregul religioasă? Din câte cunosc, râul Gange este considerat sfânt numai de către hindusi. Nici musulmanii, nici buddhistii, nici taoistii, nici crestinii nu împărtăsesc o asemenea credintă. Cu atât mai putin oamenii de stiintă. Orice practicant al „stiintei" yoga se comportă în realitate ca un credincios, ca un hindus.

Ne putem întreba de ce aceste cercuri de oameni de factura lui Vivekananda încearcă să ne submineze credinta în mod indirect si ocult, de ce îsi prezintă oferta sub o aparentă stiintifică si de ce nu se încumetă să ne propună

deschis si onest credinta lor, dându-ne posibilitatea de a o supune în cunostintă de cauză comparatiei cu credinta crestină. Evident că oamenii vicleni nu înteleg să folosească decât mijloace de actiune pe măsură. *Rătăcind pe altii si rătăciti fiind ei însisi, vor merge din rău în mai rău...*, spune Scriptura (II Tim. 3, 13).

„***Nici un om responsabil spiritual nu poate urmări distrugerea crestinismului***“. Einstein

DIN NOU IN ASHRAMUL LUI SHRI AUROBINDO

Plecând din ashramul gurului Satyananda, m-am îndreptat spre cel al lui Shri Aurobindo; acesta murise cu ani în urmă, însă ashramurile întemeiate de el erau continuate de către discipolii săi, care îl socoteau acum „sfânt".

Era un loc linistit, la periferia orasului New Delhi. La solicitarea mea, mi s-a atribuit aici o cameră pentru o singură persoană. Nu aveam încă legături foarte strânse cu ceilalti membri, astfel că puteam rămâne să reflectez în singurătate la problemele mele.

Mă întrebam mai ales dacă venise timpul să mă întorc în Grecia, sau ar fi fost de preferat să zăbovesc încă în India. Se ivise, mai nou, oportunitatea de a lucra ca profesor la scoala de care dispunea ashramul.

Trăiam sub impresia ultimei priviri a lui Niranjan. Trădase o ură atât de crâncenă! Era pentru mine de neînteles. I-am trimis chiar o scrisoare, în care îi mărturiseam că sunt întristat de felul cum ne despărtisem, că îl simpatizez si că, totusi, mă speriase ura pe care o întâlnisem în ochii săi.

într-o dimineată am pornit de trei ori să-mi cumpăr biletul de întoarcere în Grecia, si tot de atâtea ori m-am întors, schimbându-mi părerea pe drum. O dată revenit, m-am încuiat în cameră mânios. Se făcuse miezul zilei. Soarele dogorea. Lumina era atât de deranjantă încât mă dureau ochii. M-am asezat si am căzut din nou pe gânduri.

Mi-am amintit atunci de ucenicii lui Babaji, care îmi spuneau adesea că în orice clipă îl strigi pe marele guru, el vine îndată. M-am hotărât deci să-l chem în ajutor.

În timp ce meditam, am rostit în mintea mea: „Babaji, vino!". Am simtit instantaneu un întuneric de nepătruns revărsându-se peste mintea mea. Deschizând ochii, am fost cuprins de groază văzând că întunericul persista si în exterior: cuprinsese întreaga cameră. Lumina soarelui de amiază mai exista doar dincolo de fereastră. Camera mea semăna acum cu o pesteră întunecoasă. Bezna aproape mă înghitise. Biruit de spaimă, am strigat disperat:

- *Părinte Paisie, ajutor*!...

O adiere răcoroasă mi-a învăluit îndată sufletul. Acel întuneric a început să cedeze, retrăgându-se într-un fel care m-a făcut să-i simt limpede turbarea si neputinta. Se manifesta indiscutabil ca o persoană! Camera a devenit din nou luminoasă. Razele soarelui străbăteau iarăsi fereastra în chip firesc. Am simtit atunci întărire si liniste sufletească.

Am sărit imediat în picioare, mi-am încăltat pantofii, mi-am luat borseta si am plecat să-mi procur neîntârziat biletul de întoarcere în Grecia. Nu mai erau necesare nici un fel de alte analize si comparatii!

În asteptarea zborului pentru Grecia, am mai petrecut aproape o săptămână în ashram. Am regăsit printre yoghini o veche discipolă a lui Babaji pe care o cunoscusem în ashramul Heracan din Himalaya. I-am povestit ceea ce tocmai mi se întâmplase. I s-a părut cât se poate de normal. Avea si ea experiente asemănătoare, despre care a început să-mi dea explicatii.

- Bine, dar de ce întuneric? *am întrebat-o.*
- Babaji a vrut să-ti arate întunericul mintii tale... *a concluzionat ea.*

N-am socotit de cuviintă să-i răspund. Hotărât lucru, acela nu fusese întunericul meu! Nu pretind prin aceasta că as avea o minte „luminată“, ba chiar dimpotrivă, însă mintea mea n-ar fi avut în nici un caz puterea de a tine razele soarelui în afara ferestrei! Apoi, am simtit cu claritate că în acel întuneric se ascundea o persoană, că întunericul izvora dintr-o persoană anume. Era Babaji, pe care îl si chemasem explicit. I-am simtit în egală măsură turbarea, frica si neputinta în momentul în care l-am strigat pe părintele Paisie în ajutor. A cedat imediat si s-a făcut nevăzut.

Acestea au fost faptele trăite. Gurusii n-au decât să le ofere propria versiune celor lipsiti de experientă. Vor găsi totdeauna posibilităti alternative de interpretare; sunt deja instruiti în arta de a-si păcăli „cumpărătorii“. De altfel, ei se bucură si de complicitatea discipolilor în această sarlatanie. Se confirmă încă o dată proverbul grecesc: „*Cu ce dascăl o să sezi, asa carte o să înveti*“...

Ce primesc ucenicii ca răsplată? înlesniri sociale si financiare! Această adeptă a lui Babaji mi-a spus mai târziu că-i cerea gurului de la distantă, mental, diverse lucruri: să-si găsească serviciu în India, să-si cumpere o casă frumoasă, să-si procure anumite sume de bani, să obtină privilegii, si alte asemenea favoruri - care s-au concretizat rapid si fără exceptie, prin puterea gurului.

„Ajutoare“ identice constatasem că oferă si Mind Control, si magia, si yoga, si Masoneria. Până si Aris hipnotizatorul tot astfel de momeli utiliza.

Desigur, aceste „servicii“ sunt oferite de diavol si de demonii săi numai anumitor categorii de oameni, în functie de drepturile pe care le-au dobândit de la acestia, si în măsura în care le-o îngăduie Dumnezeu. Care este schimbul pretins pentru aceste servicii? Să devii „al lor“, să le apartii cu tot trupul si sufletul, dar în special cu sufletul.

Ce-i va folosi omului de va câstiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde*?*, a întrebat Hristos în urmă cu 2000 de ani (Matei 16, 26). Răspunsul meu a fost întoarcerea în Grecia. Prietenele mele plecaseră deja mai devreme.

„Asa precum atunci când vezi o viperă sau un scorpion într-o colivie de fildes sau de aur, nu le iubesti si nici nu le fericesti datorită materialului pretios al coliviei în care stau, ci, întrucât prin firea lor pângăresc si contaminează, te întorci în altă parte si te scârbesti, tot asa când vezi răutatea locuind înconjurată de bogătie, cinstiri si demnităti, să nu rămâi uimit de strălucirea exterioară, ci să dispretuiesti caracterul ei mincinos“. ***Epictet***

REVENIREA IN SFANTUL MUNTE

Era martie când m-am întors în Grecia. Aveam un straniu sentiment de „putere“. Mă simteam invulnerabil, mult mai puternic decât oamenii din jurul meu. Pot distinge cu precizie începutul acestui sentiment: îmi amintesc că asa mă făcuse să mă simt Babaji atunci când l-am întâlnit a doua oară, în Allahabad. S-a întâmplat din clipa în care acel „ceva“ a iesit din corpul discipolului său si a intrat în mine. Atunci m-am schimbat cu totul.

Prietenii mei nu puteau întelege nimic din ceea ce le spuneam. Parcă descinsesem dintr-un alt tărâm. Aveam o serioasă problemă de comunicare. Într-un fel glăsuia inima mea, si altfel răsunau cuvintele mele în urechile celor apropiati.

Mama a fost foarte supărată din pricina noului meu aspect exterior. Ceea ce mi se potrivea în India constituia o problemă pentru Grecia. În vreme ce în India treceam neobservat, în Grecia ieseam strident în evidentă.

Mi-am schimbat asadar hainele, am început să port si o căciulită care să-mi ascundă crestetul ras, si m-am readaptat astfel cutumelor grecesti.

Cu toate acestea, ***exista în mine ceva lesne de sesizat de către un observator fin***. Era ceva care mă înfricosa chiar si pe mine însumi. Ceasuri în sir - dar nu totdeauna - chipul meu împrumuta o expresie foarte sălbatică si ciudată, vicleană si rea. **Ceva animalic**.

Lucrul acesta se întâmpla de la sine, independent de vointa mea. Nu-l puteam controla cu nici un chip. Exercitam asupra celor din jur un straniu amestec de atractie si frică. Se purtau cu mine cu maximă grijă, ceea ce-mi alimenta o dată în plus vanitatea.

După câteva zile petrecute împreună cu familia si cu prietenii, am plecat în Sfântul Munte. Acolo sentimentul puterii mi-a fost anesteziat subit. Îndată ce m-am apropiat de Athos, am început să mă simt strâmtorat, întristat, amortit. Încă nu venisem în contact cu oamenii, cu monahii mei cunoscuti. Atmosfera duhovnicească a Sfântului Munte mă făcea să mă simt astfel.

Ciudată a fost si întâlnirea mea cu călugării pe care îi cunosteam: m-a intrigat comportamentul lor inexplicabil. Mă vedeau de departe si veneau bucurosi să mă întâlnească. Însă imediat ce se apropiau de mine, rămâneau năuciti si încetau să-si mai manifeste căldura sufletească. Nu deveneau glaciali, ci doar precauti. Schimbau în grabă câteva cuvinte cu mine si se îndepărtau. Atitudinea lor mi-a dat de gândit si totodată m-a întristat. Am încercat totusi să nu mă frământ prea mult, căci în definitiv venisem pentru bătrânul Paisie.

Când am ajuns la coliba sa, bătrânul era singur în curte. M-am apropiat de gardul de sârmă si l-am strigat. S-a întors si m-a privit foarte aspru.

- Ce cauti tu aici? m-a întrebat, cerându-mi socoteală.

Mi s-au tăiat picioarele. M-am gândit: „*Dacă si de aici mă izgonesc, unde voi merge*?“. Nu aveam nici un alt loc în care să mă duc, nu exista om care să mă iubească mai mult decât părintele Paisie.

Nu mă asteptasem la o asemenea primire. Bătrânul mă primea întotdeauna bine: mă săruta, mă mângâia, îmi vorbea plin de bunătate. De ce această primire?

N-am spus nimic. Am plecat capul si am asteptat încremenit să mă alunge sau să mă oprească. I s-a făcut milă de mine.

- Bine, intră un pic; să vedem ce-o să facem acum, a zis.

Am intrat bucuros si usurat în curte. A început să râdă de mine:

- De ce te-ai tuns? Te-au luat în armată?
  Am zâmbit.
- Nu, părinte, stiti... am fost în India...
- Bre nătângule, cum să nu stiu? - V-am scris o scrisoare, am vrut să v-o trimit, dar am pierdut-o.
- Nu contează, eu am primit-o.
  Am sezut si am discutat. Bătrânul îmi deschisese iarăsi bratele sale. După o jumătate de oră m-am pregătit să plec.
- Unde vei sta acum? a întrebat.
- Am să merg la părintele H.
- Bine... peste trei zile vino din nou.

S-a ridicat.

- Stai să-ti aduc un pistol!

S-a întors zâmbind si mi-a adus un sirag de mătănii mic, cu 33 de boabe.

- Acesta trage cu gloante duhovnicesti, iar diavolul se teme si nu se apropie, a spus vesel. Păstrează-l, să nu cumva să-ti trebuiască.

Când am iesit pe poartă mi-a smuls căciulită, i-a făcut cruce si mi-a pus-o la loc.

- Să ai si coif, mi-a spus râzând, să nu te ispitească vicleanul cu gânduri... si mi-a tras o scatoalcă de alint peste cap.

Ah, aceste lovituri! Măcar de le-as fi primit încontinuu! Niciodată nu mă săturam de ele! Le primeam totdeauna cu frică si bucurie, stiind că prin aceste mici lovituri bătrânul se străduia să-si ascundă darurile duhovnicesti pe care le împărtea, de fiecare dată în grade diferite. Uneori te „îmbătai“ de bucuria Duhului Sfânt, îti ieseai din sine. Alteori, simteai liniste, pace adâncă si sigurantă dumnezeiască: ***Dacă Dumnezeu este cu noi, cine este împotriva noastră***? (Rom. 8, 31). Alte dati, simteai eliberare din lupta cu gândurile.

Harul îmbrăca asadar multe si felurite chipuri, de fiecare dată după cum era nevoie. Stiau Dumnezeu si bătrânul. Folosind pretextul acestor scatoalce, părintele Paisie mă împodobea duhovniceste din belsug, cu nespusă dărnicie, ca pe un principe. Dobândeam astfel o asemenea frumusete duhovnicească, încât mi se schimba până si înfătisarea; chipul meu devenea frumos, pasnic, fără nici o umbră de răutate si viclesug, întocmai ca al unui copil.

Văzându-mă în astfel de împrejurări, o prietenă de-a mea care încă nu-L cunoscuse pe Hristos îmi spunea:

- Iar te-ai schimbat, te-ai făcut ca un copilas.

Eu stiam însă că bătrânul era cel care mă curătase si mă împodobise astfel. Din nefericire, patimile supravietuiau totusi în sufletul meu si mă trăgeau apoi iarăsi cu de-a sila spre obiceiurile rele, asa cum este tras catârul de căpăstru. Cădeam în mocirlă si îmi murdăream din nou vesmântul scump si strălucitor. Azvârleam fără minte în noroi pietrele pretioase pe care bătrânul le dobândea cu multă osteneală, durere, sânge si luptă duhovnicească, si mi le dăruia din belsug. Risipeam în felul acesta imense avutii duhovnicesti. ***Însă părintele meu iarăsi mă primea, iarăsi îmi tămăduia rănile, iarăsi mă spăla si mă împodobea cu vesminte de pret, îmi punea inel în deget*** (v. Luca 15, 22), mă înzestra cu vrednicie duhovnicească, fără să mai socotească faptele mele dinainte, fără să-si măsoare darurile.

Aceasta nu s-a întâmplat numai o dată, ci de nenumărate ori. În cele din urmă mi-am venit în simtire.

Mă rusinam, nemaiîndrăznind să primesc astfel de daruri. Stiam că nu le voi putea păzi curate. Peste doar câteva zile urma negresit să le pierd, dacă nu cumva le pierdeam chiar în clipa următoare. Îi mărturiseam acest lucru plângând, dar el mă mângâia, îmi alunga amărăciunea si mă curăta iarăsi, fără murmur, fără zgârcenie, cu nobilă bucurie si prisositoare iubire. Se străduia uneori să-si ascundă multa dragoste, pentru a nu mă determina prin aceasta să mă simt cumva obligat.

M-am dus asadar la părintele H., ascetul la care plănuiam să rămân ca ucenic. M-a găzduit câteva zile, desi îl vedeam nelinistit si precaut.

Intr-o zi l-am întrebat:

- **Părinte, mă veti păstra ca ucenic**?
- ***Ce să-ti fac, copilul meu, cu atâtia demoni câti ai asupra ta***? mi-a răspuns.

N-am înteles atunci prea bine ce se întâmplă si despre ce „demoni“ vorbea. Desigur, mă simteam în general foarte ciudat, dar atribuiam această stare experientelor intense pe care le traversasem în ultimul an.

Refuzul, renegarea lui m-au întristat. Însă părintele Paisie mă primise, îmi deschisese iarăsi bratele sale, si aceasta îmi era de-ajuns. El mă iubea cu adevărat, indiferent dacă eram sănătos sau bolnav, frumos sau urât, puternic sau slăbănog, inteligent sau prost... El mă iubea întotdeauna, în orice conditii... Ce usurare! Ce mângâiere! Ce bucurie! Ce altceva mi-as fi putut dori?

LUMINĂ SAU ÎNTUNERIC

Resimteam intim limitele ratiunii mele. Mintea nu se dovedea aptă să analizeze o serie întreagă de evenimente care o depăseau considerabil. Cum, asadar, să optez decisiv între cele două căi religioase? Ezitam în a lua hotărârea definitivă pe care toti o asteptau din partea mea.

Astăzi constat retrospectiv că nu ratiunea era chemată să decidă, ci inima. Adică ceva mult mai profund si mai puternic, practic centrul fiintei umane. Nu mintea urma să construiască o ideologie, ci în inimă trebuia să se nască o credintă.

Într-o zi l-am întrebat pe bătrânul despre yoghini: "*Părinte, nu pot să înteleg: sunt oameni inteligenti, cultivati, cu multe valente. De ce să fie răi? N-au nici un motiv! Nu pot pricepe!*" Bătrânul m-a privit, si-a clătinat capul si n-a spus nimic.

La câteva zile după aceea, cu putin înainte de Pastele lui 1984, s-au întâmplat următoarele:

Într-o după-amiază mă aflam singur în imobilul meu din Tesalonic, meditând asupra unor lecturi recente, într-o fractiune de secundă, m-am surprins pierzând brusc si total contactul cu realitatea înconjurătoare. Nu mai aveam nici un fel de perceptii vizuale, auditive sau tactile. Cele cinci simturi încetaseră cu desăvârsire să mai functioneze. Lumea exterioară se stinsese complet în întuneric, exact asa precum o cameră se cufundă în beznă printr-o simplă actionare a întrerupătorului electric. Deturnată de la prelucrarea semnalelor senzoriale, mintea mea fusese integral absorbită într-un tărâm duhovnicesc. Era captiva unui eveniment spiritual.

Am văzut atunci simultan două elemente distincte: pe de o parte, o lumină albă, lină si odihnitoare, desi foarte intensă si strălucitoare; pe de altă parte, un întuneric adânc si dens.

La început, atentia mi-a fost atrasă de întuneric. Mi-a provocat un sentiment de frică, dar si un anume fel de fascinatie. Desi mă cuprinseseră frisoane de spaimă, eram stăpânit în acelasi timp de o mare curiozitate, înaintând deci cu mintea către acest întuneric, am perceput dimensiunile actului în sine al negării. Cu cât mă afundam mai mult, cu atât mai dens devenea întunericul, si cu atât mai accentuată negatia. Exista în ea o putere uriasă, o anumită „măretie" - as îndrăzni să spun. Era ipostaza negativă a realitătii.

Pe cât de mult eram atras de lumină, pe atât de tare mă atrăgea si întunericul. Simteam izvorând dintr-o parte un ocean de iubire; din cealaltă, un abis nemărginit de ură. Altruismul la cotele lui absolute emana din acea lumină, în vreme ce întunericul se arăta generator al egoismului absolut. Prin respingerea luminii, prin aversiunea manifestă fată de ea, întunericul plăsmuia un alt tărâm fiintial.

Am înteles dintr-o dată că toate existentele însufletite si neînsufletite din univers erau creatiile luminii. Lumina străbătea si umplea fiecare lucru si persoană din această lume. O oarecare constiintă personală decisese însă, la un moment dat, să înlăture din intimitatea sa fiintială lumina care o crease. Lumina a respectat hotărârea liberă a creaturii sale si s-a retras în afara ei. Astfel a apărut un tărâm fiintial al întunericului. Asa a devenit întunericul realitate. Prin negarea luminii s-a plăsmuit întunericul. Spre deosebire de lumină, acesta nu exista de la sine si prin

sine, ci doar atâta timp cât exista negarea luminii. Întunericul nu poate exista fără lumină. Doar lumina fiintează prin sine însăsi.

Intunericul era pur si simplu rezultatul optiunii libere a unei constiinte personale. El reprezintă modul de existentă pe care l-a ales o oarecare fiintă din cosmos, anume diavolul.

Acest act al negării seamănă întrucâtva cu o creatie, fără să fie ca atare. El mimează actul creator al lui Dumnezeu, în sens contrar. Este tocmai consecinta neputintei ontologice a diavolului de a crea, de a zidi, de a da viată. Negând întreaga creatie, întreaga lumină, întreaga energie, întreg harul lui Dumnezeu, diavolul a confectionat o realitate din nefiintă, a „creat“ moartea, întunericul. Înainte de această auto-separare a diavolului, nu exista nici moarte, nici întuneric, ci toate erau pline de lumină si viată.

Asadar, simteam emanând din întunericul în care mă afundasem sălbăticia dezlăntuită, rebelă, nebună, distrugătoare si autodistrugătoare a negării pure. Fără să pot vedea ceva în jurul meu, auzeam râsete grotesti si asurzitoare adâncindu-se în beznă ca într-un ocean, înaintasem foarte putin în întuneric. Ca si când as fi băgat numai capul în apă. Adâncul oceanului doar îl intuiam. Am înteles însă puterea păcatului, atractia lui, tentatia lui, substanta lui; pe de altă parte, am înteles si non-existenta lui, impotenta lui extremă. El este nimic altceva decât o „lipsă“. În spetă, absenta luminii. Pe cât de înfricosător devine din momentul în care te câstigă, pe atât este de rizibil si de neputincios când te tii departe de el prin felul în care trăiesti. Nu poate birui decât pe cineva care cedează de bună voie, prin liberă alegere.

M-am tras înapoi cu groază si repulsie. Am înaintat spre lumină si am pătruns în ea, însă nu foarte adânc; numai ce am trecut hotarul. Mă aflam foarte aproape de limita despărtitoare, însă m-a mângâiat atât de mult, mi-a dat atâta sigurantă... M-a umplut de viată, de pace, de bucurie, de cunoastere. Eram coplesit de iubirea si de generozitatea cu care îmi revărsa darurile sale, pe care le ignorasem până atunci si de care nu eram vrednic.

La scurt timp după aceasta, totul s-a terminat brusc, exact asa cum si începuse. A fost o lectie profundă, de numai câteva minute. Nici un cuvânt n-ar putea-o explica. Mi-a revelat distinctii subtile, sensuri adânci si însemnate, care covârsesc atât limbajul comun, cât si ratiunea însăsi. O veritabilă revelatie. Dar, mai presus de orice, un test prin care a fost pusă la încercare intentia mea lăuntrică. A fost vădită dispozitia precumpănitoare a inimii mele.

Din fericire, desi la început s-a miscat către întuneric, în cele din urmă inima mea a aflat odihnă în lumină. Si tot din fericire, lumina m-a primit.

Ce era lumina? în Evanghelia după Ioan, Hristos spune: ***Eu, Lumină am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână în întuneric*** *(Ioan 12, 46); iar Apostolul tâlcuieste:* ***Dumnezeu este lumină si nici un întuneric nu este întru El*** *(I Ioan 1, 5).*

Acest eveniment m-a initiat în taina libertătii de alegere a oamenilor si a îngerilor. Ei au fost înzestrati de Dumnezeu cu liberul arbitru, astfel încât nu suferă nici un fel de constrângeri în a se misca după bunul lor plac în plan duhovnicesc si în sfera moralitătii. Atât îngerii cât si oamenii înclină spre bine sau spre rău ca rezultat al unei dispozitii si decizii strict personale. Într-un anume sens, ei se plăsmuiesc pe sine fără nici un fel de îngrădiri. Îsi conferă singuri un proiect ontologic, hotărând asupra modului în care vor exista. Această libertate a lor este cel mai mare dar pe care l-au primit de la Dumnezeu.

Intâia fiintă care a dat la un moment dat o rea întrebuintare libertătii sale a fost arhanghelul Lucifer. El este marele răzvrătit, „creatorul“ si stăpânul întunericului. El este izvorul, initiatorul si promotorul răului. El i-atras după sine si pe ceilalti îngeri care au devenit demoni. El îi atrage si pe oameni către tărâmul său, către modul său de existentă. Lucifer fusese hărăzit să rămână într-o relatie nemijlocită cu Dumnezeu, să se înalte spiritual, să se împărtăsească de dumnezeiasca fericire si să-si justifice tocmai prin aceasta existenta. Era însă absolut liber, iar la un moment dat a ales lepădarea, ruperea de Dumnezeu, si perseverează până astăzi în această optiune. La fel se întâmplă cu toti oamenii care se întorc împotriva lui Dumnezeu, consfintindu-si astfel în deplină cunostintă de cauză autodistrugerea. Există o doză de nebunie în acest gest. Trebuie subliniat că ei nu au fost creati spre rău, ci singuri au decis să dea curs acestei patimi nebunesti a orgoliului.

Dumnezeu respectă într-atât libertatea cu care El însusi si-a înzestrat făpturile, încât n-o anulează nici măcar atunci când aceasta se întoarce împotriva Lui. Preferă să folosească alte nenumărate moduri de a le atrage din nou, cu multă gingăsie, aproape de iubirea Lui. Însă diavolul, demonii, vrăjitorii, oamenii răi nu vor cu nici un chip să se schimbe! Ei ajung la o asemenea pervertire încât aleg moartea în locul vietii, ura în locul iubirii, durerea în locul fericirii, răul în locul binelui. Si toate acestea fără o cauză precisă, fără un motiv anume... Mintea li se clatină în fata dimensiunilor irationalului. Astfel se distrug de unii singuri, autocultivându-si această nebună vanitate care sugrumă sufletele.

„Un Doamne, miluieste să fi zis diavolul, si Dumnezeu l-ar fi iertat“, mi-a spus cândva părintele Paisie.

„Aici, mai jos, un bătrânel se ruga pentru diavol. Îl durea inima pentru el. Îsi zicea în sinea sa: ‘Făptura lui Dumnezeu este si acesta. Arhanghel a fost, si uite cum a ajuns’. Asadar, se ruga pentru el. În timpul rugăciunii, i-a apărut într-un colt vicleanul, având coarne si mirosind îngrozitor, si a început să-i dea cu tifla si să-l ia în râs. Uite asa îi dădea cu tifla, cu amândouă mâinile (si bătrânul mi-a reprodus gestul întocmai)! diavolul refuză totdeauna căinta.“

„Bătrânelul“ era însusi părintele Paisie, asa cum avea să mi-o mărturisească altcândva, mai târziu.

Îi multumesc lui Dumnezeu că mi-a dăruit să trăiesc această experientă, întrucât, necrezând mai înainte că pot exista oameni pur si simplu rău intentionati, mă expuneam unor pericole care m-ar fi putut costa chiar viata. Port înlăuntrul meu convingerea că prin rugăciunile bătrânului am primit acest dar duhovnicesc, dobândind astfel cu prisosintă răspunsul la întrebările pe care i le pusesem în legătură cu gurusii („**De ce să fie răi? N-au nici un motiv...**“).

- *Intru El era viată si viata era lumina oamenilor. Si lumina luminează în întuneric si întunericul nu a cuprins-o (Ioan 1, 4-5).*
- *Eu sunt Lumina lumii; cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vietii (Ioan, 8, 12).*
- *Eu, Lumină am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână în întuneric (Ioan 12, 46).*
- *Dumnezeu este lumină si nici un întuneric nu este întru El (I Ioan 1,5).*
- *Că oricine face rele urăste Lumina si nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească. (Ioan 3, 20)*

DIAVOLUL, ÎNGERUL SI MAICA DOMNULUI

Nu trecuse o lună de când mă întorsesem din India. Mă aflam din nou în Sfântul Munte. Vremea era închisă, înnorată si rece. Ploua des în acele zile. Primăvara nu-si intrase încă în drepturi. Bătrânul m-a invitat asadar în arhondaricul său, desi în general avea obiceiul să primească lumea afară, în curte.

Eram singur, nu existau alti vizitatori - atât datorită ploii, cât si a anotimpului (la sfârsitul iernii toate comunicatiile cu Athosul se întrerup adesea, existând pericolul ca pelerinii să rămână astfel blocati temporar în Munte; de aceea, în această perioadă a anului, Muntele este frecventat doar de un număr redus de studenti, sau de oameni cu probleme speciale).

Era printre primele dati când intram în arhondaricul bătrânului. Am fost condus într-o cameră mare, care avea în mijloc o sobă încinsă ce reusea să împrăstie putin umezeala si frigul. De jur-împrejur erau improvizate bănci de lemn, acoperite cu niste carpete făcute de mână la războiul de tesut. Pe unul din pereti atârna o fotocopie a textului profetiei pe care prorocul Danîil a făcut-o despre Alexandru cel Mare, numindu-l „împăratul elinilor“. Textul era precedat de o scurtă istorie a vietii prorocului si se încheia cu mărturia istoricului Iosip, care spunea că amintita profetie fusese oferită de către arhiereul Iaddos si preotii evrei împăratului Alexandru în persoană, când acesta a mers la Ierusalim.

Profetia descria activitatea, cuceririle, dar si destrămarea statului lui Alexandru cel Mare după moartea sa. Toate aceste lucruri fuseseră prorocite cu secole înainte de nasterea Marelui Alexandru.

Bătrânul mi-a spus că nu există o dovadă mai zdrobitoare despre elenitatea Macedoniei si a Marelui Alexandru decât textul insuflat de Dumnezeu al Vechiului Testament. Aspectul merită retinut cu atât mai mult cu cât în momentul acela nu se declansase încă masina de propagandă a slavilor, care încearcă să uzurpeze istoria si pământul grecesc.

Am încins apoi o îndelungă conversatie, nu-mi amintesc exact pe ce temă. De această dată timpul trecea fără ca bătrânul să dea semne că s-ar grăbi să încheie. Sedeam pe scăunel, încovoiat atât din pricina frigului cât si a stării sufletesti, si mă desfătam de tovărăsia bătrânului. Părea că asteaptă ceva, căci de o bună bucată de vreme nu mai exista vreun motiv vădit care să îndreptătească rămânerea mea acolo. Fireste, eu n-aveam însă nici o dispozitie de a părăsi chilia.

Peste putin a sunat clopotelul, iar bătrânul m-a lăsat în cameră si s-a dus să deschidă. A dat drumul cheii să alunece pe sârmă, iar vizitatorul a luat-o, a deschis poarta si s-a îndreptat către latura din spate a casei, unde în usă îl astepta bătrânul. Eu îi auzeam din cameră.

- Părintele meu, iubitul meu părinte! s-a auzit o voce puternică, plină de emotie, însotită de zgomotul făcut de oaspetele care căzuse în genunchi si încerca să-i sărute picioarele bătrânului.

În acelasi timp se auzeau pasii părintelui, grăbindu-se acum să se retragă, incomodat de zid în sfortarea sa de a-l evita pe vizitator.

- Nu, bre minunatule, nu...! a strigat, stânjenit si încurcat, rugător si totodată destul de familiar, străduindu-se să-l împiedice cu mâinile sale pe musafir.

Eu ascultam scena din cameră. Eram uimit de evlavia pe care o manifesta vizitatorul fată de bătrân, si de modul în care se smerea pe sine la picioarele lui, de adâncul respect pe care îl sugera întreaga scenă. „*O fi vreun călugăr tânăr pe care bătrânul l-a ajutat mult*“, m-am gândit.

În clipa când în cameră a intrat un bărbat de 50 de ani, dintre cei sobri si conservatori - precum îl vădea mustata sa răsucită - nedumerirea si mirarea mea au luat proportii. Ce l-ar fi putut determina pe acest bărbat să se poarte ca un adolescent înflăcărat? Un astfel de comportament din partea unui asemenea om ar fi fost foarte greu de anticipat.

M-a salutat usor stânjenit si ne-am asezat toti trei. Faptul că mă aflam în arhondaricul părintelui Paisie l-a făcut pe vizitator să bănuiască o legătură strânsă a mea cu bătrânul si să mi se arate extrem de amical, în pofida ciudatei mele înfătisări. Am simtit nevoia să-i răspund cu aceeasi cordialitate acestui om pe care, nu atât datorită vârstei, cât a temperamentului si a conceptiilor despre viată, în alte circumstante l-as fi privit cu antipatie si suspiciune.

Intreaga sa atitudine, spontaneitatea, iubirea si respectul său dezinteresat fată de acest călugăr bătrân, sărac, smerit si neînvătat, vădeau un suflet prea putin ancorat în conformism si totodată fidel unor valori pe care le pretuiam si eu la rându-mi. Atunci am constientizat prejudecătile cu care obisnuiam să evaluez anumite categorii de oameni. Îmi devenise în sfârsit limpede cât de nedrept eram adesea în aprecierile mele.

După ce a primit traditionala tratatie, musafirul a început o discutie cu caracter general si, la scurtă vreme după aceea, bătrânul m-a rugat să trec în camera alăturată, unde-si avea bisericuta. Precum majoritatea covârsitoare a chiliilor din Sfântul Munte, tot asa si cea a bătrânului adăpostea sub acoperisul ei un mic paraclis.

M-am ridicat asadar si am intrat în camera vecină, în bisericută, lăsându-l pe oaspete să se sfătuiască între patru ochi cu părintele. M-am închinat la icoane si m-am asezat într-o strană, spunând rugăciunea si privind din când în când afară pe ferestruica din fata mea. Era amiaza unei zile înnorate, cu timp închis.

Ceea ce urmează să înfătisez s-a întâmplat brusc, pe neasteptate, mai rapid decât o bătaie de aripi. M-am simtit asemenea unui orb care într-o singură clipită îsi redobândeste deplin vederea. Ai fi zis că un întrerupător s-a răsucit fulgerător, făcând să strălucească în cameră o lumină intensă.

Astfel, deodată, am dobândit o perceptie cu totul nouă. Trupul meu era nemiscat. Lucrurile din biserică străluceau indescriptibil. Fiecare obiect părea să emită lumină din interior. Până si peretii erau, într-un anume fel, luminosi. Privind pe fereastră, am constatat că si afară exista aceeasi lumină care conferea tuturor lucrurilor puritate. Acesta este cuvântul cel mai potrivit: puritate. Prin fereastră am văzut un norisor diafan, alb, strălucitor, fără margini bine definite. O lumină albă, strălucitoare si imaterială se revărsa din el, miscându-se foarte repede în jurul chiliei... Era de fapt o fiintă luminoasă care zbura.

Am simtit în clipa aceea o liniste profundă, o pace neclintită, o deplină sigurantă duhovnicească, o bucurie care, desi coplesitoare, era totusi echilibrată. O veritabilă „betie cumpătată“ - asa cum caracterizează vechea traditie

crestină acest tip de experientă. Natura, calitatea si intensitatea simtămintelor nu-si găseau corespondent în absolut nimic din ceea ce cunoscusem în trecut.

Am rămas sezând linistit în strană. După putin timp, si-a făcut aparitia bătrânul. M-am întors foarte calm către el si i-am spus:

- Părinte, am văzut un înger (realizez astăzi că nici măcar nu pot explica felul cum mi se crease această impresie)...

M-a privit cu atentie drept în ochi, ca si când ar citi niste semne.

- A! Bine... Mergem înăuntru, a răspuns linistit.

M-a introdus din nou în cealaltă cameră, unde astepta vizitatorul. Terminaseră discutia. Asteptasem aproape două ore si speram că ni se va sugera să ne retragem. Bătrânul însă nu trăda nicidecum o asemenea intentie. Ne-a relatat niste întâmplări presărate cu multe glume. Avea un umor de-a dreptul spumos, care mi-a provocat în mai multe rânduri hohote de râs. În acest timp, musafirul sedea lângă bătrân, pe aceeasi bancă, iar eu în fata lor pe o buturugă.

La un moment dat, părintele a început să povestească despre cineva:

- Un om se dusese tocmai acolo... (îsi căuta cuvântul)... În Pakistan, să zicem! Acolo s-a cam încurcat, l-au mânjit si pe fată cu ceva cenusă...

Mi-am amintit imediat de jertfa din India si de bulina de untură arsă pe care mi-o desenase între sprâncene yoghinul ucenic al lui Babaji, astfel încât m-am simtit direct vizat.

Desi în cea mai mare parte a timpului se adresa vizitatorului, părintele mă privea când si când cu subînteles. Am priceput asadar că vorbea despre mine si despre călătoria mea în India. O făcea însă într-o asemenea manieră încât celălalt să nu înteleagă că era vorba despre mine.

Am început deodată să simt o foarte stranie tulburare. Parcă ceva anume se împotrivea înlăuntrul meu.

- Acolo departe, deci, l-a ispitit diavolul. Însă si el spunea la rândul său rugăciunea, si nu-i dădea diavolului pace.

Părintele si-a întors atunci privirea către mine. Eu am înteles si am început să spun în minte rugăciunea „***Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă***". Nu mai eram deja atent la povestire, ci la rugăciune.

În timp ce vorbea, ca si când ar fi rostit o frază în cadrul povestirii, s-a întors către mine si a spus:

- Duh necurat, iesi din făptura aceasta!

Si îndată a continuat istorisirea, tinându-l pe celălalt de mână. La scurt timp m-a privit din nou, rostind iarăsi ca pe o parte a povestirii propozitia:

- Duh necurat, iesi din făptura aceasta!

Chipul său era luminat de o strălucire tainică, ascunsă, pe care însă o percepeam; era serios, iar ochii săi căpătaseră o expresie pe care arareori o mai întâlnisem. O expresie care revela slava ascunsă a sufletului său. O expresie care vădea o fiintă calitativ diferită de ceea ce în mod obisnuit numim „un om normal", atât de diferită încât începeai să te întrebi dacă este cu adevărat om. Pe chipul bătrânului, în privirea sa, descopeream dimensiuni nebănuite ale firii omenesti.

Am continuat cu înflăcărare rugăciunea, desi pe moment nu puteam discerne importanta a ceea ce se petrecea.

S-a întors apoi pentru a treia oară si a spus:

- Duh necurat, iesi din făptura aceasta!

Am simtit atunci ceva imaterial iesind dinlăuntrul meu, dezlipindu-se si despărtindu-se de mine. Am simtit practic eliberându-mi-se mintea si sufletul de sub intensa influentă a unui alt spirit. În acelasi timp, am dobândit si o intensă perceptie, constiintă, cunoastere a sufletului meu ca fiind ceva extrem de concret si palpabil. M-am simtit usurat, ca si când as fi scăpat de o imensă greutate. Abia în clipa aceea am constientizat în ce presiune trăisem. Am simtit acel „ceva" care iesise dinlăuntrul meu stând acum în spatele meu, în stânga; o prezentă a cărei putere te bloca pur si simplu. Îmi îngreuna sufletul chiar si de la acea mică distantă. M-am ridicat cu intentia de a mă îndepărta de această prezentă si am căutat adăpost la picioarele bătrânului. M-am asezat pe podea, lângă genunchii lui.

În momentul acela, aproape simultan cu cuvintele bătrânului si cu eliberarea mea, vizitatorul m-a uimit încă o dată.

A sărit în picioare brusc, si a strigat uluit:

- Maica Domnului, Maica Domnului, ce mireasmă este aceasta? Părinte, părinte, Preasfânta este alături!

O mare bucurie îl cuprinsese, facându-l să uite de toate celelalte lucruri din jurul său. Era acea bucurie pe care o simte sufletul atunci când îi întâlneste pe sfinti în chip minunat si suprafiresc, „în Duhul Sfânt". Omul striga necontenit într-un acces de fericire, si ne ruga să mergem alături în biserică. Eu am încetat să mai simt în cameră teribila si strivitoarea prezentă a acelui „ceva" pe care, înainte de cuvintele bătrânului, îl purtasem în sufletul meu.

Oare strălucirea slavei Preasfintei Născătoare de Dumnezeu alungase din sufletul meu si din cameră „duhul necurat" - precum îl numise bătrânul? Ce altceva ar fi putut percepe sufletul atât de entuziasmat al vizitatorului, dacă nu mireasma duhovnicească a Preacuratei? Sunt întrebări cărora simtul comun si ratiunea naturală nu le pot răspunde transant. Există însă si un alt tip de certitudine care se naste lăuntric prin „înstiintare dumnezeiască", fiind rezultatul unei lucrări nemijlocite a lui Dumnezeu în adâncurile sufletului omului. Veracitatea cunoasterii pe care ea o furnizează este de o evidentă intimă indubitabilă.

Eram uimit si fascinat. Mi se întâmpla si mie exact ceea ce întâlnisem relatat atât de simplu în vietile sfintilor sau, mai profund, mai elevat, în scrierile marilor asceti si sfinti ai ortodoxiei. Erau evenimente care se derulau cu o simplitate extremă, însă de o profunzime ontică abisală, în raport cu care sufletul se înfricosează si se bucură în

acelasi timp. El simte frică sfântă si cutremur, stări sinonime celei mai coplesitoare fericiri, întrucât face pe viu experienta nemărginitei iubiri a lui Dumnezeu.

Trăiam asadar o adevărată sărbătoare. Ne desfătam de daruri tainice si ignoram deja orice lucru pământesc. Ne simteam pe cât de mici, pe atât de fericiti. Rugăciunea bătrânului, izvorâtă din inima sa neprihănită, era cauza acestor experiente dumnezeiesti.

Incet-încet am intrat în biserică. Voiam să-i multumesc bătrânului si m-am dus „să-i pun metanie" (să-i fac, adică, o plecăciune până la pământ). M-a împiedicat oarecum stânjenit.

- Acolo, acolo pune metanie! si mi-a arătat cu mâna către icoana Maicii Domnului din catapeteasmă, pe care o privea atât de transfigurat încât am avut senzatia că în clipa aceea o vede pe Preasfânta aievea.
- Am pus, părinte, mai înainte.
- Pune acum, bre copilasule, când îti spun, a insistat el cu un amestec de hotărâre si delicatete, îndemnându-mă prin gesturi să mă grăbesc.

Am pus asadar din nou metanie, spre marea satisfactie a bătrânului, care tresaltă de emotie ca un tată care îsi vede fiul bucurându-se de favorurile împăratului.

Mărturisesc că abia astăzi sunt în măsură să realizez cu adevărat dimensiunile si însemnătatea acestor evenimente duhovnicesti pe care le-am străbătut atunci într-o succesiune ametitor de alertă. Constientizez pe deplin atât propria mea nevrednicie, cât si sfintenia bătrânului, care, adânc îndurerat să mă vadă într-o asemenea stare de prăbusire, s-a rugat lui Dumnezeu să mă vindece cu medicamente din cele mai tari, pe măsura bolii de care sufeream. Iar Dumnezeu, Care îi ascultă pe cei smeriti, i-a împlinit cererea stăruitoare.

Incet-încet, bătrânul ne-a scos în curte. M-a rugat să deschid poarta, apoi să o încui în urma noastră si să pun cheia în minusculul vagonet improvizat, asa încât să o poată trage înapoi în casă. Am luat amândoi binecuvântare si am plecat.

Ne-am îndreptat împreună spre Karyes. Cărarea era pustie si serpuia urcând printre tufe, pe sub copaci. După ce ne-am îndepărtat la vreo sută, două sute de metri de căsută, musafirul părintelui mi-a spus cu înflăcărare:

- Bre, este sfânt, este sfânt, întelegi?
- Da, da, i-am răspuns.

M-a apucat de mână si m-a oprit. M-a privit drept în ochi.

- Intelegi ce-ti spun? Este sfânt! întelegi?

Socotea că-i răspunsesem afirmativ dintr-un simplu act de complezentă.

- Da, da, cred si eu cu tărie acelasi lucru! l-am asigurat. Îl cunosc de ceva timp pe bătrân, si stiu că asa este.

M-a privit iarăsi pătrunzător, s-a convins că vorbesc serios si ne-am continuat drumul.

Căra în spate o valiză veche, mare, pe care o avea petrecută cu niste curele peste umeri. Îi era extrem de incomod, mai ales că valizele de acest fel erau dotate cu mânere voluminoase, pentru a putea fi cărate de mână. M-am mirat de povara lui. „*Nu putea să-si ia ceva mai confortabil*?“, mă gândeam. De când începuse urcusul, se oprea la fiecare cinci pasi. Gâfâia, iar chipul si mustata îi străluceau de sudoare. Mergeam foarte încet, în vreme ce eu insistam să-l ajut preluând valiza pe umerii mei. Refuza însă cu îndârjire, continuându-si urcusul si discutia.

Eram curios să aflu ce-l determinase pe acest om să cadă în genunchi fără nici un fel de retineri si să ceară cu ardoare si recunostintă să sărute picioarele bătrânului. Apoi, si cuvintele sale „*Este sfânt, este sfânt*!“ mărturiseau despre existenta unor experiente iesite din comun. Asadar, am început discutia cu scopul de a afla amănunte. M-a ajutat în acest sens familiaritatea lui, faptul că trăisem împreună niste evenimente cu totul minunate, desi sunt sigur că el nici nu-si dăduse seama că bătrânul tocmai scosese din mine un demon, si încă unul de frunte, dintre cei care se ostenesc să-l cufunde pe om în înselare si rătăcire duhovnicească.

În fine, tovarăsul meu de drum mi-a mărturisit că valiza sa era absolut goală si că o purta „de camuflaj“, pentru a nu-i fi remarcată infirmitatea.

„Am fost ofiter superior de aviatie. Nu credeam în Dumnezeu mai mult decât... majoritatea celorlalti. Mergeam la biserică sporadic, doar la vreo sărbătoare mai mare sau la vreo ceremonie mai deosebită. Fumam mult, trei pachete pe zi. M-am îmbolnăvit rău. Am fost nevoit să plec la Londra, unde mi-au scos trei sferturi din plămâni. De altfel, îmi lăsaseră cel de-al patrulea sfert doar pentru a mai avea cu ce să respir, cât de cât, pe parcursul celor două săptămâni pe care îmi prognozaseră că le mai am de trăit - iar aceasta, în cel mai fericit caz. Le-am zis că voi merge să mor acasă, în Grecia. M-am întors foarte îndurerat. Mi-a trecut apoi prin minte să merg si în Sfântul Munte, unde nu fusesem niciodată. Când am ajuns aici, am auzit despre părintele Paisie si am pornit în căutarea lui.

I-am găsit până la urmă coliba. Mi-a deschis usa el singur, înainte să ciocănesc.

- Bun venit, Dimitrie! mi-a zis. Te asteptam,

Intr-adevăr, avea pregătită si tratatia. Mă strigase pe nume, desi mă vedea pentru prima dată! Am rămas cu gura căscată de un cot. M-a îndemnat să sed, să mă odihnesc.

- Nu te necăji, nu te necăji, toate au să fie bine, mi-a zis.

Eu nu rostisem încă nici un cuvânt!

- Toate vor merge bine! mi-a spus el, si mi-a făcut cruce de trei ori peste piept.

Au trecut de atunci doi ani si jumătate. Mă simt excelent. Nici n-am murit în două săptămâni, asa cum ar fi fost normal, nici metastază n-a făcut cancerul meu, nici medicamente n-am luat. Sunt foarte bine. Doar atât, că mă deplasez greu, fiindcă nu mai am plămâni cu care să respir...“.

Spunându-mi acestea si discutând bucurosi despre multe altele, am ajuns la mănăstire.

- Vin din când în când să-l văd, îmi zice. Numai că în mănăstire nu pot sta. Imediat ce se încuie portile, mă simt ca la închisoare. De aceea mă duc la hotel la Karyes, si seara mai discut cu oamenii la restaurant.

Astfel mi s-a dezlegat si enigma legată de comportamentul lui. Totodată, primeam o mărturie în plus despre încă una din multele harisme ale bătrânului, anume harisma tămăduirii: putea să-i vindece pe oameni de orice boală. Pe foarte multe persoane, printre care si acest ofiter, le-a smuls din ghearele mortii în ultima clipă.

Iar celor ce vor crede le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni... peste cei bolnavi îsi vor pune mâinile si se vor face sănătosi *(Marcu 16, 17-l8).*

„OPERATIA“

Om nenorocit ce sunt! Cine mă va izbăvi de trupul mortii acesteia? *(Rom. 7, 24)* Căci precum Tatăl are viată în Sine, asa I-a dat si Fiului să aibă viată în Sine. *(Ioan 5, 26)*

În general, problema noastră cea mai acută constă în faptul că nu ne cunoastem pe noi însine. Suntem ignoranti în privinta continutului lăuntric al inimii noastre. În covârsitoarea noastră majoritate, suntem stăpâniti de orgoliu. Cu alte cuvinte, credem despre noi însine mai mult decât ne-ar îndreptăti realitatea. Ne supraapreciem posibilitătile. Omul măcinat de orgoliu trăieste sub imperiul imaginatiei, pierzând astfel contactul cu cea mai intimă realitate - propria sa persoană. Consider că apogeul acestui delir al mândriei este atins atunci când cineva ajunge să se socotească pe sine Dumnezeu.

Omului vanitos îi este inaccesibilă obiectivitatea, întotdeauna el îi subevaluează pe ceilalti în raport cu sine. Mândria este una din cele mai sumbre expresii ale orbirii spirituale. Lucifer a crezut că poate deveni Dumnezeu prin furt si viclenie, si din arhanghel luminos a ajuns diavol întunecat si lipsit de minte. În acelasi fel îsi închipuie despre sine că sunt dumnezei o bună parte dintre gurusii contemporani si mentorii curentului New Age. Fructul orgoliului este egoismul. Individul înrobit egoismului gravitează exclusiv în jurul propriei persoane, trăieste numai în scopul satisfacerii instinctelor sale si într-un complet dezinteres fată de aproapele său. El îsi pierde abilitatea de a-si reprezenta fie si teoretic conceptul de „jertfa“.

Un astfel de om eram eu însumi, la întoarcerea din India. Desi plin până la refuz de răni sufletesti, mă consideram posesorul multor capacităti si valente deosebite. Îmi percepeam până si neajunsurile drept calităti. Pe de altă parte, darurile firesti cu care fusesem înzestrat de Dumnezeu mi le atribuiam mie însumi, în vreme ce nereusitele le puneam totdeauna pe seama unor terte persoane sau factori exteriori. Erorile erau mereu datorate celorlalti. Cu toate că bâjbâiam într-o adâncă ignorantă, pretindeam a fi dobândit „înalte cunostinte spirituale“.

Când omul începe să pună în practică poruncile lui Iisus Hristos, i se deschid treptat ochii duhovnicesti si începe să perceapă miscările lăuntrice ale inimii, care îi determină comportamentul exterior. Abia atunci i se descoperă numeroasele sale plăgi sufletesti. Într-un prim stadiu, le depistează doar pe cele grosiere. Apoi, cu cât i se fortifică sănătatea duhovnicească, cu atât mai profund vede în sufletul său. Ajunge în final să-si constientizeze si să-si recunoască deschis toate patimile care îl stăpânesc. Acceptă că este iubitor de plăceri, lenes, vanitos, nerecunoscător, lacom, răzbunător, desfrânat, mânios, nedrept, ipocrit, si multe altele. Confruntat cu această realitate brută, el începe să facă eforturi de îndreptare.

Omul smerit este cel care, desi înnobilat cu multe harisme, se consideră pe sine mai prejos decât toti oamenii si nu socoteste nimic ca fiind al său, ci al lui Dumnezeu: ***Toată darea cea bună si tot darul desăvârsit de sus este, pogorându-se de la Părintele Luminilor*** (Iac. 1, 17).

Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriti le dă har (Iac. 4, 6). Dumnezeu îngăduie ca viata omului mândru să fie pusă la un moment dat la încercare, asa încât prin înfruntarea unor necazuri sau pătimiri să-si revină, să se tămăduiască duhovniceste. Când însă mândria ajunge să depăsească un anumit grad, lucrurile devin complicate si primejdioase. Pentru astfel de oameni devine valabil acel cuvânt: risipiti au fost si nu s-au căit (Ps. 34,

15). Altfel spus, omul nu vrea să învete din încercările vietii, nu vrea să-si accepte greselile, nu vrea să pună capăt orbirii si să se smerească. Îl împiedică măsura devastatoare a orgoliului, care îl face să prefere autodistrugerea în locul transfigurării prin căintă. El îsi periclitează astfel existenta în vesnicie, exilându-se de bună voie în tărâmul întunericului fiintial, în sălasul demonilor, în iad. Este consecinta trufiei luciferice.

Cum poate fi ajutat un asemenea om? El are nevoie nu de un medic obisnuit, ci de unul asemenea îngerilor, înzestrat cu mult discernământ, cu infinită iubire, cu nespusă smerenie. Unui astfel de bolnav nu-i sunt eficiente obisnuitele „medicamente" duhovnicesti, ci îi este necesar un chirurg experimentat, care să-i efectueze o veritabilă „operatie" duhovnicească.

Părintele Paisie avea atâta smerenie, încât scufunda în ea întreaga mea mândrie, neutralizând-o. Mă lua în mâinile sale cu multă atentie si delicatete, ca pe o frunză uscată, foarte fragilă. Mă îngrijea cu nemărginită iubire, ca pe un prunc în pragul mortii. Si cu adevărat eram foarte aproape de nebunie, de moarte sufletească.

Intr-o zi, în chilia sa, bătrânul părea că se pornise pe glume. Luase un cutitas si se făcea că vrea să-mi taie gâtul. Am stat linistit: din mâna lui acceptam inclusiv moartea. Mi-a atins atunci gâtul cu partea neascutită a lamei si a început să mă „taie".

- Vrei să-ti facem operatie? mă întrebă.
- Orice spuneti, părinte.
- Ti-e frică?
- Nu, părinte, nu-mi este.
  (*A devenit deodată serios*.)
- Bine, nu acum, la Pasti... Si mi-a dat drumul.

Asteptam linistit, bucuros si plin de curiozitate Pastele, care a venit după câteva săptămâni. În ajunul Pastelui nu s-a întâmplat nimic. Am asteptat si în noaptea de înviere, dar... tot nimic.

Duminică seara, în prima zi de Pasti, eram singur în casă. Ai mei iesiseră, iar eu urmăream la televizor un film despre Hristos. La sfârsitul filmului am închis emotionat televizorul, m-am mutat în camera alăturată, unde aveam o cruce împodobită, am îngenuncheat si am început să mă rog.

Nespus de lin, si din ce în ce mai intens, simteam binecuvântarea bătrânului acoperindu-mă. Îl simteam în spatele meu, în picioare, binecuvântându-mă. O putere, o energie purtătoare de viată se revărsa asupra mea din belsug, adăpându-mi întreg sufletul si trupul. Toată fiinta mea absorbea ca un burete această energie plină de căldură, de vitalitate, de dulceată. Eram pătruns de o minunată uimire si recunostintă văzând cum Cineva infinit de bun si de puternic, atât de puternic încât biruia moartea, îmi dăruia viată, bucurie, pace. „Slavă Tie, Dumnezeule!", repetam la nesfârsit.

În chip tainic, mi-a fost dat să mă contemplu pe mine însumi dinaintea lui Dumnezeu si să-mi văd propria stare duhovnicească. Am fost cu totul miscat, descoperind înlăuntrul meu o profundă tendintă de respingere, de refuz al lui Dumnezeu. Exista o întreagă pervertire mentală a realitătii, o teribilă orbire spirituală. Mintea mea se cufunda într-o betie perpetuă, alimentată de plăcerile pătimase care mă cotropiseră extrem de adânc.

Mi-am simtit sufletul aproape mort, cvasiinexistent. Vedeam mormântul sufletului meu, zidit din blocuri de piatră si acoperit de o stâncă uriasă. Aflat înăuntrul mormântului, eram insuportabil de nefericit, neavând loc să mă misc nici măcar câtiva centimetri. Nu exista chip să încerc măcar să împing gigantica piatră de pe mormânt. Aerul îmi lipsea, de asemenea, cu desăvârsire. Sufletul îmi zăcea neputincios, întemnitat, gata de moarte. Mă cuprinsese un înfricosător sentiment de groază si de deznădejde. Îmi era cu neputintă să mă mântuiesc singur. Până si gândul despre mântuire se mistuise deplin. Constiinta îmi era sfâsiată de o singură întrebare: Cum am ajuns în această stare? Cum m-am putut lăsa întemnitat de diavol în această cumplită închisoare spirituală?

Iată însă că energia lui Hristos se revarsă dintr-o dată asupra stâncii. Piatra se topeste pe dată. Puterea diavolului, păcatul cel nimicitor, nu poate sta împotriva milei si iubirii dumnezeiesti. Piatra mormântului se deschide, sufletul meu este eliberat... Încep să mă misc, foarte încet, amortit, sovăielnic, uluit... Încep să mă simt, să simt... Binecuvântarea lui Hristos mă încălzeste, dăruindu-mi viată.

Ochii înăspriti, uscati, ferecati în sloiurile de gheată ale sufletului meu, nu putuseră să plângă până acum. Acum însă au fost eliberati si ei: izvorau necontenit siroaie de lacrimi. Lacrimi de bucurie, de usurare, de recunostintă. Cineva mă înviase, adăpându-mă cu viată din Viata Sa. Luase asupra Sa moartea si păcatul meu. Dăruindu-mi viată, primise moarte de bună voie. Se împovărase cu moartea păcatului meu si mă eliberase, aducându-mă iarăsi la viată.

Limba omenească este neputincioasă în a descrie învierea duhovnicească pe care am trăit-o. Nu folosesc metafore, ci am în vedere sensul exact si cel mai concret al cuvintelor. Sufletul meu era mort si a înviat!

Primind atunci puterea de a mă cerceta pe sine în profunzime, m-am scârbit cu adevărat de mine însumi. Îmi spuneam: „Cum pot pretinde să exist, când o fac în acest chip mizerabil, întunecat, aducător de moarte? Este într-adevăr de neînteles îndelunga răbdare a lui Dumnezeu". Inima mea a izbucnit atunci năvalnic într-o rugăciune revărsată ca un râu din străfundurile întregii mele fiinte.

„Dumnezeul meu, cum oare mă mai rabzi? Ia-mă, Dumnezeul meu, ia-mă... Nu vreau să mai exist eu, cel atât de ticălos si de murdar... Fă să dispară această răutate, această ură, această mocirlă în care zac. Nimiceste-mi toată urâtenia... Dumnezeul meu, cum poti să mă mai rabzi? Mă minunez de abisul iubirii, smereniei, bunătătii, delicatetei, îngăduintei Tale!"

Aveam să obosesc destul de curând din pricina plânsului dezlăntuit. Epuizat, m-am întins pe pat. Bătrânul, pe care îl simtisem prezent în tot acest răstimp, tăiase într-adevăr o bucată mare din orgoliul meu. „Operatia" sa, spre deosebire de cele obisnuite, n-a lăsat în urmă nici o durere, ci doar bucurie, pace, si un dor nesfârsit de a se repeta cât mai grabnic. „Bisturiul" chirurgului nu rănise, ci vindecase adânc.

- ***Celor ce sedeau în latura si în umbra mortii, lumină le-a răsărit*** *(Matei 4, 16).*
- ***Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu - viata vesnică, în Iisus Hristos, Domnul nostru*** *(Rom. 6, 23).*
- ***Iar unde s-a înmultit păcatul, a prisosit harul*** *(Rom. 5, 20).*

MOS ILIE

Bărbatul acesta era cunoscut în tot orasul. Unii îl socoteau nebun, altii aveau dubii serioase în această privintă. Toti cădeau însă de acord că era un om „foarte citit". Impresionati de strălucitele sale răspunsuri si explicatii, multi dintre concitadini exclamau: „A înnebunit de la prea multă carte!". Circulau pe seama sa istorii ciudate, care stârneau curiozitatea multora. ***Se încetătenise chiar bănuiala că era sfânt***.

Locuia la poalele muntelui, lângă ultimele case ale orasului. Nu avea un adăpost propriu-zis, după cum nu avea nimic al său în afară de zdrentele pe care le purta atât vara cât si iarna. Dormea pe pământ. Mânca orice i se dădea. Cea mai mare parte a timpului si-o petrecea în deplină singurătate.

Eu mi-l amintesc încă de pe vremea când eram copil. Încovoiat de spate, se târa încet-încet, ca un melc. Copiii îl iubeau si intrau chiar în vorbă cu el.

Cândva, în primele clase primare, l-am întâlnit pe drum mergând invers, cu spatele înainte, precum obisnuia adesea. Încă de pe atunci era cocosat.

- Mos Ilie, de ce mergi invers? l-am întrebat.
- Pentru că mă ispiteste diavolul si nu vreau să-l văd, mi-a răspuns. Uite, e acolo, nu-l vezi? - si mi-a arătat un punct anume.

M-am uitat către locul pe care mi-l indicase, am simtit un fior de teamă, însă n-am văzut nimic.

- Nu-l vezi? a întrebat din nou.
- Nu! am răspuns si m-am îndepărtat speriat.

Ani de zile mai târziu, pe când eram la gimnaziu, niste colegi mai slabi la învătătură au iesit foarte bucurosi din sala în care tocmai dădusem teza la fizică. Strigau plini de bucurie. Trecuseră cu succes ceea ce se anuntase a fi pentru ei o mare încercare. Povesteau cum, în ajun, Mos Ilie le spusese subiectele care urmau să le fie date la două dintre teze. Nu-i credeam, însă ei se jurau cu emfază, relatând în detaliu convorbirea pe care o purtaseră cu bătrânul. Au început de atunci să-l viziteze multi copii dornici de a li se dezvălui subiectele la diverse materii. Pe acestia însă, Mos Ilie îi îndemna să învete temeinic si, dacă insistau în continuare, îi trimitea la icoana Maicii Domnului să se roage pentru ajutor.

În general, se istoriseau multe întâmplări iesite din comun despre Mos Ilie. Existau însă si multe amănunte neclare, de natură să nască îndoieli, întrucât bătrânul îsi împăna conversatiile cu multe cuvinte lipsite de sens ori greu de înteles. Însă, în ciuda tuturor controverselor, exista un număr însemnat de oameni inteligenti si cultivati care mergeau regulat să discute cu el. Eu cunoscusem două situatii ale unor prieteni care atestau cu tărie că Mos Ilie îi ajutase cu sfaturile pe care le strecurase printre cuvintele sale „nebunesti", referindu-se la niste subiecte si probleme personale pe care ei nici măcar nu apucaseră încă să i le dezvăluie. Unul dintre acestia chiar ne asigura că fiica sa cea mică, pe atunci elevă la scoala primară, devenise învătătoare exact în circumstantele pe care le prezisese Mos Ilie cu multi ani înainte. La fel se întâmplase si cu o problemă intimă a familiei lor, care după ani de zile a avut deznodământul prevăzut cu precizie de către bătrânul hoinar.

Modul său de viată îmi amintea de sfintii „nebuni pentru Hristos“, care renuntau la absolut toate avutiile pământesti si cutreierau din loc în loc, supunându-se unor mari privatiuni si simulând în public prostia si nebunia, pentru a cunoaste toate treptele umilintei si ale înstrăinării. Era o formă de asceză asumată de un număr foarte restrâns de persoane, tocmai întrucât cerea totală lepădare de sine si presupunea deja existenta unor foarte solide temelii duhovnicesti.

Aveam să-l întâlnesc din nou pe Mos Ilie într-o mică magazie, cu putin înainte de a pleca în India. Mi-a povestit atunci multe lucruri din viata sa. Fusese secretar într-un sat, înainte de 1940. Odată, pe câmp, mergând dintr-un sat în altul, l-au atacat câinii. A fost nevoit să se urce într-un copac. Toată noaptea s-a rugat acolo si a cântat imnuri către Maica Domnului. I-a compus el însusi o cântare frumoasă, pe care mi-a psalmodiat-o.

Pe timpul ocupatiei a stat în oras. Într-una din zile, si-a părăsit sălasul improvizat pentru a rezolva niste treburi. Drumul pe care îl avea de străbătut trecea pe la marginea orasului, pe lângă munte. Acolo i s-a arătat însăsi Preasfânta Fecioară. A rămas încremenit de uimire, între timp, englezii bombardaseră orasul, în încercarea de a lovi gara unde se adăpostiseră multi germani. După bombardament, Mos Ilie si-a continuat drumul si a ajuns la clădirea unde avea treabă. Însă nu mai exista acolo nimic altceva decât o groapă imensă. Clădirea fusese distrusă de bombardament. Dacă nu l-ar fi întârziat Preacurata, ar fi fost ucis... În locul unde i s-a arătat Maica Domnului, a zidit o bisericută pe care a numit-o „Preasfânta Milostivă“. Lângă această bisericută alesese să-si ducă mai departe traiul.

Mi-a povestit apoi despre călătoria pe care o făcuse demult în Sfântul Munte. De-a lungul conversatiei noastre, îsi lua deseori răgazuri în care rostea rugăciunea „***Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă***“. Mi-a trecut atunci prin minte să exersez si eu tehnicile pe care le deprinsesem în urmă cu câteva luni la cursurile de Mind Control. M-am convins însă cu stupefactie că nu puteam lucra practic nimic în preajma lui. Nu se întâmpla absolut nimic.

- ***Să nu te duci în India, mi-a spus. Acolo au să te mănânce ca pe o legumă.***

I-am vorbit despre părintele Paisie. Desi nu iesise vreodată din oras, a arătat că-l cunoaste bine.

- O, acesta ne-a întrecut pe toti cu mult! Să-i spui să facă si pentru mine o rugăciune. Să-mi trimită si un sirag de mătănii.

Am petrecut împreună cu el vreme de trei ore, răstimp în care m-a învătat multe lucruri despre ceea ce înseamnă o adevărată vietuire crestină.

Nu l-am ascultat, însă, si am plecat în India. Iată împrejurările în care l-am întâlnit din nou, imediat după „operatia“ bătrânului Paisie:

Mos Ilie străluceste

În dimineata următoare „operatiei“ pe care mi-a făcut-o părintele, m-am trezit într-o stare aproape paradisiacă. Binecuvântarea bătrânului era încă asupra mea. Mă simteam minunat, plin de pace si de iubire pentru întreaga făptură.

M-am sculat cu intentia de a merge într-o plimbare pe munte. L-am întâlnit în stradă pe Mos Ilie - „***cel mai mic om al orasului***“, asa cum obisnuia să se autointituleze.

Zdrentăros, cu părul si barba lungi si murdare, gârbovit, asezat pe bordura unui trotuar, aprinsese focul într-o tinichea. Copiii îsi părăsiseră jocul si îl înconjuraseră. Le vorbea cu capul plecat, aruncându-le când si când câte o privire.

Plin de uimire, l-am văzut învăluit într-o lumină imaterială. O lumină asemănătoare celei pe care o răspândea bătrânul Paisie, doar că era mai mică în dimensiune si intensitate. Strălucitoare, translucidă, suavă, emanând bucurie. Era harul care se revărsa din el si îi atrăgea ca un magnet pe copii. Mi se confirma definitiv că Mos Ilie era un om duhovnicesc, care îsi ascundea marea lucrare lăuntrică sub acoperământul nebuniei, spre a fugi de laudele si cinstirea oamenilor, de slava desartă; îl iubea pe Dumnezeu într-o asemenea măsură încât renuntase de bună voie la toate desfătările acestei lumi.

M-am apropiat de el cu bucurie si cu familiaritatea pe care mi-o inspira harul.

- Sănătate, Mos Ilie! i-am strigat.

Si-a ridicat surprins capul. A recunoscut într-o clipită binecuvântarea bătrânului Paisie care era asupra mea si m-a privit cu intensitate si nedumerire.

- Părintele Paisie m-a făcut astfel, ieri seară, i-am spus.
- Da! Acesta ne întrece pe toti.

Am stat apoi putin de vorbă. La un moment dat i-am zis:

- Mos Ilie, te văd strălucind. Izvorăste o lumină dinlăuntrul tău.

N-a spus nimic. Si-a plecat capul stânjenit, rusinat. La scurt timp ne-am despărtit, si mi-am continuat plimbarea.

SĂ NU-L ISPITESTI PE DOMNUL DUMNEZEUL TĂU

Atunci Iisus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavolul... Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe aripa Templului si I-a zis: Dacă Tu esti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: „îngerilor Săi va porunci pentru Tine si Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbesti de piatră piciorul Tău". Iisus i-a răspuns: Iarăsi este scris: „Să nu ispitesti pe Domnul Dumnezeul tău ". (Matei 4, l-7)

Uzând de anumite fragmente din Vechiul Testament si denaturându-le sensul, diavolul îl îndeamnă pe Hristos la păcat. Mântuitorul astupă gura diavolului folosind Legea dată de către Dumnezeu oamenilor, pentru a-i păzi de păcat: Să nu ispitesti pe Domnul Dumnezeul tău.

În Vechiul Testament, prin gura sfintilor Săi proroci, Dumnezeu interzice omului să-L pună la încercare pe Făcătorul său. O asemenea ispitire i-ar fi pricinuit omului însusi multe rele, de care Dumnezeu Se străduieste să-l păzească prin poruncă.

În Noul Testament, diavolul se străduieste prin viclenie, mistificând Scripturile, să-L îndemne pe Hristos la călcarea poruncii lui Dumnezeu, la păcat. Este motivul pentru care Hristos însusi, cu propria Sa gură dumnezeiască, reactualizează această poruncă.

Din nefericire, este tocmai porunca pe care am omis-o din vedere, si astfel ignoranta mea, adăugându-se marii mele nerusinări, mi-a determinat căderea într-o nouă ispită la foarte scurt timp după marea binecuvântare a „operatiei".

După întâlnirea cu Mos Ilie, am pornit asadar într-o plimbare pe munte. Întreaga mea raportare la realitatea înconjurătoare suferise modificări substantiale ca urmare a darului primit de la bătrânul Paisie. Brusc, lumea mi-a părut mai vie. Relatia mea cu făpturile lui Dumnezeu devenise mai profundă, mai sinceră, mai sensibilă. Mă bucura tovărăsia lor! întelegeam modul lor de viată; copacii, animalele, păsările, chiar si cea mai neînsemnată plantă, toate mi se dezvăluiau cu adevărat ca fiind vii. Era o experientă nemijlocită, iar nu o simplă asumptie mentală.

Le vorbeam, le mângâiam, le iubeam. Le percepeam ca pe niste tovarăsi de viată. Eram întru totul fericit. Mintea îmi era extrem de limpede si linistită. Devenisem capabil să deslusesc toate intentiile si imboldurile lăuntrice ale animalelor. Trăiam o negrăită pace, frumusete, iubire. Aceasta era viata cea adevărată, liantul autentic al omului cu lumea. Astfel va fi fost în Rai! Am realizat atunci în ce orbire îmi petrecusem viata până în clipa aceea. „Astfel trebuie că este bătrânul în fiecare zi", m-am gândit. Mi-am amintit de întâmplările pe care mi le istorisise: *„Pe când eram la Stomiu, la mănăstirea de lângă Konita, au venit doi ursi în locul unde aruncam gunoaiele. Erau flămânde sărmanele animale. Am coborât si le-am dat pâine. Vezi, animalele înteleg felul în care se apropie cineva de ele: dacă vrea să le facă rău sau dacă se apropie din iubire. Si cel mai sălbatic animal, dacă te apropii de el cu iubire adevărată, n-o să te necăjească."* Si-a întins mâna si a chemat o păsărică cu gâtul rosu care se afla în vecinătatea noastră, pe crengile unui copac. Păsărică a venit si s-a asezat bucuroasă pe degetul lui. *„Vezi, animalele se bucură de om; ele recunosc superioritatea omului si se bucură de prezenta lui. Asa trăia Adam în Rai. După căderea omului, s-a distrus această legătură si a venit sălbăticia: omul caută să le omoare, iar ele s-au sălbăticit. Totusi, animalele sălbatice sunt astăzi mai aproape de adevăr decât cele domestice. Dacă se apropie cineva de ele cu iubire, revin la relatia aceea de la*

începuturi. În schimb câinele, care trăieste permanent în preajma omului, s-a schimbat mai mult. A dobândit un spirit politienesc, o anumită suspiciune. Omul distruge animalele. Uite, aici aveam o pisicută pe care o hrăneam. Venea la picioarele mele si torcea, se freca de mine, era foarte cuminte. Într-o zi i-am aruncat o bucată de pâine si animalul s-a tras înapoi speriat. Ce se întâmplase? Cineva o lovise cu pietre si îi stricase "gândul" bun. Vezi? Omul a pus început răului".

- Părinte, chiar e adevărat că nici cel mai sălbatic animal nu-ti face nimic dacă te apropii de el cu dragoste?
- Adevărat, bre, adevărat.

Părintele mi-a povestit în continuare multe alte lucruri asemănătoare, pe care acum începeam le înteleg mai bine, de vreme ce chiar le trăiam.

Si, în timp ce mă aflam în această stare binecuvântată, mi-a trecut prin minte gândul: „Ce-ar fi dacă as intona vreun kirtan hindus sau as spune vreo mantră? Oare voi intra într-o altă stare, sau n-o să se întâmple nimic?". M-a cuprins această curiozitate stupidă, dorinta de a observa influenta pe care o va avea asupra mea această „practică" hindusă. Omul cedează mai întâi la nivelul gândului, iar apoi în faptă.

Am început asadar să cânt un kirtan si să rostesc mantra pe care mi-o predase Babaji în somn: „Hare Om Namah Shivayam". Nici până astăzi n-am aflat sensul ei exact. „Om" este sunetul sfânt al hindusilor, iar „Hare Om" este salutarea religioasă cu care încep textele lor „sfinte". Cuvântul „Shivayam" trebuie că are legătură cu zeul Shiva al distrugerii, unul dintre „marii zei" ai panteonului hindus.

N-am apucat bine să rostesc mantra, si îndată lucrurile s-au schimbat. Am simtit o transformare atât în interior, cât si în exterior.

O adiere glacială a miscat crengile si mi-a umplut sufletul de fiori. Am încetat totodată să mai simt în vreun fel harul lui Hristos, care îmi linistise sufletul si făcuse ca legătura mea cu lumea să fie atât de armonioasă, de dulce si de pasnică. Trăiam deja o altă atmosferă spirituală. ***Percepeam o nouă putere manifestându-se în jurul meu, însă ea îmi aducea tensiune, încordare***. Simteam că trebuie să fiu atent. Tot ceea ce se întâmpla era ciudat si nefiresc. Nu exista nici o explicatie naturală pentru un vânt atât de înghetat, nici pentru timpul foarte scurt cât a durat. Sunt convins că nu a fost vorba de un fenomen natural, chiar dacă a miscat crengile copacilor.

Eram deja speriat si crispat. Îmi pierdusem degajarea, relaxarea, sentimentul de încredere, de sigurantă, de iubire - pe care le încercasem mai devreme simtind prezenta lui Hristos.

Am făcut eforturi să mă sustrag acestei influente, să redevin precum fusesem înainte. Zadarnic! Binecuvântarea de care mă împărtăsisem s-a îndepărtat în chip simtit de la mine. Intrigat, mă întrebam cum de se putuse produce atât de rapid această radicală schimbare.

Am reluat apoi rugăciunea „***Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă***", cu multă râvnă si înflăcărare. Nu mă mai interesa să studiez diferentele, să discern diversele stări spirituale. Tânjeam să fiu iarăsi ca un copilas în bratele lui Hristos. Doream să trăiesc dulcea Sa prezentă, chiar dacă ar fi urmat să nu mai cunosc nimic altceva în viata mea.

Însă nu se întâmpla nimic. Ca efect al rugăciunii, acea malefică putere care se apropiase de mine a fost anihilată, astfel încât nu mă mai temeam. Însă sufletul meu a rămas în continuare gol de prezenta lui Hristos. Mă simteam pe jumătate mort, lipsit de mângâiere, însingurat, distrus, vinovat fată de Cineva care mă iubea mult, în timp ce eu îl vândusem, îl rănisem, îi întorsesem spatele.

Din nefericire, nu suntem în stare să pretuim si să păzim cum se cuvine lucrurile pe care nu le-am dobândit prin osteneala noastră personală. Tocmai ce risipisem, nesocotindu-l prosteste, marele dar al părintelui meu. Aveam să trag multe învătăminte din această greseală. Fericiti cei smeriti, care stiu să învete din experienta altora fără să pătimească...

TUFA DE DAFIN

Nu stiu cum a fost cu putintă, însă desi pătimisem atâtea nenorociri sufletesti din partea magilor indieni, a yoghinilor, în chip straniu nu eram capabil încă să constientizez această stare de fapt. Desi mă expusesem unor primejdii de moarte, nu reuseam să iau act de tragedia în care mă aflam. Ignoram cu desăvârsire consecintele faptului că acesti oameni năvăliseră abuziv, grosolan si fără prejudecăti asupra ipostasului meu duhovnicesc, psihic si somatic. Să fi fost inclusiv această orbire temporară efectul lucrării harului lui Dumnezeu, care m-a acoperit prin rugăciunea bătrânului, împiedicându-mă să sesizez dimensiunile căderii mele tocmai pentru a nu ajunge pradă celei mai înfricosătoare deznădejdi? Să fi fost pur si simplu rezultatul superficialitătii mele sufletesti si intelectuale? Nu stiu. Cert este că am început să mă problematizez în toate aceste privinte abia la întoarcerea în Sfântul Munte, si îndeosebi după următoarea întâmplare.

Mă aflam împreună cu părintele Paisie, la scurt timp după ce bătrânul scosese demonul din mine. Eram numai noi doi si mă pregăteam de plecare. Iesisem afară din curte, în vreme ce bătrânul se pregătea să încuie. Vorbeam despre yoghini, si la un moment dat i-am zis:

- Părinte, sunt oameni buni!

Exact în clipa aceea, în dreapta mea, o tufă de dafin înaltă de vreo doi metri a început brusc să se clatine si să se smucească atât de tare, încât era gata să iasă din rădăcini. Se zgâltâia cu o sălbăticie de nedescris, ca si când cineva tăbărâse asupra ei cu toată ura, străduindu-se încrâncenat să o smulgă din pământ. La numai un metru mine, se misca singură, fâră să o atingă vreo mână vizibilă, fără să sufle nici cea mai palǎ adiere de vânt! Copacii, frunzele, plantele, ierburile din jur erau absolut nemiscate.

M-am înspăimântat teribil.

- Părinte, ce-i asta? am strigat îngrozit.
- Prietenul tău, mi-a răspuns linistit bătrânul.

Am plecat apoi capul rusinat.

Intelegeam acum mai limpede ce fel de „bunătate" aveau yoghinii si câti demoni trimiseseră asupra mea. De asemenea, întelegeam o dată în plus la câte lupte duhovnicesti îl supusesem pe bătrân de-a lungul timpului. El trebuia să-l înfrunte de fiecare dată pe diavol pentru mine. El ridica totdeauna întreaga mea greutate duhovnicească. El se afla mereu în linia întâi a războiului duhovnicesc, în vreme ce eu zăceam la spital, în spatele frontului. Si de câte ori nu avea să se mai întâmple acelasi lucru?...

La un moment dat i-am spus:

- Părinte, ati făcut atât de multe pentru mine, ce pot să fac si eu pentru sfintia voastră?
- Ce spui, binecuvântatele?! Tu stii cât bine mi-ai făcut? Stii câte siraguri de mătănii mi-ai adus?

Voia să spună prin aceasta că fusese nevoit - în marea sa iubire - să facă **nenumărate rugăciuni în plus, folosind siragul de mătănii, ori de câte ori mă aflam în primejdie**. De fapt, **îsi îngreuia astfel încă si mai mult programul său de rugăciune si asceză**, care era si asa extrem de solicitant. Iar această osteneală, care se adăuga marilor sale osteneli zilnice, **o socotea cu toată sinceritatea... folos**.

„***Monahul este silire continuă a firii***“, spune Sfântul Ioan Scărarul. ***Împărătia Cerurilor se ia prin străduintă, si cei ce se silesc o răpesc pe ea***, zice Hristos (Matei 11, 12). Într-adevăr, bătrânul îsi silea propria fire nespus de mult, însă făcea aceasta cu toată bucuria, căci o făcea pentru Hristos, pe care îl iubea infinit. El înfrunta întotdeauna problemele într-o manieră duhovnicească, având ca perspectivă vesnicia, împărătia lui Dumnezeu, după care înseta necontenit.

BĂTRÂNUL STRĂLUCESTE

Intr-o zi, plecând de la chilia bătrânului, mi-am amintit la poartă ceva care mă frământa.

- Părinte, yoghinul acesta, Niranjan, scotea o lumină!... i-am spus.
- Ce lumină?
- Uite, asa cum sedeam toti adunati în jurul său, deodată a iesit din trupul lui si ne-a învăluit pe toti o lumină aurie, ca o sferă care se mărea continuu. Apoi am simtit cum mă transform cu totul, cum mi se schimbă mintea. Ce lumină era aceea?

Părintele si-a ridicat mâna cu un gest suav, si mi-a pus-o pe cap fără să spună nimic...

O lumină s-a răspândit pretutindeni, umplând toată curtea. Oriunde priveam în jurul meu, vedeam această lumină. Bătrânul era izvorul din care ea se revărsa. În ciuda intensitătii ei, ochii nu mă dureau; era imaterială si nespus de dulce. Nu mă săturam privind-o. Desi avea însusiri cu totul supranaturale, nu simteam uimire, ci mă bucuram de ea în chipul cel mai firesc. Eram îmbătat de această lumină pe care o absorbeam cu întreaga mea fiintă, în acelasi timp, mintea îmi rămăsese complet lucidă, receptivă la toate elementele din mediul înconjurător. De altfel, cele cinci simturi functionau normal, cu singura deosebire că li se adăugase unul nou: „vederea duhovnicească".

Imi amintesc că era miezul zilei, cu un soare arzător. Însă strălucirea luminii imateriale a părintelui Paisie eclipsa pur si simplu lumina soarelui, covârsind-o cu mult în intensitate. Mi-e greu să estimez durata acestui fenomen. Cert este că, după o vreme, m-am pomenit păsind pe cărarea către Mănăstirea Kutlumusi. Nu-mi aduc aminte exact ce s-a întâmplat între timp. Eram profund schimbat când am ajuns la mănăstire. Călugării au remarcat imediat acest lucru.

- De la părintele Paisie vii? întrebau.
- Da, încuviintam clătinând din cap.

Nu pot spune că a existat un moment anume în care mi-am revenit din această stare. Ea s-a estompat treptat, întipărind însă adânc în sufletul meu o pace dulce, ale cărei efecte persistă până astăzi, la zece ani de la consumarea evenimentului. Trăiesc încă roadele acelei tainice si profunde schimbări lăuntrice.

În felul acesta, am putut face prin experientă nemijlocită comparatia între cele două lumini. Ce mi-ar fi putut explica bătrânul prin cuvinte? Si cât as fi înteles din ceea ce mi-ar fi spus despre lumina yoghinului? Tocmai de aceea, părintele îmi oferise acest dar duhovnicesc, astfel încât să percep diferenta prin trăire.

Si, într-adevăr, această diferentă era uriasă, de-a dreptul incomensurabilă. Pe cât diferă o tinichea veche de una de aur, pe cât diferă omul de Dumnezeu, pe cât diferă minciuna de adevăr, pe atât diferea lumina lui Niranjan de cea a părintelui Paisie. Nici măcar nu s-ar putea găsi un termen de comparatie pentru strălucirea care izvora din bătrân.

Desigur, cineva care n-ar fi avut experienta luminii bătrânului, ar fi fost privat de posibilitatea unei comparatii. S-ar fi lăsat, eventual, lesne fascinat de lumina yoghinului, si poate chiar s-ar fi arătat dispus să-l urmeze pe calea întunecată a rătăcirii. Însă un om familiarizat cu viata duhovnicească, trăitor al lui Hristos si cunoscător al

experientelor sfintilor Săi, ar fi văzut-o în integralitatea realitătii sale brute: o lumină de provenientă demonică.

Voi încerca să fiu mai explicit în a descrie si lămuri aceste evenimente spirituale.

Sufletul omenesc, prin însăsi natura lui, poate primi fie harul dumnezeiesc, fie energia demonică. Totul depinde exclusiv de vointa liberă a omului, de intentia lui asumată prin fapte.

Când omul se apropie de Dumnezeu, de Hristos, prin păzirea poruncilor Lui si prin participarea la Sfintele Taine pe care însusi Iisus Hristos le-a întemeiat pe pământ si le-a încredintat ca mostenire vesnică Bisericii pe care tot El a întemeiat-o, atunci sufletul primeste înlăuntrul său pe Dumnezeu.

Prin Taina Sfintei împărtăsanii se întâmplă ceea ce însusi Hristos a făgăduit: ***Cel ce mănâncă trupul Meu si bea sângele Meu rămâne întru Mine si Eu întru el*** (Ioan 6, 56).

Prin păzirea poruncilor, Hristos si Dumnezeu Tatăl vor locui înlăuntrul omului care îi va iubi: ***Dacă Mă iubeste cineva, va păzi cuvântul Meu, si Tatăl îl va iubi, si vom veni la el si vom face locas la el*** (Ioan 14, 23).

Asadar, în felul acesta omul devine teofor, adică ajunge să-L poarte pe Dumnezeu permanent înlăuntrul său. Sufletul unui asemenea om se uneste atât de strâns cu Dumnezeu, încât devine una cu El: Cel ce se alipeste de Domnul este un duh cu El (I Cor. 6, 17). Sufletul omului se îndumnezeieste si dobândeste prin har însusirile pe care Dumnezeu le are prin fire: nemurire, lumină, slavă, cunoastere a trecutului si a viitorului, stăpânire asupra materiei, si multe altele.

Lumina lui Hristos care sălăsluieste în sufletul unui astfel de om este atât de intensă încât se manifestă vizibil si la nivelul trupului, fâcându-l să strălucească - în sens literal. Când omul acesta doreste, din ratiuni pe care el le cunoaste, descoperă slava sufletului său si altor persoane cu care intră în contact, asa precum Hristos le-a descoperit dumnezeirea Sa celor trei ucenici ai Săi pe Muntele Tabor: Iisus a luat cu Sine pe Petru, pe Iacob, pe Ioan, fratele lui, si i-a dus într-un munte înalt, de o parte. ***Si s-a schimbat la fată înaintea lor, si a strălucit fata lui ca soarele, iar vesmintele Lui s-au făcut albe ca lumina***... (Matei 17, l-2).

Biserica Ortodoxă aduce drept mărturie multimile de sfinti care, de-a lungul tuturor celor două mii de ani de existentă a sa, au avut nenumărate asemenea experiente si harisme. Toti acesti sfinti ai Bisericii adeveresc cuvintele Domnului Iisus Hristos: ***Cel ce crede în Mine va face si el lucrările pe care le fac Eu, si mai mari decât acestea va face*** (Ioan 14, 12), ***dar si Fără Mine nu puteti face nimic*** (Ioan 15,5).

În rândul acestor teofori se numără si părintele Paisie. El vădea lumina lui Hristos prin faptele sale, prin cuvintele sale, prin întreaga sa viată. Iar atunci când era nevoie, o vădea si în chip suprafiresc înaintea ucenicilor săi.

Omul, călcându-si propria constiintă - această lege firească pe care Dumnezeu a inculcat-o în inimile oamenilor pentru a-i călăuzi spre bine (***fapta legii scrisă în inimile lor, prin mărturia constiintei lor si prin judecătile lor*** - Rom. 2, 15) - se îndepărtează de izvorul binelui, de lumină, de Dumnezeu. ***El se întunecă si, prin păcatele pe care le săvârseste, îi conferă - într-o măsură variabilă - drepturi asupra propriei persoane diavolului***.

Astfel omul se plasează de bună voie sub influenta energiei demonice. Iar dacă rămâne consecvent acestei alegeri, spiritele malefice vor intra în el si îl vor stăpâni deplin, aducându-l în starea de demonizare.

Există oameni (precum vrăjitorii, magii, satanistii) care au ajuns la o asemenea pervertire a mintii încât urmăresc în mod expres ca demonii să intre în ei. De aceea, îl invocă regulat si explicit pe diavol, invitându-l stăruitor să intre si să le ia în stăpânire sufletul. Ei fac aceasta în dorinta de a dobândi putere asupra oamenilor sau de a accede la un statut care să le asigure celebritatea. Cu alte cuvinte, sunt motivati de patimile iubirii de stăpânire, slavei desarte, trufiei.

Asadar, diavolul îl transformă într-un simplu instrument pe omul asupra căruia îsi exercită stăpânirea. Ii transmite viclenia sa demonică si o parte din capacitătile pe care el, ca entitate spirituală, le are prin fire. Demonizatilor li se întâmplă frecvent să-si schimbe radical trăsăturile fetei, să vorbească folosindu-se de cele mai diverse si mai stranii voci, să leviteze, să intuiască evenimente viitoare, să cunoască faptele săvârsite în trecut de oameni pe care îi întâlnesc pentru prima oară, să comunice telepatic, să miste diverse obiecte de la distantă, să provoace catastrofe naturale, s.a.m.d.

Însă diavolul este legat de către Hristos si nu poate lucra răul decât într-o mică măsură. Părintele Paisie îmi spunea: „***Cel mai mic dintre demoni are atâta putere încât ar putea distruge într-o clipită întreg pământul, dar nu îngăduie Dumnezeu***".

Altădată bătrânul mi-a zis:

„***Atunci când vorbeste la tribună Karamanlis, spre exemplu, în fata unei multimi de zeci de mii de oameni, dacă ar îngădui Dumnezeu să apară diavolul fie si numai pentru o secundă la acea tribună, ar cădea cu totii morti de frică***".

La o altă întâlnire, povestindu-i bătrânului despre luminile pe care le vede cineva atunci când meditează, mi-a spus: *„Astfel de lumini, noi nu vrem să vedem. Le întoarcem spatele... Odată, când eram în Sinai, în pustie, mai sus de sihăstria Sfintei Epistimi, am iesit seara din pesteră si m-am suit pe creasta vecină, de unde vedeam mănăstirea. Acolo obisnuiam să mă rog. Aveam o brichetă în mână si din când în când o aprindeam, ca să văd pe unde păsesc pe stâncă. În acea seară, numai ce făcusem câtiva pasi de la pesteră mai departe, si o lumină ca de reflector a luminat toată partea aceea, ca si când ar fi fost ziuă. Am înteles imediat că era de la cel viclean, care urmărea să mă păcălească, făcându-mă să mă împiedic si să cad în prăpastie. '**Astfel de lumini nu vreau să văd**', mi-am zis în sinea mea, si m-am întors în pesteră*".

Apostolul Pavel spune că diavolul se preface si în înger de lumină: Pentru că unii ca acestia sunt apostoli mincinosi, lucrători vicleni, care iau chip de apostoli ai lui Hristos. Nu este de mirare, deoarece însusi Satana se preface în înger al luminii. Nu este deci lucru mare dacă si slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptătii, ***al căror sfârsit va fi după faptele lor*** (II Cor. 11, 13-l5). Adică Satana se străduieste să însele inclusiv prin aparenta de înger al lui Dumnezeu; tot astfel si gurusii încearcă să se disimuleze sub aparenta sfinteniei, cu ajutorul puterilor demonice. Efortul lor de a însela se poate dovedi eficient până când omul ajunge să-L cunoască pe Hristos în Duhul Sfânt.

VINDECAREA CREIERULUI

Fireste, usurarea pe care am simtit-o din clipa în care bătrânul mi-a scos demonul a fost uriasă. Schimbarea mea în bine, din absolut toate punctele de vedere, era de o evidentă mai mult decât izbitoare. Mai aveam însă o problemă serioasă: simteam adesea în tot capul o durere traumatizantă. În plus, exact în mijlocul creierului, acolo unde se află glanda hipofiză, acuzam o durere continuă, chiar dacă nu foarte intensă.

Imi amintesc foarte bine noaptea în care am dobândit brusc toate aceste simptome. Mă aflam în India, în ashramul lui Satyananda din Mongyr. În timp ce dormeam, am primit din exterior un adevărat atac mental. Existau toate temeiurile pentru a conchide că a fost „opera“ lui Niranjan, conducătorul ashramului. În somn, adică exact atunci când mă puteam împotrivi mai putin, m-a luat efectiv în stăpânire si mi-a adus multe vătămări sufletesti. Când m-am trezit, mi-am simtit creierul „sângerând“, ca si când ar fi fost frecat cu smirghel.

Mă aflam acum în coliba bătrânului, în bisericută. Stăteam de vorbă - bătrânul într-o strană, în picioare, iar eu lângă el. La un moment dat i-am spus:

- Părinte, nu sunt bine, mi-au făcut ceva la cap.

I-am explicat tot ce mi se întâmplase. M-a privit cu bunătate, dar n-a spus nimic. Si-a întins doar mâna si m-a mângâiat pe cap. A tinut mâna ceva mai mult aproape de urechea mea dreaptă.

Am simtit îndată o putere dulce iesind din mâna sa si pătrunzându-mi în tot capul. Sufletul mi s-a umplut de liniste, de pace, de sigurantă. Senzatia a durat foarte putin, doar câteva secunde, la capătul cărora mă însănătosisem cu desăvârsire. Dispăruseră complet toate simptomele, durerile, traumele, ba chiar si cele mai firave semne de surmenaj. Mă simteam literalmente posesorul unui creier nou, nefolosit, ca si când abia atunci m-as fi născut.

M-am bucurat nespus, fără să fiu deloc surprins. Toate aceste fenomene îmi apăreau deja ca fiind cât se poate de firesti. Stiam foarte bine că bătrânul era împodobit si slăvit de Hristos cu multe harisme. Nici n-am mai simtit nevoia de a discuta cu el despre această întâmplare, ci am luat binecuvântare si am plecat.

Desigur, vorbim aici despre minuni, despre lucruri cu totul mai presus de fire. Oricine si-ar putea închipui că în mod normal ar fi trebuit să scot strigăte de fericire, să sar până în tavan, să izbucnesc în lacrimi, în exclamatii de multumire... Însă bătrânul era atât de simplu, se purta atât de natural si de degajat, încât se pare că m-a influentat si pe mine în felul cum înfruntam toate evenimentele. De altfel, ce mare lucru era pentru Atotputernicul Dumnezeu să mă tămăduiască de orice suferintă?

Vreau să subliniez încă o dată caracterul radical diferit al repercusiunilor pe care le aveau asupra sufletului si trupului meu energiile yoghinilor, pe de o parte, si energiile bătrânului, pe de alta. În primul caz, rezultatul se dovedea de fiecare dată traumatizant; în cel de-al doilea, primeam totdeauna vindecare de bolile sufletesti sau trupesti.

Fireste, explicatiile si interpretările yoghinilor sunt din cele mai diverse. Ei se străduiesc să-si prezinte metoda ca pe un foarte mare dar, ca pe un produs al evolutiei în plan spiritual, cu consecinte din cele mai benefice asupra

individului. Fără îndoială, sunt multi cei care ascultă aceste teze si se mărginesc să le analizeze strict teoretic, filosofând inepuizabil pe seama diverselor nuante si asumându-si la nivelul abstract, după criterii pur subiective, o gamă mai largă sau mai restrânsă de învătături yoghine. Cad în această cursă cei care fie nu le-au experimentat pe viu, fie n-au avut încă privilegiul de a intra în posesia termenilor de comparatie. Este usor de urmărit si de înteles psihologia omului care, întrucât pe de o parte i se întâmplă lucruri neobisnuite si necunoscute, iar pe de altă parte i se serveste prompt si abil o anumită cheie de interpretare a acestor fenomene, nu mai are timpul si dispozitia necesare unei evaluări profunde si riguroase, tocmai pentru că evenimentele si explicatiile se succed într-un ritm alert, asa încât sfârseste prin a ceda bulversat, cu convingerea că progresează spiritual, în vreme ce el se îndreaptă, în realitate, spre o tragedie poate insurmontabilă.

Imi amintesc de cazul foarte interesant al unui swami din India care înnebunise în urma practicilor yoga. Ei afirmau cu entuziasm că gurul l-a înnebunit pentru a-l elibera de ratiunea care i-ar fi fost o piedică serioasă în calea evolutiei spirituale! Ce fel de „progres spiritual“ este acela în care omul se distruge cu desăvârsire? Efortul duhovnicesc al crestinilor tinteste, dimpotrivă, spre dobândirea întelepciunii si luminarea mintii, nicidecum spre accederea la nebunie, inconstientă sau idiotizare... Este încă o ilustrare a varietătii de pericole pe care le presupune yoga.

În ashram, prietena mea avea hemoragii atât de puternice încât nu se putea ridica din pat, iar ei sustineau că prin puterea gurului i se oferise această binecuvântare, pentru a se curăta de karma ei! Este demn de remarcat faptul că, în primă instantă, am fost la un pas de a accepta o asemenea explicatie. Aveam, din fericire, să ne edificăm destul de curând asupra perfidiei acestor oameni...

Bătrânul spunea: „***Diavolul nu se poate ascunde pentru mult timp; tot va iesi vreo cornită din sac... Dar el ce face? Dacă îl întrebi ce se vede iesind din sac, o să-ti spună că nu e o cornită, ci o vânătă***“. Folosea acest exemplu anecdotic pentru a atrage atentia asupra înselătoriilor la care obisnuiesc să recurgă tatăl minciunii, insuflatorul rătăcirii, si nefericitii săi slujitori.

Dacă răul s-ar înfătisa ca atare, atunci cu sigurantă că majoritatea covârsitoare a oamenilor l-ar evita, măcar din dorinta de a nu se vătăma pe ei însisi. Răul trebuie asadar să se camufleze, să-si confectioneze într-un fel sau altul aparenta frumosului, a binelui, pentru ca oamenii să-l poată accepta si asuma. În acelasi fel, pentru a nu risca izolarea, oamenii răi sunt nevoiti să se prezinte mai întâi ca virtuosi. De asemenea, ei se vor strădui întotdeauna să-i calomnieze pe cei cu adevărat virtuosi, pentru a-si asigura prim-planul confortabil din care să-si pună în aplicare nestingheriti toate proiectele.

ARMATA

După întoarcerea din India, am rămas în Sfântul Munte sase luni de zile - din martie până în septembrie. La începutul lui octombrie mi se încheia termenul acordat pentru amânarea stagiului militar si trebuia să mă prezint în vederea recrutării.

Am părăsit Athosul cu doar zece zile înainte de termenul limită, întrucât mă temeam că, dacă as fi zăbovit mai mult timp în oras, mi-as fi reluat, alături de vechii mei prieteni, relele obiceiuri. De aceea am încercat să-mi petrec cele zece zile stând numai în casă; aveam astfel si prilejul de a mă vedea mai pe îndelete cu părintii mei, care erau usor nelinistiti din pricina mea.

În timp ce eu evitam cu obstinatie iesirile din casă, amicii mă cereau cu stăruintă la telefon, în special niste fete cunoscute. Asa cum obisnuim să spunem, „îsi băga dracul coada lui“. Din nefericire, încet-încet aveam să fiu iarăsi atras spre obiceiurile cele vechi. Acum însă cunosteam pocăinta si mărturisirea păcatelor, mergeam la duhovnic si mă ridicam iarăsi pe picioarele mele.

Totusi, de foarte multe ori se întâmpla să nu mă pot împotrivi păcatului. La cea mai mică ispită, cădeam ca un pui de găină. Prin toată viata mea din trecut, îi dădusem diavolului multe drepturi de stăpânire asupra mea. Desi mă chinuiam cumplit, stiind că nu fac decât să mă autodistrug, vointa mea ceda adesea în fata păcatului. Desigur, patimile omului sunt lanturile cu care diavolul leagă sufletul omenesc, iar eu eram foarte strâns înlăntuit. Dar nu era numai aceasta, ci si altceva. De multe ori simteam în jurul meu prezenta demonilor, netezind terenul pentru ca păcatul să devină mai lesne realizabil. Alteori simteam efectiv asupra membrelor niste furnicături cu totul neobisnuite si extrem de intense, care îmi aprindeau de apetit sexual întreg trupul, cu o fortă devastatoare. Mai mult, îi vedeam pe demoni provocând simultan si altor persoane din jurul meu aceeasi predispozitie.

Evenimente cu substrat demonic mi se întâmplau aproape zilnic. Este practic imposibil să le relatez pe toate, sau să surprind în cuvinte subtilitatea si profunzimea stărilor pe care mi le induceau. Voi evoca trei situatii concludente.

A.

Seara, când în unitatea militară se dădea semnalul de stingere si soldatii se culcau, obisnuiam să mă retrag într-un loc mai izolat si să mă rog. Spuneam rugăciunea mintii folosind siragul de mătănii: „**Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă**“. Într-o seară, după ce începusem rugăciunea, am simtit brusc tot trupul înghetându-mi si mi s-a făcut realmente părul măciucă. Mi-am dat seama că un demon se apropiase de mine. Am continuat rugăciunea. Prezenta lui devenea tot mai intensă, astfel încât deodată am simtit ceva strângându-mi inima în piept si gâtul. Erau ca niste mâini reci si viguroase. În groaza care mă cuprinsese, am strigat: „**Sfinte Arsenie, ajută-mă**!“. Demonul s-a oprit îndată si a fugit de lângă mine. Mi-am regăsit imediat linistea lăuntrică, si mi-am continuat bucuros rugăciunea.

B.

A doua întâmplare este legată de o fată care se îndrăgostise de mine si mă urmărea cu perseverentă. Eu o alungam explicit, iar ea insista imperturbabil. După nesfârsite tatonări, s-a întors dezamăgită în America, unde-si făcea studiile, asa încât nu ne mai văzusem de multe luni de zile. Îmi imaginam că între timp se linistise.

în acea perioadă îmi îndeplineam o parte din stagiul militar undeva în Evros; mi-am luat o permisie de trei zile si am pornit spre Tesalonic, cu intentia de a-mi vedea părintii. Auzind că si bătrânul Paisie se afla nu departe de oras, am mers să-l întâlnesc. Ne-am bucurat amândoi de regăsire, am avut o discutie îndelungată, la capătul căreia m-a îmbrătisat si m-am pregătit de plecare. După ce m-am îndepărtat câtiva metri, bătrânul m-a chemat înapoi, urmărindu-mă foarte intens cu privirea. M-am apropiat de el, socotind că vrea să-mi spună ceva, însă el m-a sărutat... pe gât! O dată în partea dreaptă si o dată în partea stângă, apoi m-a trimis la drum binecuvântându-mă.

M-am bucurat simtindu-i iarăsi dragostea netărmurită, dar mă stăpânea si un sentiment de uimire. Mi s-a părut ciudat să mă sărute pe gât.

În aceeasi după-amiază, pe când sedeam în casă, a sunat telefonul. Era tocmai acea fată! Si, pe deasupra, se afla în Tesalonic! Am fost surprins.

- Bine, dar cum ai ajuns aici? Nu erai în America?
- Am simtit că zilele astea vei fi aici, asa că am luat ieri avionul si am venit. Voiam să te văd.

Ce puteam să-i răspund? Venise din America să mă vadă!

Când ne-am întâlnit, mi-a mărturisit că avusese o stranie certitudine că în acele zile mă va găsi în oras. Fusese sigură de acest lucru, fără să si-l poată explica nici ea.

Am stat apoi de vorbă pe îndelete, ne-am pornit pe glume si pe râs, si încet-încet întâlnirea a căpătat o pronuntată tentă erotică. M-am străduit din răsputeri să evit un asemenea deznodământ, însă eram atras de o fortă irezistibilă. Fata parcă era beată. Îmi cădea invariabil în brate, o respingeam, mi se strecura din nou la piept...

De la un anumit moment, am început să simt că nu suntem singuri. Aveam si... companie. Percepeam din nou prezenta demonului. Fără să o constientizeze, fata se afla deja integral sub influenta lui. Era într-o stare de surexcitare sexuală inimaginabilă. N-o mai văzusem niciodată asa. Desi simteam limpede prezenta demonică si eram agresat de aceleasi imbolduri concupiscente, nu mă temeam. M-am smuls din înclestarea mâinilor ei si am iesit afară din casă. Văzând că mă urmează, am dat înconjur automobilului. Ne despărtea o distantă de 5-6 metri. Brusc, am simtit o mână uriasă zgândărindu-mi organele sexuale. O lascivitate irepresibilă m-a cuprins instantaneu. Îmi pierdusem controlul. Fata s-a apropiat si s-a aruncat în bratele mele, începând să mă sărute. Eram paralizat. Cedasem lăuntric, spusesem „Da!“. Simteam demonul lângă noi sporindu-ne dorinta, dar nu mă mai interesa. Mă predasem în stăpânirea lui.

În clipa aceea, fata si-a aplecat capul si m-a sărutat pe gât: o dată în partea dreaptă si o dată în partea stângă, exact în acele două puncte în care mă sărutase cu putin timp înainte părintele Paisie!

Am sărit ca împins de un resort, îndepărtând-o pe fată cu putere. Eram mânios, simtind că avusese loc o profanare: îmbrătisarea curată a bătrânului si sărutul pătimas al fetei erau două lucruri esential ireconciliabile. Cel dintâi era profanat de către cel de-al doilea.

Asadar, bătrânul stiuse de la început tot ceea ce urma să mi se întâmple, dar nu-mi spusese nimic. A preferat să folosească o modalitate mai delicată de a mă smulge din păcat si din mâinile diavolului.

Pe atunci, fata respectivă nu credea în Hristos si nu avea nici o legătură cu Biserica. Se pretindea o persoană „modernă“ si lipsită de „prejudecăti“. Mai târziu, după numeroasele lucruri ciudate care i s-au întâmplat, a început să se problematizeze, să-si mai cenzureze excesele, să-si schimbe treptat viata, si în cele din urmă, prin puterea lui Hristos, a devenit si ea unul dintre mădularele vii ale Trupului Domnului, ale Bisericii Ortodoxe.

Discutând cu părintele Paisie despre problemele de acest gen, mi-a spus: „Atunci când există o legătură strânsă si o mare iubire între două suflete, ele pot cunoaste astfel de lucruri de departe. Însă de cele mai multe ori intră diavolul la mijloc si încurcă lucrurile. Pune în gând unui băiat si unei fete să meargă în acelasi loc si să se întâlnească acolo. Apoi iarăsi acelasi lucru, în altă parte, si tot asa, până când cei doi ajung să spună: "Ceva se întâmplă cu noi, ceva special!", pentru ca în cele din urmă să-i arunce în păcat. Ispititorul este un mare regizor si scenograf... De aceea nu trebuie să pună nimeni bază pe asemenea întâmplări, ca să nu se rătăcească. Dacă ceea ce ni se întâmplă este de la Dumnezeu, atunci El va găsi un alt mod de a ne înstiinta, care să ne aducă deplină certitudine“.

Într-adevăr, asemenea chestiuni necesită un mare grad de discernământ, pe care nu-l mai posedă multi asceti în vremea noastră.

C.

Cea de-a treia întâmplare s-a petrecut în Evros, la unitatea militară. Într-o seară, încercând să spun neîncetat rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă“, nu-mi puteam concentra nicidecum mintea, care se risipea în nenumărate alte gânduri. După îndelungi eforturi sortite esecului, mi-am zis: „Dacă nu mă pot ruga, atunci să fac măcar niste mătănii. Este si aceasta o rugăciune a trupului, iar Dumnezeu mi-o va primi, văzându-mi neputinta“.

Înainte de a apuca să fac zece mătănii, m-a înconjurat un fel de pâclă respingătoare, ros-aurie. Era un atac deschis al diavolului. Biruit de spaimă, mi-am zis: „Lasă, mai bine să n-o încurc rău de tot!“, si am plecat în grabă.

Mai târziu m-am căit pentru lasitatea acestei atitudini. Mă temusem de lupta cu diavolul, întrucât stiam că-i deschisesem iarăsi porti largi, prin păcatele săvârsite recent. Din nefericire, cădeam încă destul de frecvent victimă vechilor mele patimi.

M-am întors în dormitorul comun si m-am pregătit de culcare. Credeam că s-a terminat, că fusese o simplă furtună de moment. Mă înselam însă amarnic!

În zilele următoare nu m-am simtit bine. Acuzam o permanentă si inexplicabilă stare de ameteală, somnolentă si sfârseală. M-am prezentat la medicul unitătii, pe care îl cunosteam, si care m-a supus unei examinări riguroase. Nu

mi-a găsit absolut nimic în neregulă. Mi-a sugerat în final, ca o măsură de precautie, să efectuez si un control stomatologic. I-am urmat sfatul, însă dentistul m-a asigurat la rândul său că sunt perfect sănătos.

Aceste simptome au continuat totusi la fel de pronuntat si de nimicitor vreme de două-trei luni. Nu mai eram în stare să fac nimic, nu mai puteam nici măcar să mă rog. Am început să bănuiesc ce se petrece abia după următoarea întâmplare.

într-o zi, am deschis Vechiul Testament pe care îl tineam într-un sertar al biroului. „Să citesc putin, dacă tot nu mă pot ruga“, m-am gândit. Surpriza pe care am avut-o a fost însă de proportii. Nu puteam distinge literele! Am simtit deodată o atât de intensă stare de slăbiciune si de greată, încât mi-am pus capul pe birou, ca să nu cad de pe scaunul pe care sedeam, constientizând în acelasi timp că era la mijloc o lucrare diavolească. Mi-am lipit Vechiul Testament de frunte, cerându-I Domnului un dram de mângâiere. Încet-încet mi-am revenit. Acum stiam foarte bine ce am. Căutam un mod de a-l vedea pe bătrânul Paisie.

Ocazia s-a ivit la următoarea permisie.

- Părinte, fă-mi o cruce! Nu sunt bine deloc. Mă simt ca si când cineva m-ar fi prins într-un năvod si m-ar trage în jos. Ametesc si am o stare de somnolentă permanentă.

M-a apucat cu dragoste si mi-a lipit capul de pieptul lui; mi-a făcut cruce de trei ori pe crestet, fără să spună un cuvânt. Asta a fost tot. Mă simteam iarăsi bine si usurat. După ce i-am descris întâmplarea, l-am întrebat cu teamă:

Părinte, cum de are diavolul atâta putere? --- Noi i-o cedăm, prin păcatele noastre.

Mi-am amintit rusinat de numeroasele păcate grave pe care le săvârsisem în ultima vreme. M-am dus apoi si m-am spovedit.

Trebuie să precizez că, exceptându-i pe crestinii ajunsi la înalte măsuri duhovnicesti, marea masă a oamenilor care se văd confruntati cu atacuri demonice atât de radicale este alcătuită în general din cei care au dat multe drepturi diavolului prin contactul cu practici precum magia, spiritismul sau yoga.

La Sfânta Mănăstire Stavronikita am cunoscut un om, putin mai în vârstă decât mine, care fusese ani de zile membru conducător al miscării hinduse Hare Krishna. Când l-am întâlnit eu, se reîntorsese deja la crestinism. Îmi povestea cât de mult a suferit de pe urma diavolului din clipa în care s-a străduit să scape de sub tirania acestuia. Chinurile mele nu reprezentau într-adevăr nimic fată de ceea ce pătimise el. Toate puterile sale sufletesti ajunseseră la secătuire deplină. „Dacă nu era părintele Paisie, n-as fi putut să scap“, îmi mărturisise la un moment dat.

Există însă si oameni nefericiti care preferă să se lipsească de viata vesnică în favoarea acesteia vremelnice. Liber consimtit, ei se înrobesc diavolului, care le oferă cel mult perspectiva unui trai plin de satisfactii în această viată, si se osândesc pe ei însisi suferintei vesnice. Crestinii iubitori de Dumnezeu sunt chemati să se roage neîncetat lui Hristos pentru aceste suflete...

În Biserica Ortodoxă este tezaurizată marea experientă a ascetilor si a sfintilor în războiul lor împotriva demonilor. Din învătătura Marelui Antonie, care a trăit în jurul anului 250 si este socotit părintele monahismului, merită evocate următoarele cuvinte:

„Asadar, prin marea minune a înomenirii Mântuitorului, diavolul a fost nimicit si rămâne neputincios în lucrarea sa. Cu toate acestea, desi a căzut, el este tiran si nu-si află liniste, ci continuă să amenințe, fie si numai prin cuvinte. Dacă i-ar fi stat în putere, n-ar fi sovăit nici o clipă, ci îndată ar fi săvârsit răul, de vreme ce toată pornirea lui este spre rău, si mai cu seamă spre lupta împotriva noastră. [...] Demonii se străduiesc ca măcar prin închipuire să-i înfricoseze pe oameni. [...] Căci mare armă împotriva diavolului este viata dreaptă si credinta în Hristos. Demonii se tem mai presus de toate de dreapta credintă în Hristos, întrucât cunosc foarte bine harul care s-a dat de către Mântuitorul celor credinciosi. Acest har a fost transmis de Mântuitorul prin următoarele cuvinte: Iată, v-am dat putere să călcati peste serpi si peste scorpii, si peste toată puterea vrăjmasului, si nimic nu vă va vătăma (Luca 10, 19)“ (Everghetinos, voi. IV, ed. gr., pp. 33l-335).

Asadar, noi însine, prin viata noastră neatentă si păcătoasă, ne golim de harul si puterea cu care ne-a împodobit Hristos, si astfel îi dăm diavolului dreptul si puterea să ne vatăme. Din nefericire, acest lucru se întâmplă cu atât mai frecvent în zilele noastre...

BĂTRÂNUL PORFIRIE

Există o mare ignorantă fată de comorile vii ale traditiei noastre ortodoxe. Există, de asemenea, o sumă de prejudecăti cultivate printr-o bine instrumentată propagandă anticrestină. Eu însumi sunt un exemplu elocvent în acest sens. La primul contact direct cu modul ortodox de viată, prilejuit de întâia mea vizită în Sfântul Munte, am rămas siderat. Descopeream un contrast stupefiant între ceea ce vedeam si trăiam în mănăstiri, pe de o parte, si preconceptiile care îmi fuseseră constant inoculate despre calitatea sufletească, morală si intelectuală a crestinilor practicanti, pe de altă parte. Mă întrebam consternat: „Bine, dar prin ce mecanisme mi-am construit o imagine atât de distorsionată despre lucruri pe care nu le-am cunoscut niciodată direct, si de care nici măcar n-am fost vreodată preocupat?!".

Într-adevăr, nici eu si nici vreunul dintre membrii anturajului meu nu aveam legături sau cunostinte printre oamenii Bisericii. Nu studiasem si nu eram la curent cu învătăturile, hotărârile sau diversele puncte de vedere ale Bisericii Ortodoxe. Cu toate acestea, afisam o atitudine aprioric critică si ostentativ inamicală fată de Biserică. Conduita mea era profund injustă si stupidă. A fost nevoie de un prim contact viu, de trei zile, cu viata Sfântului Munte, pentru a începe o reevaluare onestă a opiniilor mele, tributare într-o măsură semnificativă influentei ziarelor, radioului si televiziunii. A fost nevoie de minunata si fericita experientă a întâlnirii cu venerabili stareti si părinti ai ortodoxiei, pentru a-mi destrăma vălul unei ignorante care îmi contamina substantial modul de perceptie a realitătii.

Nu intentionez nici o clipă să sustin că toti crestinii practicanti ar fi sfinti. Multi dintre ei se străduiesc însă realmente să devină! Nu sustin că n-ar avea neajunsuri si scăderi. Bună parte dintre ei fac însă eforturi remarcabile pentru a le corija (ceea ce nu se poate spune în nici un caz despre dusmanii Bisericii). De asemenea, sunt departe de a sustine că nu s-ar întâmpla si lucruri scandaloase în Biserică. Trebuie însă tinut seama de faptul că, oriunde există oameni, se întâmplă si se vor întâmpla astfel de lucruri. În plus, realitatea dovedeste irefutabil că intensitatea si ponderea scandalurilor în Biserică este întotdeauna infinit mai redusă decât la nivelul institutiilor statului, al partidelor politice, al societătilor comerciale, al organizatiilor non-profit, al asociatiilor sportive, s.a.m.d. Sub toate aspectele ei, diferenta este atât de zdrobitoare în favoarea imaginii Bisericii, încât orice paralelă devine cel putin ridicolă. Ceea ce sustin cu fermitate este că mijloacele de informare în masă manifestă o tendintă cvasi-generală de focalizare asupra evenimentelor ecleziastice controversate. Pe deasupra, aceste evenimente sunt destul de frecvent prezentate trunchiat si supralicitant, sau chiar confectionate pur si simplu, în dispretul oricărei etici profesionale. De altfel, recuzita acestei ostilităti mediatice este arhicunoscută.

O atare stare de lucruri nu trebuie să surprindă. Pe întreg parcursul istoriei, Biserica a fost războită fie în mod deschis, fie pe căi insidioase. Si întotdeauna Biserica a biruit în cele din urmă, după cuvântul lui Hristos, care îi prescrisese dintru început călătoria triumfătoare prin veacuri: ***Pe această piatră voi zidi Biserica Mea si portile iadului nu o vor birui*** *(Matei 16, 18).*

Există si astăzi nenumărati preoti si monahi a căror faimă s-a răspândit până la capătul lumii pe cale orală, din om în om, fără ca vreun ziar, post de radio sau televiziune să-i aibă vreodată în atentie. Există multi părinti duhovnicesti la care vin, într-un flux continuu, oameni de pe toate continentele, pentru a-i vedea, pentru a le

împărtăsi problemele lor, pentru a fi ajutati. Există mii de persoane care mărturisesc amănuntit despre minunile si binefacerile pe care le-au primit de la acesti părinti.

Unul dintre acesti călăuzitori duhovnicesti cu viată sfântă, care nu pot fi întâlniti nicăieri altundeva decât în Biserica Ortodoxă, era si părintele Porfirie. Când l-am cunoscut eu, îsi petrecea ultimii ani ai vietii în apropiere de Malakasa, la aproximativ o oră de Atena. Zidea pe locul acela o mănăstire. Multimi nesfârsite de oameni veneau zilnic să-l vadă, astfel încât se instituise obiceiul ca toate autobuzele să facă acolo o oprire specială, devenită statia „***La bătrânul***".

Am întâlnit de-a lungul timpului un număr impresionant de persoane care mi-au relatat despre minunatele binefaceri pe care le-au primit prin binecuvântarea bătrânului. Voi evoca succint câteva asemenea cazuri.

1. Un cunoscut de-al meu suferea de tumoare pe creier. Cu două zile înainte de a lua avionul spre Anglia, unde urma să fie supus unei foarte dificile interventii chirurgicale, a trecut să ia binecuvântarea părintelui Porfirie. Bătrânul l-a pecetluit cu semnul crucii si i-a spus să citească un paraclis către Maica Domnului, pentru a-i vindeca tumoarea. Două zile mai târziu, medicii englezi si amicul meu au fost de-a dreptul socati constatând că noile radiografii, efectuate succesiv, nu puteau localiza tumoarea: dispăruse cu desăvârsire! S-a întors asadar în Grecia fără să mai facă vreo operatie, iar astăzi îsi trăieste viata cât se poate de normal, fiind perfect sănătos. Această minune a constituit si punctul din care a renuntat definitiv la filosofia hindusă si a devenit un crestin adevărat si constient.
2. Un alt bărbat avea cancer la piept; acesta i-a dispărut imediat ce bătrânul Porfirie s-a rugat pentru el si i-a făcut cruce peste piept. Omul si-a dat demisia din serviciul său (fusese judecător) si si-a dedicat tot restul vietii slujirii lui Hristos, devenind un ajutor de nădejde al bătrânului, mai ales că nu avea alte obligatii, fiind necăsătorit.
3. O prietenă de-a mea si-a rupt gâtul într-un accident de masină. Radiografiile arătau oasele traumatizate ale gâtului, iar medicii i-au spus la unison că nu se va vindeca niciodată. După câteva luni de alergături pe la toate spitalele, s-a gândit să-i facă o vizită părintelui Porfirie, pentru a lua binecuvântare. Bătrânul a pecetluit-o cu semnul crucii si i-a spus să-si scoată corsetul din jurul gâtului! într-adevăr, fata a efectuat apoi o nouă serie de radiografii, care arătau că totul este în regulă, spre totala bulversare a medicilor care comparau stupefiati radiografiile vechi cu cele noi. *Au trecut cinci ani de atunci, iar fata este absolut sănătoasă, slăvind pe Dumnezeu si pe sfintii Săi.*
4. Un alt prieten de-al meu provenea dintr-un sat în apropierea căruia functionase în trecut o veche mănăstire, acoperită acum de pământ si uitată de toti localnicii. Părintele Porfirie i-a dat acestui prieten indicatii exacte despre amplasamentul vechiului complex monastic. Desi nu călcase niciodată pe acele meleaguri, bătrânul îi furniza detalii complete, ca si când ar fi avut mănăstirea în fata ochilor. Ii descria stâncile, copacii, până ce prietenul meu a înteles exact unde se afla lăcasul uitat de vremuri, într-adevăr, foarte curând avea să primească la fata locului confirmarea spuselor bătrânului.

Părintele Porfirie dobândise de la Dumnezeu nenumărate harisme, despre care s-a scris si probabil încă se va mai scrie multă vreme. Din respect pentru persoana si memoria bătrânului, voi expune si eu mărturia mea personală, în numele adevărului pe care nu putini caută să-l îngroape, întrucât le mustră viata si faptele.

Tocmai ce mă întorsesem din India si mă aflam în Sfântul Munte, unde eram găzduit pentru câteva luni în coliba unui călugăr isihast. Acolo am aflat că părintele Porfirie, despre care auzisem vorbindu-se foarte mult, venise să stea pentru un răstimp oarecare în Athos, la Schitul Kavsokalivia. Acest schit este unul dintre cele mai retrase ale Muntelui, fiind situat pe un versant stâncos si extrem de abrupt, cu foarte putini copaci care răsar ici si colo din granit. În jur de treizeci de căsute, dispuse la o distantă considerabilă una de alta si înconjurate de mici grădini, înfruntă deseori primejdia căderilor de piatră. Câteodată constructiile suferă avarii serioase. O cărare piezisă sfârseste pe tărmul abrupt unde cu greutate poate acosta vaporasul, si aceasta numai atunci când marea este foarte linistită.

Viata acolo este prin excelentă aspră si plină de restrictii. Prin forta împrejurărilor, nimeni nu poate poseda prea multe bunuri. Transporturile necesare se fac pur si simplu cu cârca sau, în cel mai bun caz, cu vreun catâr. Cărarea îngustă si prăpăstioasă este foarte dificil de străbătut, astfel încât monahii de acolo sunt căliti si austeri.

Pentru a ajunge la Kavsokalivia, aveam de călătorit nu mai putin de două zile prin Munte. Cu alte cuvinte, picioarele mele urmau să facă negresit bătături. Însă dorinta mea de a-l întâlni pe bătrânul Porfirie era atât de înflăcărată, încât am hotărât fără ezitare să pornesc la drum neîntârziat. Eram constient că înzestrările părintelui Porfirie nu puteau fi decât foarte asemănătoare celor ale bătrânului meu, Paisie. Voiam deci să descopăr sfintenia si într-o altă persoană, să văd în ce chip o persoană diferită, cu un alt caracter, poartă înlăuntrul său darurile Duhului Sfânt.

Eram pe atunci răsfătat duhovniceste din abundentă. Întrucât mă aflam la nevoie (având încă mari probleme sufletesti datorate influentei gurusilor si numeroaselor evenimente demonice care mi se întâmplau), bătrânii îmi făceau foarte des diferite daruri duhovnicesti, spre a mă tămădui si a mă ajuta să înteleg prin trăire deosebirea dintre experienta harului lui Dumnezeu, pe de o parte, si lucrarea demonică, pe de alta. Cele mai grave plăgi lăuntrice pe care le acumulasem de-a lungul timpului se datoraseră tocmai erorii fundamentale de a trata lucrările demonice drept manifestări ale energiilor dumnezeiesti.

Nădăjduind asadar, în subconstient, că voi primi asemenea daruri si din partea părintelui Porfirie, am pornit în călătorie. Pe tot parcursul drumului, am auzit de la diversi călugări si laici că părintele Porfirie este bolnav si nu primeste pe nimeni. Esuaseră deja multi în încercarea de a-l vedea. Mi-am continuat totusi călătoria rugându-mă din răsputeri, si am ajuns într-un sfârsit la chilia bătrânului. Mi-a iesit în întâmpinare un monah brunet, având înjur de 30 de ani.

- Părintele nu te poate primi, este foarte bolnav! mi-a spus.

După doar o fractiune de secundă a mai iesit un monah, ceva mai vârstnic decât primul, si m-a înstiintat dezolat despre acelasi lucru.

- Numai 'să iau binecuvântarea lui, i-am spus rugător.

În timp ce monahii îmi descurajau delicat, dar ferm, orice sperantă, s-a auzit dinăuntru glasul părintelui Porfirie cerându-le să-l ajute să iasă afară. Într-adevăr, peste putină vreme au apărut ducând de brate un bătrânel care acuza în mod vizibil dureri la orice miscare pe care o făcea.

Îndată ce l-am văzut pe bătrân, inima mi-a tresăltat si s-a umplut de o imensă bucurie. N-am luat în seamă scaunul pe care mi l-a oferit, ci m-am asezat pe pământ, lângă picioarele sale. Mă simteam nespus de fericit, dar totodată si nevrednic să mă aflu lângă el, asa încât mă multumeam bucuros să sed ca un cătelus lângă picioarele lui.

Monahii se arătau stânjeniti să mă vadă într-o asemenea postură si insistau să mă asez pe scaun în fata bătrânului, gest pe care eu îl percepeam însă ca pe o intolerabilă îndrăzneală din partea mea. Bătrânul, întelegându-mă foarte bine, m-a scăpat din această situatie delicată.

- Lăsati-l aici unde este! le-a spus el, curmând astfel discutiile.

Eram atât de fericit încât mi se părea că mă aflu chiar în bratele lui Dumnezeu, ceea ce - cu rugăciunile si harul părintelui - nu era tocmai departe de adevăr...

Simteam o imensă iubire revărsându-se din sufletul bătrânului. Simteam o putere duhovnicească uriasă sălăsluind în acel trup al său, care părea pregătit deja pentru plecarea dincolo. Simteam o inepuizabilă si infinită viată izvorând din acel trup gata de moarte si transmitându-mi-se mie, redând viată sufletului meu aproape mort. În chip paradoxal, părintele Porfirie, bătrânul aproape muribund, mă umplea de viată, atât în sens duhovnicesc cât si biologic, iar eu mă adăpam din el cu recunostintă si bucurie. Întelegeam foarte bine amândoi ce se petrecea în acele momente, iar cuvintele erau de prisos.

Îmi amintesc că am discutat putin despre India. M-a îndemnat către multă luare aminte, spre a nu fi iarăsi batjocorit de diavol. Experientele prin care trecusem mă expuneau în continuare unor mari pericole. De altfel, nici nu era nevoie de prea multe cuvinte. Îl întelegeam foarte bine din însesi lucrurile pe care le trăiam în prezenta lui. Am schimbat doar câteva fraze, dar fiecare cuvânt al său avea atâta profunzime! îmi aduc aminte de căciulită de lână pe care o purta pe cap, de trăsăturile fetei marcate de expresia durerii fizice, de trupul său neputincios opintindu-se... Iar toate acestea contrastau minunat cu măretia, seninătatea si pacea pe care le degaja prezenta sa, probând caracterul provizoriu si neesential al materiei, peste care bătrânul domnea cu adevărat. Nu era loc de evaluări rationale si analize teoretice: în fata părintelui constatam pur si simplu faptul prezentei lumii duhovnicesti, trăiam si participam la dimensiunea duhovnicească a lumii. Nu vorbeam despre harul Sfântului Duh, nu auzeam despre darurile lui Hristos, ci le trăiam efectiv.

- Mă voi ruga pentru tine. Vino să mă mai vezi, mi-a spus bătrânul.

Am luat binecuvântarea lui, i-am salutat pe ceilalti monahi si m-am retras.

Pe măsură ce urcam cărarea, bucuria mea crestea. Nu doar sufletul meu, ci si întreg trupul meu primise viată, si dobândisem atâta putere încât aproape că alergam pe cărarea abruptă. Nu eram singur, ci bătrânul mă însotea pretutindeni. Îl simteam nu alături de mine, ci înlăuntrul meu, sau mai degrabă eu eram înlăuntrul său. În toate zilele următoare l-am avut ca „tovarăs“ pe părintele Porfirie, a cărui prezentă vie îmi aducea mângâiere, desfătare si tihnă.

La mai putin de o săptămână, când l-am revăzut, mi-a spus:

- Am fost împreună cu tine în toate aceste zile, ti-ai dat seama?

Plin de uimire, i-am răspuns:

- Cum să nu-mi dau seama, părinte?!

Ar fi fost cu putintă să nu constientizez o atât de intensă trăire? Dimpotrivă, mi-ar fi fost mai lesne să nu observ soarele pe cer! Si toate aceste lucruri se petreceau într-un chip atât de firesc, desi se situau atât de sus fată de planul firesc al realitătii...

Pe bătrânul Porfirie aveam să-l vizitez cu regularitate în anul următor, pe durata efectuării stagiului militar în Atena. Treceam prin Malakasa si îl vedeam adesea. Se întâmpla de multe ori să simt harul bătrânului chiar înainte de a ajunge la mănăstire. Binecuvântarea lui mă acoperea totdeauna si mă îndulcea duhovniceste. Alteori simteam acea pace mai presus de minte atunci când îmi făcea semnul crucii. În chip uimitor si minunat, toate nevoile mele - inclusiv cele materiale - se rezolvau foarte repede si usor.

Spre exemplu, amplasamentul unitătii mele militare îmi permitea să iau autobuzul pentru a ajunge la mănăstire, însă nu si pentru a mă întoarce. Prin urmare, exista de fiecare dată pericolul de a întârzia si de a fi încarcerat în unitate. Dar se găsea întotdeauna câte o masină care să mă preia de pe sosea si să mă ducă până la poarta unitătii. Iar aceasta se întâmpla pe un drum de tară aproape necirculat, cu atât mai mult seara târziu, când trebuia să mă întorc. Asadar, mă încredintam cu totul binecuvântării bătrânului, iar el îmi purta mereu de grijă.

Asemenea evenimente se petreceau aproape zilnic; mă grăbeam de fiecare dată să le relatez duhovnicului meu din Sfântul Munte, care în general mă asculta fără să simtă nevoia de a face comentarii. Odată însă mi-a spus:

- De vreme ce-l iubesti atât de mult pe părintele Porfirie, ***de ce nu-i spui să-ti vindece piciorul***?

Aveam, într-adevăr, **o veche problemă la genunchiul drept**, datorată unei lovituri pe care o primisem pe vremea când practicam intens karate. Articulatia se slăbise, iar rotula se umfla si aduna frecvent lichid, provocându-mi simultan dureri care îmi îngreunau miscarea. În urma exercitiilor fizice si a marsurilor din armată, situatia se înrăutătise. Medicii care mă investigaseră la spitalul militar pledaseră pentru varianta operatiei. La recomandarea lor, hotărâsem să suport o interventie chirurgicală în Atena, urmând să beneficiez apoi de patru săptămâni de concediu medical.

La putin timp după luarea acestei decizii, pe când mă aflam la bătrânul Porfirie, mi-am amintit deodată de cuvintele duhovnicului. Asadar, m-am încumetat si i-am spus:

- Părinte, duhovnicul a zis să-mi vindecati piciorul!
- Ei, bine, dacă a zis duhovnicul...

Si-a ridicat mâna neputincioasă, asa cum era asezat pe pat, si mi-a binecuvântat genunchiul în chipul crucii. Am simtit atunci o putere lină pogorându-se peste genunchiul meu si invadându-mă apoi până în măduva oaselor. O nedumerire si o curiozitate îndrăzneată si-au făcut loc în mintea mea: „*Bine, dar ce se va întâmpla cu moleculele de lichid? Oare chiar vor dispărea? Cum vor lucra energiile lui Dumnezeu?*“. Acest interes „stiintific“ mă determina să-mi tin genunchiul permanent sub observatie. La fiecare pas pe care îl făceam, la fiecare cuvânt pe care îl rosteam, gândurile mele se îndreptau spre starea genunchiului. Voiam neapărat să „prind din zbor“, să „trăiesc integral“ clipa în care Dumnezeu va lucra. Au trecut în felul acesta trei zile, si genunchiul nu dădea semne de însănătosire.

Am început să am gânduri de îndoială. Îmi controlam obsesiv genunchiul, dar nimic... La un moment dat, cuprins de indignare fată de propria-mi atitudine, mi-am zis: „*Măi, rătăcitule, acum vrei repede si minuni? Ai tu fată pentru astfel de lucruri?*". Putin câte putin, am încetat să mă mai preocup de piciorul meu.

Nu voi uita niciodată dimineata în care m-am trezit în dormitorul unitătii. Deschizând ochii, mi-am spus în gând: „*Bre, piciorul o să te necăjească mult timp*". Am miscat piciorul, dar n-am simtit nici o durere. M-am sculat si am început să sar pe loc. În mod normal, piciorul m-ar fi necăjit cumplit după cel mult două-trei sărituri. Nimic, nici o stânjeneală. Am iesit în curte si am alergat vreo sută de metri, fără absolut nici o dificultate! M-a cuprins atunci o bucurie nesfârsită, si lacrimi de recunostintă mi-au mijit în ochi. Mi-am zis emotionat: „*Asadar, Dumnezeu m-a vindecat atunci când am încetat să mai cred că mă voi însănătosi. Iar aceasta, pentru a întelege foarte limpede că a fost darul lui Dumnezeu, si în nici un caz rezultatul credintei mele, cum ar fi pretins yoghinii*!". În zilele următoare, dobândisem reflexul de a-mi urmări cu atentie piciorul la fiecare miscare. S-au scurs astfel săptămâni în sir, fără să mai acuz nici cea mai vagă urmă de durere. Mă făcusem bine cu desăvârsire! Fără operatie, fără zgomot, ci delicat si „pe ascuns" - asa cum lucrează de obicei harul dumnezeiesc.

Au trecut ani de zile de atunci, iar piciorul nu m-a mai supărat niciodată. Operatia programată n-a mai avut loc. Voi purta în trupul meu până la moarte mărturia vie că si părintele Porfirie a fost, la rândul lui, un bătrân harismatic. Astfel, această binefacere trupească îmi va deveni sprijin duhovnicesc, si totodată prilej de amintire si cinstire a unui sfânt contemporan al Bisericii noastre Ortodoxe. Sunt încredintat că părintele Porfirie mă va pomeni si pe mine în rugăciunile sale către Dumnezeu. Nu mi-a fost niciodată duhovnic, însă m-a sprijinit enorm într-o anumită perioadă a vietii, si m-a înconjurat cu o dragoste coplesitoare.

RUGĂCIUNEA SI MANTRA

„Rugăciunea este, după însusirea ei, însotirea si unirea omului cu Dumnezeu; iar după lucrare, sustinătoarea lumii.“ *Sfântul Ioan Scărarul*

Unul dintre darurile duhovnicesti cele mai mari pe care mi le-a făcut bătrânul Paisie a fost si călăuzirea mea pe cărările tainice ale rugăciunii. Acest efort de initiere a început o dată cu prima noastră întâlnire, si a continuat până la adormirea părintelui, survenită doisprezece ani mai târziu.

Rugăciunea pe care o săvârsea si asupra căreia insista totdeauna bătrânul constă în repetarea cuvintelor „Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă“ sau „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieste-mă“.

În rugăciune se întrepătrund două entităti personale. Omul, pe de o parte, si Dumnezeu, pe de alta. Este o relatie între persoane distincte care înaintează spre o întâlnire reciprocă. Drept urmare, sporirea în rugăciune, înaintarea pe calea acestei comuniuni, depinde atât de libera vointă a omului, cât si de cea a lui Dumnezeu. În ambele cazuri este vorba de persoane înzestrate cu libertate absolută si inviolabilă. Ceea ce aduce omul este buna sa intentie, apoi ostenelile, dorinta de a se apropia, iar Dumnezeu pune harul Său. Oricât de mari ar părea luptele ascetice ale omului, în comparatie cu darurile lui Dumnezeu, ele se dovedesc a fi infime si neînsemnate. Omul face un pas, iar Dumnezeu, pentru a micsora distanta dintre ei, face o mie.

Cu toate acestea, neînsemnatul pas pe care îl face omul către Dumnezeu este absolut necesar, pentru că tocmai prin acest pas el îsi arată dispozitia, buna intentie, si prin acest pas îi dă „dreptul“ lui Dumnezeu să se apropie fără să-i încalce libertatea spirituală. Spre deosebire de diavol, Dumnezeu îi respectă omului la modul cel mai riguros libertatea cu care El însusi l-a înzestrat! Dumnezeu nu-i agresează niciodată această libertate, deoarece îl iubeste pe om si voieste să aibă cu el o relatie de iubire, iar iubirea nu se poate întemeia decât pe libertatea deplină a persoanelor. Unde nu există libertate, acolo este exclusă existenta iubirii. Faptul că diavolul se comportă întotdeauna tiranic este consecinta urii sale intrinseci.

Rădăcinile „pedagogiei“ dumnezeiesti pot fi uneori amare, însă roadele sunt nespus de dulci. La început, când rosteam rugăciunea, traversam adesea stări de oboseală sau plictiseală. Atunci, prin rugăciunile bătrânului, Dumnezeu îmi trimitea anumite mângâieri duhovnicesti. Simteam în timpul rugăciunii învăluindu-mă ceva inefabil, ca un fel de boare, iar sufletul mi se schimba pe dată. Eram cuprins de o bucurie si o pace negrăită, în vreme ce rugăciunea devenea singura dorire si odihnă a inimii mele.

Acest lucru se întâmpla destul de frecvent. Odată, când s-a manifestat mai intens, am păstrat timp de două zile o senzatie reală de foame si sete de Dumnezeu! Nu-mi doream nimic altceva decât să rostesc neîncetat rugăciunea, să mă satur de Dumnezeu. Voiam să-L mănânc pur si simplu! Era o bucurie de nedescris! Cu cât mă rugam mai intens, cu atât se năstea în mine un dor de Dumnezeu mai arzător.

Îi împărtăseam de fiecare dată aceste experiente părintelui Paisie, multumindu-i mereu cu recunostintă, întrucât îl stiam în bună parte „responsabil“ pentru aceste daruri cu care eram coplesit.

- Ei, ti-a dat Dumnezeu o „ciocolătică“ din cofetăria Lui! Există însă si torturi cu frisca! spunea zâmbind în asemenea împrejurări.

Râdeam, la rândul meu, bucuros si uimit în acelasi timp.

Asadar, prin aceste daruri dumnezeiesti, urcusul duhovnicesc devenea lesnicios, iar osteneala devenea bucurie. Prindeam astfel avânt si continuam să practic cu însufletire această binecuvântată lucrare a rugăciunii.

Alteori, când mă închinam la icoanele făcătoare de minuni din Sfântul Munte, îmi simteam inima cuprinsă de un freamăt dulce, care îmi schimba instantaneu în bine întreaga stare sufletească. Lucruri asemănătoare mi se întâmplau si în timpul slujbelor de priveghere închinate sfintilor. La sfârsitul unei astfel de slujbe, bătrânul mi-a soptit:

- Ei, ti-a făcut sfântul o mică tratatie de praznicul său!

Trebuie spus că în prima etapă a întoarcerii mele pe calea vietuirii crestine, pe când eram încă tânăr si nu întelegeam prea multe lucruri, aveam o anumită doză de îndrăzneală deplasată, în virtutea căreia mergeam foarte des la părintele Paisie cu cererea expresă de a-mi face diverse daruri duhovnicesti. Bătrânul se grăbea totdeauna să mă răsfete cu supramăsură, împărtindu-mi generos din harul său. Astfel, spre exemplu, mi se deschidea mintea spre a întelege Evanghelia în sensurile ei cele mai adânci si mai subtile; sau trăiam felurite experiente duhovnicesti de mare intensitate, a căror descriere amănuntită ar fi încăput între filele multor tratate de teologie.

Fiecare dar al bătrânului era diferit. O dată cu trecerea timpului, nu mi-am mai îngăduit să-i cer explicit asemenea daruri. Preferam deja să las astfel de hotărâri la deplina latitudine a bătrânului. Îmi amintesc că, într-un moment mai delicat al vietii mele, m-a luat de mână si m-a întrebat râzând, în curtea din spatele casei, ziua în amiaza mare:

- Nu vrei un dar?
  (Mi-am plecat capul rusinat.)
- Nu stiu, părinte, aceste lucruri le cunoasteti sfintia voastră mai bine.

Mă privea zâmbind cu multă bucurie si iubire, când am simtit deodată adevărate văpăi de foc arzându-mi inima si încălzind-o pe de-a-ntregul. Sfintii Părinti vorbesc despre felurite lucrări ale harului dumnezeiesc, care este „arzător“ pentru începători, „luminător“ pentru cei de mijloc, si „îndumnezeitor“ pentru cei desăvârsiti. Acelasi lucru este înfătisat si în Evanghelie. După înviere, în drumul Său către Emaus, Hristos a călătorit împreună cu doi dintre ucenicii Săi, ***si începând de la Moise si de la toti prorocii, le-a tâlcuit lor din toate Scripturile cele despre El***. Apoi, când a dispărut de la ochii lor*,* ***au zis unul către altul: oare nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale si ne tâlcuia Scripturile****? (Luca 24, 27 si 32).*

Existau si situatii când în timpul rugăciunii simteam că se petrec lucruri neobisnuite. Spre exemplu, rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă“ începea să se depene „singură“ în inima mea, fără ca eu să fac vreun efort cât de mic. În legătură cu acest lucru, bătrânul spunea: „Inima a luat-o înainte. Acestea sunt daruri ale harului lui Dumnezeu, si în astfel de clipe trebuie să ascultăm linistit rugăciunea care se lucrează singură înlăuntrul nostru“.

Desigur, de-a lungul atâtor ani s-au întâmplat nenumărate alte evenimente duhovnicesti iesite din comun, cărora le-am pierdut sirul si numărul. Voi relata în continuare doar câteva în plus, pe care le găsesc demne de remarcat.

La capătul unei perioade de oarecare sporire în rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-mă", brusc mi s-a întâmplat ceva ciudat: nu mai puteam rosti absolut deloc aceste cuvinte. Mintea mi se blocase complet! Pe de altă parte, încercând să fac în schimb rugăciunea „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieste-mă", am constatat că aceasta curgea extrem de usor, aproape de la sine!

Intâmplarea m-a problematizat profund, si mi-am amintit că, pe vremea când mă aflam în ashramul lui Satyananda din Mongyr, într-un anumit moment de spaimă în fata perfidelor atacuri spirituale pe care le primeam din partea yoghinilor, îi făcusem o făgăduintă solemnă **Preasfintei Fecioare**: „***Maica Domnului, ajută-mă să scap de aici, si îti voi dărui întreaga mea minte. Este a ta, îti apartine***". O rugasem atunci să-mi păzească totdeauna trupul si mintea de intruziunile magilor si vrăjitorilor.

Am simtit asadar că acel blocaj se datora Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care îmi amintea astfel de datoria împlinirii făgăduintei. I-am povestit totul părintelui Paisie, care mi-a spus:

- Nu te nelinisti, este acelasi lucru... Să spui de acum „**Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieste-mă**". Este acelasi lucru...

Se întelege că i-am urmat sfatul cu însufletire.

N-a trecut mult timp si Maica Domnului mi-a făcut un foarte mare dar. Într-o noapte, în vreme ce spuneam rugăciunea stând în picioare sub un măslin, mintea mi-a fost răpită pe neasteptate si am început să văd niste imagini într-o culoare plumburie, asemănătoare unor fotografii alb-negru. Era ca si când m-as fi aflat sus, în cerul spiritual. Cu mult deasupra mea am văzut o lumină uriasă, nespus de dulce si desfătătoare, care ascundea „înăuntrul" său o altă lumină, mai intensă în toate caracteristicile ei, care era însusi izvorul întregii lumini. La o oarecare distantă, se aflau în jur mici luminite asemănătoare unor scântei.

S-a născut în mine simultan siguranta că era Preasfânta Născătoare de Dumnezeu si că din ea se revărsa lumina Sfintei Treimi. Toată lumina Sfintei Treimi trecea prin Preacurata Fecioară si se răspândea apoi către restul creatiei. Maica Domnului poseda asadar plinătatea harului lui Dumnezeu. Era mai presus decât orice altă făptură. Chiar si arhanghelii, împreună cu sfintii îngeri, erau înaintea ei ca niste mici scântei, asa cum este lumina unei lumânări în fata soarelui amiezii din timpul verii. Intre Preasfânta Fecioară si orice altă făptură exista o distantă duhovnicească de proportiile unui abis. O astfel de persoană nu mai existase si nici nu va mai exista până la sfârsitul veacurilor. Atunci am înteles de ce Sfântul Andrei Criteanul a numit-o „Dumnezeu după Dumnezeu", având în ea toate darurile Treimii...

Vedenia nu cred că a durat mult timp. Aceste evenimente sunt de fapt „atemporale", în sensul că pe durata lor esti cufundat în vesnicie. Când am reînceput să iau act în mod constient de realitatea înconjurătoare, mă aflam în picioare sub măslin si era încă noapte.

Am mers si i-am povestit bătrânului toate cele întâmplate. S-a bucurat si s-a arătat pe deplin satisfăcut de interpretarea mea. Am discutat despre tot ceea ce întelesesem în legătură cu persoana sfântă a Născătoarei de

Dumnezeu, si mi le-a confirmat în întregime. Bătrânul o văzuse de foarte multe ori pe Preacurata fată către fată, si vorbise cu ea. Atunci mi-a relatat următoarea întâmplare:

„Pe când eram în Sinai, la Sfânta Epistimi (o sihăstrie aflată sus în munte, la o oră de mănăstire, unde bătrânul a vietuit aproximativ trei ani într-o pesteră), am vrut la un moment dat să mă întorc în Grecia, însă nu puteam rezolva problema documentelor, fapt pentru care m-am necăjit mult.

- *Maica Domnului, **atâtia oameni am ajutat în viată, iar acum nu se găseste nimeni să mă ajute**?*

Îndată ce am rostit acestea, a apărut în fata mea Preasfânta Fecioară.

- *Nu te necăji, am să te ajut eu, mi-a spus.*

Mi-a luat documentele din mână si le-a ascuns la pieptul ei.

- *Si ati plecat, părinte?*
- *Ei, în câteva zile am obtinut absolut toate aprobările si m-am întors în Grecia.*
- *Cum era, părinte, Preacurata?*
- *Luminoasă si îmbrăcată în aur“.*

Bătrânul avea să-mi destăinuie de-a lungul timpului multe amănunte despre asemenea întâlniri minunate de care fusese învrednicit.

Stiu bine din experienta mea, dar si din discutiile purtate cu monahi foarte sporiti duhovniceste, că rugăciunea este darul lui Dumnezeu. Ea nu se dobândeste ca urmare a efortului omenesc, care rămâne totusi neapărat necesar. Însă ***fără Mine nu puteti face nimic***, ne avertizează Hristos (Ioan 15, 5). Altundeva, Scriptura accentuează faptul că ***toată darea cea bună si tot darul desăvârsit de sus este***, pogorându-se de la Părintele luminilor (Iac. 1, 17). Precum Dumnezeu ne-a dăruit existenta, tot asa, prin rugăciune, ne dăruieste treptat unirea cu El si cunoasterea Lui, iar în cele din urmă viata vesnică.

Yoghinii, în strădania de a ajusta totul după propriile măsuri, procedează asemeni lui Procust atunci când sustin că rugăciunea crestină ar fi de aceeasi factură cu mantrele lor. Fără îndoială că se pot stabili anumite asemănări, însă deosebirile sunt fundamentale. ***Logica yoghinilor*** este aceea a unui silogism nevalid de tipul:

1. Găina are două picioare.
2. Omul are două picioare.
3. Deci, omul si găina sunt acelasi lucru!

Este momentul potrivit pentru a semnala câteva distinctii esentiale.

Ortodoxia învată că numele „Domnul“ este folosit în Vechiul Testament în legătură cu Persoana a Doua a Sfintei Treimi, Iisus Hristos. Locurile din referatul biblic vetero-testamentar în care apare acest nume sunt foarte frecvente (mai cu seamă în formule de tipul: Aceasta zice Domnul..., Eu sunt Domnul Dumnezeul tău..., etc).

Numindu-L „Domnul" pe Iisus Hristos, mărturisim că Persoana Care le-a vorbit în Vechiul Testament patriarhilor Avraam, Isaac si Iacov, Care i-a condus pe evrei prin pustie, Care a dat legea lui Moise, Care le-a grăit prorocilor, nu este alta decât Dumnezeu Cuvântul (Logosul), Cel Care într-un moment precis al istoriei a luat trup si S-a unit cu firea omenească, anume Iisus Hristos.

Nimeni nu poate să zică: Domn este Iisus - decât în Duhul Sfânt, spune Apostolul Pavel (I Cor. 12, 3). Cu alte cuvinte, faptul că spunem „Doamne Iisuse Hristoase", si o credem, dovedeste că ne aflăm deja sub influenta Duhului Sfânt, în vreme ce acela care nu recunoaste că Dumnezeu S-a întrupat, că a devenit om cu adevărat, că Hristos era si om adevărat si Dumnezeu adevărat, adică Dumnezeu-om, acela nu are vreo părtăsie cu Duhul Sfânt. Orice duh care nu mărturiseste pe Iisus Hristos venit în trup nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist (I Ioan 4, 3). Prin cuvintele rugăciunii, recunoastem asadar că există un Dumnezeu Adevărat, Personal, în afara si dincolo de sinele nostru. Acestui Dumnezeu Personal îi cerem milă, adresându-I rugămintea „Miluieste-mă". Bătrânul îmi spunea: „În milă sunt cuprinse toate: si iubirea, si iertarea, si tămăduirea, si pocăinta. Toate încap în cuvântul Ťmilăť". Într-adevăr, mila lui Dumnezeu este cea care le lucrează pe toate: pocăinta, curătirea de patimi, luminarea mintii si, în cele din urmă, îndumnezeirea. Singurul care ne mântuieste este Hristos - unicul izbăvitor al omenirii, si nu tehnicile yoghine sau eforturile noastre mentale. Restaurarea naturii umane pervertite prin păcat stă numai în puterea lui Hristos, tocmai întrucât este Dumnezeu, pe de o parte, si întrucât si-a impropriat natura umană prin întrupare, pe de altă parte. Acesta este si temeiul pentru care El a venit pe pământ: să ne redeschidă calea către viata vesnică.

În ceea ce-i priveste pe yoghini, ei rostesc o serie de mantre de invocare a lui Shiva, Krishna, Rama, Kali, Vishnu, si a altor zei din panteonul hindus. Însă începătorilor, care nu sunt încă „pregătiti" pentru a se închina si a sluji idolilor, le spun că beneficiile izvorâte din repetarea mantrei se datorează unor tipuri de „unde" pe care le-ar produce rostirea acelor silabe, unor vibratii mentale care energizează anumiti „centri" dinlăuntrul omului. Prin urmare, le furnizează un soi de explicatie mecanicistă, bazată pe un principiu asemănător fenomenului rezonantei din fizică. Asa, de pildă, trece autobuzul prin fata casei, iar undele sonore pe care el le produce fac să rezoneze si să vibreze geamurile ferestrelor de la stradă. Desigur, însă, că problema existentei reale a unor astfel de „centri" si „vibratii mentale" rămâne strict o chestiune de credintă.

Pe de altă parte, celor care se arată înclinati să accepte mai usor explicatiile de ordin psihologic, yoghinii le spun că în acest fel, prin autosugestie, se „auto-programează", armonizându-si psihicul cu anumite modele mentale pozitive.

În sfârsit, celor care s-au lăsat deja convinsi că există si alti dumnezei în afară de Hristos, le spun că primesc „binecuvântarea" zeului invocat prin intermediul mantrei.

Toate aceste explicatii se află la o distantă uriasă de adevărul crestin. Cei care încearcă să ascundă sau să minimalizeze această distantă o fac pentru a putea recruta prozeliti dintre crestinii serios afectati de ignorantă.

Cine se ascunde asadar în spatele unor nume precum Krishna, Rama, Shiva? Pe cine invităm de fapt să intre în sufletul nostru? Aceasta este marea miză a problemei.

Toti idolii neamurilor sunt demoni, propovăduieste Dumnezeu prin gura sfântului proroc David (Ps. 95, 5). Asadar, rostirea mantrelor deschide poarta sufletului către demoni. Pierzând astfel acoperământul si ocrotirea harului lui

Hristos - Cel ce a zis Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, să nu ai alti dumnezei în afară de Mine (Ies. 20, 3), omul se expune gradat influentei diavolului, care, aflând teren prielnic, începe să-i inducă diverse tipuri de imagini si fantasme, cu scopul de a-l atrage cât mai adânc în rătăcire si a-l distruge deplin.

Un alt element fundamental care îi distinge net pe hindusi de crestinii ortodocsi îl constituie perceptia si modul de raportare la practica mantrei, respectiv a rugăciunii.

Imi amintesc o discutie pe care am avut-o în India cu Niranjan, care pe atunci era conducătorul ashramului central din Mongyr, iar astăzi este succesorul absolut al gurului Satyananda, adică liderul miscării pe întreaga planetă, sub noul nume de Niranjananda.

Imi propusese să încep exersarea unor **tehnici „redutabile" de yoga**.

- Bine, l-am întrebat, dar cu patimile omului - iubirea de stăpânire, iubirea de argint, slava desartă, egoismul - ce se întâmplă? De ele nu ne preocupăm?
- Dispar exersând tehnicile.
- Cum, dispar asa, singure? m-am mirat.
- Da, dispar automat pe măsură ce exersezi.

Am fost mai mult decât intrigat. Cum este posibil ca ***niste exercitii corporale să determine pur si simplu disparitia unor stări sufletesti*** pe care cineva si le-a asumat în viata sa printr-o suită de alegeri constiente? Totusi, hindusii insistă obsesiv asupra „metodei" sau „tehnicii". Dacă cineva cunoaste si aplică asa-numitele „tehnici ascunse", i se garantează automat obtinerea rezultatelor. S-ar zice că individul este un mecanism care progresează printr-o simplă apăsare de buton. Această perceptie mecanicistă îl subvalorizează radical pe om, deposedându-l de cel mai pretios datum al său: libertatea vointei, caracterul autonom al intentionalitătii sale. Persoana umană nu poate fi redusă la sfera reflexelor mecanice ale unei masini.

Dimpotrivă, ortodoxia recunoaste si respectă la modul absolut libertatea si autodeterminarea omului, ca unul dintre darurile sale dumnezeiesti. De aceea, în ortodoxie, omul este ajutat să se cunoască si să se desăvârsească pe sine ca fiintă liberă. Tocmai întrucât există libertatea vointei, reactiile individului sunt imprevizibile si nu se supun unor seturi de legi. Este si motivul pentru care ortodoxia se arată prea putin preocupată de retetele tehnice. Mesajul ei se adresează prin excelentă inimii omului, structurii lui celei mai intime, si se vrea primit în deplină cunostintă si libertate. Progresul spiritual autentic se întemeiază în chip necesar pe o cunoastere mai adâncă a lui Dumnezeu si a sinelui, în deplină libertate, fără nici un fel de constrângeri sufletesti, înselăciuni si siluiri. Acestea nu au nimic în comun cu nobletea lui Hristos, Care chema doar pe Cel ce voieste să vină după Mine...

Tehnicile si metodele sunt apanajul robotilor, nu al persoanelor libere. Sporirea duhovnicească este rezultatul unor optiuni intime, libere si constiente, de ordin etic si valoric. Este rezultatul atitudinii pe care omul se hotărăste să o adopte fată de sine, fată de semeni, fată de Dumnezeu. Este rezultatul bunei utilizări a libertătii morale de care dispune fiecare persoană.

Cum este cu putintă să devină cineva mai bun din punct de vedere moral executând mecanic niste exercitii fizice sau aplicând niste tehnici de respiratie?!

Părintele Porfirie, vrând să evidentieze enormitatea unei asemenea conceptii, a luat un papagal si l-a învătat să rostească rugăciunea. Într-adevăr, pasărea putea fi apoi auzită declamând mecanic: „Doamne, miluieste!".

- Uite, si papagalul poate să zică rugăciunea! Ce înseamnă asta? Că se roagă? întreba retoric bătrânul, încercând să sublinieze că nu poate exista rugăciune fără participarea constiintei.

Am punctat succint aceste distinctii pentru a înlătura orice echivoc privitor la învătătura Bisericii. Ortodoxia este o traditie vie si perenă, al cărei adevăr va dăinui până la sfârsitul veacurilor, independent de vointa omului, asa cum ne asigură însusi Hristos Dumnezeu: ***Pe , această piatră voi zidi Biserica Mea si portile iadului nu o vor birui*** (Matei 16, 18). Biserica viază vesnic, si are puterea de a da viată oricui se apropie de ea cu inimă sinceră. Dacă cineva doreste cu adevărat, Biserica îi oferă toate mijloacele pentru a se sfinti.

DUMNEZEIASCA ÎMPĂRTĂSANIE

Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârsitul veacului. (Matei 28, 20)

Părintele Paisie se străduia să se ascundă pe sine într-un con de umbră. Nu căuta gloria personală, nici nu aspira să-si atragă discipoli si ucenici. Pentru cei care se apropiau de el făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-i călăuzească spre Hristos. Evita însă alipirea excesivă a ucenicilor de.persoana lui, accentuând mereu că Hristos este Dumnezeu, că Hristos este Totul, si că el nu e decât un simplu ucenic al lui Hristos. Stăruinta bătrânului asupra acestui aspect mi-a fost de mare folos la început, când încă mă aflam sub influenta hinduismului. Este de notorietate faptul că fiecare guru se propovăduieste pe sine ca fiind Dumnezeu, pretinzându-se încarnarea „Zeului Suprem“, sau cel putin a unei alte zeităti din panteonul hindus.

A existat si o perioadă în care mă frământam intens, întrebându-mă: „Bine, părintele Paisie este sfânt si le poate face altora daruri duhovnicesti, dar orice popă gras de parohie are putere duhovnicească? Este el în stare să transmită daruri duhovnicesti? Ce legătură au astfel de preoti cu Hristos?“. Aveam tendinta de a-i privi pe multi dintre preoti cu îndoială si suspiciune.

Asadar, odată, în timpul Sfintei Liturghii, mergând să mă împărtăsesc cu Dumnezeiestile Taine, mi s-a întâmplat un lucra dincolo de orice asteptare. Îndată ce am primit Sfânta împărtăsanie în gură, L-am simtit pe Hristos Insusi înlăuntrul meu. Mi-a cuprins în întregime trupul, sufletul, toată fiinta. S-a unit cu mine mai strâns si mai intim decât orice comuniune posibilă între doi oameni. Sângele Lui a devenit una cu sângele meu, iar Trupul Lui una cu trupul meu. Oamenii rămân totdeauna despărtiti cel putin la nivel de epidermă; până si mamele însărcinate au trup distinct de cel al embrionului. Însă Hristos S-a unit cu trupul meu în sensul propriu al cuvântului. Până si mâinile, picioarele, ochii, toate membrele mele erau Hristos. Mă umplusem de El pe de-a-ntregul. Pacea Lui se revărsa întru mine. Sufletul meu, profund miscat si fericit de prezenta Lui, tresaltă de uimire: cum este cu putintă să se întâmple acest lucru? După atâtea veacuri! După atâtea păcate! Ce fel de bunăvointă dumnezeiască era aceasta? îndrăznesc să afirm că, pentru scurt timp, devenisem cu adevărat teofor. Îl purtam înlăuntrul meu pe Hristos, pe Dumnezeu, Care Se sălăsluise în mintea mea, în sufletul meu, până si în trupul meu, în chip real, intens, ca o prezentă extrem de vie.

Cum s-a întâmplat aceasta? Numai Dumnezeu stie. Ceea ce am ajuns să cunosc din proprie experientă este că lucrul acesta a fost, este, si va fi cu putintă totdeauna, prin harul lui Dumnezeu. A spus-o Hristos în urmă cu 2000 de ani: ***Cel ce mănâncă trupul Meu si bea sângele Meu rămâne întru Mine si Eu întru el*** *(Ioan 6, 56).* Si iarăsi: ***Amin, amin zic vouă, dacă nu veti mânca trupul Fiului Omului si nu veti bea sângele Lui, nu veti avea viată întru voi. Cel ce mănâncă trupul Meu si bea sângele Meu are viată vesnică si Eu îl voi învia în ziua cea de apoi*** *(Ioan 6, 53-54)*.

Acolo tinteste Hristos, în ceea ce ne priveste - la ziua cea de apoi, la viata vesnică. Ne iubeste atât de mult, încât vrea să trăim împreună cu El vesnic ca dumnezei după har. Ne numeste prietenii Săi, fratii Săi, si ni Se oferă pe Sine în dar la fiecare Dumnezeiască Liturghie.

Acest eveniment duhovnicesc m-a făcut să constientizez adânc ceea ce ne învată de secole Biserica Ortodoxă.

Prin învierea Sa, Hristos a redeschis pentru totdeauna calea îndumnezeirii tuturor generatiilor care au fost, care sunt astăzi si care vor fi în viitor până la sfârsitul lumii. Biserica, pe care a întemeiat-o Hristos în ziua Cincizecimii si care rămâne vie până la sfârsitul veacurilor, păstrează deschis acest drum către viata vesnică. Hristos este capul Bisericii, izvorul vietii Bisericii, centrul slujirii si al Tainelor Bisericii.

Hristos a lăsat în urma Sa oameni sfintiti - pe apostoli, care au constituit Biserica în ziua Cincizecimii prin pogorârea Duhului Sfânt.

Slujitori ai Tainelor Domnului Iisus Hristos sunt oamenii care au primit o consacrare specială pentru aceasta, prin hirotonie. Acestia sunt preotii Bisericii. Harul preotiei se transmite prin hirotonie din generatie în generatie, neîntrerupt, de la sfintii apostoli până astăzi.

Un preot poate sluji Tainele Bisericii fără să fie si sfânt. Însă cineva care nu a primit consacrarea preotiei nu poate săvârsi aceste slujbe, chiar si sfânt de ar fi. Părintele Paisie, spre exemplu, nu putea săvârsi Tainele lui Hristos, desi îi stătea în putere să facă mii de minuni. Îsi pleca si el sfântul său cap sub epitrahilul duhovnicului în Taina Spovedaniei, si îl astepta apoi cu dor pe preotul care urma să săvârsească Dumnezeiasca Liturghie, pentru a-l împărtăsi.

Bătrânul avea permanentă nevoie să se adape cu har dumnezeiesc din Tainele Bisericii, pentru a putea înainta în viata duhovnicească si a se împărtăsi de darurile si binecuvântările lui Dumnezeu. Era unul dintre fiii cei mai ascultători ai Bisericii, fapt pentru care Hristos Si-a vădit în el lucrarea si puterea, înzestrându-l cu virtutile sfinteniei.

Minunat este Dumnezeu întru sfintii Săi *(Ps. 67, 36).*

TAINELE CRESTINE SI LUCRĂRILE MAGICE

Ca unul care le-am experimentat din plin pe amândouă de-a lungul vietii, pot aduce propria mărturie că între Tainele lui Hristos, pe de o parte, si lucrările magice, pe de alta, nu există nici cea mai infimă legătură. Cele dintâi se săvârsesc prin puterea lui Hristos, cele din urmă sunt fie lucrări de sorginte întru totul satanică, fie rezultatele unui amestec de înselăciune si lucrare demonică. Cele dintâi se săvârsesc numai prin participare constientă si liberă, cele din urmă se realizează fie prin înselarea, fie prin constrângerea persoanei.

Pentru ca Hristos să lucreze prin Tainele Sale dumnezeiesti, omul trebuie să dorească acest lucru si să se pregătească duhovniceste cu atentie si sârguintă; altfel spus, să ia parte activ si constient. Dimpotrivă, în practicile magice este înselată si încălcată vointa liberă a persoanei. Vrăjitorii fie îsi amăgesc victimele încercând să le prezinte negrul ca alb si răul ca bine, fie recurg, prin conlucrarea demonilor, la constrângere sufletească, psihologică, si uneori chiar fizică, pentru a le determina să participe la slujbe magice. Există un număr restrâns de oameni care s-au pervertit într-atât încât să se facă de bună voie, în cunostintă de cauză, slujitori ai demonilor.

În lucrările magice pe care le săvârsesc diversi initiati hindusi se întâmplă frecvent ca victimele să li se supună chiar si fără să vrea. Demonii lucrează asupra lor automat, cu multă putere, întrucât acesti oameni au dat diavolului drepturi asupra propriilor suflete prin viata lor plină de păcate si vicii, pe care de cele mai multe ori nici măcar nu le-au constientizat ca atare.

Tainele Bisericii presupun, din contră, participarea liberă, constientă si responsabilă a omului. Cei care se apropie de aceste Taine în virtutea obisnuintei sau a hazardului, fără o constientizare profundă, fără o implicare personală prin asceză, rugăciune si pocăintă, aceia nu înteleg nimic din lucrarea mântuitoare a lui Hristos si nu pot primi nici un folos duhovnicesc real. Îmi amintesc că-l vizitase cândva pe părintele Paisie un mirean care se trufea prosteste pentru faptul că se împărtăsea foarte des, de două-trei ori pe săptămână, socotind că prin aceasta se sfintise automat. Căzuse astfel în rătăcire din pricina imensului său orgoliu. Bătrânul i-a spus: „Fii atent aici! N-are atâta importantă cât de des se împărtăseste cineva, ci mai cu seamă felul în care se pregăteste pe sine pentru aceasta, si cât de mult Il păstrează înlăuntrul său pe Hristos după aceea. Dacă ar fi fost să se sfintească omul asa, pur si simplu, atunci toti preotii care se împărtăsesc în cursul săptămânii si în fiecare duminică ar fi deja sfinti!“.

Unirea omului cu Dumnezeu se face numai în conditiile în care omul însusi îsi manifestă dorinta si consimtământul său, depunând efortul pocăintei pe măsura constiinciozitătii sale. Atunci Dumnezeu Se va apropia de cel ce se pocăieste sincer, revelându-i-Se în modul si gradul cel mai propice sporirii lui duhovnicesti la momentul respectiv.

EFECTE SOCIALE ALE ÎNVĂTĂTURII DE CREDINTĂ ÎN HINDUISM SI CRESTINISM

Printre practicantii yoga si admiratorii conceptiilor orientale există o tendintă larg răspândită de a crea în jurul a tot ceea ce este legat de India (religie, cultură, civilizatie - mergând până la vestimentatie sau gastronomie) un fascinant mit. E consecinta firească a lipsei oricărui contact cu realitatea Indiei, fapt ce explică în bună măsură neputinta de a percepe si evalua situatia de acolo.

Foarte multi „maestri spirituali" hindusi au dbiceiul de a organiza pe teritoriul Indiei mici călătorii destinate discipolilor lor europeni. Extrem de costisitoare financiar în raport cu nivelul de trai al tării, aceste călătorii vizează o gamă restrânsă de obiective atent selectate (rezumându-se adesea la vizitarea ashramului central al miscării), cu scopul de a induce artificial o imagine cât mai cosmetizată si mai lesne „vandabilă" despre realitătile indiene. Practic, se procedează în conformitate cu toate legile marketingului si reclamei.

Au ajuns de notorietate cazuri precum cel al gurului Maharishi Mahesh Yogi, care nu s-a sfiit să lanseze oficial guvernelor lumii occidentale propuneri de rezolvare a marilor probleme sociale, pretinzând că, în nemărginita lui întelepciune, a făurit planul care va institui raiul pe pământ.

Este de mirare însă că toti acesti „mari luminati", „întelepti", „zei" si „semizei" n-au reusit să rezolve nici măcar una din aceste probleme în propria lor tară. India zace si astăzi într-o inimaginabilă sărăcie, foamete si mizerie. În orase, mii de familii au drept casă trotuarul. Acolo gătesc, acolo mănâncă, acolo îsi fac nevoile, acolo dorm - pe pânză de sac. Noaptea trotuarele sunt atât de ticsite de trupuri omenesti, încât circulatia pietonilor nu se poate face decât pe carosabil!

Se întâmplă adesea ca părintii să-si mutileze propriii copii, smulgându-le din încheieturi mâinile si picioarele, pentru a provoca astfel compasiunea trecătorilor si a reusi să trăiască din cersit întreaga viată.

Organizatiile internationale au depistat si înregistrat până în clipa de fată 44 de milioane de copii sub 14 ani care lucrează la cuptoare pentru fabricarea cărămizilor, la constructii, în mine, sau sunt angrenati în alte activităti cu grad mare de risc si de dificultate. Dintre ei, 10 milioane au fost cedati ca sclavi pe viată de către familiile lor, pentru achitarea unor datorii către persoane fizice.

Uniunea Internatională de Combatere a Sclaviei a detectat în India 16 piete de sclave ale sexului, adică veritabile târguri ambulante de carne vie, unde se adună „proprietarii" si îsi aleg fetele destinate prostitutiei. Iată un singur caz, relatat chiar de către investigatorii internationali:

„Sonali este în vârstă de* 8 ani. Fata îi este machiată si buzele pline de ruj. Cercei lungi îi atârnă în urechi. Stă linistită în salonul unei case de tolerantă din Bombay. Clientului i se solicită 40 de dolari, întrucât marfa este tânără si proaspătă. Sonali nu se află aici din voia sau alegerea ei, astfel încât îi acceptă pe toti clientii impusi de matroană. Tatăl ei a vândut-o unui intermediar pentru 400 de dolari, si acum ea îsi oferă trupul pentru a obtine banii cu care să-si răscumpere libertatea. Conform statisticilor, Sonali va muri peste doar câtiva ani, în urma unei boli sau traume fizice".

Catastrofa poporului indian întrece orice imaginatie. Oamenii trăiesc ca animalele si mor ca animalele, iar trupurile lor sunt aruncate în Gange. Am văzut pe Gange nenumărate cadavre umane plutind în tovărăsia lesurilor de animale, fapt care nu impresiona câtusi de putin pe cineva. În India, viata unui om nu valorează aproape nimic. De altfel, există atât de multi săraci, încât rata uriasă a mortalitătii este privită ca o chestiune aproape convenabilă.

Dezastrul social pe care îl trăieste India nu este nici rodul hazardului, nici al vointei lui Dumnezeu, asa cum învată brahmanii. Este rezultatul asumării si punerii în practică a preceptelor religiei hinduse, care instituie cel mai pervers, abuziv, despotic si inuman apartheid: sistemul castelor, rămas în vigoare de mai bine de 2000 de ani. Apare cu atât mai bizar paradoxul de a întâlni tineri occidentali animati de conceptii politice si sociale ultraliberale - hipioti, anarhisti, feministe - sustinând si chiar adoptând hinduismul! Este evident că oamenii n-au perceput nici măcar consecintele de ordin social ale hinduismului.

Asadar, se presupune că undeva între anii 200 î.H. si 200 d.H., sistemul castelor ar fi fost elaborat si expus într-un codice special de către Mânu, un personaj mitic. Desi Veda este socotită izvorul legii (dharma), în realitate legile lui Mânu sunt cele care statuează organizarea vietii indiene până în zilele noastre. Există acolo un întreg sistem juridic, reunind norme de drept penal, drept familial, drept al obligatiilor, drept real si reguli procedurale.

Indienii se împart în patru caste de bază:

1. Cea dintâi este a **Brahmanilor** (preotilor).
2. Cea de-a doua este a **războinicilor** (Ksatriya), a nobililor si a stăpânilor.
3. Cea de-a treia este a **oamenilor liberi** (Vaisya), a comerciantilor si a feluritelor categorii profesionale.
4. Cea de-a patra este a **servitorilor** (Sudrd).
5. Oamenii care nu apartineau nici uneia din aceste caste erau considerati **paria**, si condamnati să trăiască la marginea satelor; l***i se interzicea să posede orice altceva în afara vaselor casnice, a câinilor si a măgarilor***; le era interzis inclusiv spălatul la cismeaua comună a satului.

Membrii celei de**-a patra caste** aveau un statut aproape similar cu cel de paria. Menirea lor era să-i slujească pe membrii castelor superioare. Accesul la cultură le era restrictionat într-o asemenea măsură încât nu aveau dreptul nici măcar să asculte citindu-se din cărti. Dacă dorea neapărat, un brahman putea să ia o fată din această castă doar ca pe a patra sotie. În consecintă, s-a ajuns cu timpul la subdivizări ale castelor, care cunosc astăzi până la 3000 de ramificatii.

Din **casta a treia** fac parte, spre exemplu, agricultorii, siderurgistii, dulgherii, frizerii, artistii. Au cu totii obligatia unui comportament condescendent si obedient fată de membrii castelor superioare, si li se interzice cu strictete orice tentativă de parvenire socială.

A **doua castă**, a războinicilor si a nobililor, este însărcinată cu atributii legate de organizarea războaielor, asigurarea protectiei tării si a sistemului politic, colectarea birurilor si impozitelor s.a.m.d.

În fine, **brahmanii** sunt cei care învată poporul, conduc slujbele religioase, aduc jertfe zeilor si primesc darurile pentru templu. Ei se bucură de întâietate chiar si în fata regelui si a urmasilor acestuia. Un brahman, fie el si copil, este considerat superior unui războinic sau nobil. Dacă săvârseste o crimă, el nu este condamnat la moarte, ci la exil. Cel mai mare păcat este socotit uciderea unui brahman. Acest păcat nu poate fi răscumpărat decât prin

moartea ucigasului. Totusi, autorul crimei va avea de îndurat si o pedeapsă spirituală, reîncarnându-se într-un animal. Dacă o persoană moare neavând urmasi, toate bunurile sale trec automat în proprietatea brahmanilor. De asemenea, dacă un brahman descoperă o comoară, aceasta devine proprietatea lui. Dacă regele găseste o comoară, o parte din ea le este transferată obligatoriu brahmanilor.

În general, institutia castelor impusă de brahmani se fundamentează pe **trei interdictii de bază**:

1) Este interzisă căsătoria cu o persoană apartinând altei caste.
2) Este interzis orice fel de contact cu persoane apartinând unei caste inferioare. Încălcarea acestei interdictii atrage dezonoarea si oprobriul public.
3) ***Orice strădanie a vreunei persoane de a accede într-o altă castă este socotită nu numai zadarnică, ci si condamnabilă, atrăgând pedepse atât în viata aceasta, cât si după moarte***.

Toată această structură socială oprimantă, care a produs atâta suferintă de-a lungul istoriei Indiei, a fost plăsmuită de către brahmani pe suportul metafizic al religiei hinduse, sub inspiratia textelor „sfinte" ale Vedelor. Prin urmare, sistemul castelor nu este considerat a fi reflexul natural al unui fenomen social, nici al unuia biologic (de tipul superiorităţii rasiale). El tine pur si simplu de o ordine transcendentală, izvorând din chiar teoria hindusă asupra lumii. Fundamentul său îl constituie legea metafizică a dharmei, din care decurge nevoia persoanei de a se conforma cu strictete ritmului, ordinii si ierarhiei întregului, ceea ce presupune inclusiv asumarea resemnată a predeterminărilor sociale.

Este modul prin care însusi Dumnezeu a creat lumea. Opozitia fată de acest sistem este echivalentă cu împotrivirea fată de Dumnezeu, adică păcatul cel mai grav, aducător de osândă vesnică. Avem de-a face cu o mostră elocventă de terorism spiritual în toată măretia lui!

Adeptilor, propovăduitorilor si admiratorilor occidentali ai hinduismului le-ar fi util să constientizeze faptul că în sistemul hindus de organizare al întregii societăti, care este unul profund religios, ei nu se vor putea integra niciodată castelor superioare. Acesta este un drept exclusiv ereditar. Mai mult decât atât, statutul lor este unul inferior si fată de paria, dacă se aplică riguros vechea traditie hindusă. Acestea sunt prescriptiile textelor „sfinte", „insuflate de Dumnezeu".

Iată cum a fost posibilă în India stagnarea oricărei evolutii sociale si anihilarea puterilor creatoare ale indivizilor, siliti să trăiască sub semnul complexelor si frustrărilor. S-a instituit inevitabil în rândul populatiei o atmosferă generală de pasivitate si fatalism, pe fondul căreia mizeria si pauperitatea societătii indiene au ajuns să înregistreze cote inimaginabile.

Devine cu atât mai legitimă întrebarea: dacă „supraoameni" si „zei încarnati", precum gurul Maharishi, clamează emfatic (inclusiv în fata guvernelor lumii) că posedă reteta magică a rezolvării tuturor problemelor sociale, politice, economice, administrative, etc, atunci cum se explică faptul că patria lor se află într-un asemenea colaps? Nu cumva această propagandă mediatică tinteste în realitate naivitatea acelorasi adepti occidentali care întretin prin cotizatiile lor viata de super-lux a „marilor initiati"? De altfel, Maharishi a sfârsit prin a se stabili în America, unde huzurul în care trăia - de pe urma vânzărilor de mantre - a făcut istorie pe toate meridianele.

Nu mai putin celebru este si cazul lui Rajneesh, „mentorul universal“ care, plecând din India sărac lipit pământului, a ajuns să posede - gratie eforturilor de „iluminare“ a Americii si Europei - multimi nesfârsite de Rolls-Royce-uri, avioane personale si vile în toate tările bogate ale lumii. Stia să-si atragă prozeliti de genul unei renumite cântărete grecoaice care i-a cedat nu numai drepturile financiare de pe discurile sale si întreaga sa avere, ci până si pensia lunară pe care i-o furniza Broadway-ul din New York. După un răstimp oarecare, gurul a îndepărtat-o subit din cercul ucenicilor săi, iar ea a supravietuit în Atena la limita subzistentei, trăind din ajutoarele economice ale prietenilor, profund nefericită si grav traumatizată psihic.

Datorită presei si a multor mărturii individuale, este cunoscută astăzi în detaliu „activitatea spirituală“ prestată de marele guru în ashramurile sale: le administra discipolilor narcotice, hasis, L.S.D., cocaină, iar apoi îi mâna către orgii sexuale în grup. El însusi dispunea sexual de orice femeie si orice bărbat îsi dorea. Delicatetea iubirii, cunoasterea reciprocă, respectul persoanei erau coborâte programatic la nivelul animalitătii si al obscenitătii. Cei care si-au văzut fiintele iubite distruse fizic si sufleteste au depus împotriva lui nenumărate plângeri. Însă, în cele din urmă, Administratia Financiară a fost cea care l-a silit să-si abandoneze „proiectele spirituale“ si să-si petreacă ultimii ani ai vietii ascunzându-se de justitie, întrucât fusese condamnat pentru sustragere de la plata impozitelor. Marele guru prospera furând nu doar din buzunarele adeptilor, ci si ale statului.

În mijlocul acelor evenimente, a fost întrebat un alt guru, mai „serios“, anume Satyananda, ce părere are despre Rajneesh. Răspunsul său nu necesită comentarii: „A, noi în India îi respectăm si îi cinstim foarte mult pe gurusi!“. De asemenea, într-un interviu din 17 mai 1984, acelasi Satyananda a declarat: „Aceste două personalităti, Rajneesh si Maharishi, au întreprins o lucrare istorică pentru binele omenirii. Aceasta este părerea mea“. Asadar, cei doi erau nu doar elogiati pentru practicile lor abominabile, ci si confirmati ca „gurusi“, adică oameni luminati, sfinti, călăuzitori spirituali ai omenirii către unirea cu Dumnezeu.

Pozitia lui Satyananda nu este întâmplătoare si nu reprezintă o părere personală. Există în India o astfel de traditie, care se transmite de secole din generatie în generatie, cunoscută sub numele de „tantrismul mâinii stângi“ (Vama Marga), a cărei practică este centrată în jurul sexualitătii si constă în organizarea de orgii în grup ce urmăresc nimicirea eului. Însusi Satyananda, în convorbiri avute cu discipoli europeni, a confirmat că si miscarea sa este fidelă aceleiasi traditii, pe care o descoperă însă numai celor „initiati“.

Indienii sunt departe însă de a constitui o exceptie printre popoarele omenirii. Si alte neamuri din Antichitate (grecii, egiptenii, asirienii), ba chiar din perioada medievală, se dedau la slujiri orgiastice aduse unor zeităti (Afrodita, Astarta, Kiveli). De pildă, cultul Afroditei era de tip orgiastic, principalul act de venerare a ei fiind prostitutia organizată în locurile „sfinte“. Adoratorii aduceau în temple câte o monedă ca plată pentru preoteasa-prostituată, asa cum relatează Eusebiu al Cezareei si Clement Alexandrinul. În acelasi mod era adorat Dionysos, zeul betiei, al vinului si al homosexualitătii pasive. Este ceea ce se întâmplă încă în India, o tară rămasă idolatră până astăzi, oricât ar părea de neobisnuit pentru europeanul contemporan tributar unei traditii crestine bimilenare. Iată însă că, prin contributia „marilor initiati“ hindusi, asistăm actualmente la fenomenul resurectiei idolatriei în spatiul european.

Pentru a evidentia ecourile sociale ale diferentelor fundamentale de viziune asupra lumii în crestinism si hinduism, merită să examinăm modul în care gândirea crestină a remodelat radical în istoria civilizatiei pozitia generală fată

de: **1)sclavie; 2)statutul femeii; 3)sistemul împărtirii bunurilor materiale** si culturale între membrii societătii, adică institutia proprietătii.

1)Sclavia era răspândită în toată lumea antică. Nu exista imperiu, stat, oras, familie bogată care să nu dispună de sclavi. Conform dreptului roman, sclavii erau tratati ca simple obiecte. Proprietarul îi putea vinde, silui, maltrata sau ucide, fără să dea socoteală nimănui. Nobilele romane purtau asupra lor un stilet cu care obisnuiau să-si pedepsească sclavele, crestându-le membrele sau chiar omorându-le, în functie de gravitatea abaterii.

Polarizarea societătii în sclavi si stăpâni s-a datorat unei profunde pervertiri a mintii si a sufletului omenesc. „Mintea despărtită de Dumnezeu devine fie demonică, fie animalică", spune Sfântul Antonie cel Mare, părintele monahismului crestin.

Si, precum n-au încercat să aibă pe Dumnezeu în cunostintă, asa si Dumnezeu i-a lăsat la mintea lor fără judecată, să facă ce nu se cuvine. Plini fiind de toată nedreptatea, de desfrânare, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înselăciune, de purtări rele..., spune Apostolul Pavel (Rom. 1,28-29).

Fireste, această stare de fapt a creat si intense împotriviri. De multe ori în decursul veacurilor sclavii s-au răsculat, generând chiar războaie îndelungate. Vărsările de sânge nu aduceau însă niciodată schimbări notabile, căci fortele militare de stat erau întotdeauna mai bine organizate si mai experimentate în luptă decât grupurile de sclavi.

Crestinismul a lovit sclavagismul în rădăcina lui, în sufletul omului. Fără războaie si sânge. Vindecând inimile oamenilor de patimile mândriei si lăcomiei, a reusit la început să limiteze substantial, iar după câteva sute de ani să eradice total acest fenomen.

Au contat în acest sens învătătura de credintă si exemplul practic. Pe de o parte, Evanghelia propovăduia că nu mai este nici rob, nici liber...(Gal. 3, 28) si că Dumnezeu nu caută la fata omului (Gal. 2, 6), interzicând asadar discriminările comportamentale fată de cei aflati în robie. Pe de altă parte, în timpul Dumnezeiestii Liturghii, care este chintesenta slujirii duhovnicesti a crestinismului, Biserica l-a asezat pe sclav în exact aceeasi cinste cu stăpânul său, punându-i pe amândoi să se împărtăsească din acelasi potir.

Oriunde se ridica o biserică crestină, era vestită cu putere egalitatea în cinste a oamenilor. Biserica a luptat cu moduri de gândire, interese si cutume vechi de sute si mii de ani; însă, cu pretul sângelui a milioane de martiri crestini, viata oamenilor avea să fie efectiv revolutionată.

Iar astăzi, brahmanii hindusi depun eforturi asidue pentru conservarea sistemului castelor pe care l-au impus în vechime. Comparatiile între cele două tipuri de civilizatie sunt de prisos. Istoria grăieste de la sine.

2) În lumea antică dominată de idolatrie si de filosofiile omenesti, conditia femeii era una tragică. Până si în Atena, faimoasă pentru democratia, libertatea si nivelul ei cultural, institutia sclaviei era consacrată ca un dat natural, iar femeia era practic exclusă din toate activitătile sociale. În afară de sclave, existau prostituatele publice si asa-numitele femei obisnuite. Locul celor din urmă era numai în casă. Persoana femeii era devalorizată într-o asemenea măsură, încât unii dintre gânditorii cetătii ajunseseră până la punctul de a se întreba dacă femeile au suflet.

Biserica a luat vehement atitudine si în privinta acestei discriminări, opunându-i iarăsi învătătura Scripturii, potrivit căreia nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască (Gal. 3, 28), ci înaintea lui Dumnezeu nu există decât suflete, persoane de aceeasi cinste, înzestrate de către Creator cu aceeasi putere de a izbândi pe calea spirituală către sfintenie. De altfel, încă din primii ani ai Bisericii, au existat nenumărate femei care s-au sfintit, au dobândit Duhul Sfânt si harismele Lui, au prorocit si au săvârsit minuni. Mai mult decât atât, Biserica o venerează pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu si Pururea Fecioară Maria ca pe omul care a atins treapta cea mai înaltă a sfinteniei, la care nimeni altcineva nu va mai ajunge vreodată.

În altă ordine de idei, hindusii nu le permiteau femeilor nici măcar să asculte învătăturile Vedelorl Buddha a fost cel dintâi care a încălcat această traditie. Cedând insistentelor unei mătusi foarte dragi, el a consimtit să accepte ca ucenice si femei. Este unul din motivele pentru care a fost prigonit ca eretic de către brahmani. S-a delimitat de hinduism si în cele din urmă a întemeiat o nouă religie.

În clipa de fată există multi gurusi care primesc ca discipole femei. Chiar dacă putine dintre ele ajung până la vrednicia de guru, faptul în sine intră în flagrantă contradictie cu textele „insuflate de Dumnezeu" ale Vedelor si cu vechea traditie hindusă, astfel încât toti gurusii care fac asemenea concesii sunt considerati eretici de către hindusii „ortodocsi".

Imaginea pozitiei pe care o adoptă traditia indiană fată de femeie poate fi întregită si prin evocarea acelei datini străvechi impuse de codicele lui Mânu, anume sati, care statua în mod expres obligatia sacră ca femeile să fie arse de vii în focul în care era ars trupul sotului lor decedat, împreună cu celelalte obiecte personale ale lui. Este inutil să mai mentionăm câte zeci de milioane de femei nefericite au plătit printr-o moarte tragică si sinistră enormitătile doctrinare ale reprezentatilor unei preotii odioase. Din păcate, aceste realităti nu constituie de obicei un subiect de reflectie nici măcar pentru grupurile de feministe occidentale militante care se lasă seduse de învătăturile „exotice" ale Orientului. Iată ce ravagii poate face ignoranta lumii apusene contemporane...

3)Problema spinoasă a proprietătii a fost depăsită cu un imens succes de către primele comunităti crestine prin instituirea bunurilor obstesti. Acest spirit se conservă nealterat până astăzi în mănăstirile ortodoxe, unde nu există proprietate personală, ci toate bunurile apartin comunitătii. Nu există bogati si săraci, nu există oameni care se îmbracă sau mănâncă mai bine decât ceilalti. Ii opreste de la aceasta însăsi iubirea crestină: ***Să-l iubesti pe aproapele tău ca pe tine însuti*** (Matei 22, 39). Omul care nutreste iubire adevărată pentru semen nu poate accepta să posede ceva în plus fată de fratele său mai sărac.

Înscriindu-se în sfera relatiilor umane, atât relatiile sociale cât si cele economice se articulează potrivit cu vointa liberă a omului. Ele nu fac parte din categoria acelor tipuri de relatii impuse, cum ar fi legile naturale (legea gravitatiei, spre exemplu). Ca persoană liberă, pot decide oricând să-mi modific relatia pe care o am cu sclavul meu (de pildă, să-l eliberez) sau cu functionarul meu.

Când omul nu duce o viată conformă cu voia lui Dumnezeu, când trăieste adică împotriva firii sale, în chip păcătos, atunci el se transformă sufleteste. Iubirea sa către aproapele se răceste, preschimbându-se treptat în dezinteres, eventual chiar în ură. Omul sfârseste prin a se iubi numai pe sine. Singura sa preocupare devine modul în care poate ajunge să trăiască mai bine, fie chiar si în detrimentul celorlalti: cum să mănânce bine, cum să se îmbrace bine, cum să doarmă bine, cum să-si petreacă timpul cât mai lejer si agreabil. Nu concepe să fie lipsit de nimic, nu

acceptă să împartă nimic, nu cunoaste satiu în dorinta de a-si procura noi bunuri, chiar si atunci când cantitatea acestora depăseste cu mult posibilitătile sale de a le consuma.

O dată cuprins de flacăra iubirii dumnezeiesti, omul începe să se gândească însă si la lipsurile aproapelui său, pe care simte nevoia organică de a-l ajuta. Dorul său arzător este ca toti semenii lui să aibă cele de trebuintă si, când Duhul Sfânt îi aprinde inima, ajunge să prefere ca el însusi să nu mai aibă nimic, dacă prin cedarea bunurilor sale îi poate ajuta pe cei din jur să supravietuiască. De aceea sunt atât de numeroase exemplele de sfinti crestini care, plini de iubirea lui Hristos, si-au împărtit toate cele ale traiului lor săracilor si au ajuns ei însisi săraci, neputând suporta gândul că ei mai detin încă averi în vreme ce frati de-ai lor înfometează prin cetăti. Există chiar cazul unui sfânt care, mistuit de iubirea Domnului, s-a vândut pe sine ca sclav si, cu banii obtinuti astfel, a eliberat un rob. Prin exemplul si puterea virtutilor sale, i-a atras apoi la credinta în Hristos si pe stăpânii săi, care au renuntat de bunăvoie la infamia posesiei de sclavi si, cu nespus respect, i-au cerut să devină părintele lor duhovnicesc.

Iată cum tăria dragostei crestine biruia până si sentimentul atât de viguros al proprietătii. Astfel a reusit Biserica crestină să întemeieze comunităti fundate pe dragostea dintre semeni în mijlocul unei societăti atât de neomenoase ca aceea a imperiului roman. Descrierile modului de viată al primilor crestini în cadrul acestor comunităti sunt elocvente si pilduitoare:

Iar inima si sufletul multimii celor ce au crezut erau una si nici unul nu zicea că este al său ceva din averea sa, ci toate le erau de obste... Si nimeni nu era între ei lipsit, fiindcă toti câti aveau tarini sau case le vindeau si aduceau pretul celor vândute, si-l puneau la picioarele apostolilor. Si se împărtea fiecăruia după cum avea cineva trebuintă *(Fapte 4, 32-35).*

Iar toti cei ce credeau erau laolaltă si aveau toate de obste. Si îsi vindeau bunurile si averile si le împărteau tuturor, după cum avea nevoie fiecare *(Fapte 2, 44-45).*

În legătură cu aceeasi temă, pozitia Vedelor este radical diferită. Ea poate fi rezumată astfel:

Săracul este sărac întrucât în vietile precedente a fost un om rău, ceea ce i-a atras în viata actuală o karma rea. Tot asa, bogatul este bogat deoarece în vietile precedente a fost un om bun, fapt care i-a atras acum o karma bună. Cu alte cuvinte, bogătia sau sărăcia sunt inseparabil legate de valoarea morală si spirituală a persoanei. Bunăstarea materială este considerată dovada ascendentului moral si spiritual al unui individ. Situatia financiară devine, asadar, criteriu de stabilire a nivelului spiritual si a moralitătii! Această perspectivă conferă nedreptătii sociale o dublă legitimare: etică si spirituală. Este si motivul pentru care hindusii nu obisnuiesc să-i ajute în vreun fel pe săraci. Trec pe lângă ei nepăsători, în virtutea convingerii că acestia trebuie lăsati să-si răscumpere karma prin îndurarea sărăciei. Asadar, nedreptatea care există în această lume nu este rezultatul lăcomiei si răutătii omenesti, ci este lege divină care se cere neapărat conservată. Tabloul consecintelor imediate în plan social ale hinduismului este acum complet.

YOGA: RELIGIE SAU STIINTĂ?

Să cercetăm afirmatia: „***Yoga nu este religie, ci o stiintă ca oricare alta***“. Acest enunt a fost exprimat de către însusi gurul Satyananda la 24 aprilie 1984, în incinta sălii de conferinte a hotelului Samaria din orasul Hania (Insula Creta), si este inserat în cuprinsul cărtii intitulate „învătături ale lui Paramahamsa Satyananda“, voi. VI, p. 148, editată de miscarea gurului din Grecia, Satyanandashram. Este un punct de vedere avansat în nenumărate rânduri de-a lungul timpului de către Satyananda, si promovat sistematic prin intermediul publicatiilor oficiale ale miscării sale din Grecia. El constituie elementul principal al imaginii pe care urmăreste să si-o cultive în exterior miscarea Satyanandashram. Acelasi punct de vedere l-a exprimat si întemeietorul Meditatiei Transcedentale, Maharishi Mahesh Yogi. Inaugurând asezământul pe care l-a botezat „Universitatea Europeană de Studii“, el a declarat: „***Aici nu este vorba de nimic altceva decât stiintă pură***“. De altfel, merită mentionat că toate miscările de tip New Age se autopromovează sub camuflajul stiintei.

Să ne concentrăm acum asupra afirmatiei că „***yoga nu este religie***“.

„Nucleul tare“ al hinduismului îl reprezintă poporul indian si, geografic, tara Indiei, de unde si numele. Astăzi, după o izolare de secole, se fac eforturi sustinute pentru popularizarea lui pe toate continentele: Europa, Australia, America de Nord si de Sud, Africa, inclusiv Rusia Asiatică si Japonia.

Hindusii sunt despărtiti în sute de erezii sau scoli divergente doctrinar, care păstrează totusi ca punct comun recunoasterea autoritătii Bhagavad Gitei, „evanghelia“ hinduismului. Este un text unanim acceptat drept „sfânt“ si „insuflat de Dumnezeu“.

Acest text este studiat sistematic de către yoghini, si cântat zilnic ca formă de adorare a zeului Krishna. În ashramul lui Satyananda din Mongyr, în fiecare dimineată se intonau cultic timp de o oră fragmente din Bhagavad Gita, adaptate muzical.

Ce este Bhagavad Gita? Un dialog în formă de poezie, întrunind toate elementele unei teogonii, comparabil întrucâtva cu poemul antic al lui Hesiod ce descrie nasterea zeului Olimpului, sau cu Iliada lui Homer, în care războiul Troiei devine pretextul multor prietenii sau învrăjbiri între zei si oameni.

Asadar, în Gita, zeul Krishna îi descoperă yoga prietenului si ucenicului său, Arjuna. Convorbirea dintre cei doi are loc cu putin înainte de începerea unei mari bătălii. Împăratul luptător Arjuna întreabă, iar Domnul (Krishna) îl învată. Să dăm cuvântul textului însusi, care este extrem de revelator:

„*După cum ti-am spus si înainte, o, tu, cel fără de pată, în această lume există două căi: cea a scolii Samkhya cu yoga cunoasterii si cea a scolii Yoga cu yoga faptei*“(III, 3).

„*Chiar această yoga din vremea începutului ti-am explicat-o astăzi. Îmi esti credincios si prieten; aceasta este taina supremă*“(IV, 3).

Prin urmare, conform Gitei, yoga nu este o descoperire sau o creatie omenească, asa cum este spre exemplu stiinta. Yoga este o revelatie „dumnezeiască“, un dar pe care zeul Krishna, „Domnul Yogăi“, îl oferă omenirii prin mijlocirea

lui Arjuna. Mai mult decât atât, yoga este o formă de adorare prin care zeul doreste să fie venerat de către adeptii săi. Krishna spune:

„*Însă oamenii cu suflet mare, care au sprijin în mine, care nu au alt gând, o, fiu al lui Prtha, au parte de Natura mea divină, cunoscându-l pe Cel Neclintit, Obârsia existentelor.*

Glorificându-mă mereu, înfrânându-se credinciosi legămintelor, închinându-mi-se, mă adoră cu dăruire, mereu concentrati“ (IX, 13-l4).

„*Mereu multumit, yoghinul cu sinele stăpânit, care-si tine hotărârile, năzuind spre mine cu inima si cu mintea, cel dăruit mie, acela mi-e drag*“ (XII, 14).

„*Si cel care va cerceta acest dialog despre Lege dintre noi doi, acela, socot, mă va adora prin sacrificiul Cunoasterii*“ (XVIII, 70).

Zeul Krishna arată deci că nu doar practicarea yoga, ci fie si numai simplul ei studiu teoretic este socotit o formă de adorare a sa! Inutil să subliniem că adorarea este un act pur religios, nicidecum stiintific. Tot în Bhagavad Gita, Krishna învată că yoga este o formă de jertfă adusă lui. Nu este nevoie să insistăm nici asupra caracterului „stiintific“ al unei jertfe. Să urmărim textul:

„*Unii sacrifică toate activitătile simturilor si ale suflurilor vitale în focul stăpânirii de sine aprins de Cunoastere.*

Unii asceti care tin legăminte aspre fac sacrificiul bunurilor materiale, sacrificiul ascezei, sacrificiul yoga si sacrificiul Cunoasterii si al recitării Vedelor“ (IV, 27-28).

în alte versete, zeul Krishna se proclamă pe sine Dumnezeu creator al cosmosului. Proclamă că el este centrul si scopul în jurul căruia gravitează si spre care tintesc toate componentele practicii hinduismului: scrierile „sfinte“ (Vedele), jertfele, slujbele, mantrele, sunetul sfânt OM, exercitiile yoga - toate sunt... Krishna. Să dăm cuvântul textului:

„*Eu sunt strădania sacrificiului, eu sunt sacrificiul, eu sunt ofranda adusă străbunilor, eu sunt iarba magică, eu sunt mantra, eu sunt untul sacrificiului, eu sunt focul, eu sunt jertfa.*

Eu sunt tatăl acestei lumi, muma, orânduitorul, străbunul, ceea ce trebuie cunoscut, mijlocul de purificare, silaba sacră OM, Rk, Saman si Yajus,

Calea, sustinătorul, stăpânul, martorul, popasul, sălasul, prietenul, începutul si nimicirea lumii, locul, asezarea, sământa, Cel Neclintit.

Eu dau căldura, opresc si dau drumul ploilor; eu sunt nemurirea si moartea, si tot eu sunt - o, Arjuna! -Fiinta si Nefiinta“ (IX, 16-l9).

În sfârsit, să vedem care este mobilul exersării yoga, si totodată telul său final:

„***Fii cu mintea la mine, dăruit mie, sacrifică-mi mie, cinsteste-mă pe mine; la mine vei veni, da, ti-o făgăduiesc, mi-esti drag***“ (XVIII, 65).

Asadar, scopul si punctul terminus al exercitiilor yoga este unirea cu Dumnezeul Krishna, cu inventatorul, creatorul si învătătorul yogăi! (de altfel, aceasta si înseamnă cuvântul „yoga“ - unire cu Dumnezeu). Este ceea ce învată însusi „Dumnezeul“ Krishna (sau cel care se ascunde în spatele său), si „cartea sfântă“ Bhagavad Gita!

Concluzii

Yoga, filosofia pe care ea se articulează si din care decurg toate practicile sale, este întemeiată pe un set de conceptii fundamental religioase:

- existenta si nemurirea sufletului;
- metempsihoză sau reîncarnarea;
- legea karmei, care postulează răsplătirea faptelor bune sau rele ale omului de-a lungul unor vieti succesive;
- existenta unui Dumnezeu care îi călăuzeste pe oameni către El.

Gurusii stăpânesc însă arta pervertirii cuvintelor si a deturnării sensurilor. Rationamentul lor este simplu: „*în lumea occidentală stiinta se bucură de autoritate, deci ar fi util să adoptăm masca stiintei*“.

„VIATA ARMONIOASĂ“ SAU TEHNICA ÎNSELĂRII

Una din liniile directoare ale prozelitismului hindus în spatiul crestin este producerea si cultivarea confuziei în mintile oamenilor. Se atentează astfel la însăsi capacitatea de gândire critică a individului, pentru a-l face infinit mai usor de cucerit. În instrumentarul acestei strategii misionare se înscrie si practica substituirii continutului cuvintelor. Să recurgem la un exemplu sugestiv: cuvântul „Hristos“. Sensul pe care îl are acest cuvânt pentru civilizatia crestină este: persoană istorică concretă care a activat în regiunea Palestinei (actualul Israel) în urmă cu aproximativ 2000 de ani; ca Fiu al lui Dumnezeu, a propovăduit o seamă de adevăruri de credintă, dobândind multi discipoli si întemeind Biserica. Atunci când un crestin spune „Mă rog lui Hristos“, întelege că se adresează unei persoane concrete, unice, pe care o crede si o mărturiseste ca fiind întruparea Persoanei A Doua a Sfintei Treimi.

Iată acum o mostră de pervertire a sensului acestei notiuni:

Gurusii care intră în contact cu lumea crestină au ajuns să pretindă că termenul „Hristos“ desemnează un plan superior al constiintei umane, ceea ce înseamnă că orice om poate evolua spiritual până la gradul echivalent cu accederea la acest plan, devenind si el prin aceasta Hristos! Astfel, când un dascăl oriental spune „Mă rog lui Hristos“, întelege că se străduieste să atingă acest plan superior al constiintei si să devină, fie si pentru putin timp, Hristos.

Evident că între acest concept de „Hristos“ si Hristos al Evangheliei nu se poate stabili nici cea mai vagă asemănare. Însă lucrul acesta nu numai că este trecut sub tăcere, ci se pretinde cu obstinatie tocmai contrariul. De ce recurg maestrii hindusi la un astfel de artificiu? Explicatia este foarte simplă: pentru că într-o tară cu o puternică traditie crestină, cu atât mai mult într-o tară ortodoxă, le-ar fi considerabil mai greu să convingă că personaje precum Indra, Kali, Shiva, Vishnu, Krishna sau Brahman sunt... dumnezei! Până si un crestin nepracticant si peste măsură de ignorant va ezita în primă instantă să se închine miilor de zeităti idolatre ale panteonului hindus. Ceea ce i se cere este mult prea exotic si nefamiliar. Prin urmare, propagatorii învătăturilor orientale se văd nevoiti să recurgă la tactica drumului ocolit si în trepte. Ei se camuflează în spatele unor măsti care ne sunt familiare. Astfel, ne vor vorbi despre „psihologie aplicată“. Ne vor propune o „alimentatie corectă“. Ne vor îmbia cu „exercitii de gimnastică“ („yoga pentru sănătate si frumusete“). Ne vor recomanda „metode“ si „tehnici“ pentru combaterea angoasei, a nervozitătii, a stresului si a fobiilor. Ne vor sugera, în cadrul unor conferinte si seminarii, modalităti de a rezolva orice problemă cu care ne confruntăm zilnic, inclusiv problema singurătătii.

În acest fel, încetul cu încetul, ne vor transforma în discipoli ai lor, ne vor convinge să adoptăm stilul de viată si modul de gândire indian, ne vor exploata economic, percepându-ne cotizatii lunare sau cel putin taxe pentru „întelepciunea“ care se împarte la conferintele organizate de ei, ne vor familiariza în cele din urmă pe de-a-ntregul cu hinduismul. Aceasta este de fapt marea lor miză si principalul lor scop. Pentru că acesti oameni nu sunt nici filosofi, nici difuzori de stiintă, nici psihologi, nici medici. Acesti oameni sunt hindusi, misionari ai unei idolatrii exotice. Mai mult decât atât, ei urmăresc să se propovăduiască si pe ei însisi ca dumnezei.

Să ne amintim de Sai Baba, gurul indian care se prezintă pe sine ca fiind Dumnezeu, infinit superior lui Buddha, lui Mahomed sau lui Hristos. Iată ce spune Sai Baba despre el însusi: „Prostii nu mă cunosc, când locuiesc în trup omenesc! Ignoră firea mea superioară, căci Domn Preaînalt sunt Eu al tuturor fiintelor..." (extras din periodicul miscării Satya Sai Baba, „Pacea Supremă -Prashanti Vahini", Atena 1997, p. 5). Liderul miscării Viata Armonioasă din Grecia, americanul Bob Nazemy, adresându-se unor discipoli avansati, a spus despre Sai Baba: „El este prezent pretutindeni, atotstiutor si atotputernic Dumnezeu, care se află întotdeauna împreună cu noi, în toate ceasurile si în toate părtile lumii" (B. Nazemy, „Te rog, Baba, dă-mi ascultare", p. 1, Articole din ziare si periodice, Ed. a Ii-a, Ilianthos).

Toti gurusii respiră aceeasi mândrie demonică. Babaji era „învătătorul învătătorilor" si „Dumnezeu întrupat". În 1984, un ucenic de-al lui a devenit... Hristos! A slujit chiar „Cina cea de taină" în ashramul său, iar apoi a plecat, fără să-l mai revadă cineva vreodată. Concluzia implicită era că Babaji i-a fost superior lui Hristos...

Maharadji se prezintă ca noul „Mesia", „Hristosul epocii contemporane", „Domnul tuturor yoghinilor", „Spirit preaînalt si atotvenerat", fără de care „totul s-ar distruge".

Satyananda a declarat că gurul este superior lui Dumnezeu. Rajneesh a confirmat explicit aceeasi afirmatie. Amândoi primesc si după moarte adorare din partea ucenicilor. Lista unor astfel de personaje poate continua la nesfârsit.

Ce s-ar putea adăuga? De-a lungul sutelor de ani, toti marii asceti crestini au spus că mândria conduce la nebunie. Ea îl rupe pe om de realitate în această viată, si îl sorteste mortii duhovnicesti în vesnicie. ***Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriti le dă har*** (Iac. 4, 6).

Urmarea căii unor asemenea „mentori" înseamnă asumarea celor mai mari si mai serioase riscuri cu putintă. Se porneste treptat, desigur, de la elemente superficiale sau cu un grad mai mic de însemnătate (alimentatie, exercitii de gimnastică), pentru a se ajunge la altele mai profunde (psihologie, comportament, analiza sinelui) si, în cele din urmă, la probleme de credintă (înviere sau metempsihoză, Biserică sau ashram, Hristos sau Sai Baba) în care miza este omul întreg, si nu doar o ipostază oarecare a vietii sale. În final, omul îsi primejduiește extrem de grav, si poate ireversibil, atât viata trecătoare de acum, cât si soarta sa în vesnicie. Pentru că scopul si menirea omului este viata vesnică! Nimic mai putin! Fie o va dobândi, în Iisus Hristos, fie o va pierde, lăsându-se amăgit de minciuni seducătoare. Dar să-L auzim pe Hristos Cel Adevărat grăind prin Evanghelie:

- ***Iisus a zis: Eu sunt învierea si viata; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Si oricine trăieste si crede în Mine nu va muri în veac*** *(Ioan 11,25-26).*
- ***Iisus a zis: Eu sunt Lumina lumii; cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vietii*** *(Ioan 8, 12).*
- ***Căci Dumnezeu asa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viată vesnică*** *(Ioan 3, 16).*
- ***Cel ce va crede si se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi*** *(Marcu 16, 16).*

Pentru a ne ocroti si a ne feri de amăgire, Hristos ne avertizează cu 2000 de ani mai înainte că vor apărea în lume oameni vicleni care se vor prezenta drept „hristosi" si chiar vor săvârsi minuni diavolesti cu scopul de a-i însela inclusiv pe cei alesi:

Vedeti să nu vă amăgească cineva. Căci multi vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, si pe multi îi vor amăgi... Atunci, de vă va zice cineva: iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeti. Căci se vor ridica hristosi mincinosi si proroci mincinosi si vor da semne mari si chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putintă, si pe cei alesi *(Matei 24' 4'5' 23-24).*

În acelasi timp, Hristos îi încurajează pe toti cei care II caută cu sinceritate si cu inimă curată, încredintându-i: Veti cunoaste adevărul, iar adevărul vă va face liberi (Ioan 8, 32). El a făgăduit să-i ajute pe toti oamenii care însetează după acest adevăr: Cereti si vi se va da, căutati si veti afla, bateti si vi se va deschide. Că oricine cere ia, cel care caută află, si celui care bate i se va deschide (Matei 7, 7-8).

ÎNVIERE SAU REINCARNARE?

Cel ce crede întru Mine are viată vesnică... Si Eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi... Eu sunt învierea si Viata... Iisus Hristos (Ioan 6, 47; 6, 54; 11, 25)

Teoria reîncarnării era îmbrătisată de multe popoare antice. Prin puterea adevărului crestin, această rătăcire a încetat să mai tiranizeze vietile oamenilor în multe părti ale lumii. Totusi, se întreprind actualmente eforturi sustinute de a o „transfera" mentalitătii occidentale.

Conform acestei teorii, lumea este o scoală prin care sufletul trece de nenumărate ori. El renaste de fiecare dată într-un trup nou, fie bărbătesc, fie femeiesc, fie animal, fie chiar si în „carcasa" oricărei specii din regnul vegetal. Conditiile noii nasteri depind de faptele vietii precedente. Astfel, dacă cineva a dus o viată plină de fapte rele, când se va naste din nou va fi un om sărac, sau un animal, sau chiar o plantă.

Ceea ce gurusii indieni ascund însă cu multă grijă de discipolii lor este faptul că, potrivit codicelui intitulat Legile lui Mânu, venerabila carte a traditiei hinduse care converteste învătătura Vedelor în legi sociale, este mai probabil ca cineva să se reîncarneze ca animal sau ca făptură demonică, decât ca om. Cartea oferă spre edificare si următoarea parabolă: o broască testoasă trăieste în adâncurile mării si scoate capul la suprafată o dată la o sută de ani. Un inel pluteste undeva la suprafata apei. Pe cât este de probabil ca broasca să-si scoată la un moment dat capul la suprafată trecându-si-l tocmai prin acel inel, tot pe atât este de probabil ca o fiintă să se reîncarneze după moartea sa în trup omenesc.

Ei bine, această credintă este asumată de nenumărate miscări New Age care vor, în acelasi timp, să se prezinte drept stiinte! „Stiinta yoga" - a devenit o sintagmă vehiculată obsesiv de către yoghini. Pe de altă parte, în functie de context, aceiasi yoghini clamează cu vehementă: „Si crestinii, exact ca si noi, cred că...", sau „Stiti că Hristos a fost un mare yoghin...", sau „între noi si crestini nu există diferente semnificative...". În felul acesta sunt cultivate cu perfidie cele mai stridente autocontradictii, pentru a-i seduce atât pe ignorantii stiintei, cât si pe ignorantii crestinismului.

Merită semnalat si faptul că teoria metempsihozei nu a existat dintru început în gândirea traditională indiană. Asa cum arată D. K. Velissaropoulos în „Istoria filosofiei indiene", „Ideea reîncarnării (samsara) era necunoscută arienilor. Ea a pătruns în religia si filosofia indiană pentru ca morala să dobândească un subiect care să poarte greutatea responsabilitătii faptelor dincolo de moarte. Termenii Ťrenastereť sau Ťreîncarnareť, care exprimă unul si acelasi lucru, sunt oarecum înselători. Precum vom vedea în analiza celor sase sisteme filosofice (darshanas), cel care se reîncarnează nu este sufletul empiric, ci o substantă nedefinită si foarte subtilă care se află între atman, sufletul empiric si corp. Într-adevăr, sufletul empiric nu se reîncarnează, de vreme ce este ansamblul tuturor stărilor constiente. Nici atman (fiinta eului) nu se poate reîncarna, de vreme ce, fiind absolut, nu se supune actiunii karmei, responsabilitătii morale. În fata acestei dificultăti, filosofia sistematică indiană a inventat materia subtilă, corpul eteric, care salvează gândirea din acest impas al absurdului, fără a o face însă mai convingătoare".

Punctul de vedere al Bisericii este fundamental diferit.

Creat de către un Dumnezeu Trinitar si Personal, omul are început, dar nu si sfârsit. Se naste la un moment dat, în timp, pentru a vietui vesnic. În această lume va trăi o singură dată. După moarte, fiecare suflet este judecat de Dumnezeu si, potrivit cu faptele sale, va dobândi sau nu Raiul. Pe parcursul acestei vieti, Dumnezeu îi oferă omului foarte multe prilejuri de a se face vrednic de fericirea vesnică.

Adresându-se cândva unui grup de tineri, bătrânul Paisie le-a spus: „Ati înteles că am venit aici ca să dăm examene? Să ne punem temelia duhovnicească, să câstigăm Raiul. Acum si numai acum, căci nu vor mai fi restante în septembrie!".

Altă dată, întrebându-l despre reîncarnare, mi-a răspuns: „Fii atent aici! Aceasta este cea mai mare capcană a diavolului. Omul se gândeste că nu contează dacă nu reuseste în viata aceasta, va reusi în cealaltă. Astfel se relaxează în toate privintele si se usucă duhovniceste. Diavolul stie însă foarte bine că nu există 'data viitoare'. De aceea îi si întinde această înfricosătoare cursă". M-a privit apoi si mi-a spus: „Să scrii neapărat despre lucrul acesta!".

Este tocmai ceea ce propovăduiesc Scripturile. Apostolul Pavel spune: *... precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata (Evr. 9, 27).* Domnul Iisus Hristos va fi Judecătorul tuturor oamenilor. El însusi ne vorbeste despre Sine în Evanghelie astfel: *Când va veni Fiul Omului întru slava Sa si toti sfintii îngeri cu El, atunci va sedea pe tronul slavei Sale si se vor aduna înaintea Lui toate neamurile si-i va despărti pe unii de altii, precum desparte păstorul oile de capre. Si va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniti, binecuvântatii Tatălui Meu, mosteniti împărătia cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost si Mi-ati dat să mănânc, însetat am fost si Mi-ati dat să beau, străin am fost si M-ati primit; gol am fost si M-ati îmbrăcat, bolnav am fost si M-ati cercetat, în temnită am fost si ati venit la Mine. Atunci dreptii Ii vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând si Te-am hrănit? Sau însetat si Ti-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin si Te-am primit, sau gol si Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temnită si am venit la Tine? Iar împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ati făcut unuia dintr-acesti frati ai Mei prea mici, Mie Mi-ati făcut. Atunci va zice si celor de-a stânga: Duceti-vă de la Mine, blestematilor, în focul cel vesnic care este gătit diavolilor si îngerilor lui (Matei 25, 3l-41).*

O altă deosebire uriasă este dată de esenta scopurilor spirituale pe care le urmăresc cele două religii. Hindusii cred că atunci când cineva ajunge la desăvârsire îsi pierde persoana, prin identificarea deplină cu Brahman - ipostaza dumnezeului absolut si impersonal. Existenta omului se neantizează, pulverizându-se în oceanul dumnezeirii impersonale. De aceea, el nu se va mai naste niciodată din nou, pentru că nici măcar nu mai există.

Crestinii cred exact contrariul. Persoana umană există vesnic, ea nu va cunoaste niciodată un sfârsit. În această viată, omul inaugurează constient o relatie personală cu un Dumnezeu Personal, o relatie care se va păstra în vesnicie. Păzind poruncile lui Hristos, împărtăsindu-se cu trupul si sângele Lui, omul se uneste ontologic cu Dumnezeu, devine Dumnezeu prin har, si în acest mod participă vesnic, ca persoană distinctă, la Viata lui Dumnezeu. Desăvârsirea crestină constă în realizarea acestei comuniuni personale cu Dumnezeu. Aceasta este menirea omului în vesnicie.

Asadar, reiese o dată în plus că teza ilicită a pretinselor „asemănări spirituale" dintre crestinism si hinduism este destinată exclusiv racolării acelei mase de asa-zisi crestini care nu stăpânesc nici cele mai elementare cunostinte despre continutul învătăturilor lui Hristos. Unor asemenea oameni li se adresează cuvintele Scripturii:

- *-Oricine se abate si nu rămâne în învătătura lui Hristos nu are pe Dumnezeu; cel ce rămâne în învătătura Lui, acela are si pe Tatăl si pe Fiul (II Ioan 1,9).*
- *Iubitilor, nu dati crezare oricărui duh, ci cercati duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă multi proroci mincinosi au iesit în lume (I Ioan 4, 1).*

INFLUENTA PRACTICII YOGA ASUPRA TRUPULUI SI A MINTII

În epoca noastră, sistemul yoga este prezentat ca un panaceu pentru cvasitotalitatea problemelor cu care se confruntă omenirea. Pot fi auzite adesea lozinci promotionale de genul „Faceti yoga pentru sănătate si frumusete!". La început, cineva poate simti într-adevăr o stare de bună dispozitie si revigorare. Este imediat sfătuit să atribuie această îmbunătătire unor anumite „puteri ascunse" activate prin intermediul asanelor yoghine. La fel de bine însă, această bună dispozitie si revitalizare pot fi atribuite miscării, punerii în activitate a corpului care se „trezeste" din sedentaritatea aproape cronică impusă de organizarea socială contemporană. De altfel, exact aceleasi simptome le are orice persoană care începe să practice cu oarecare regularitate jogging, înot, fotbal sau orice tip de gimnastică. Cu atât mai mult dacă acea persoană renuntă la anumite obiceiuri nocive precum fumatul, pierderea noptilor, supraalimentatia, alcoolul s.a.m.d.

De asemenea, trebuie subliniat că acest sentiment reconfortant însoteste prima etapă a practicării exercitiilor yoga. Ulterior, apar în general probleme serioase, traduse prin dureri ale bazinului, ale coloanei vertebrale, ale genunchilor, ale articulatiilor. Asanele, aceste pozitii yoghine ciudate, sunt absolut nefiresti pentru corpul uman, ele imitând de obicei diverse pozitii ale animalelor. Însesi denumirile lor sunt ilustrative în acest sens: Shalabasana = pozitia lăcustei, Bhujangasana = pozitia cobrei, Kukondasana = pozitia cocorului, Utthan pristasana = pozitia sopârlei, etc. Unele dintre ele sunt mai accesibile, altele mai dificile. Oricum, rămânerea prelungită în aceste pozitii necesită exercitiu îndelungat. Cu timpul, articulatiile corpului se vor destinde, permitând anumite contorsionări nefiresti. Sunt totusi foarte multi cei care se aleg astfel cu traumatisme mai usoare sau mai grave. Faptul este adeverit, de altminteri, si de textele „sfinte". Upanishadele, spre exemplu, proclamă că cel care se plânge sau se revoltă din pricina problemelor pe care le provoacă yoga, acela nu este vrednic pentru yoga.

În perioada în care practicam cu asiduitate aceste exercitii, s-a întâmplat să urmăresc în Tesalonic conferinta unui yoghin indian. Vrând să se arate cu orice pret superior celorlalti „concurenti spirituali" care îsi încep „vânătoarea" cu afirmatii de genul „yoga = sănătate = frumusete", el a rostit un adevăr: „Cine face yoga numai pentru a dobândi sănătate si frumusete, e mai bine să facă înot. Nu are nici un motiv să se apuce de yoga. Yoga este pentru cei interesati să evolueze spiritual". Să vedem în continuare care sunt natura si mijloacele de realizare prin yoga a acestui progres spiritual.

Tinta principală a gimnasticii yoghine, scopul asanelor nu este dezvoltarea sistemului muscular, nici dobândirea mobilitătii fizice. Obiectivul lor este modificarea echilibrului biochimic al organismului uman.

Prin practicarea acestor asane, se exercită o presiune constantă asupra organelor interne ale corpului (inimă, ficat, plămâni, intestine), dar mai ales asupra glandelor endocrine (chakrele, asa cum sunt cunoscute în jargonul yoghin). Această presiune produce hiperexcitarea glandelor, ceea ce determină de obicei o suprafunctionare a lor si, în consecintă, o secretie mai mare de hormoni în corp. Alteori, însă mult mai rar, se întâmplă exact contrariul.

Fiecare grup de asane exercită presiune asupra anumitor glande. Un set de pozitii excită, spre exemplu, glanda tiroidă, provocând o hipersecretie a hormonului tiroxină care se varsă în sânge si modifică întregul metabolism de bază al corpului. Persoana respectivă devine hiperkinetică, lucru pe care îl socoteste însă rezultatul unei „absorbtii

de energie din centrele superioare ale universului“ ca urmare a tehnicilor yoghine. În acelasi fel, există asane menite să excite glandele suprarenalele, pancreasul, inclusiv hipofiza - care reglează functionarea tuturor celorlalte glande. Medicina demonstrează că o asemenea stare de tulburare hormonală generalizată determină dereglări majore de perceptie la nivelul tuturor simturilor. Efectele sunt mai intense decât cele produse în urma consumului de alcool sau narcotice.

În ashramul din India al lui Satyananda, amicul meu englez Tony îmi spunea: „Exercitiile de Kriya Yoga mă fac să mă simt de parcă as lua continuu L.S.D.“. Simtea în el o energie debordantă, care se cerea consumată printr-o activitate permanentă si prin efort fizic sustinut. Bietul om nu mai putea sta niciodată locului, fapt ce i-a atras multe neplăceri.

De asemenea, exercitiile yoga axate pe reprimarea prelungită a respiratiei se soldează în majoritatea cazurilor cu cresterea cantitătii de bioxid de carbon din sânge, fenomen pe care cele mai recente descoperiri medicale îl conexează cu producerea unor halucinatii vizuale si auditive, între care senzatia de decorporalizare, de comunicare cu entităti din alte lumi, de materializare spontană a unor corpuri luminoase s.a.m.d.

Este foarte usor pentru cineva neexperimentat duhovniceste să se rătăcească, în lipsa unui criteriu pe seama căruia să discearnă natura evenimentului pe care îl trăieste. Este de provenientă fiziologică? Este o festă jucată de simturi? Este de sorginte psihică, precum halucinatiile psihopatilor care „aud“ voci si au „viziuni“? Sau este un eveniment spiritual? Iar dacă este un eveniment spiritual, de la cine provine? De la Hristos, sau de la diavol (care are capacitatea de a lua chip de animal, de lumină sau chiar de înger, asa cum arată Scriptura, scrierile patristice si experienta ascetică a Bisericii)?

Iată ce declara Satyananda, vorbind despre tehnicile yoghine: „împreună cu această sansă a eliberării de îngrădiri si neplăceri, există pe de altă parte posibilitatea ca cineva să înnebunească si să-si petreacă restul zilelor într-un ospiciu psihiatric. Din nefericire, aceasta s-a întâmplat unor oameni care au urmat practicile yoghine fără povătuire sau n-au ascultat sfaturile profesorului lor“ (extras din periodicul grecesc „Yoga“, nr. 15/1981, pp. 4l-42). Dincolo de încercarea evidentă de transfer a întregii responsabilităti asupra discipolilor, această afirmatie naste întrebarea: de vreme ce aceste exercitii sunt atât de primejdioase, de ce sunt promovate abundent, fără nici un fel de precizări si avertismente, în periodice, cărti si brosuri ilustrate care nu scot în evidentă decât pretinsele lor rezultate binefăcătoare?

Eu însumi, influentat de elogiile cu care o asemenea revistă prezenta aceste exercitii, am început să execut Suria Namaskar (salutul soarelui). Se spunea că este o metodă care redă rapid mobilitatea tuturor articulatiilor si masează extrem de eficient toate organele interne si toti muschii corpului. Dacă se simte cineva obosit, în orice ceas al zilei îsi poate redobândi vitalitatea fizică si mentală executând acest exercitiu. Citind că yoghinii îl practică în 12 cicluri pe zi, am făcut si eu întocmai. După câteva zile am început să simt că pieptul îmi „fierbe“ si „hârâie“! De asemenea, temperatura corpului îmi crestea constant. „S-au deschis focurile spirituale“, m-am gândit eu în naivitatea celor 22 de ani ai mei, profund impregnat de mentalitatea si terminologia yoghină. Am început să mă simt însă tot mai rău si, din fericire, m-am oprit. Ce se întâmplase? Simptomele mele nu erau decât efectul unei supra-activări hormonale; nimic spiritual, cum îmi imaginam pe atunci. Am discutat mai târziu despre aceasta cu o swami care mă simpatiza. S-a arătat foarte îngrijorată si m-a sfătuit să renunt definitiv la astfel de practici, fără să-mi ofere alte explicatii.

Dar să revenim la gurul Satyananda, pentru a vedea cum justifică traumele fizice si psihice pe care le poate contracta cineva prin yoga. În continuarea textului prezentat mai sus, el spune: „Nu lăsati să vi se întâmple asa ceva. Dacă doriti să urmati calea către adevărata cunoastere, trebuie să aveti un guru care să fie complet familiarizat cu această dimensiune aparte a constiintei. Profesorul trebuie să o cunoască pe dinafară, trebuie ca el însusi să fi ajuns acolo. Un astfel de guru se numeste satguru. De ce să vă multumiti cu ceva mai putin?". În fata „concurentei" spirituale a celorlalti gurusi, Satyananda se autopropune indirect ca initiat în tainele yoga, apt să-i călăuzească fără riscuri pe cei interesati. Realitatea atestă însă destule cazuri de ucenici care l-au părăsit înfricosati, dezamăgiti si dezechilibrati psihic. Când întâlneam anumiti swami si profesori de yoga trădând foarte grave probleme psihice si solicitam explicatii asupra acestei stări de fapt, mi se spunea cu naturalete că gurul le luase pur si simplu mintea întrucât aceasta le era piedică în evolutia spirituală. Iată până unde poate merge strădania de a oculta adevărul si de a justifica moral crima sufletească.

Acelasi guru Satyananda relatează: „***Multi discipoli vin si îmi mărturisesc că au foarte multe probleme sexuale de când fac Kundalini Yoga. Se simt foarte vinovati pentru aceasta. Dacă nu eram eu acolo, ar fi înnebunit. Le spun: Uitati, aceasta este o chestiune pur fiziologică. Lăsati-o să se întâmple***!" (extras din cartea editată în Grecia „învătături ale lui Paramhamsa Satyananda", voi. VI, Ed. Septembrie 1989, p. 397). Cu alte cuvinte, disfunctionalităti grave ale organismului, al căror impact se răsfrânge dramatic si la nivel psihic, trebuie ignorate ca niste evenimente „pur fiziologice"! Desi un asemenea punct de vedere frizează dementa, el nu trebuie neapărat să socheze. Este reflexul mentalitătii religioase hinduse, care consideră nebunia ca fiind „sfântă". Am cunoscut în India un brahman care se mândrea că sotia lui este nebună! Comentariile sunt de prisos.

Satyananda declară mai departe: „*De multe ori, persoanele care primesc aceste unde din Kundalini vor să mănânce si iar să mănânce, ca niste epicurei. Eu le spun că acest lucru este absolut în regulă; altfel, vor avea multe complexe*".

Intr-un alt context, Satyananda afirma: „***Totusi, oamenii spun că trezirea lui Kundalini este primejdioasă. De ce? Bineînteles, se pot întâmpla si accidente, este posibil să sfârsiti la psihiatrie pentru un timp. Dar totul pe lumea aceasta este un risc. Viata reprezintă un mare risc, si omul trebuie să fie un luptător îndrăznet, gata oricând să riste... Ce se va întâmpla dacă eu exersez Kundalini Yoga si înnebunesc? Atunci veti începe voi să exersati si, dacă înnebuniti, va începe altul. În cele din urmă, vom îmblânzi Kundalini***..." („Yoga", nr. 5/1981, p. 8). Prin urmare, Satyananda nu numai că le propune dezinvolt tuturor yoghinilor asumarea statutului de simpli cobai într-un experiment incontrolabil, ci recunoaste în plus că el însusi, marele guru, marele iluminat, marele initiat, este expus exact acelorasi riscuri!

Dincolo de faptul că existenta lui Kundalini („sarpele sfânt care doarme la baza coloanei vertebrale a fiecărui om") este iarăsi o convingere eminamente religioasă, trebuie retinută din nou pledoaria pentru caracterul util si onorant al nebuniei, cel putin când ea survine în urma practicării yoga. Mesajul nu lasă loc nici unui echivoc: „***Vom continua până ce vom îmblânzi Kundalini, indiferent dacă aceasta ar însemna înnebunirea a milioane de oameni***".

Lipsa de orice scrupul a unei atari atitudini nu este nici ea decât expresia conceptiei generale despre lume a hinduismului, care „educă" sistematic astfel de personalităti. Este relevantă în acest sens si mărturia Teodorei Katelouzou, publicată de către ziarul **„Orthodoxos Typos" în 1976**:

„*Întrucât am aplicat intensiv timp de mai bine de doi ani metoda lui Maharishi, pot afirma cu toată sinceritatea si răspunderea că relaxarea prin meditatie este o pasivitate în stil indian care paralizează orice putere de reactie si de*

luptă în viață; este foarte îndepărtată de adevărata liniste si împlinire sufletească. Prin tehnica lui Maharishi, si prin toate celelalte tehnici hinduse sau buddhiste, omul se autohipnotizează si pierde orice urmă de vointă si de initiativă. Este o spălare a creierului care se impune treptat si care are drept rezultat final pierderea completă a personalitătii. Mi-a adus si mie serioase prejudicii sub aspect mental, căci nu mai puteam să mă concentrez în nici o împrejurare, si îmi pierdusem toată energia. Din clipa în care am încetat să meditez, mi-am putut continua fără probleme studiile... Metoda lui Maharishi făcea destule victime. Un tânăr care practica meditatia transcendentală s-a sinucis în timp ce urmărea un seminar al lui Maharishi. Un altul si-a pierdut definitiv vocea. Un căpitan grec a început să prezinte tulburări psihice din ce în ce mai grave, până când l-au închis la psihiatrie. Multi tineri pe care i-am văzut cu ochii mei începeau să schiteze miscări spasmodice, gesturi din cele mai bizare, si numeroase alte reflexe pe care nu le puteau controla".

Să încheiem acest tablou reamintind si faptul că, de obicei, executantul exercitiilor yoga este instruit să-si concentreze mintea în anumite puncte concrete ale corpului, care diferă în functie de exercitiu. Concomitent, el trebuie să repete în gând sau chiar si cu voce tare o anumită mantră, care am văzut deja că nu este altceva decât o formulă de invocare sau adorare a uneia dintre miile de zeităti hinduse: Shiva, Krishna, Kali, Vishnu, s.a.m.d. Este o altă probă peremptorie a caracterului profund religios al yogăi, si un avertisment asupra implicatiilor duhovnicesti ale practicării acestor exercitii. Pentru un crestin, consecintele sunt similare cu cele ale apostaziei.

„DUMNEZEII“ HINDUISMULUI

Desi în Occident propaganda de tarabă a hinduismului îsi camuflează zeitătile în mod expres, iar efortul prozelitist al gurusilor se axează în primele stadii pe comercializarea yoga ca „stiintă“, în India yoga este unanim socotită si practicată ca un act pur religios, de slujire idolatră, indisolubil legat de figura unor zei precum Krishna (care i-a învătat pe oameni yoga), Shiva (cel dintâi si cel mai mare yoghin) sau Kali (care simbolizează energia si latura feminină a lui Shiva).

Ar fi mai mult decât edificator să procedăm la o succintă prezentare a acestor „dumnezei“, pornind tocmai de la reprezentările lor picturale consacrate pe toată suprafata Indiei. Imaginile care se vor succeda în paginile ce urmează sunt produsul artei religioase indiene si reprezintă scene din cele două mari epopei religioase ale hinduismului, Ramayana si Mahabharata, care se referă la viata zeilor. Aceste imagini sunt arhiprezente atât în templele Indiei, cât si în ashramuri, în magazine, în masini, în trenuri, în case sau în barăci. Ele exprimă nu doar sentimentul religios al indienilor, ci si o întreagă conceptie despre lume si viată, despre divinitate si relatia omului cu aceasta. În toate coordonatele ei, această conceptie este atât de diferită, atât de stranie, si de multe ori atât de crudă, de morbidă, de sălbatică, de inumană, încât nu poate fi asumată cu usurintă de un occidental, oricât s-ar fi îndepărtat el de Hristos, sau oricât de fermecat ar fi de „întelepciunea“ Vedelor si de „misticismul“ Upanishadelor.

Aceste reprezentări ale zeilor si ale scenelor din viata lor relevă un anumit nucleu al învătăturii hinduismului, pe care gurusii misionari se străduiesc să-l tină, într-o primă fază, cât mai departe de ochii prozelitului occidental. Astfel, imaginile de mai jos pot contribui la o mai bună întelegere a raporturilor dintre Vede, gurusi, brahmani, yoga, zei, temple si acte devotionale.

Aici demonul Ravana o răpeste pe Sita, sotia zeului Rama, si o duce cu carul său care zboară printre nori. Acest car tras de cai aminteste de carul zeului Apollon, care în fiecare zi străbătea cerul si lumina pământul. Vechii elini credeau că soarele era însusi carul de aur al lui Apollon, si că lumina zilei le era dăruită astfel de către Apollon. Desigur, în Antichitate, asemenea credinte erau încă lesne de explicat si de înteles. Astăzi însă ele produc cel putin stupoare unui om civilizat...

În planul din spate al acestei imagini, zeul maimută Hanuman transportă în zbor stânci uriase pentru a construi cu ajutorul maimutelor podul peste care va trece armata către insula pe care se află cetatea lui Ravana; acolo a fost dusă în robie Sita, sotia zeului Rama.

În prim-plan, zeul Rama si fratele său Laxman aduc jertfă zeilor, în fata lor se află Jertfelnicul“ împodobit cu flori: este de fapt reprezentarea lui Lingam si Yoni, care întruchipează organele genitale masculin si feminin si care simbolizează împreună puterea creatoare. Ca în majoritatea religiilor idolatre, adorarea falusului ocupă si în hinduism un loc aparte.

Marele zeu Shiva este reprezentat aici împreună cu sotia sa Paravati. În planul apropiat al imaginii, împodobit cu flori si având încolăcit în jurul său un sarpe, se află „jertfelnicul“ -Lingam si Yoni. El simbolizează organele sexuale masculin si feminin ale zeului Shiva si, respectiv, ale zeitei Paravati. Asadar, în spate sunt reprezentate prototipurile (zeii), iar în fată simbolurile lor (Lingam-Yoni), care se află expuse în toate templele hinduse. Deasupra acestora îsi lasă credinciosii ofrandele în timpul venerării. De altfel, ele se găsesc de vânzare si în comert.

În această imagine, zeul Rama, ajutat de Hanuman (zeul maimută) si de întreaga armată a maimutelor, se luptă cu vrăjmasul său, demonul Ravana, pentru a si-o redobândi pe Sita, sotia care îi fusese răpită. Istoria seamănă cu Iliada lui Homer: Menelaos, regele micenienilor, porneste război împotriva Troiei, cu ajutorul celorlalti greci, pentru a o aduce înapoi pe femeia sa, „frumoasa Elena“, pe care o răpise Paris, fiul regelui Troiei. În acest război s-au implicat si zeii Olimpului, unii dintre ei sprijinindu-i pe greci, iar ceilalti pe locuitorii Troiei.

Trebuie sa notam insa ca demonii "teologiei" hinduse sunt de aceeasi cinste si putere cu zeii. Candva, ei chiar conlucrasera cu acestia; de pilda, atunci cand au "batut" oceanul galaxiei pentru a o scoate pe Armita (exact asa cum bate cineva laptele pentru a obtine untul). Armita era apa cea fara de moarte, care le-a daruit nemurirea atat zeilor, cat si demonilor. Cu acel prilej, marele zeu Vishnu a ajutat amandoua taberele, adica si pe zei si pe demoni sa devina nemuritori, pentru a putea continua astfel nesfarsita lupta dintre ei. De altfel, Vishnu se ingrijeste in permanenta ca aceasta lupta sa fie egala, pentru a se conserva echilibrul cosmic. nsusi marele zeu poarta inlauntrul sau atat binele cat si raul, ceea ce il face sa fie "desavarsit". În ce consta aceasta "desavarsire"? Binele si raul se confunda, aflandu-se in acelasi plan etic. Altfel spus, Dumnezeu poate si trebuie sa fie cand bun, cand rau. Între cele doua valori nu exista nici o diferenta de substanta. Consecintele unei astfel de conceptii asupra moralitatii sunt devastatoare si se reflecta din plin in dezastrul relatiilor sociale din India.

Când în cele din urmă zeul Rama l-a biruit pe vrăjmasul său si si-a redobândit sotia pe care acesta i-o furase, a primit-o cu răceală, adresându-i următoarele cuvinte: „Ce om cu capul pe umeri îsi mai ia înapoi femeia care a trăit mult timp în casa altcuiva?".

Atunci Sita, sotia lui, a cerut să i se aprindă un foc spre a intra în el, ceea ce s-a si făcut. Însă zeii care urmăreau totul din cer si care cunosteau nevinovătia ei n-au îngăduit flăcărilor să o ardă. Astfel li s-a dovedit tuturor că Sita rămăsese credincioasă sotului ei.

Acest mare poem, Ramayana (epopeea lui Rama, scrisă între secolele V si I î.H.), în care sunt relatate si evenimentele descrise mai sus, are pentru indieni o valoare paradigmatică. Viata si faptele zeilor încarnati sunt considerate modele de urmat. De pildă, istoria Sitei a constituit temeiul sălbaticei traditii numite sati, care instituia obligatia ca văduvele să fie jertfite în focul în care era incinerat trupul sotului lor decedat. De asemenea, în vechime, sotii gelosi aveau dreptul să-si supună sotiile „probei focului", întocmai cum procedase si zeul Rama, potrivit scrierilor „sfinte". Cu alte cuvinte, pentru ca femeia să-si poată dovedi nevinovătia, fidelitatea si devotamentul fată de sotul ei, trebuia să se arunce cu curaj în flăcări... Dacă era o sotie credincioasă, n-ar fi putut arde, fiind protejată de zei; dacă totusi femeia ardea, aceasta dovedea automat vinovătia sa...

Precum lesne se întelege, dacă cineva ar fi vrut neapărat să scape de sotia sa, o putea face oricând prin „proba focului"! De aceea, femeile erau în permanentă supuse unei presiuni psihologice vecine cu teroarea. N-au fost deloc putine cele care au căzut victime si acestei învătături „sfinte". Iată ce fel de societate, ce fel de relatii omenesti legiferează zeii hindusi...

Cât despre sceleratul obicei sati, el a fost interzis prin lege în anul 1829 de către lordul englez William Bendinsky, care detinea pe atunci functia de guvernator al Indiei. Cazurile de ardere a văduvelor s-au împutinat astfel până la a ajunge o raritate; însă în ciuda interdictiei, există încă văduve indiene ucise de către rude, adesea prin incendiere.

Mai trebuie spus că traditia interzice recăsătorirea, pentru ca averea să rămână familiei. Văduva nu are nici un drept si se află în deplina stăpânire a familiei sotului. Este una din formele în care sclavia pe viată îsi asigură si astăzi continuitatea pe teritoriul Indiei. Singura sansă a văduvei de a se sustrage acestui statut umilitor este ca ea să devină dasi, adică să se afierosească slujirii zeului Krishna. În cazul acesta, ea se adăposteste în Brindavan (socotit orasul natal al lui Krishna) si cântă într-unui din cele patru mii de temple, pentru două rupii pe zi. Noptile si le petrece pe drumuri sau prin cocioabe, devenind adesea victimă a exploatării sexuale din partea proprietarilor de imobile sau a preotilor hindusi.

Revenind la zeii hinduismului, acestia cunosc vremuri de glorie si strălucire si vremuri de decădere în fata altor zei mai populari. În epoca noastră, zeul Krishna este deosebit de popular în India. La el se referă marea epopee religioasă Mahabharata, din care face parte si Bhagavad Gita - devenită practic „evanghelia" hinduismului contemporan. Între altele, textul Gitei ni-l prezintă pe zeul Krishna învătându-i pe oameni yoga, ca formă de slujire si ca asceză spirituală care îi va conduce pe credinciosi la unirea cu zeul însusi. Dar pentru că faptele vorbesc mai bine decât cuvintele, să procedăm la o scurtă trecere în revistă a vietii lui Krishna, asa cum o atestă scrierile

„sfinte"; ni se vor descoperi o serie de amănunte trecute sub tăcere de către gurusii indieni care își vând în occident „marfa" religioasă.

Asadar, se învată despre Krishna că a întretinut relatii sexuale cu 16.000 de femei si a dobândit 180.000 de fii. În fotografia alăturată este înfătisat făcând curte fiicelor de păstori dintr-un sat. Cu fluierul său dulce le vrăjea pe femeile care, lăsându-si în urmă familiile si rusinea, alergau să-l întâlnească. Vrând să le multumească pe toate, Krishna le-a hipnotizat în grup, făcând-o pe fiecare dintre ele să creadă că dansează împreună cu el. Krishna a dansat însă numai cu o favorită a sa, pe nume Rada, care era căsătorită. Când gelosul ei sot s-a apropiat cu intentia de a-i prinde în flagrant, Krishna a luat forma zeitei Kali si astfel bărbatul, în loc să asiste la o scenă de adulter, a văzut-o pur si simplu pe sotia lui rugându-se zeitei Kali!

Asadar, se învată despre Krishna că a întretinut relatii sexuale cu 16.000 de femei si a dobândit 180.000 de fii. În fotografia alăturată este înfătisat făcând curte fiicelor de păstori dintr-un sat. Cu fluierul său dulce le vrăjea pe femeile care, lăsându-si în urmă familiile si rusinea, alergau să-l întâlnească. Vrând să le multumească pe toate, Krishna le-a hipnotizat în grup, făcând-o pe fiecare dintre ele să creadă că dansează împreună cu el. Krishna a dansat însă numai cu o favorită a sa, pe nume Rada, care era căsătorită. Când gelosul ei sot s-a apropiat cu intentia de a-i prinde în flagrant, Krishna a luat forma zeitei Kali si astfel bărbatul, în loc să asiste la o scenă de adulter, a văzut-o pur si simplu pe sotia lui rugându-se zeitei Kali!

Deci zeul, în timp ce îi învată pe oameni ascetismul, yoga, devotamentul fată de el, fată de virtute, în viata personală se dovedeste obsedat sexual, iubitor de plăcere, adulter, viclean, ipocrit, mincinos, gata oricând să însele, să destrame familii si să calce în picioare cinstea sotilor. Acestea sunt relatările „istoriei sfinte".

Lui Krishna îi plăcea să se dedea însă si la jocuri mai „serioase". De pildă, s-a implicat în lupta pentru putere dintre principii unui regat. Principii „răi" îi uzurpaseră si îi izgoniseră pe principii „buni". Acestia din urmă si-au organizat ulterior o armată cu scopul de a-si recupera posesiunile si demnitătile. Conflictul militar se profila ca inevitabil, si chiar risca să se transforme într-un război civil, cu atât mai mult cu cât principii erau rude. Pe toată durata pregătirii războiului, Krishna a făcut un joc dublu. El a consiliat militar ambele tabere, asigurându-se astfel că iminenta înclestare armată va fi cât mai aprigă si mai devastatoare. Conform „teologiei" hinduse, acesta si este rolul zeului, care poartă înlăuntrul său deopotrivă binele si răul, lumina si întunericul.

Krishna se vede totusi confruntat cu o problemă, în persoana lui Arjuna, conducătorul principilor buni, care cade pe gânduri: „De ce să port această bătălie? Merită să moară atâtia oameni pentru ca eu să ajung la putere? E bine să-i ucid pe toti învătătorii mei, pe prietenii mei din copilărie, pe rudele mele, numai si numai ca să ajung rege? Nu cumva ar trebui să mă sacrific eu pentru binele comun?"

Prin urmare, Arjuna se frământă ca orice om bun si rational. Exact în acest punct intervine zeul Krishna, care este încarnarea marelui zeu Vishnu. „Teologia" hindusă învată că Vishnu răspunde, printre altele, de conservarea acestei lumi. Sarcina lui este să păstreze echilibrul între bine si rău, perpetuând la nesfârsit lupta dintre ele. De altminteri, Vishnu însusi este în acelasi timp binele absolut si răul absolut (reprezentat prin sarpele Sesa).

Prin învătătura si sfaturile sale, Krishna îl convinge pe Arjuna să-si depăsească scrupulele morale si să lupte cu toată bărbătia si hotărârea, neluând în calcul nimic altceva decât victoria. Pe tot parcursul bătăliei care va urma, Krishna îi sugerează lui Arjuna să recurgă la o impresionantă gamă de infamii, ***sfatuindu-l să-si ignore toate obiectiile de ordin moral*** si să se concentreze asupra unicului obiectiv important, câstigarea războiului. ***Efortul sistematic al lui Krishna este de a-l perverti moral pe Arjuna, fâcându-l să creadă că nu există diferentă între bine si rău*** si că tot ceea ce contează cu adevărat este să-l adore pe el, zeul desăvârsit, care încarnează atât binele cât si răul, care se află dincolo si mai presus de bine si de rău. *Practic, atunci când cineva propune oamenilor „să urmeze drumul cel mai usor“, sau când învată cu autoritatea unui guru că „nu există diferentă între bine si rău“, ori insinuează exact acelasi lucru prin cuvintele „zeul desăvârsit are înlăuntrul său atât binele cât si răul“, în realitate îi împinge pe oameni pe calea răului.*

Este ca si când ar spune: „***De ce vă complicati înfruntând atâtea dificultăti pentru a realiza binele? De ce nu preferati săvârsirea răului, care nu cere timp si efort? În final veti ajunge oricum în acelasi punct, la întâlnirea cu zeul desăvârsit care adună în sine atât binele cât si răul! Fiti pragmatici, nu vă mai preocupati de bine si optati pentru rău, căci nu există nici o diferentă***...“.

Dincolo de faptul că rationamentul de mai sus este expresia uneia dintre strădaniile cele mai vechi si mai abile ale diavolului de a-l însela pe om atrăgându-l spre rău, merită să mai observăm că zeul Krishna îsi bate joc în egală măsură de combatantii cei „buni“ si de cei „răi“; singurul lucru care pare să-l intereseze cu adevărat (asa cum reiese din cuvintele si faptele sale) este provocarea unui măcel cât mai sângeros... Însă de vreme ce nimic nu are sens, de vreme ce nu există nici o diferentă între bine si rău, care mai poate fi mobilul instigării la un asemenea măcel, în afară de satisfactia morbidă a zeului?

Zâmbind multumit, **Krishna** conduce carul de luptă al lui Arjuna în războiul fratricid. Ce fel de zeu este acela care îsi află satisfactia în durere, în sânge, în moarte? Până si omul cel mai ignorant se va întreba inevitabil ce diferentă există între învătăturile si comportamentul zeilor hindusi si cele ale demonilor despre care vorbeste atât de limpede Scriptura...

În fotografia alăturată este reprezentată zeita Kali, care întruchipează latura feminină a lui Shiva, energia lui - Shakti, precum învată indienii. Ea este aproape întotdeauna înfătisată călcând pe cadavrul zeului Shiva. Poartă la gât un colier de capete tăiate, iar în jurul mijlocului o fustă din mâini tăiate. Limba lungă si rosie, pe care o scoate din toate capetele sale, simbolizează neostoita sete de sânge a zeitei. Cu o mână tine un cap proaspăt tăiat din care picură sânge într-o cupă. Zeita este mereu zugrăvită în acea stare de exaltare maniacă pe care i-o provoacă gustul sângelui cald! Această ipostază a „divinului“ oferă o si mai revelatorie imagine asupra a ceea ce înteleg viclenii si demonicii brahmani când spun că Dumnezeu „este dincolo de bine si de rău“...

Fireste, în Occident aceste lucruri sunt mult mai putin cunoscute la nivel de mase. Se consideră, pesemne, că încă „n-a sosit ceasul“ aducerii lor la lumină, că nu suntem încă întru totul „pregătiti“... În prezent, neinitiatii sunt momiti cu discursuri despre „stiinta“ yoga, sănătate, armonie, canalizarea energiilor divine, si alte asemenea formule mai usor digerabile pentru un neofit occidental.

Adoratorii zeitei Kali sunt organizati în grupuri secrete. Se dedau la orgii sexuale, sacrificii umane rituale si alte practici de magie neagră. Primirea în grup este precedată de supunerea la diverse probe. „Biletul de intrare“ constă în aducerea unui cadavru: crima constituie o conditie de admitere sine qua non. Numele acestei caste criminale este Kapalika. Există temple ascunse în care membrii ei aduc jertfe omenesti în fata idolului zeitei, intonând imnuri din Rig Veda si rostind anumite mantre, cu ajutorul si participarea activă a brahmanilor.

Zeul Ganesha este în acelasi timp om, elefant si soarece. Cândva marele zeu Shiva, cel mai mare yoghin, întorcându-se acasă după o meditatie îndelungată, a întâlnit un necunoscut stând în prag si vorbind cu frumoasa Paravati, sotia lui. Orbit de gelozie, si-a tras îndată sabia din teacă si i-a tăiat capul. Paravati i-a strigat în hohote de plâns: „Tocmai l-ai omorât pe fiul tău!“. În deznădejdea sa, Shiva a retezat capul unui elefant care se întâmpla să treacă pe acolo si l-a lipit pe grumazul fiului său. Asa a fost plăsmuit Ganesha, potrivit „teologiei“ hinduse.

Ce element ar trebui să frapeze mai întâi în această povestire? Nestiinta atotputernicului si atotcunoscătorului Shiva? Superficialitatea lui? Caracterul său coleric, sanguinar si revansard? Gelozia sa atât de mundană? Oricât de rizibil ar părea, comportamentul zeilor hindusi este identic cu cel uman. Faptul este însă cât se poate de firesc, întrucât acesti zei sunt inventii ale oamenilor, întocmai ca si cei doisprezece zei ai Olimpului, născociti de vechii greci... Idolatrie pură, ba chiar în sensul cel mai primitiv al cuvântului!

Narasihma Avatara: **Marele Vishnu** s-a încarnat în zeu cu chip de om-leu. Este adorat de femei în timp ce sfâsie abdomenul unui om. Acelasi mare zeu s-a mai încarnat si în alte rânduri ca animal: Matsya (peste), Kurma (broască testoasă) si Varaha (porc sălbatic); bineînteles, întotdeauna pentru a păstra echilibrul cosmic între bine si rău.

Imaginea de fată îl prezintă pe **Hanuman, maimuta care a devenit zeu**, alături de câteva medalioane cu scene din viata sa. Hanuman are meritul de a-l fi ajutat pe zeul Rama în războiul purtat de acesta pentru a-si redobândi sotia răpită.

Este foarte popular în India. Icoanele sale împânzesc magazinele, taxiurile, coloanele caselor... De aceea maimutele, ca si vacile, sunt socotite sfinte si sunt lăsate să se plimbe pretutindeni nestingherite, chiar si în temple, în vreme ce oameni precum paria sau cei din castele inferioare sunt profund dispretuiti!

Yama, zeul mortii - potrivit Mahabharatei, vine călare pe bivol să ia sufletul lui Satyavan. Sotia lui Satyavan, Savitri, mare yoghină, izbuteste să-l urmeze pe Yama în tărâmul sufletelor. Aici se străduieste să smulgă bunăvointa zeului recitându-i fragmente din Vede. Mai târziu, va reusi să-l păcălească si să readucă sufletul lui Satyavan în tărâmul celor vii. Zeul cade astfel pradă amăgirii unei femei muritoare...

Fotografia de fată reproduce o reprezentare a „teogoniei“ hinduse. **Marele zeu Vishnu** se întinde pe un sarpe care se numeste Sesa si care se identifică cu el. Din buricul său izvorăste un lotus, din care răsare un alt mare zeu, Brahma cel cu patru capete. Femeia lui, zeita Lakshmi (zeita bogătiei), îi mângâie picioarele. În jurul său se mai află alti câtiva zei, dintre care patru sunt zoomorfi. Vishnu este socotit „păzitorul si păstrătorul a toate“, amintind întrucâtva de Zeus, tatăl zeilor din Olimp *(care cel putin nu erau zoomorfi!)*.

Este de-a dreptul consternant să întâlnesti oameni cultivati care cred în acesti zei. De pildă Tony, matematicianul englez, s-a lepădat de Hristos si a început să-l venereze pe Vishnu. Cunosc si niste greci de bună calitate intelectuală care au dat jos crucea lui Hristos din casele lor, înlocuind-o cu statui ale lui Shiva. ***Zicând că sunt întelepti, au***

ajuns nebuni **-** spune Apostolul Pavel (Rom. 1, 22). Cum este posibil ca asemenea oameni să esueze atât de lamentabil? **Idolii neamurilor sunt demoni, reaminteste cu tărie prorocul David** (Ps. 95, 5). Acesti oameni inteligenti au de înfruntat perfidia si atractia demonilor, a Satanei care se ascunde în spatele acestor idoli. ***Căci lupta noastră nu este împotriva trupului si a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutătii, care sunt în văzduh*** *(Efes. 6, 12)*, iar demonii nu pot fi biruiti decât cu puterea lui Hristos, Care a surpat stăpânirea diavolului din iubire pentru noi. Însă, de vreme ce acesti oameni s-au lepădat cu totul de Hristos, mai poate subzista nădejdea întoarcerii si salvării lor?... ***La oameni aceasta este cu neputintă, la Dumnezeu însă toate sunt cu putintă*** *(Matei 19, 26).*

Câteodată tânărul „trebuie“ să plece de acasă, să cunoască toate intemperiile străinătătii, pentru a învăta apoi să pretuiască si să cinstească iubirea părintilor săi. Poate că aceasta este, în definitiv, calea spre înteleptire a celor mai rebeli sau mai imaturi dintre noi... Poate că „trebuie“ să cunoastem viclenia si cruzimea zeilor „exotici“, a gurusilor, a diverselor învătături pervers ambalate, pentru a pretui în cele din urmă dragostea Dumnezeului Cel Adevărat. De bună seamă, ar fi infinit mai preferabil si mai firesc să-L regăsim pe Hristos fără să ne mai supunem de bună voie atâtor chinuri si suferinte...

IDOLII NEAMURILOR SUNT DEMONI

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău [...]. Să nu ai alti dumnezei afară de Mine! Să nu-ti faci chip cioplit si nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, si nici din câte sunt pe pământ, jos, si din câte sunt în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujesti, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos. (Ies. 20, 2-5)

În Vechiul Testament, Dumnezeu le-a descoperit oamenilor cu toată tăria că există un singur Dumnezeu adevărat. Mai mult decât atât, prin cele zece porunci pe care le-a dat prorocului Moise, El a oprit cu strictete orice formă de adorare a idolilor sau a vreunui oarecare fals Dumnezeu.

Cu aproximativ 350 de ani după Moise si cu 1000 de ani înainte de Hristos, Dumnezeu l-a călăuzit pe bătrânul proroc Samuel să-l ungă ca urmas al său pe un neînsemnat fiu de păstor, pe mezinul unei familii israelite sărace, anume pe David.

Bucurându-se de ajutorul permanent si de contactul nemijlocit cu Dumnezeu, la capătul unei întregi suite de evenimente minunate, David se dovedeste un mare rege al statului israelit. Totodată, având duhul lui Dumnezeu asupra sa, el devine proroc. Profetiile sale îmbracă forma unor poezii si se numesc Psalmi, întrucât David cânta la harpă în timp ce rostea poeziile profetice.

Psalmii alcătuiesc asadar una dintre cărtile profetice ale Sfintei Scripturi. Ei cunosc o foarte largă folosintă, fiind cititi zilnic în cadrul slujbelor Bisericii.

Prin modul de viată si prin experientele sale, Sfântul proroc David a dobândit o foarte profundă cunoastere a lui Dumnezeu. A vestit si el cu hotărâre - iar glasul său străbate veacurile până la noi - ***că toti idolii neamurilor sunt demoni*** *(Ps. 95, 5)*. Aceeasi putere demonică se ascunde în spatele măstilor cu felurite chipuri ale idolilor, cu scopul de a-i îndepărta pe oameni cât mai mult de cunoasterea si cinstirea Adevăratului si Bunului Dumnezeu, determinându-i să-l mărturisească pe demon ca Dumnezeu si să-l venereze ca atare. ***Aceasta este rătăcirea cea de pe urmă*** *(Matei 27, 64)*, durerea cea mai adâncă, tragedia cea mai cumplită, înrobirea spirituală a omului.

La mii de ani distantă de David si fără nici un fel de contact cu Biserica Ortodoxă, oameni contemporani cu noi ajung prin propriile lor experiente la exact aceeasi concluzie: idolii neamurilor sunt demonii Unii dintre oamenii acestia au fost chiar adepti si slujitori ai idolilor fără să cunoască nimic despre Hristos. Ei au ajuns să mărturisească franc că diavolul si îngerii lui se află în spatele tuturor zeilor si religiilor mincinoase. Nu este lipsit de interes să urmărim mărturia lor scrisă.

Germanul Heinrich Harrer a plecat în Tibet însotit de un prieten în jurul anului 1940. După multe peripetii, au ajuns în Lhassa, capitala statului teocratic buddhist, unde au fost bine primiti de membrii clasei conducătoare si au trăit sapte ani întregi. Harrer a devenit chiar profesor al lui Dalai Lama, care este socotit încarnarea lui Buddha si

este liderul religios si politic absolut al statului buddhist. Textul de mai jos este un fragment extras din cartea lui Harrer intitulată Sapte ani în Tibet.

Oracolul statului

„Precum poporul de rând le cere lamaitilor sfat si ajutor pentru problemele zilnice, tot astfel si conducătorii se sfătuiesc cu oracolul statului înainte de marile hotărâri. L-am rugat la un moment dat pe prietenul meu Vandghila să mă ia împreună cu el la o ceremonie oficială de consultare a oracolului. Asa se face că, în dimineata următoare, porneam în mare viteză spre mănăstirea Netsung. Vrednicia de oracol al statului era detinută de un monah în vârstă de 19 ani. Provenea dintr-o familie simplă, însă produsese deja o vie impresie prin capacitătile sale spirituale. Desi experienta sa nu era atât de vastă ca a predecesorului său (care contribuise la descoperirea lui Dalai Lama), totusi se investiseră în el multe asteptări.

Pentru ca acest monah să-si manifeste calitatea de oracol, trebuie să-si despartă spiritul de corp, astfel încât zeul templului să-l ia în stăpânire si să vorbească prin gura lui. Aceasta este convingerea tuturor tibetanilor, precum mi-a explicat Vandghila pe parcursul celor 8 kilometri pe care i-am străbătut până la mănăstirea Netsung. O dată ajunsi, ne atrag atentia acordurile unei muzici răsunând stins din interiorul templului. Intrăm înăuntru. Privelistea este lugubră! De pe pereti se strâmbă la noi măsti fioroase si capete de mort; aerul greu, impregnat de fumul de tămâie, ne apasă pieptul. Chiar în clipa aceea, monahul este adus din camera sa în sumbra sală a templului. La pieptul său atârnă o oglindă metalică rotundă; slujitorii îl înfăsoară în mantii colorate de mătase si îl conduc pe tronul său, apoi se îndepărtează cu totii. În afară de muzica înăbusită, nu se mai aude nimic altceva. Mediumul îsi începe autoconcentrarea. Îl urmăresc cu atentie, fără a-mi dezlipi ochii de pe el. Nu-mi scapă nici cea mai fină modificare a trăsăturilor sale. Putin câte putin, viata pare că îl părăseste. Acum rămâne împietrit, chipul lui devine o mască inexpresivă. Brusc, corpul îi este zgâltâit ca de un trăsnet. Un murmur străbate locul: zeul l-a luat în stăpânire. Mediumul tremură din ce în ce mai tare, sudoarea îi picură de pe frunte. Slujitorii se apropie de el si îi pun o diademă imensă. Este atât de grea încât trebuie să i-o aseze pe cap doi bărbati, iar trupul descărnat al monahului se afundă si mai adânc în tron sub greutatea coroanei.

Spasmele cresc în intensitate, capul se clatină încoace si încolo, ochii sar din orbite. Fata i se umflă si devine de un rosu nefiresc. Suierături stranii îi ies printre dinti. Deodată, mediumul se ridică; slujitorii aleargă să-l ajute, dar el le scapă din mâini si începe un dans extatic în acordurile oboiului. Suspinele si scrâsnetele tânărului monah sunt singurele sunete umane din templu. Acum începe să izbească plăcuta lucioasă de la pieptul său cu un inel mare; zgomotul acoperă sunetul înăbusit al instrumentelor de percutie. În această clipă se învârte într-un picior, sub povara coroanei pe care mai devreme o căraseră cu mare greutate doi bărbati. Slujitorii îi umplu mâinile cu boabe de orz pe care el le aruncă multimii înfiorate a privitorilor. Toti se pleacă cu smerenie.

Acum se linisteste întrucâtva. Slujitorii îl tin zdravăn si un ministru se postează în fata lui. Aruncă o cordelută de mătase în jurul capului încovoiat de greutate si începe să pună întrebările. Încheierea unui portofoliu ministerial, identificarea unei încarnări superioare, iminenta războiului sau prelungirea stării de pace - pe toate acestea le va hotărî oracolul. Deseori este nevoie ca o întrebare să fie repetată insistent, până când oracolul începe să vorbească. Mă străduiesc să extrag un sens din acele succesiuni de murmure. Cu neputintă! în vreme ce reprezentantul guvernului se pleacă smerit, încercând să înteleagă ceva, un monah bătrân transcrie rapid răspunsurile. Este o sarcină care i-a

revenit de sute de ori în viata sa, fiind si secretar al oracolului precedent. Răspunsurile transcrise sunt întotdeauna orientative si ambigue, dar suficiente pentru a absolvi consiliul de ministri de responsabilitatea decizională. Dacă un medium furniza numai răspunsuri gresite, procedura era simplă: îl destituiau din această calitate. Niciodată n-am putut întelege logica unei asemenea măsuri. Nu era zeul cel care vorbea prin medium?

Cu toate acestea, pozitia oracolului statului este extrem de invidiată, întrucât el posedă rangul de Dalama si se bucură de statutul cel mai privilegiat din mănăstire.

Ultimele întrebări pe care le adresează reprezentantul guvernamental rămân fără răspuns. Tânărul monah si-a pierdut puterile, sau zeul s-a mâniat? Monahii se apropie de medium, care freamătă din toate mădularele, si îi oferă mici cordelute de mătase. El le înnoadă cu mâinile tremurânde. Aceste cordelute se socotesc a fi talismane păzitoare de orice fel de pericole si nenorociri. Mediumul se străduieste să mai facă alti câtiva pasi de dans, apoi se prăbuseste la pământ si, lipsit de simtire, este transportat afară din sală de patru monahi.

Fascinat, părăsesc templul si redescopăr lumina soarelui. Structura mea rationalistă nu se împacă deloc cu cele pe care tocmai le-am văzut. Mai târziu aveam să particip regulat la slujbe de felul acesta. Era de fiecare dată o experientă ciudată să-l întâlnesc pe oracolul statului în viata de zi cu zi. Nu mă puteam obisnui să stau cu el la aceeasi masă si să-l aud sorbindu-si supa în rând cu celelalte persoane. Când ne întâlneam pe drum, eu îmi scoteam pălăria, iar el îmi zâmbea, facându-mi semn cu noblete. Atunci chipul său era cel al unui tânăr manierat si nu amintea cu nimic de figura umflată, rosie, a extazului.

L-am văzut si în prima zi a anului împleticindu-se spasmodic pe ulite... De-a dreapta si de-a stânga era purtat de slujitori; la fiecare 30-40 de metri se prăbusea epuizat în tronul care era transportat special pentru el. Toti se îndepărtau, iar poporul se bucura în tăcere de acea priveliste demonică.

Oracolul statului are parte de mari onoruri si cu ocazia asa numitei „Mari Procesiuni“, în cadrul căreia Dalai Lama este adus în oras pentru a vizita templul central, spre deosebire de procesiunea obisnuită, în care este dus la grădina de vară. Lhassa clocoteste. N-ai unde să arunci un ac... Într-un colt liber este înăltat un cort. Monahi-soldati înarmati cu bice tin la distantă multimea curioasă. Acest cort ascunde de ochii poporului marele secret: Dalama din Netsung se pregăteste pentru starea de extaz. Regele-zeu se apropie încet, purtat în lectică de 36 de persoane. Muzica monahilor însoteste procesiunea sărbătorească; tromboane, basuri si timpane marchează punctul culminant. Acum Dalai Lama a ajuns în fata scenei oracolului. În acea clipă, monahul iese clătinându-se, stăpânit de zeul său. Fata îi este iarăsi umflată si din gură scoate suierături. Se află pe punctul de a se prăbusi la pământ sub povara tiarei. Dar, lovindu-i deodată cu sălbăticie pe toti cei din jur care îl ajutau să se deplaseze, ia mânerele lecticii pe umerii săi si începe să alerge, în timp ce regele se clatină primejdios. Slujitorii si purtătorii lecticii o iau la goană în urma lui, încercând să-l ajute. După aproape 30 de pasi, se prăbuseste lesinat si este adus înapoi în cortul său. Multimea a urmărit vrăjită această scenă fulgerătoare; deja procesiunea continuă normal. N-am putut întelege niciodată ce simbolizează acest ceremonial. Este posibil să reprezinte supunerea vreunui zeu protector în fata lui Buddha cel viu. În afară de oracol si de omul care aduce ploaia, există în Lhassa încă cel putin sase mediumuri, printre care si o femeie bătrână, considerată întruparea unei zeite protectoare. Pentru o sumă modică, era gata să cadă în extaz, lăsând-o pe zeită să vorbească. Erau zile în care cădea în această stare chiar si de patru ori. Totusi, nu mi s-a părut a fi mai mult decât o impostoare destul de abilă.

Există de asemenea oracole care, atunci când se află în extaz, îndoaie săbii uriase, curbându-le atât de mult încât le transformă într-un fel de arcuri; multi nobili din Lhassa păstrau astfel de săbii în coltul de meditatie al caselor lor. Toate eforturile mele de a îndoi cât de putin o astfel de sabie esuaseră.

Practica adresării de întrebări oracolului datează din perioada pre-buddhistă, când zeii cereau jertfe omenesti, si continuă aproape neschimbată până astăzi. Eu însumi eram întotdeauna profund impresionat de această experientă neobisnuită, dar în acelasi timp eram satisfăcut să stiu că hotărârile mele nu depindeau de oracole."

Este posibil ca istorisirile de mai sus să le pară ciudate unor occidentali de secol XX. Însă pentru oamenii care au trăit înainte de nasterea lui Hristos, pe vremea când aproape pretutindeni stăpânea politeismul, astfel de evenimente se înscriau în firescul vietii cotidiene. Întreg teritoriul Greciei era presărat pe atunci de oracole. Printre cele mai cunoscute se numărau cele de la Delfi, Dodoni, Livadia, Oropos. Influenta lor socială era covârsitoare. Se întâmpla deseori ca ele să pretindă până si jertfe omenesti. De pildă, înaintea marii campanii militare împotriva Troiei, oracolul Kalhas a spus că zeii voiau să fie jertfită Ifigenia, fiica lui Agamemnon, conducătorul grecilor. Tragedia lui Euripide ne pune în contact cu o serie întreagă de conceptii si practici sociale răspândite în epocă.

Să lăsăm însă loc si mărturiei istoricilor. Textul de mai jos este extras din Enciclopedia Papiros-Larousse (voi. V, p. 456). Sunt impresionante asemănările dintre oracolele vechii Elade si cele ale Tibetului buddhist contemporan.

„Prezicerile de la Delfi: Cel ce voia să-i adreseze întrebări oracolului trebuia să îndeplinească un ritual de purificare la izvorul Kastalia si să plătească o taxă pentru a se aduce o jertfă la marele altar al lui Apollon, fără de care nu era îngăduită intrarea în templu. De obicei erau jertfite capre, câteodată porci si rareori tauri. Pentru a se considera că jertfa a fost primită, trebuia ca, în momentul stropirii animalului, acestuia să-i tremure toate mădularele; altminteri, prezicerea era amânată. Apoi, cei care urmau să pună întrebări pătrundeau în spatiul din fata altarului. Femeilor le era interzisă intrarea în acest sanctuar.

Pythia fusese o tânără provenind dintr-o familie aristocratică din Delfi. [...] înainte de prezicere, săvârsea si ea un ritual de curătire în Kastalia. După aceea intra în templu si tămâia partea de sus a sanctuarului. Apoi cobora scara ce duce la oracolul principal, si se oprea în fata trepiedului de unde prezicea. În această sală se spune că exista o statuie de aur al lui Apollon, mormântul lui Dionysos si asa-numitul Ťombilicť. În continuare, se aseza pe trepied, bea apă provenită din izvorul Kassotida, mesteca frunze de dafin si se apleca asupra ombilicului pentru a inhala aburii ce ieseau din pământ. Traditia spune că pretextul nasterii primului oracol l-a constituit existenta unui orificiu în pământ din care emanau aburi naturali. Când ciobanul Kouritas a descoperit cel dintâi acest orificiu, a început de îndată să murmure cuvinte neîntelese, al căror continut a fost socotit profetic. De acest orificiu se leagă aparitia primului oracol. [...] în cele din urmă ajungea la un delir paroxistic, iar atunci cei interesati trebuiau să adreseze întrebările cu voce tare zeului. Răspunsurile erau date de Pythia prin soapte neinteligibile, transcrise si traduse în formă versificată de către preoti.

Cel interesat nu trebuia să întrebe despre lucruri banale, vagi sau prea generale. Răspunsurile oracolului erau, dimpotrivă, neclare si ambigue. Adresantul întrebărilor era totdeauna nevoit să ceară ajutorul tâlcuitorului pentru a-i explica prezicerea."

Distanta geografică si cronologică dintre oracolele vechii Elade si cele ale Tibetului contemporan este uriasă. Similitudinile sunt însă impresionante:

a) zeul îl ia în stăpânire pe oracol si vorbeste prin el;
b) oracolul cade în extaz, se comportă nebuneste, rosteste cuvinte confuze, emite sunete nearticulate întrerupte de mugete si urlete;
c) lângă oracol se află „secretarul“ sau „tâlcuitorul“, care transcrie si explică celorlalti cuvintele oracolului.

Se impun semnalate si câteva lucruri legate de căderea în extaz.

Pythia inhala aburii care emanau din străfundurile pământului si mesteca frunze de dafin. Efectul narcotic era astfel dublu. Tot asa, în Orient este foarte răspândită utilizarea zilnică a narcoticelor. În cadrul misteriilor eleusine se folosea un microorganism parazit al grâului, care are efecte asemănătoare cu cele ale L.S.D.-ului (cunoscutul „lărgitor“ al constiintei uzitat de hipioti în anii '60-'70, care produce halucinatii acustice, auditive si vizuale).

Multi dintre yoghinii si ocultistii pe care i-am cunoscut consumau astfel de substante. La un moment dat, discutând pe tema experientelor neobisnuite pe care le intermediază narcoticele, Demostene masonul mi-a spus: „*E periculos să fie folosite de către neinitiati, deoarece vin în contact cu puteri spirituale, cu fiinte spirituale care pot să-i înnebunească si să-i distrugă*“.

Desigur, toate cele de mai sus revelează un anumit aspect al problemei, fără însă a o epuiza. Întrebarea fundamentală rămâne: ***Ce sau cine este zeul care îl ia în stăpânire pe oracol si vorbeste prin el?***

Răspunsul ni-l oferă extrem de limpede Sfânta Scriptură. Sfintii Apostoli Pavel si Sila, îndemnati fiind de Duhul Sfânt, veniseră să propovăduiască în Macedonia. Se aflau în Filipi, un vechi orăsel situat în vecinătatea Kavalei de astăzi, unde s-au întâmplat următoarele:

Odată, pe când ne duceam la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică care avea duh pitonicesc si care aducea mult câstig stăpânilor ei, ghicind. Aceasta, tinându-se după Pavel si după noi, striga, zicând: Acesti oameni sunt robi ai Dumnezeului Celui Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii. Si aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel, mâniindu-se si întorcându-se, a zis duhului: în numele lui Iisus Hristos îti poruncesc să iesi din ea! Si în acel ceas a iesit. Si stăpânii ei, văzând că s-a dus nădejdea câstigului lor, au pus mâna pe Pavel si pe Sila si i-au dus în piată înaintea judecătorilor *(Fapte 16, 16-l9).*

Iată, prin urmare, că oracolele se află cu adevărat sub posesia unui oarecare duh, potrivnic Duhului Sfânt. Urmând porunca lui Hristos - pe demoni scoateti-i (Matei 10, 8) - , Apostolul l-a alungat pe demonul care sălăsluia în acea slujitoare.

Asadar, acest duh, pe care idolatrii îl numesc zeu, nu este altcineva decât demonul camuflat în încercarea de a-i însela pe oameni. Una dintre dorintele demonului este de a fi slujit si venerat ca dumnezeu, în locul Adevăratului Dumnezeu.

Să părăsim acum Tibetul si Grecia antică si să ne oprim în Africa de astăzi, pentru a întelege încă si mai bine modul în care lucrează diavolul în lume.

Istoria unui mare vrăjitor care a devenit crestin

Yelo a fost până la 55 de ani unul dintre cei mai mari vrăjitori de pe continentul negru. Puterea Satanei se concentrase în el si se manifesta în cele mai diverse chipuri. Despre toate acestea relatează el însusi, convertit astăzi la crestinism:

*„Am vindecat multi oameni, însă n-as fi putut face nimic fără ajutorul Satanei. Îmi era imperios necesar să mă aflu întotdeauna cu el într-o legătură directă, pentru a mă putea călăuzi în toate actiunile mele. De fiecare dată când eram chemat la un bolnav, îl întrebam în prealabil pe diavol dacă trebuie să merg. Uneori îmi spunea '**Poti merge, căci vreau să-l vindec pe bolnav**', si atunci porneam la drum. Însă alte dati îmi răspundea: '**Nu vreau să-l vindec**'.*

[Părintele Paisie atrăgea atentia asupra faptului că Satana nu poate vindeca decât bolile pe care le-a provocat el însusi.]

Îmi era îngăduit să-i pun Satanei orice întrebare, iar el îmi răspundea. Ori de câte ori eram întrebat ceva în calitatea mea de vrăjitor, trebuia să cer mai întâi răspunsul Satanei. Absolut tot ceea ce realizează un vrăjitor se datorează puterii Satanei. Dacă Satana îl părăseste, va deveni un om obisnuit.

Multi veneau la mine deoarece prin mine intrau în legătură cu o putere care era infinit mai mare decât a lor. Vedeau cum vizitam un om bolnav, îi deschideam gura si scuipam înăuntru, în timp ce îl chemam pe Satana si îl rugam. Minunea se producea pe dată: Satana îl ridica din pat.

Îi uimeam pe toti într-o asemenea măsură încât îmi puteam permite orice. În apropiere de locuinta mea se afla un vast teren de aplicatii militare, unde numai soldatilor le era îngăduit să intre. Cu toate acestea, eu aveam acces nerestrictionat. Oriunde mergeam, lumea îsi etala admiratia. Manifestau deplină obedientă si obisnuiau să-mi ofere daruri substantiale. Multi dintre ei îmi aduceau cu regularitate vaci, capre, găini... Am devenit foarte repede un om din cale afară de bogat.

Noi, vrăjitorii, ne aflam într-o permanentă conlucrare. Ne sustineam reciproc sub toate aspectele si, în acelasi timp, primeam noi membri în cercul nostru. Ceilalti vrăjitori mă cinsteau ca pe cel mai mare. Eu conduceam ceremoniile în cadrul cărora îl cântam si îl invocam pe Satana la initierea unui nou membru. Cântecul care se intonează special în această ocazie se numeste 'Angat'. Puneam tămâie în foc. Când fumul se înălta în văzduh, atunci sosea momentul initierii. Tânărul vrăjitor trebuia să se închine focului si să inhaleze tămâia care fusese oferită Satanei. Atunci spiritul intra în el si Satana venea la noi toti, astfel încât vorbeam cu vocea lui. Folosea limba noastră pentru a spune ceea ce dorea.

Tânărul vrăjitor îmi dădea mâna strânsă pumn, ca semn si făgăduintă că mă va urma întru totul. Eu îi deschideam palma, luam putin din tămâie si îi scuipam în palmă. Apoi îi dădeam în numele Satanei binecuvântarea de a deveni vrăjitor ca si mine. Acum Satana sălăsluia în el. Se întorcea acasă cu o putere nouă. În satul său trebuia să aducă dovada că Satana se găseste cu adevărat înlăuntrul său. Proba se desfăsura în întunericul noptii. Aprindeau focuri, iar el începea să-l roage pe Satana. După putin timp era luat în stăpânire de către spirit, cădea în extaz si vorbea cu o altă voce. Sărea în foc, în vreme ce oamenii priveau încremeniti si strigau: „Arde, arde!". Când sărea înapoi afară din foc, lumea blestema si înjura de frică, întrucât stiau cu totii că oricine s-ar atinge de piciorul lui se va îmbolnăvi de moarte. Tânărului vrăjitor nu i se ardea nici măcar un fir de păr din cap. Era ocrotit de Satana.

După o vreme, oamenii prindeau curaj si se apropiau, formând un cerc în jurul său. Urma cel de-al doilea test. Puneau un cutit în flacăra focului si îl lăsau acolo până ce devenea rosu. Tânărului vrăjitor i se atingeau apoi cu cutitul incandescent ambii obraji si buzele. Nu se alegea nici măcar cu vreo băsicută de pe urma focului. Era limpede pentru toti că în fata lor se afla cineva care dobândise capacităti supraomenesti.

Se temeau de el. Cu toate acestea, o putere nevăzută îl făcea să atragă lumea. Oamenii ajungeau să se roage spiritului care sălăsluia înlăuntrul său. Făceau tot ce puteau ca să nu trimită asupra lor blestemul si osânda.

La vârsta de 40 de ani mi s-a întâmplat să fiu atacat de trei indivizi. Unul voia să-mi taie gâtul, celălalt îmi fixase teava unui pistol în spinare, în vreme ce al treilea le propunea să mă lege de mâini si de picioare si să mă azvârle în lacul cu crocodili. S-au învoit către această ultimă variantă. Asadar, mă târau spre lac, legat de mâini si de picioare. Brusc, o entitate invizibilă m-a răpit din mâinile lor si am început să zbor în aer ca o pasăre. Nu mi-am putut explica foarte limpede cele întâmplate, însă stiam că Satana îmi salvase viata.

Când am devenit vrăjitor, credeam că toată viata mea va fi o desfătare, mai ales că puteam face orice lucru cu maximă usurintă, oamenii mi se închinau oriunde mergeam, si deveneam din ce în ce mai bogat. Dar încetul cu încetul am observat că Satana este un stăpân lipsit de milă. Se mânia câteodată pe mine si se dezlăntuia asupra mea cu sălbăticie. Atunci trebuia să-i cer iertare în diverse feluri, să-i aprind tămâie si chiar să suport noi ritualuri initiatice pentru a mă sustrage blestemului său si a-l recâstiga ca si colaborator.

Cu timpul, am devenit tot mai nelinistit; ***nu aveam pace deloc si simteam o frică adâncă****. Sotia mea a fost luată în stăpânire de un spirit rău care spunea prin ea că pruncul pe care urma să-l nască va muri. A născut fără probleme, dar la scurtă vreme s-a arătat Satana si ne-a luat copilul pentru totdeauna. Atunci am înteles în ce stare înfricosătoare ajunsesem. Am început în acea perioadă să-L caut pe Hristos. Îmi doream să găsesc adevărata cale către Dumnezeu. În cele din urmă, Hristos m-a chemat lângă El. Atunci am distrus toate lucrurile din casa mea care aveau vreo legătură cu Satana. Hristos este Cel care m-a călăuzit si m-a ajutat clipă de clipă pe acest drum, căci singur n-as fi avut niciodată puterea să mă ridic din prăpastie. A.P. "*

Este impresionantă constatarea că în toate colturile planetei noastre, din Antichitate si până astăzi, *minciuna cea veche*, înselătorul oamenilor, *sarpele cel de demult*, Satana, se străduieste din răsputeri să se impună lumii ca dumnezeu în locul Adevăratului Dumnezeu.

O astfel de strădanie poate fi identificată cu usurintă si în istoria lui ***Krishnamurti***. Să urmărim însă evenimentele cronologic, pentru a localiza cu precizie rădăcinile din care odrăslesc asemenea „poame".

În 1875, rusoaica Helena Blavatsky si colonelul de origine evreiască Henry S. Olcott întemeiază la New York Societatea Teozofică, având ca obiect de activitate ocultismul. Blavatsky era medium. În 1873 l-a cunoscut pe generalul Albert Pike, liderul a 23 de loji masonice din lume. La sugestia Helenei, acesta impune crearea de loji destinate femeilor. Tot la propunerea lui Blavatsky, se introduc sedinte de spiritism în cadrul tuturor acestor loji. În 1878, generalul Pike acordă Helenei gradul masonic 33. În aceeasi perioadă, cartierul general al Societătii Teozofice se mută din New York în Andyar, o suburbie a orasului Madras din India. Blavatsky a decedat pe 8 mai 1891.

Evreica Annie Besant Stein (1874-l933), fidelă discipolă a sa, îsi arogă sarcina de a asigura continuitatea Societătii Teozofice. Unul dintre cei mai importanti colaboratori ai ei a fost masonul Charles Leadbeater, care declara că este mag alb si că reusise să-si trezească sarpele Kundalini. Cei doi au fost artizanii a ceea ce as numi „marea înselăciune“.

În India, datorită cruntei sărăcii, deseori părintii îsi vând copiii încă de mici unor bordeluri sau unor oameni bogati. Besant si Leadbeater au „selectat“ asadar un copil mic al unei familii indiene foarte sărace (întrucât, spuneau ei, acesta ar fi avut „o aură foarte pură“) si l-au luat împreună cu ei pentru a-l creste ca pe un Mesia al Noii Ere. Krishnamurti a fost educat din fragedă vârstă pentru acest rol. Desi n-a izbutit niciodată să fie admis într-o universitate, a „studiat“ totusi în Anglia si a devenit un anglo-indian după toate tiparele spiritului modern.

În tot acest răstimp, Anny Besant îi pregătea sistematic terenul, răspândind prin intermediul Societătii Teozofice stirea că „***Mesia a revenit pe pământ***“!

Când Krishnamurti a ajuns la o vârstă potrivită, Besant si-a adus scenariul la punctul culminant, întemeind în cinstea acestuia misticul „Ordin al Stelei“. Membri ai ordinului deveneau numai cei care credeau în noua venire a lui Mesia. Krishnamurti a fost declarat „conducător onorific“ al ordinului.

În 1925, la Madras, Krishnamurti (în vârstă acum de 30 de ani) s-a proclamat oficial drept Mesia si a ales doisprezece „apostoli“ pentru a-l însoti în călătoriile sale din toată lumea.

Întreaga masinărie a acestei imense fraude spirituale fusese pusă în miscare, si a functionat perfect vreme de sase ani, înglobând un număr impresionant de persoane. Influenta organizatiei crestea considerabil, pe măsură ce îsi recruta tot mai multi adepti dintre oamenii bogati si puternici.

În noiembrie 1931, după sase ani de zile, minciuna bine ticluită s-a prăbusit „dinăuntru“. Krishnamurti, la cei 36 de ani ai săi, se revoltă împotriva celor care îi planificaseră viata până în cele mai mici detalii, împotriva celor care îl crescuseră în această minciună, împotriva celor care urmăriseră să dobândească prin micul „zeu“ indian bani, putere si influentă, împotriva celor care îl transformaseră într-o simplă unealtă pusă în slujba intereselor lor. Asa se face că, în timp ce se afla la sediul său central din California, Krishnamurti a refuzat să mai fie adorat ca Mesia. El a declarat textual: „***Nu sunt actor, refuz să port hainele lui Mesia***“. Astfel a îndepărtat masca pe care i se impusese să o etaleze. S-a arătat dornic să-si regăsească adevărata identitate si să respire ca un om liber pe acest pământ.

Tratamentul la care a fost supus Krishnamurti este cel putin odios. Din cea mai fragedă vârstă se exercitase sistematic asupra sa o teribilă spălare a creierului. Cantitatea si intensitatea constrângerii psihologice pe care a suferit-o acest om sunt înfricosătoare.

Hitler, care - din câte se pare - fusese initiat într-o ramură a Societătii Teozofice, a utilizat astfel de metode pentru cresterea si formarea militarilor S.S. A folosit chiar ca emblemă a sa un vechi simbol magic hindus, svastica sau „roata lui Shiva“ - cum este cunoscută în India.

Astfel de proiecte se derulează cu asiduitate si în zilele noastre. Micii „zei“ sunt confectionati mai cu seamă în Orientul sărac (de pildă Maharadji în India, ori Moon în Coreea). Până unde pot ajunge acesti oameni lipsiti de orice scrupule? Câti gurusi contemporani nu se autoproclamă drept „încarnări ale lui Dumnezeu“?

Este însă la mijloc numai înselăciune? Nu cumva mai există si altceva în aceste istorii, în afară de viclenie si minciună? Părintele Paisie spunea că magia este o împletire între înselăciune si lucrare demonică. Diavolul se străduieste întotdeauna să se disimuleze pentru a-i amăgi pe oameni, însă Dumnezeu nu-i îngăduie să se camufleze deplin, căci altfel nimeni nu s-ar mai putea elibera din mrejele lui. Întotdeauna vor rămâne expuse vreun „corn“ sau vreo „codită“, asa încât oamenii să prindă de veste si să se păzească.

Vom identifica urmele acestei lucrări demonice în chiar mărturiile apropiatilor lui Krishnamurti.

Câteva fragmente din cartea „***Viata si moartea lui Krishnamurti***“ (Ed. Kastanioti, 1991) scrisă de Mary Lutyens, membră a unui cerc foarte intim de ucenici ai „Noului Mesia“, ne vor cdnvinge că în procesul de formare si educare a lui Krishnamurti au colaborat si alte puteri, de natură metafizică, practic entităti spirituale dirijate asupra sa de către magi precum Leadbeater si Besant.

Cu mentiunea că în cuprinsul cărtii Krishnamurti este numit scurt si familiar Krishna, iată ce scrie Mary Lutyens: „Vestea pe care i-a dat-o Leadbeater lui Krishna în Sydney l-a influentat enorm. Pe 12 august a scris către Lady Emily că în ultimele cincisprezece zile meditase asupra acestei vesti în fiecare dimineată câte o jumătate de oră, precum si seara înainte de a se culca. ‘*Îmi voi reface vechea legătură cu învătătorii mei si, în tot cazul, acesta este singurul lucru care are importantă în viată*’, adăuga el. Cinci zile mai târziu, pe 17 ale lunii, a traversat o experientă care a durat trei zile si i-a revolutionat viata“.

Asadar, Leadbeater îi inoculează lui Krishnamurti ideea necesitătii de a „reface“ legătura cu învătătorii lui. La ce învătători se referă? Desigur, nu la magul-mason si la Besant; cu acestia se afla deja în legătură. Atunci la cine? Si în ce mod se va stabili această legătură?

Krishnamurti se retrage cu un mic grup de intimi ai săi într-o casă, pentru a veni în contact cu „învătătorii“, care nu sunt oameni, ci „fiinte spirituale“. Aici, el cade pradă unei stări neobisnuite. Se derulează o întreagă serie de fenomene stranii, dintre care spicuim:

a) „Domnul Warington sedea în celălalt colt al camerei si a înteles, asa cum ne-a mărturisit mai târziu, că niste entităti sau energii suprafiresti străbăteau trupul lui Krishna, ca rezultat al unor influente canalizate asupra lui dintr-un alt tărâm“.
b) „Krishna a întrebat: ‘*De ce m-au adus aici? Nu stiu unde sunt!*’. Si repeta apoi obsesiv: ‘Nu stiu unde mă aflu!’. Dacă cineva începea să se deplaseze prin casă, el aproape că sărea în picioare din pat si, de fiecare dată când intram în camera sa, trebuia să-l avertizăm în prealabil, însă în jur de ora 6, pe când serveam cina, s-a linistit până ce am terminat. Apoi, întreaga casă a părut că se umple brusc de o energie terifiantă, în timp ce Krishna se comporta deja ca un demonizat“.
c) În primele zile ale lui octombrie, învătătorii nevăzuti au început să lucreze asupra ochilor lui Krishnamurti. Era un martiriu înspăimântător.

„În acea seară i-au spus lui Krishna că **ochii îi vor fi purificati, astfel încât să poată să *„Il“* vadă**. Purificarea era însă o procedură înfricosătoare chiar si pentru cei care trebuiau să-i fie simpli martori. II auzeam pe Krishna exclamând: ‘***Este ca si când s-ar afla cineva legat într-un desert, cu fata spre soare si cu pleoapele smulse***!’“.

În după-amiaza următoare, când Krishna a iesit din baie si s-a retras sub o tulpină înaltă de piper pentru a medita, le-a spus celorlalti că în acea seară vor avea un „*vizitator important*“, pe „*domnul Maytreya*“. „*Procedura*“ la care a fost supus în acea noapte s-a dovedit cea mai dureroasă dintre toate cele pe care le-a avut de suferit corpul lui Krishna. Însă toti au simtit în mijlocul lor, pentru o clipă, „*Marea Prezentă*“. Mai târziu, când Nitia si Rozalind se aflau cu Krishna în camera lui, acesta a început să le vorbească unor persoane pe care ei nu le vedeau.

d) „*Besant si Leadbeater au atribuit experienta lui Krishna trecerii în cea de-a treia initiere. N-au putut găsi însă nici o explicatie pentru ‘procedură’. Însusi Krishna era convins că a fost un proces absolut necesar pentru a-si pregăti corpul să-l primească pe domnul Maytreya, si că nu trebuia initiată nici o tentativă de a usura sau întrerupe acest proces*“.
e) „*Ceea ce pare sigur este că, indiferent ce anume s-a întâmplat în corpul lui Krishna, pentru următorii ani l-a făcut capabil să devină canalul unei energii sau puteri colosale, care a constituit totodată si sursa învătăturilor sale ulterioare*“.

Pentru un crestin cu o minimă experientă duhovnicească dăruită de Hristos în Duhul Sfânt, lucrurile sunt mai mult decât limpezi. Avem de-a face în acest caz cu oameni care nu sunt pur si simplu „influentati“ de către demon, ci „stăpâniti“ în întregime de acesta. Învătăturile lor, oricât de seducătoare ar putea eventual părea, sunt inventii demonice care au drept scop îndepărtarea oamenilor de adevăr si de viata adevărată, călăuzirea lor pe cărările întunecate ale minciunii si ale autodistrugerii. Acestia nu sunt altceva decât hristosii mincinosi despre care însusi Domnul Iisus Hristos ne-a avertizat cu 2000 de ani înainte de aparitia lor:

Si atunci dacă vă va zice cineva: Iată, aici este Hristos, sau iată acolo, să nu credeti. Se vor scula hristosi mincinosi si proroci mincinosi, si vor face semne si minuni, ca să ducă în rătăcire, de este cu putintă, si pe cei alesi. Dar voi luati seama. Iată, dinainte v-am spus vouă toate (Marcu 13, 2l-23).

Din nefericire, Krishnamurti nu este nicidecum un caz singular. În vremea noastră s-a umplut planeta de „hristosi“ ai Noii Ere si de „dumnezei încarnati“, care înseală si exploatează milioane de oameni...

MEDITATIE SI AUTOHIPNOZA

Ce este meditatia? Cum functionează mintea umană în timpul meditatiei? Ce tipuri de transformări cunosc sufletul si intelectul unui om care o exercită regulat si pentru o perioadă îndelungată de timp? Cum este utilizată de către gurusii contemporani si, în general, de către organizatiile new age-iste? Ce rol joacă în planurile lor? în sfârsit, are ea vreo legătură cu rugăciunea crestină?

Ne vom strădui să conturăm răspunsurile la aceste întrebări prin apel la învătăturile gurusilor însisi si, mai cu seamă, la practicile lor - care sunt cu mult mai grăitoare decât cuvintele.

Mă voi opri, în cele ce urmează, asupra a trei practici distincte pe care le-am experiat personal. Ele sunt promovate de trei organizatii diferite care împânzesc în momentul de fată majoritatea tărilor lumii occidentale. Imaginea fiecărei organizatii este diferită.

Cea dintâi, intitulată generic Mind Control, îsi revendică o filiatie stiintifică, adaptată mentalitătii apusene contemporane, vizând racolarea unei palete largi de adepti.

A doua organizatie, cea a gurului Shri Chinmoy, a acordat hinduismul cu preocupările tânărului occidental, promovând meditatia îmbinată cu muzica, gimnastica, sportul, pictura. Centrul organizatiei si principalul sediu al gurului se află în New York.

A treia organizatie, cea a gurului Satyananda, având ashramul central în Mongyr (India), îsi conservă mai riguros identitatea hindusă si evoluează astfel cu o imagine mai „exotică" si mai autentic indiană pe piata religioasă. Totusi, pentru o promovare mai eficientă, îsi revendică statutul de „Universitate Yoga".

Toate cele trei organizatii constituie mici segmente ale miscării universale New Age (Noua Eră), printre ale cărei obiective majore se înscriu distrugerea caracterului crestin al societătilor occidentale si impunerea conceptiilor orientale despre om, lume si Dumnezeu. Noua Eră pregăteste sub toate aspectele contextul propice aparitiei unui nou lider religios mondial care va instaura o religie mondială unică si în cele din urmă se va proclama pe sine Dumnezeu, instaurându-si dictatura politică si religioasă absolută. Este cel pe care poporul evreu îl asteaptă ca „Mesia", iar Evanghelia îl numeste Antihrist. Aparitia, dominatia temporară si sfârsitul lui Antihrist au fost profetite de însusi Hristos, de Sfântul Apostol si Evanghelist Ioan Teologul, de Sfântul Apostol Pavel si de multi alti sfinti crestini.

Primul exemplu

Iată ce am fost ***ghidati să facem în cadrul sedintelor de Mind Control***:

Stăm linistiti în fotoliile centrului de conferinte al hotelului. Suntem în jur de 70 de persoane. Scurta teorie introductivă s-a terminat. Ne relaxăm... Închidem ochii; îi vom păstra închisi până la finele exercitiului... Declamăm cu voce puternică si prelungă cuvântul sfânt al hindusilor, OM... Sala vibrează pentru aproximativ două minute de sunetul OM, „*pentru a se purifica spiritual atmosfera*" -asa cum ne explicaseră deja... Bineînteles, procedeul era antistiintific prin definitie; tinea de asumarea explicită a unei credinte pur religioase, anume cea hindusă. Nici unul

dintre noi n-a remarcat însă acest aspect. Executam mecanic tot ce ni se comanda, fără nici un filtru rational.

în continuare, îl auzim pe profesor zicându-ne: „*Voi număra foarte rar si limpede, în sens invers, de la 10 până la 1. La fiecare număr imaginati-vă că aveti de coborât câte o treaptă, ca si când ati coborî o scară; adânc, tot mai adânc... 10... 9... 8... 1... 6... coborâti scara în adânc, tot mai adânc... 5... 4... acum vă aflati la un nivel mental mai profund, si veti coborî încă si mai adânc... 3... 2... coborâti tot mai adânc...*“, continuă vocea sugestivă a profesorului. Îi urmăm indicatiile si simtim cum coborâm „***tot mai adânc***“ pe această scară imaginară. În sfârsit, ajungem si la „1“. Suntem cu adevărat pe jumătate adormiti: corpul greu, pleoapele grele, mintea încetosată, ca într-un somn, păstrând însă o oarecare constientă.

„*Acum vă aflati într-un plan profund, energetic al mintii*“ continuă profesorul. „*Vreau să vedeti limpede în mintea voastră, în culori, imaginile pe care vi le voi indica: un trandafir rosu... un apus de soare... un lac... un râu... un munte acoperit de zăpadă... o stea... etc.*“

Dispozitiile sunt date într-un ritm foarte lent. Un sir de imagini directionate îmi traversează mintea. Mă aflu parcă în fata unui televizor. Claritatea imaginilor depinde numai de nivelul de dezvoltare al imaginatiei fiecăruia dintre noi... În mod cert, însă, printr-un astfel de procedeu ne cultivăm si ne dezvoltăm cu totii imaginatia.

Profesorul ne cere apoi să ne construim imaginativ laboratorul nostru spiritual, în care vom intra de fiecare dată pentru a executa tehnicile. Unul îsi imaginează o pesteră; altul - o vilă pe vârful unui munte; altul - un vast apartament într-un zgârie-nori, s.a.m.d.... Ni se cere să ni-l imaginăm în cele mai mici detalii. O facem cu meticulozitate, întrucât ni se lasă timp din belsug la dispozitie pentru aceasta... Imaginatia noastră lucrează acum la maximum.

Ni se comandă mai departe să „vedem“ în mintea noastră ceva ce am dori să ni se întâmple... Unul se „vede“ pe sine frumos, altul îl „vede“ pe seful său dându-i o primă, altul se „vede“ pe sine familist... Dorintele cele mai intime ale fiecăruia sunt scoase acum la iveală. Visăm în chip programat...

După un răstimp oarecare, profesorul ne vorbeste din nou: „Acum voi număra de la 1 la 10. La fiecare număr veti urca o treaptă mai sus. Când voi ajunge la 10 vă veti trezi, veti fi linistiti, absolut sănătosi, odihniti si bine dispusi. Tot atunci veti deschide ochii“.

începe să numere lent. Ajunge la 10, si deschid la rândul meu ochii. Corpul îmi este greu. Privesc în jur si văd oameni miscându-se cu multă încetineală, ca după trezirea dintr-un somn adânc. Capul îmi este de asemenea greoi si amortit. Acuz o stare pronuntată de somnolentă.

Profesorul ne asigură că, lucrând sistematic în fiecare zi asupra unei teme, în final ni se va întâmpla exact ceea ce ne dorim.

- Bine, dar cum se va întâmpla asta? întreabă cineva.
- Când exersati această tehnică, vă conectati la Mintea Universală care guvernează lumea, si ea va face ca dorinta dumneavoastră să devină realitate! a survenit prompt răspunsul... Cu cât mai constant exersati metoda, cu atât mai repede veti ajunge să vă cufundati. Vă veti obisnui... Trebuie să o practicati la ore

regulate - dimineata, la prânz, seara - fie si pentru zece minute. Există oameni conectati pe toată durata zilei la nivelul alfa.

S-au spus în cadrul cursurilor încă multe alte lucruri din a căror analiză se pot desprinde concluzii cel putin interesante. Eu îmi voi concentra însă atentia asupra a trei chestiuni.

a) Această practică se bazează pe cultivarea metodică si exploatarea neîngrădită a imaginatiei. Dacă se are în vedere cazul unei persoane care exersează zilnic, pe parcursul mai multor ani, această metodă, este lesne de înteles ce amploare va dobândi capacitatea sa imaginativă, pe de o parte, dar si cât de mult timp din viata sa si-l va petrece în tărâmul imaginatiei sau sub influenta ei directă, pe de altă parte.
b) O asemenea tehnică îl educă pe practicant în spiritul unui pasivism si al unei obediente totale. Să ne reîntoarcem asupra modului în care a fost executată metoda Mind Control. Stăm asadar lejer pe scaun si ne relaxăm, închidem ochii si pierdem contactul cu mediul înconjurător; emitem monoton pentru câteva minute sunetul „sfânt“, OM, si ne golim treptat mintea de orice gânduri. Auzim apoi vocea temperată dar autoritară a unui profesor de yoga, care ne dictează riguros ce să facem. Ne supunem continuu, ordinele succedându-se fără încetare. Ne conformăm automat, mecanic, fără nici o cenzură ratională, între altele si pentru că nu dispunem de timpul fizic pentru a rationa; orice efort rational presupune întreruperea exercitiului. Ii permitem să facă uz de mintea noastră după bunul său plac, fără să fi fost preveniti despre ceea ce urmează să ni se întâmple. Nu ni s-a dat ocazia si timpul de a ne gândi, de a discerne si de a alege liber. Am fost efectiv pusi în fata faptului împlinit. S-a exercitat asupra noastră o stăpânire totală, vreme de aproximativ douăzeci de minute. Când ni se spune să ne „trezim“, atunci ne „trezim“, si ne simtim capul îngreuiat ca si când ne-am scula din somn.

Este scenariul unei sedinte tipice de hipnoză în masă, condusă de un yoghin experimentat, cu scopul de a „sparge“ barierele mentale care îl împiedică pe individ să progreseze în autohipnoză. Pentru că obiectivul ultim al acestui seminar îl constituie predarea unei tehnici de autohipnoză.

Ni s-a înmânat la sfârsit câte o casetă audio, cu ajutorul căreia să exersăm la domiciliu. Indicatiile sunau astfel: „*Izolati-vă într-o cameră linistită din casa voastră si rugati să nu fiti deranjati sub nici un motiv. Trageti obloanele si stingeti toate luminile, asa încât să fie întuneric si liniste. Asezati-vă în pozitia lotusului sau în orice altă pozitie de meditatie; dacă vă e greu, atunci întindeti-vă pur si simplu pe podea. Relaxati-vă si porniti casetofonul*“.

Când caseta începe să ruleze, se aude pentru câteva minute un zumzet continuu, asemănător cu zgomotul unui motor care functionează monoton. Acest zumzet „pregăteste“ mintea (întocmai ca si sunetul prelungit OM) pentru a executa comandamentele ulterioare „fără gânduri“ si reactii lăuntrice de împotrivire. Zumzetul continuu „goleste“ mintea de gândurile deja existente, si împiedică totodată nasterea unor gânduri noi.

La capătul câtorva luni de practică intensă, puteam deja aplica singuri metoda, fără profesor si fără casetă. Ajunsesem la stadiul în care eram capabili să ne „autocufundăm“.

Instructorii preferau să utilizeze termenul „autocufundare“, evitându-l cu obstinatie pe cel de „autohipnoză“, întrucât termenul „hipnoză“ provoacă adesea rezerve si chiar teamă, iar pe de altă parte este un termen deja consacrat care nu poate fi prezentat ca o descoperire nouă. Din exact acelasi motiv era evitat, cel putin într-un prim stadiu, si termenul „meditatie“.

c) Marile promisiuni pe care le vehiculează învătătorii acestei tehnici sunt instrumentul cu ajutorul căruia îi tin pe oameni în stăpânirea lor.

Prima promisiune care ni se face decurge din chiar numele organizatiei: vom învăta să ne controlăm mintea si să-i valorificăm puterile ascunse. Apogeul acestei promisiuni este atins atunci când profesorul ne spune că „Mintea Universală" care guvernează întreaga lume va face ca dorinta noastră să devină realitate; cu alte cuvinte, orice imagine autoprogramată am derula pe ecranul mintii noastre prin tehnica pe care am învătat-o va fi transpusă în realitate de către „Mintea Universală". Ni se făgăduieste că putem deveni în felul acesta bogati, frumosi, puternici, sănătosi, celebri, ba chiar putem ajunge la „progres spiritual", „cunoastere spirituală" si, mai mult, „sfintenie".

În continuare, suntem invitati să ne înscriem în asociatia absolventilor seminarului. Vom păstra astfel un contact permanent si vom fi tinuti mereu la curent cu noile „descoperiri". În acelasi timp, devenim membrii unui grup de oameni care se sprijină social, dobândim noi prieteni, noi cunostinte, noi posibilităti... Pe de altă parte, desigur, conducătorii grupului îsi sporesc influenta socială, pot introduce mai usor în circulatie anumite stiri si idei, si pot modela mai eficient perceptia despre lume a adeptilor lor.

În ceea ce priveste marile făgăduinte cu care publicul este atras către seminariile de Mind Control, una din problemele majore care se cer rezolvate vizează identificarea continutului notiunii de „Minte Universală". Dacă prin acest termen este subînteles Dumnezeu, atunci avem de-a face cu o religie care îsi revendică putinta de a-i aduce pe adeptii săi în contact cu Divinitatea si, în felul acesta, se năruie toate pretentiile stiintifice ale metodei. Însă Hristos ne avertizează că există două feluri de puteri spirituale: Dumnezeu si îngerii Săi, pe de o parte, si diavolul împreună cu demonii lui, de cealaltă parte. Si, de vreme ce această asa-numită „Minte Universală" nu este Hristos, ci, dimpotrivă, subminează si maimutăreste învătătura si Biserica lui Hristos, atunci este cât se poate de evident cine se ascunde în spatele acestei titulaturi!

Cât priveste măsura în care se concretizează promisiunile pe care organizatia le agită atât de strident, majoritatea membrilor pe care i-am cunoscut nu si-au îmbunătătit radical nici situatia economică, nici starea de sănătate, după cum nici n-au devenit celebri sau super-inteligenti. Ceea ce s-a schimbat însă substantial în viata lor este conceptia despre om, despre lume si despre Dumnezeu. De asemenea, au suferit notabile transformări de comportament si personalitate, devenind în general mai pasivi, si în special dependenti de instructorii Mind Control. Se poate vorbi într-adevăr de un control al mintii, însă numai în sensul că mintea le este dirijată de către conducătorii grupului. Printre acestia din urmă, am constatat că există unii care îsi exercită realmente puteri suprafiresti. Sunt puteri spirituale care sustin si dirijează organizatia. ***Liderii cei mai „evoluati" întretin un contact nemijlocit cu „fiintele spirituale", în spetă cu demonii***.

Al doilea exemplu

Să ne oprim, în cele ce urmează, asupra seminarului organizat de „Centrul OM" al gurului Shri Chinmoy. Cel care predă este un discipol apropiat al gurului. Afisul care ne invita la conferintă purta titlul „Cum veti atinge prin yoga tintele dumneavoastră spirituale".

Iată procedeul prin care am fost învătati să medităm: ne asezăm într-o pozitie cât mai relaxată, închidem ochii si ne concentrăm mintea asupra unui punct concret (locul inimii, spre exemplu). Profesorul ne propune: „Imaginati-vă

că inspirati si expirati nu prin nări, ci prin inimă. Simtiti aerul trecând prin inima voastră“. Asadar, pret de aproximativ zece minute ne imaginăm că aerul intră si iese prin inimă. Se presupune că astfel ni se deschide „inima spirituală“ si dobândim iubire. Urmează apoi o pauză în care profesorul ne vorbeste despre yoga, reîncarnare, karma si despre gurul său. La capătul peroratiei, închidem ochii si ne concentrăm din nou asupra locului inimii. Profesorul ne indică acum să ne imaginăm că în locul inimii există o floare deosebit de frumoasă. Ne cere apoi să ne identificăm cu aceasta. După ce ne lasă câteva minute să ne autostimulăm imaginatia, ne îndrumă să ne cufundăm în „inima“ florii, unde ar exista, spune el, un soare minuscul. „Cufundati-vă în soare... Simtiti soarele cum creste si devine una cu voi...“. După această cufundare a mintii în imaginar, începe lent revenirea în lumea reală. „Simtiti că iesiti din soare... Sunteti iarăsi în floare; ridicati-vă deasupra florii... Auziti sunetele din jurul vostru... Deschideti ochii putin câte putin“.

O dată cu finalul exercitiului, profesorul îsi reia expunerea: „Aceste exercitii sunt foarte simple, dar foarte eficiente, mai ales dacă le practicati zilnic, la ore bine stabilite... Veti putea pătrunde astfel în realitatea spirituală si veti accede la un plan spiritual superior“, ne asigură el cu convingere. În sfârsit, ne permite să-i adresăm câteva întrebări. Mă grăbesc să-l interpelez:

- Domnule profesor, pe de o parte vorbiti despre o anumită „realitate“ pe care meditatia ne va ajuta să o descoperim, iar pe de altă parte în toate exercitiile pe care le-am făcut ne-ati comandat să ne imaginăm această realitate. Cum stim că ea există cu adevărat si că nu este o simplă născocire a imaginatiei noastre?
- Meditatia vă va convinge de aceasta. Cu cât veti exersa mai temeinic, cu atât veti fi mai edificati si veti dobândi experiente despre această realitate.
- Dar dacă fac în fiecare zi exact ceea ce-mi spuneti, adică mă scol dimineata si meditez asupra inimii spirituale, îmi imaginez că respir prin inima spirituală, că schimb energie cu cosmosul - si tin să subliniez cuvântul „imaginez“ - nu înseamnă aceasta pur si simplu că mă autosugestionez? Nu voi ajunge în final, după ani de zile de practică, să creditez propria mea imaginatie, luând-o drept realitate? Nu cumva mă transpun într-o lume fantastică? Mai mult, nu cumva voi ajunge să confund în general realul cu imaginarul? Vreau să spun că nu există în realitate nici floarea, nici soarele în inimă, nu-i asa?
- Da, nici floarea si nici soarele nu există. Însă dumneavoastră, prin exercitiul meditatiei, ajungeti să încorporati calitătile acestor imagini - adică frumusetea florii, luminozitatea soarelui - si astfel sunteti ajutati să le realizati în viata dumneavoastră.
- Asadar, este vorba de autosugestie, de autoprogramare sau programare din exterior, mai ales că dumneavoastră sunteti cel care alege aceste simboluri, în timp ce noi vă executăm riguros instructiunile. Practic, dumneavoastră ne programati mintile, iar noi ne conformăm programului...
- Uitati ce se întâmplă, întreaga societate umană functionează pe baza unor programe; noi nu facem decât să schimbăm un program cu altul mai bun.
- Sunt de acord că societatea începe să programeze mintile oamenilor din chiar clipa nasterii lor, imprimându- le adesea valori negative - precum egoismul, agresivitatea, goana după bani si putere, hedonismul în toate formele lui, s.a.m.d.... Este suficient să evocăm programele actuale de televiziune, care promovează constant sexul si violenta, întrebarea mea este alta: De unde stim că noul program pe care ni-l propuneti este expresia adevărului?
- Cunoasteti dumneavoastră cumva adevărul?
- Nu, dar păstrez multe dubii legate de ceea ce ne propuneti, si vreau să le discutăm. Ce garantii există că programul pe care vreti să-l impuneti mintii noastre este furnizor de adevăr? Dacă el este gresit, atunci îmi

voi petrece tot restul vietii luând greseala drept adevăr? Nu e oare extrem de riscant? În cel mai fericit caz, îmi voi irosi multi ani de zile în zadar... Iar apoi, voi mai găsi oare vreodată resursele spirituale pentru a înlătura acest program? Voi putea măcar constientiza că acest program este gresit, de vreme ce m-am supus ani în sir unei actiuni sistematice de anihilare a capacitătii critice a mintii?

Subit, atmosfera dintre noi a devenit glacială si profesorul a sugerat că nu mai este dispus la o prelungire a discutiei.

Întrucât am participat la nenumărate sedinte de hipnoză si am auzit gurusi celebri vorbind despre hipnoză si meditatie, întrucât am văzut cu ochii mei maestrii yoghini precum Babaji si Satyananda hipnotizând oameni în câteva secunde - ba chiar am fost eu însumi „beneficiarul“ unui asemenea tratament de cinci-sase ori în India, am toate temeiurile să afirm că asa-numita „meditatie“ yoghină este o formă de autohipnoză. De altfel, am întâlnit gurusi care admiteau implicit această echivalentă.

Desigur, cei care meditează sunt de obicei dirijati în prealabil de către un guru, astfel încât temele sunt atent selectate dinainte. Asa se face că discipolii sunt dirijati uneori spre a-si „reaminti“ vietile anterioare, ca în felul acesta să îmbrătiseze credinta în reîncarnare. Alteori sunt dirijati să mediteze asupra figurii gurului, sub pretextul însusirii valorilor spirituale pe care acesta le întrupează; în realitate, însă, pe aceste căi ocolite vor fi condusi spre a-l admira, adora si zeifica pe guru, devenind în final uneltele lipsite de vointă ale acestuia.

Prin meditatie, adică în cea mai mare măsură prin autohipnoză si autosugestie, persoana este determinată să-si împletească singură lanturile spirituale cu care se va lăsa târâtă în înselare si sclavie. Gurusii utilizează însăsi puterea mentală a persoanei pentru a o supune. Este ca si cum ar convinge-o să-si scoată ochii cu propriile ei mâini.

Iar oamenii răi si amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe altii si rătăciti fiind ei însisi (II Tim. 3, 13), spune Apostolul Pavel. Dar cine i-a înselat pe toti acestia, pe gurusi si pe discipolii lor? Cine i-a deturnat la o asemenea distantă de realitate? Există în spatele lor o traditie spirituală multimilenară, în care se nasc si pe care o respiră: vechea idolatrie rezistă până în zilele noastre, întretinută de anumite entităti spirituale care produc valuri de evenimente si experiente suprafiresti, alimentându-le oamenilor atasamentul fată de această traditie. Evanghelia nu face nici un secret din identitatea autorului si catalizatorului acestei rătăciri: este balaurul cel mare, sarpele cel de demult, care se cheamă diavol si Satana, cel care însează toată lumea (Apoc. 12, 9).

Al treilea exemplu

Mă voi referi succint la continutul a două conferinte-lectii sustinute de miscarea gurului Satyananda.

Prima lectie este predată de însăsi Shivamurti, conducătoarea filialei grecesti a miscării. Suntem înjur de 20 de persoane, cu vârste situate până la 25 de ani. Ni se indică mai întâi să facem câteva asane, pentru ca în final să ne asezăm în pozitia lotusului.

- Acum închideti ochii! Dobânditi cunoasterea tărâmului spiritual care se află în fata persoanei voastre.

Un întuneric se întinde în fata mea. Mă străduiesc să-l pipăi, să-i aflu marginile.

- Imaginati-vă în mijloc o lumânare arzând.

Facem eforturi serioase în acest sens.

- Deschideti ochii si priviti intens flacăra lumânării care arde în fata voastră.

Intr-adevăr, în acest timp cineva aprinsese o lumânare de dimensiuni mari si o postase în fata noastră. După ce o privim concentrati vreme de câteva minute, ne porunceste din nou:

- Inchideti pleoapele si păstrati imaginea lumânării în fata ochilor.

Acum detaliile sunt mai „palpabile", exact ca atunci când, după ce privim soarele un anumit timp si închidem ochii, păstrăm în continuare imaginea soarelui pe retină, ca urmare a excitării nervului optic. Acelasi gen de „perceptie" se manifestă si acum. Imaginea lumânării persistă în fata noastră, fără să facă necesar un efort de imaginatie.

- Străduiti-vă să păstrati imaginea clar si constant în fata voastră cu ochii închisi, ne spune din nou Shivamurti.

Intr-adevăr, reusesc.

- Acum străduiti-vă să vedeti un frumos trandafir rosu... Îl vedeti cât se poate de viu, cu picăturile de rouă pe el...

De aici începe deja să lucreze imaginatia. Continuăm apoi cu succesiuni întregi de imagini, la capătul cărora ni se comunică ritos:

- Tărâmul prezent acum în fata voastră se numeste Tsitakas si este locul vederii spirituale. Se poate dezvolta acest tărâm, precum si capacitatea de a primi si a trimite imagini.

În concluzie, ni se adresează din partea conducătorului miscării propunerea explicită de a ne cultiva paroxistic imaginatia.

Cea de-a doua lectie se desfăsoară în vasta sală a unui ashram din India. Profesoară este o swami europeană, veche discipolă a gurului. Poartă rasa portocalie. Printre elevi se numără în special vizitatori ocazionali ai ashramului, de la copii până la oameni de vârstă medie. Nidra Yoga sau „yoga relaxării" se adresează prin excelentă societătii contemporane.

Profesoara ne invită să ne întindem pe podea, fără să ne atingem unul pe altul, si să ne găsim o pozitie cât mai comodă.

- Inchideti ochii si linistiti-vă, relaxati-vă...

Ritmul indicatiilor este lent, pentru a ne asigura tot timpul necesar executiei. În sală domneste o liniste deplină, întreruptă numai de glasul yoghinei.

- Simtiti-vă corpul devenind greu, din ce în ce mai greu... Este cu neputintă să-l miscati... Simtiti punctele de contact cu podeaua...

Urmează o pauză de câteva minute.

- Acum simtiti-vă corpul foarte usor, gata să-si ia zborul... Uitati acum corpul, si priviti cu mintea un minunat apus de soare... Acum o floare galbenă... O cascadă frumoasă... Un soare strălucitor...

Imaginile se însiruie ca la un cinematograf. Glasul profesoarei este domol si ritmat. Întregul exercitiu durează în jur de o oră.

- Acum dobânditi din nou constiinta propriului corp... Miscati-vă încet-încet membrele...

Intr-adevăr, îmi simt corpul îndeajuns de greu cât să nu pot schita miscări rapide.

- Deschideti-vă ochii putin câte putin si luati act de amănuntele camerei...

Mă ridic alene, ca după un somn profund. Privind în jur, constat că majoritatea cursantilor par a fi proaspăt treziti din somn... Unii rămân însă întinsi pe podea. Au adormit într-adevăr de-a binelea!

- Treziti-i, ne spune zâmbind profesoara...

Acesta a fost continutul lectiei de Nidra Yoga, pe parcursul căreia ne-am predat controlul mintii si întreaga vointă în mâinile swamitei, devenind subiectii unei proceduri tipice de hipnoză în masă. Hiperstimularea imaginatiei a constituit din nou activitatea noastră principală.

Am evocat cele trei cazuri de mai sus pentru a ilustra si sub acest aspect imensa diferentă dintre yoga si ascetismul ortodox. Acesta din urmă adoptă o pozitie refractară fată de imaginatie, concentrându-se asupra unei ancorări cât mai intense în realitate. Consideră imaginatia un teren extrem de primejdios, folosit prin excelentă de către diavol. Părintii asceti desemnează frecvent imaginatia ca fiind „puntea demonilor“, iar pe diavol îl numesc „mare scenograf, „regizor“ sau „născocitor“. Prin intermediul imaginatiei, diavolul se străduieste să influenteze decisiv mintea umană. Părintii disting net lucrarea imaginatiei de adevărata lucrare a harului dumnezeiesc. Această lucrare a Duhului Sfânt este percepută în stare de trezvie, în deplină cunostintă, si totdeauna în afara tărâmului imaginatiei.

Să consultăm însă chiar scrierile patristice. Textul ce urmează apartine Sfântului Nicodim Aghioritul, fiind extras din cartea sa Războiul nevăzut. Sfântul Nicodim a studiat riguros vechile scrieri ascetice ale Părintilor crestini si le-a reunit în monumentalele culegeri intitulate „Filocalia“ si „Everghetinos“, care au devenit cele mai citite cărti în mediile monahale ortodoxe. Îmbrătisând el însusi acelasi mod de viată pe care si-l asumaseră Părintii isihasti si rezumând experienta patristică a Bisericii lui Hristos, ***Sfântul Nicodim scrie***:

„După ce am vorbit despre corectarea simturilor noastre, urmează a vorbi aici si despre felul cum să corectăm imaginatia si memoria noastră; căci, potrivit aproape tuturor filosofilor, imaginatia si memoria nu sunt altceva decât impresii ale lucrurilor sensibile pe care le-am văzut, auzit, mirosit, gustat si pipăit. Am putea asemăna întrucâtva suma perceptiilor noastre cu o pecete, iar imaginatia cu imprimarea pecetii. [...]

Să stii că, după cum Dumnezeu este în afară de toate simturile si lucrurile ce se simt, în afară de orice formă, culoare, distantă si loc, ca o fiintă fără formă si neînchipuită, fiind pretutindeni si mai presus de orice, tot astfel este dincolo de orice imaginatie. Prin urmare, să stii că imaginatia este o putere sufletească incapabilă a se uni cu Dumnezeu, din pricina unor astfel de neajunsuri ale ei.

Să stii că Lucifer, cel ce fusese întâiul între îngeri, aflându-se la început mai presus de imaginatie si afară de orice formă, culoare si perceptie, ca minte ratională, imaterială, fără formă si fără trup, mai apoi râvnind în mintea sa să devină întru totul egal cu Dumnezeu, a căzut în această mult divizată, grosolană si multiformă imaginatie. Astfel, din înger fără formă, nematerial si nepătimas, a devenit diavol, oarecum material, pluriform si pătimas.

De aceea este numit de către dumnezeiestii Părinti Ťpictor a toateť, Ťimitator a toateť, Ťsarpe cu multe chipuriť, Ťmâncător al pământului patimilorť, Ťnăluciriť, si alte nume de acest fel. [...]

Deci, învată din acestea, iubite, că diferitele forme ale imaginatiei, după cum sunt inventii si născociri ale diavolului, tot asa îi sunt lui si foarte pe plac. Pentru că, după unii sfinti, imaginatia este puntea pe care trec demonii ucigători si se amestecă în suflet, făcându-l sălas al gândurilor rele si al tuturor patimilor necurate, sufletesti si trupesti. [...]

O! Dar diavolul cel ucigător de oameni a făcut ca, întocmai precum el a căzut prin imaginatie, tot asa si Adam să-si închipuie că poate deveni egal cu Dumnezeu, si prin această închipuire să cadă. Astfel, din acea viată cugetătoare, îngerească, indisolubilă si statornică, a fost aruncat de diavol în imaginatia robită simturilor, multiformă si nestatornică, si în starea animalelor irationale. [...]

Omul, o dată căzut într-o astfel de stare, cine poate spune în câte patimi, răutăti si greseli n-a fost aruncat prin imaginatie?

A umplut filosofia morală cu felurite amăgiri, fizica cu multe opinii neadevărate, iar teologia cu dogme false.

Căci multi dintre cei vechi si dintre cei noi, dorind să vorbească despre Dumnezeu si să se ocupe îndeosebi de adevărurile înalte si neînchipuite ale lui Dumnezeu, chiar înainte de a-si curati mintea de formele pătimase si de feluritele închipuiri ale lucrurilor care cad sub simturi, în locul adevărului au aflat minciuna. Răul cel mare este că au îmbrătisat această minciună drept adevăr. În loc de teologi, ei se arată a fi niste amăgitori, bizuindu-se pe iscusinta mintii, cum zice Apostolul.

Deci, frate, dacă doresti să te eliberezi degrabă de aceste patimi si răutăti, dacă voiesti să te feresti de feluritele curse si mestesugiri ale diavolului si dacă iubesti a te uni cu Dumnezeu si a dobândi dumnezeiasca luminare, atunci luptă-te din răsputeri a-ti goli mintea de orice formă, culoare si spatialitate. Pe scurt, de orice imaginatie si aducere aminte a lucrurilor bune sau rele, pentru că toate acestea sunt plăgi, umbre si neguri care întunecă puritatea, nobletea si strălucirea mintii. Nici o patimă trupească sau sufletească nu poate pătrunde în minte pe altă cale decât prin imaginarea lucrurilor senzoriale. Imaginatia si memoria sunt treptele înselăciunii vrăjmasului, dar mai cu seamă imaginatia: într-însa este rădăcina oricărui păcat.

Sârguieste-te, deci, a-ti păstra mintea curată de orice imaginatie, asa cum a creat-o Dumnezeu.“

Asadar, în vreme ce crestinii se feresc de imaginatie în timpul rugăciunii, toti gurusii si new age-istii, dimpotrivă, o stimulează si o dezvoltă prin diversele mijloace de „meditatie“, considerând-o „vehicul“ si mod de a se apropia de „Dumnezeu“. Bineînteles, „Dumnezeul“ lor este cu totul altul decât Hristos.

În zilele noastre asistăm la o veritabilă explozie de organizatii new age-iste care cultivă sistematic imaginatia în mintile adeptilor lor. În acest fel, diavolul găseste terenul cel mai prielnic pentru a-i „duce la cinema“, cum obisnuia să spună bătrânul Paisie. Acest teren extrem de fertil va fi valorificat si de către Antihrist, în scopul plăsmuirii falselor sale minuni. Sfântul Apostol Pavel scrie în cea de-a doua sa epistolă către tesaloniceni că arătarea lui Antihrist va fi însotită de false minuni care se vor săvârsi prin lucrarea diavolului: ***Iar venirea aceluia va fi prin lucrarea lui Satan, însotită de tot felul de puteri si de semne si de minuni mincinoase, si de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă n-au primit iubirea adevărului*** *(II Tes. 2,9-l0).*

Asadar, analiza acestor aspecte legate de meditatia orientală si rugăciunea crestină revelează o dată în plus antiteza fundamentală dintre cele două religii. Pe cât diferă lumina de întuneric si Dumnezeu de diavol, pe atât diferă Biserica lui Hristos de păgânismul hindus si de sectele new age-iste.

EPILOG

Si au zis apostolii către Domnul: Sporeste-ne credinta! (Luca 17,5)

Bătrânul Paisie spunea că Hristos, dincolo de sirul nesfârsit al zguduitoarelor minuni pe care le-a săvârsit, a lăsat înadins anumite lucruri nelimpezite până la capăt în Evanghelie, spre a-i da în acest mod omului posibilitatea de a-si dovedi buna dispozitie, astfel încât credinta sa să nu izvorască din constrângere (spre exemplu, din multimea unor dovezi zdrobitoare), ci să fie rodul bunei sale intentii. În acest fel, credinta devine si o lucrare proprie a omului, vrednică de laudă si de răsplată din partea lui Dumnezeu.

Asemeni necredintei, nici credinta în Dumnezeu nu are o bază stiintifică. Este totusi adevărat că stiinta contemporană furnizează tot mai numeroase indicii ale existentei lui Dumnezeu. Însă hotărâtoare în privinta refuzului sau asumării credintei în Dumnezeu rămân intentia si calitatea fiecărei persoane în parte.

Desigur, această alegere are consecinte dintre cele mai marcante pentru viata individului. Omul în al cărui suflet se naste credinta dobândeste o putere uriasă care îl transgresează într-o dimensiune spirituală vesnică. El cunoaste realităti extrem de profunde, însă nu printr-un demers rational obisnuit, ci prin credintă si mai ales prin experientă. Credinta determină în chipul cel mai firesc faptele credintei; acestea, la rândul lor, aduc cunoastere spirituală, care călăuzeste la o tot mai profundă si mai intensă credintă. Astfel este parcurs într-o continuă ascensiune drumul credintei, până ce omul ajunge la credinta desăvârsită.

Punctul crucial îl constituie prima circumstantă în care persoana va actiona într-o manieră care se fundamentează pe credintă. În acest punct, omul trebuie să facă un salt semnificativ, depăsindu-si îndoielile si ezitările care de obicei sunt de natură să bulverseze si chiar să ne întrerupă brutal călătoria. Saltul este posibil printr-o miscare sufletească energică, hotărâtoare, în virtutea căreia omul să actioneze bazându-se pe intentia sa lăuntrică profundă, si să înainteze astfel pe cale. Acest act al său va fi motorul experientelor credintei si al cunoasterii spirituale. Mai departe, dificultătile si intensitatea luptei sufletesti vor creste analog cu progresul spiritual al luptătorului. Stacheta se va ridica putin câte putin, până ce atletul va ajunge la credinta desăvârsită.

Ezitările si îndoielile pe care suntem chemati să le biruim prin credintă sunt reale, iar primejdiile - cât se poate de palpabile. Există vrăjmasi de temut care se străduiesc să ne abată de pe calea adevărului si să ne distrugă. De aceea, este vital să putem opera totdeauna distinctia între himeră si realitate, între întuneric si lumină, între rătăcire si adevăr, între credinta gresită si cea adevărată.

Profunzimile credintei sunt imposibil de sondat cu instrumente rationale. Rădăcina ei este dumnezeiască, iar puterea ei de neimaginat. Hristos subliniază acest lucru, adresându-se tuturor generatiilor de peste veacuri: Adevărat grăiesc vouă: ***Dacă veti avea credintă cât un grăunte de mustar, veti zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, si se va muta; si nimic nu va fi vouă cu neputintă*** *(Matei 17, 20)*. Desigur, astfel de cuvinte pot părea mari; însă atunci când ele sunt însotite de nenumărate fapte lipsite de orice echivoc, atunci trebuie să le dăm crezare si să ni le însusim ca atare. Minunile înfricosătoare pe care le-a săvârsit si le săvârseste Hristos sunt întărite prin marile minuni pe care le-au săvârsit neîncetat de-a lungul veacurilor si le săvârsesc în egală măsură astăzi cei

care au crezut si cred nestrămutat în El, precum Domnul însusi făgăduise: ***Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce crede în Mine va face si el lucrările pe care le fac Eu, si mai mari decât acestea va face*** *(Ioan 14, 12).*

Există astfel un neîntrerupt lant de aur care, pornind de la Hristos, se continuă cu sfintii apostoli, cu părintii apostolici, cu ascetii pustiurilor Egiptului, cu marii capadocieni, cu ierarhii, mucenicii si monahii isihasti de pretutindeni, si care îsi prelungeste zalele până în zilele noastre, cu nenumărati părinti plini de harismele Duhului Sfânt, precum staretul Iacov sau bătrânii aghioriti Paisie, Porfirie, Iosif si Efrem. Toti acestia au săvârsit o multime de minuni prin credinta în Iisus Hristos: i-au tămăduit cu desăvârsire pe demonizati, pe paralitici, pe cancerosi, pe orbi, si nu o dată au înviat oameni din morti! Iar aceasta acum, în zilele noastre, în chiar mijlocul nostru! S-au scris deja rafturi de cărti reunind asemenea mărturii, extrem de riguros atestate. Si totusi, nici măcar aceasta nu este roadă cea mai înaltă si mai râvnită a credintei. Rezultatul ei final, si totodată telul nostru suprem, este cel pe care ni-l revelează Sfânta Scriptură, vorbind despre Hristos: ***Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viată vesnică*** *(Ioan 3, 15).*

De ce există însă oameni care, desi au auzit despre Hristos, totusi nu cred? Răspunsul ne vine si de această dată din partea lui Hristos: ***Oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina, căci faptele lor erau rele*** *(Ioan 3, 19)*. Fireste, printr-o asemenea atitudine, astfel de oameni se osândesc pe ei însisi să trăiască pe pământ o viată cu totul grosieră, ancorată strict în sfera materiei, rupti de izvoarele spirituale ale lumii, lipsiti de Dumnezeu. Dacă rămân consecventi acestei tragice optiuni până la sfârsitul vietii lor, atunci prăbusirea lor ontologică se consfinteste pentru eternitate, în sensul unei despărtiri vesnice de Dumnezeu, al unei suferinte vesnice, al unei morti spirituale asumate de bună voie. Acesta este iadul...

Învătăturile lui Hristos, Sfintele Taine pe care le-a temeluit, minunile săvârsite de El, toate detaliile vietii Sale, desi sunt exprimate prin mijloace omenesti, ele transcend la modul absolut ratiunea umană, simturile si limbajul comun. Provin întru totul de la Dumnezeu. **Si, întrucât fapta lui Dumnezeu, socotită de către oameni nebunie, este mai înteleaptă decât întelepciunea lor (I Cor. 1, 25*****), nimeni nu poate scruta adâncimile dumnezeiesti printr-un simplu efort mental. Prin însăsi natura ei, gândirea omenească este inaptă să investigheze exhaustiv tainele lui Dumnezeu, fapt subliniat si de apostolul Pavel:*** **Cuvântul crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu (ICor. 1,18).**

Omul a fost făcut de Dumnezeu pentru a participa la viata Lui, pentru a deveni Dumnezeu prin har. Altfel spus, toate însusirile pe care Dumnezeu le posedă prin firea Lui (atotcunoasterea, atotputernicia, nemurirea, fericirea etc), omul le va dobândi ca o ofrandă a iubirii lui Dumnezeu, exact asa precum în dar am primit si viata pe care o trăim.

Această îndumnezeire a omului se lucrează treptat, în măsura în care inima omului, intentia lui, năzuinta lui cea mai profundă se statornicesc pe calea binelui. Cu cât vointa lui se lasă îmboldită spre rău, cu atât el se îndepărtează mai mult de harul lui Dumnezeu si se îndreaptă mai alarmant spre întunericul fiintei, spre descrestere ontologică, spre iad.

Tocmai datorită originii sale divine, omul poartă adânc întipărit în sufletul său dorul după Dumnezeu, dorul de îndumnezeire. În absolut nimic altceva nu-si poate găsi împlinirea sufletul omenesc. Nimic mai putin decât atât nu

este vrednic de firea lui. Si exact acest dor binecuvântat după îndumnezeire se străduieste să ni-l pervertească diavolul, astfel încât să ne deturneze de la tinta noastră. Este strategia lui predilectă: de a corupe miscările ontologice firesti ale omului.

Asadar, diavolul a pervertit acest dor de îndumnezeire - înteleasă ca restaurare, prin harul lui Dumnezeu, a stării omului de dinainte de cădere - în dorintă de autoîndumnezeire. Ispititorul ne sopteste cu perfidie: „Singur, omule, vei deveni Dumnezeu! Ce nevoie ai de Dumnezeu? Esti Dumnezeu, numai că nu o stii!“.

Prin momeala autoîndumnezeirii (***Veti fi ca Dumnezeu***... - Facere 3, 5), diavolul i-a condus pe cei întâi ziditi la răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, la izgonirea din Rai, la declinul spiritual, la decăderea ontologică, la pierderea harismelor duhovnicesti. Viata omului s-a rupt de comuniunea cu Dumnezeu si a dobândit o serie de însusiri ale existentei animale: ***Omul, fiind în cinste, n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte si s-a asemănat lor*** (Ps. 48, 12). Prin cădere, el a devenit stricăcios, a cunoscut boala si, în cele din urmă, moartea. ***Plata păcatului este moartea*** (Rom. 6, 23).

În Cartea Facerii, cea dintâi a Vechiului Testament, este descris detailat acest moment fatal pentru întregul neam omenesc. Uriasa catastrofa ontologică pe care a suferit-o natura umană prin căderea protopărintilor, si care se transmitea din generatie în generatie, nu putea fi înlăturată decât de Dumnezeu însusi. Orice efort omenesc în acest sens era absolut insignifiant. Drept urmare, Dumnezeu S-a întrupat, asumându-Si astfel plenar natura umană, si prin lucrarea Sa, prin faptele si învătăturile Sale, dar mai ales prin Sfintele Sale Taine, i-a deschis din nou omului drumul către îndumnezeire. Este drumul pe care în chip fericit îl parcurg până la capăt sfintii.

De-a lungul întregii istorii, diavolul face uz de aceeasi veche capcană, autoîndumnezeirea, pentru a reitera astfel marea cădere a omului. Ce îi făgăduiesc fiecărei persoane în parte învătăturile orientale inspirate nemijlocit de către diavol si îngerii săi? Exact acelasi lucru prin care diavolul îi înselase pe Adam si Eva în Rai: „Vei deveni Dumnezeu!“. În ce fel? Prin exercitiile yoga, prin tehnicile de meditatie, prin ceremoniile si jertfele aduse demonilor.

Este tocmai ceea ce a dorit diavolul însusi: să devină Dumnezeu. Si voi pune tronul meu mai presus de tronul Celui Preaînalt, si voi fi asemenea Lui, a gândit arhanghelul Lucifer, si a căzut cu înfricosătoare cădere, devenind diavol. Din arhanghel prealuminos, care răspândea pretutindeni în jur dumnezeiasca lumină necreată, a devenit demon preaîntunecat. Cu această boală spirituală se va strădui până la sfârsitul veacurilor să-l contamineze si pe om.

Diavolul si îngerii săi căzuti nu-si află în nimic altceva mai multă satisfactie decât în a fi socotiti dumnezei, si a fi adorati ca atare. Prin insuflarea directă a teoriilor religioase orientale, demonii urmăresc asadar să-l antreneze pe om într-o dublă cădere: aceea de a-i venera pe ei, si aceea de a se venera pe sine însusi, în locul lui Dumnezeu.

Cine le mai poate veni în ajutor celor înselati de Satana într-o asemenea măsură? Numai *Acela Care S-a făcut om pentru a-i mântui pe cei zdrobiti cu inima, Acela Care S-a pogorât pe pământ ca să afle oaia cea pierdută* (y. Luca 15, 4), *Acela Care a venit nu ca să judece, ci ca să-l mântuiască pe om* (v. Ioan 12, 47), Acela Care ne-a iubit atât de mult, încât a primit să Se răstignească pentru noi, Preabunul si Atotputernicul Hristos Dumnezeu. El Se revelează pe Sine omului într-o relatie vie, personală, în interiorul Bisericii pe care El însusi a întemeiat-o spre a exista până la sfârsitul veacurilor.

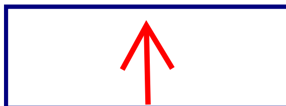
Pentru ca omul să-si improprieze această revelatie, trebuie să intre în staulul duhovnicesc al Bisericii. Aici îl va întâlni pe Singurul Dumnezeu Adevărat, pe care îl va cunoaste prin experienta nemijlocită a comuniunii personale. Felul de vietuire al omului este cel care determină profunzimile acestei comuniuni. Când omul îsi armonizează modul de viată cu voia lui Dumnezeu, cu poruncile lui Hristos, atunci începe să se asemene cu Dumnezeu, să devină Dumnezeu prin har si părtas al celor mai adânci taine ale vietii.

Această revelatie care se amplifică gradat poate ajunge - prin rugăciune - până la vederea Luminii necreate a Sfintei Treimi, în care persoana umană se uneste ontologic, în mod constient si real, cu Dumnezeu. Omul trăieste în Dumnezeu si Dumnezeu trăieste în om. Omul devine teofor si cunoaste tainele lui Dumnezeu prin trăire, participând el însusi la viata dumnezeiască.

Cei care au ajuns la asemenea măsuri duhovnicesti devin capabili să ne învete si să ne transmită si nouă ceea ce trăiesc ei, si astfel să ne călăuzească si pe noi la cunoasterea treptată si la iubirea Adevăratului Dumnezeu. Un astfel de om a fost părintele Paisie. El ne-a dăruit nu numai inima sa, ci si întreaga sa experientă, pusă în slujba îndrumării noastre sufletesti către dragostea lui Hristos.

Să urmăm asadar pasii bătrânului si ai tuturor sfintilor de peste veacuri, si să-i chemăm neîncetat în rugăciuni, astfel încât fiecare dintre noi să dobândească experienta lui Dumnezeu în Duhul Sfânt. Atunci toate se vor aseza pe făgasul lor firesc: vom deosebi adevărul de minciună, realitatea de imaginar, lumina de întuneric. Căci nu există nimic mai însemnat, mai de trebuintă, mai înalt în această lume decât cunoasterea si iubirea Adevăratului Dumnezeu.

Pentru că ceea ce se pierde sau se câstigă la sfârsitul oricărei călătorii omenesti în această lume nu este nimic mai putin decât viata vesnică.

† Cu nesimtire imi adaug site-ul aici, Pustnicul Digital, poate se foloseste cineva †
Titlu Engleza: The Gurus, the Young Man, and Elder Paisios